JODI PICOULT

szívverés

JODI PICOULT

Szívverés

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *Harvesting The Heart*

Copyright © Jodi Picoult 1993
Hungarian translation © Goitein Veronika, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 918 6

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea

Elektronikus verzió

eKönyv Magyarország Kft., 2019

www.ekonyv.hu

Elektronikus könyv: Ambrose Montanus

Kyle Cameron van Leernek,
akinek szemüvegén keresztül
újra felfedezhettem a világot

Előszó

PAIGE

Nicholas kizárt a saját otthonomból, de én tisztes távolságból azért figyelemmel kísérem a családom. Így aztán, bár az előkertben táborozom, mindig pontosan tudom, Nicholas mikor viszi be a gyerekszobába Maxet, hogy tiszta pelenkát adjon rá. Felgyullad a lámpa, az a kis dinoszauruszos, amelynek az ernyőjén dínócsontvázak mintája van, és látom a férjem kezének körvonalait, ahogy lehámozza a Pamperst.

Amikor három hónappal korábban eljöttem, még egy kezemen meg tudtam volna számolni, hányszor cserélt pelenkát. De hát mégis mire számítottam? Nem volt más választása. Nicholas mindig mesterien kezelte a vészhelyzeteket.

Max gügyög, úgy fűzi össze a hangokat, mint egy tarka gyöngysort. Kíváncsian felállok, és felkapaszkodom a ház mellett álló tölgy alsó ágaira. Egy kis erőfeszítéssel fel tudom tornázni magam úgy, hogy az állam a gyerekszoba ablakpárkányával egy vonalba kerüljön. Olyan sokáig voltam sötétben, hogy amikor rám világít a szobából a sárga fény, pislogni kezdek.

Nicholas becipzárazza Max hálózsákját. Amikor odahajol,

Max elkapja és a szájába gyömöszöli a nyakkendőjét. Nicholas kihúzza a szájából, és megpillant engem az ablaknál. Felkapja a fiunkat, és szándékosan elfordítja tőlem az arcát. Az egyetlen ablakhoz lép, ami elég közel van, hogy be lehessen nézni, majd rám mered. Nem mosolyog, és nem szólal meg. Behúzza a függönyt. Most már csak lufikat, pónikat és trombitáló elefántokat látok. Nevetős képeket, amiket terhesen festettem, és fohászkodtam, hogy a tündérmesék csillapítsák a félelmeimet, és boldog gyermekkorral ajándékozzák meg a fiam.

Ma éjjel olyan fehér, és olyan óriási a hold, hogy nem tudok elaludni. Attól félek, hogy rám zuhan. Visszaemlékszem az álomra, amelyet követően hiányolni kezdtem az anyám. Most már tudom, hogy nem álom volt, hogy igaz volt, bár ez talán nem is számít. Az emlék Max születése után kezdett kísérteni, azon az éjszakán, amikor megszületett, aztán azon a héten, amikor hazahoztuk, néha egyetlen éjszaka leforgása alatt többször is. Mindig előttem van a kép, amikor Max felébredt, és meg kellett etetnem, tisztába kellett tennem, foglalkoznom kellett vele. Bevallom, hetekig nem jöttem rá az összefüggésre.

Anyám konyhájának a mennyezetén halvány rózsaszín, telivér lovak körvonalait formázó nyomokat hagyott a víz. *Nézd*, mondta anyám, és a fejünk fölé mutatott, miközben az ölében tartott: *Látod az orrát? A befont farkát?* Mindennap megmutattuk egymásnak a lovakat. Reggeli közben, amíg anyám kipakolt a mosogatógépből, én a műanyag konyhapultnál ültem, és úgy tettem, mintha a porcelán finom csilingelése – ahogy a bögre a tányérhoz ütődött – varázslatos patadobogás lett volna. Vacsora

után a sötétben üldögéltünk, és ahogy a ruhákkal teli mosógép zörgését hallgattuk, anyám megpuszilta a fejem búbját, és elsorolta azokat a helyeket, ahová a lovaink elvisznek majd minket: Telluride, Scarborough, Jasper. Apám feltaláló volt, akkoriban esténként számítógép-programozóként dolgozott, és késő éjjel jött haza. Mindig a konyhában talált minket, ott aludtunk el. Sokszor kértem, hogy nézze meg a lovakat, de ő nem látta őket.

Amikor ezt elmondtam anyámnak, csak annyit mondott: ezen segíthetünk. Felállt egy alacsony sámlira, és a vállára emelt. A kezembe nyomott egy fekete filctollat, amelynek erős medvecukor illata volt, és megkért, hogy rajzoljam körbe, amit látok.

Kiszíneztem a lovakat a nemrég kapott tollkészletem segítségével. Az egyik sötét pej lett fehér csillaggal a homlokán, a másik aranyderes, a harmadik foltos. Anyám megrajzolta az izmos lábukat, a hátukat és lobogó sörényüket. Aztán a konyha közepére húzta a négyszögletű asztalt, és feltett rá.

Odakint tombolt a nyár, ahogy Chicagóban szokott. Anya és én egymás mellett feküdtünk. Apró vállam az övéhez ért, miközben folyamatosan a plafonra festett csődöröket néztük.

– Jaj, Paige… – sóhajtotta. – Nézd, milyen szépet alkottunk!

Ötévesen fogalmam sem volt, mit jelent az, hogy *alkotni,* ahogy azt sem értettem, apám miért olyan dühös, és miért neveti őt ki anya. Csak arra emlékszem, hogy miután anyám elhagyott minket, minden éjjel hanyatt feküdtem a konyhaasztalon, és próbáltam érezni a jelenlétét. Próbáltam visszaidézni bársonyos

hangját. Három hónap után apám fehérre festette a mennyezetet, így eltüntette a plafonra festett lovakat. A végén úgy tűnt, mintha egyáltalán nem léteztek volna, ahogy anyám sem.

Hajnali fél háromkor felkapcsolódik a hálószoba lámpája. Kicsit reménykedem, de aztán hamar rájövök, hogy hiába. Max csendes, már nem kel fel éjszakánként háromszor-négyszer. Kikecmergek a hálózsákból, kinyitom a kocsi csomagtartóját, és kotorászni kezdek a kábelek, valamint az üres coca-colás dobozok között, amíg meg nem találom a rajztáblám és a krétát.

Még útközben vettem őket. Nem tudom, hová tettem az eredetit. Egyértelművé vált számomra, hogy nem tudok egyszerre művészeti suliba járni, és Maxre vigyázni. De amikor elmentem, ismét elkezdtem rajzolgatni. Idiótaságokat firkáltam. A Big Mac csomagolópapírját, jelzőtáblákat, pénzérméket. Annak ellenére, hogy kijöttem a gyakorlatból, próbáltam embert is rajzolni. A pénztáros lányt a kisboltból, a két labdázó gyereket. Rajzoltam ír hősöket és isteneket, akikről még gyermekkoromban hallottam. Lassan, fokozatosan visszatért az eddig mélyen szunnyadó rajzkészségem.

Soha nem voltam átlagos művész. Amennyire emlékszem, leginkább a rajzaimon keresztül tudtam magam kifejezni. Szeretem kitölteni a teret, és kiszínezni a sötétebb felületeket. Mindig úgy rajzolok, hogy minden egészen a lap széléig ér, mintha a kifestett tér le akarna kúszni. Néha viszont olyan motívumok is megjelennek a rajzon, amit magam sem értek. Előfordul, hogy elkezdek egy arcképet, aztán meglátok valamit,

és ennek hatására teljesen más lesz a végeredmény, mint ahogy azt eredetileg terveztem. Sokszor magam is meglepődöm. Olyan dolgokat is lerajzolok, amelyeket nem is ismerek. Titkokat, amelyekről nem tudok. Szerelmet, amely nem annak indult. Az emberek legtöbbször odavannak a képeimért. Megkérdezik, tudom-e, mit jelentenek, de én soha nem tudom pontosan. Le tudom rajzolni, de mindenkinek magának kell szembenéznie a saját démonjaival.

Nem tudom, miért kaptam ezt a tehetséget, ami egyáltalán nem mutatkozik meg minden rajzomon. Először hetedikben voltak különös látomásaim, amikor lerajzoltam egy sima chicagói felhőkarcolót. A sápadt felhők helyett szélesre tárt ajtókat és üres folyosókat láttam. A kép sarkába – alig észrevehetően – egy kastélyt és egy tornyot pingáltam, ez utóbbi ablakában egy asszony áll, kezét a szívére teszi. A nővéreket ez olyannyira felzaklatta, hogy hívták apámat, aki meglátva a rajzot, elfehéredett.

– Nem tudtam, hogy ilyen jól emlékszel anyádra – mondta.

Amikor hazajöttem és Nicholas nem engedett be, a legjobb dolgot tettem: körülvettem magam a férjemről és a gyermekemről alkotott képekkel. Lerajzoltam Nicholas arckifejezését, amikor kinyitja az ajtót, és meglát. Lerajzoltam Maxet, ahogy Nicholas karján ül. Mindkettőjük képét kiragasztottam az autóba. Technikailag egyik kép sem lett jó, de az érzést elkaptam, és ez a lényeg.

Ma emlékezetből rajzoltam, miközben vártam, hogy Nicholas hazajöjjön a kórházból. Vázlat a vázlat után, a lap mindkét oldalát használtam. Most már több mint hatvan képem

van Nicholasról és Maxről.

Még mindig azon a vázlaton dolgozom, amit korábban elkezdtem. Szomorú vagyok, mert nem látom Nicholast, amíg a tornácra nem lép. Halvány fény vetül rá.

– Paige? – kérdezi. – Paige? – Odamegyek, hogy lásson. – Jaj! – mondja Nicholas, miközben a halántékát dörzsöli. – Csak tudni akartam, itt vagy-e még.

– Még itt vagyok. Nem megyek sehová – válaszolom.

Nicholas keresztbe fonja a karját.

– Nos, ez most már kicsit késő.

Arra gondolok, hogy mindjárt beviharzik, ehelyett szorosan megköti a köntösét, majd leül a tornác lépcsőjére.

– Mit csinálsz? – kérdezi a rajztáblámra mutatva.

– Dolgozom rajtad és Maxen – válaszolom, és megmutatom neki a korábban készített vázlatokat.

– Jó. Ebben mindig jó voltál.

Nem emlékszem, közös életünk során mikor kaptam Nicholastól bármiféle elismerést. Néhány másodpercig figyel, mint aki nemsokára feladja az őrködést. Mindkét szeme fáradt, arca sápadt. Éppen olyan kék a szeme, mint az enyém.

Ebben a pillanatban látom magam előtt a fiatal Nicholast, aki arról álmodik, hogy a ranglétra csúcsára jut, és aki mindig a karomban talált menedéket, amikor meghal egy betege. Ezenkívül látok egy lányt, aki hitt a tündérmesében.

– Szeretném a karomban tartani – suttogom, mire Nicholas arca még komorabbá válik.

– Lett volna lehetőséged – válaszolja, majd feláll és bemegy a házba.

Éjszaka is a vázlaton dolgozom. Egész idő alatt azon gondolkodom, *vajon Nicholas tud aludni?* Sejtem, milyen mérges lesz másnap, amiért nem képes százszázalékosan teljesíteni. Megosztott figyelmemnek hála, a kép is elég furcsán sikerül. Mondhatni, pocsék. Bár Max karja és bársonyos haja teljesen élethű, valami mégsem stimmel. Jó néhány perc kell ahhoz, hogy rájöjjek, hol a hiba. Ezúttal nem Nicholasszal, hanem saját magammal együtt rajzoltam le Maxet. Az én karomon ül, és a hajam után nyúl. Egy kívülálló nem találná rossznak a képet. Max kinyújtott karja mögött egy alig észrevehető, levélmintázatú ablakrács található. Anyámat középre rajzoltam. Úgy tartja a karjában a gyermeket, mintha vádolna, holott akkor még nem is volt gyermekem.

I. rész: Fogantatás

1985–1993

PAIGE

Amikor legkevésbé sem számítottam rá, megtaláltam a Mercyt. Egy étkezde volt Cambridge egyik nem túl elegáns utcájában. A vendégek nagyrészt diákok és tanárok, akiknek megfelelt egy ilyen lepattant kisvendéglő. Alig volt pénzem. Előző éjjel hasított belém a felismerés, hogy épeszű ember semmiképpen nem alkalmaz bébiszitterként, ráadásul úgy, hogy az illetőnek még referenciája sincs. Ráadásul a két szép szememért nem vesznek fel a művészeti iskolába, főképp, hogy elég sovány portfólióval rendelkezem. Úgyhogy reggel fél hatkor összekaptam magam, besétáltam a Mercybe, és imádkoztam, hogy szerencsével járjak.

Az étkezde meglehetősen kicsi volt, bűzlött a haltól és a fertőtlenítőktől. Odamentem a pulthoz, és úgy tettem, mint aki a menüt nézi. Egy magas, fekete férfi jött ki a konyhából.

– Nem vagyunk nyitva – mondta, majd megfordult, és visszament.

Nem néztem fel az étlapról. Burgerek, pástétomok, tészták.

– Ha nincsenek nyitva, miért nyitotta ki a bejárati ajtót? – kérdezem.

Eltelt néhány másodperc, mire a férfi válaszolt. Mindezt úgy, hogy odajött hozzám, és két vaskos karját az enyém mellé támasztotta a pulton.

– Nem kéne iskolában lenned? – kérdezte.

– Tizennyolc vagyok – válaszoltam felszegett állal, akár az egyik fekete-fehér filmjében Katharine Hepburn. – Szeretném tudni, akad-e önöknél bármiféle nyitott pozíció.

– Nyitott pozíció – ismételte lassan, mintha még életében nem hallotta volna ezt a kifejezést. – Pozíció.

Összevont szemöldökkel nézett rám. Csak ekkor tűnt fel az arcán éktelenkedő sebhely, amely leginkább szögesdrótra emlékeztetett. Heges, kacskaringós, az arcától egészen a nyakáig futott.

– Munkát keresel?

– Igen – válaszoltam. A tekintetéből láttam, hogy nincs szüksége felszolgálóra, főképp nem olyanra, akinek semmi tapasztalata nincs. Abban is biztos voltam, hogy jelen pillanatban hoszteszre és mosogatóra sincs szüksége.

A férfi a fejét csóválta.

– Túl korán van ehhez. – Megfordult, rám nézett, és látta, milyen sovány és mennyire elgyötört vagyok. – Fél hétkor nyitunk – tette hozzá.

Elmehettem volna. Visszamehettem volna a metróállomásra, ahol az elmúlt néhány éjszakát töltöttem, ahol az utcazenészeket és a hajléktalanok kétségbeesett kiáltásait hallgattam. Ehelyett fogtam az asztalon lévő zsírfoltos lapot, amin az előző nap menüsorát tüntették fel. A hátulja üres volt. Elővettem egy fekete szövegkiemelőt a táskámból, és azt tettem, amiről tudtam, hogy tehetségem van hozzá: lerajzoltam a férfit, aki elküldött. Egy szűk átjárón keresztül beosontam a konyhába, és megfigyeltem a pasast. Láttam, hogy feszül a hatalmas bicepsze, miközben folyamatosan kapkodja le a majonézes üveget és a

lisztet a polcról. Lerajzoltam a mozdulatot, a sietséget, az arcát viszont elnagyoltam.

Visszamentem, és megnéztem a képem. Javítottam egy kicsit a férfi szélesre vázolt homlokán, így végül egy erős nő körvonalai mutatkoztak meg. Két válla görnyedt volt a munkától, és a mellőzöttségtől. Bőre kávészínű, hátán ugyanazok a sebek és karcolások, mint amilyet a férfi arcán láttam. A rossz emlékek rajta is nyomot hagytak. Nem ismertem a nőt, és nem értettem, miért jelent meg a képen. Tudtam, hogy nem ez volt életem legjobb rajza, mégis olyan, amit érdemes megőrizni. A pultra tettem a képet, és az ajtó felé vettem az irányt. Vártam.

Mielőtt képessé váltam volna arra, hogy mesteri érzékkel megrajzoljam az emberek titkait, azt hittem, jól rajzolok. Hittem magamban, mint azok a gyerekek, akik jól sportolnak, vagy akik színes, csillogó tollal díszítik a naplójukat, hogy minél szebb legyen. Én mindig firkáltam. Apám azt mondja, éppen csak hogy megtanultam járni, amikor már megfogtam egy piros krétát, és a szemem magasságában végighúztam a ház falain, majd át az ajtón, a dolgozószobán és a kandallón. Szerinte kizárólag bosszantásból csináltam mindezt.

Amikor ötéves lettem, láttam a tévében egy versenyt, ahol teknősfigurát kellett rajzolni és beküldeni. Aki a legjobbat rajzolta, ösztöndíjat nyerhetett a művészeti iskolába. Én csak firkálgattam. Amikor anyám meglátta a rajzom, azt mondta: *itt az alkalom, hogy biztosítsuk a helyed az iskolában.* Ő küldte be a rajzot. Amikor levél formájában megjött a gratuláció – vagyis, hogy nagyon tehetséges vagyok, ezért felajánlanak egy

ösztöndíjat a Vicksburgi Nemzeti Művészeti Iskolába –, anyám felkapott, és azt mondta, ez életünk legszebb napja. Közölte, hogy őstehetség vagyok, és amikor leültünk vacsorázni, eldicsekedett a levéllel apámnak. Ő csak mosolygott és közölte, mindenkinek elküldik a levelet, akiről feltételezik, hogy képes kifizetni egy ilyen rangos iskola tandíját. Anyám felállt az asztaltól, majd bezárkózott a fürdőszobába. A levelet a hűtőszekrényre tette az ujjal készített festményem és a kollázsom mellé. A levél aznap tűnt el, amikor anyám. Mindig azon gondolkodtam, hogy vajon azért vitte-e magával, mert engem nem tudott.

Az utóbbi időben sokat gondoltam rá. Jóval többet, mint például akkor, amikor még otthon laktam, vagy később, amikor elmentem hazulról. Kíváncsi voltam, mi járt apám fejében. Kíváncsi voltam, vajon Isten, akiben annyira hitt, megsúgta-e neki, miért menekül előle minden nő, aki egyszer megjelent az életében.

Hat óra tíz perckor a fekete férfi állt az ajtóban. Már tudtam, mi lesz ennek a vége. Alaposan, de unottan végigmért. Egyik kezében a képet tartotta, másik kezét kinyújtotta, hogy felsegítsen a járdáról.

– A reggelizők hada húsz percen belül megérkezik. Gyanítom, neked fogalmad sincs a vendéglátásról – tette hozzá.

Lionel – ez volt a neve – bevitt a konyhába, felajánlott egy pirítóst, közben megmutatta a mosogatógépet, a grillt, és bemutatott a fivérének, Leroynak, a főszakácsnak. Nem kérdezte, honnan jöttem, és nem beszéltünk a fizetésről sem. Mintha előzetesen megegyeztünk volna. Mellesleg megjegyezte,

hogy a dédnagyanyját hívták Mercynek, aki a polgárháború előtt rabszolga volt Georgiában. Ezek szerint őt sikerült lerajzolnom anélkül, hogy tudtam volna a létezéséről.

– Te valami látnokféle vagy. Ugyanis én senkinek nem mesélek róla.

Azt mondta, az emberek azt hiszik, filozófiai megfontolásból kapta a hely a nevét, és jó eséllyel ezért jönnek annyian. Aztán elment, én pedig azon kezdtem gondolkodni, vajon a fehér emberek miért adnak olyan nevet a lányaiknak, mint például Remény, Szerény vagy Kedves – pedig a névválasztás sokszor köszönőviszonyban sincs a névadó jellemével –, miközben a fekete anyák inkább olyan nevet választanak, mint Béke vagy Életke. Mintha életük folyamatosan a küzdelemről és a túlélésről szólna.

Amikor Lionel visszatért, adott egy tiszta, rózsaszínű egyenruhát. Alaposan megnézte sötétkék pulóverem, térdig érő zoknim, valamint a rakott szoknyám – utóbbi még a kor előrehaladtával is megtartotta formáját –, majd így szólt:

– Ha elmúltál tizennyolc, nem vitatkozom, de azzal azért jó, ha tisztában vagy, hogy sokan kisdiáknak néznek majd.

Megfordult, hogy át tudjak öltözni a rozsdamentes acél mélyhűtő mögött, aztán megmutatta, hogyan működik a pénztárgép, és hagyta, hogy gyakoroljam az egyensúlyozást a tányérokkal.

– Nem tudom, miért csinálom ezt – mormolta, amikor belépett az első vendég.

Ahogy visszagondolok, bevillan, hogy természetesen Nicholas volt az első vendégem. Így működik a sors. Reggel ő

jött elsőként. Mindig jóval a másik két pincérlány előtt érkezett. Az ajtótól legtávolabbi asztalhoz ült, és kinyitotta a *Globe* magazint. A lapok suhogása engem mindig a falevelek rezgésére emlékeztetett, az újságnak ráadásul friss tintaillata volt. Nicholas egy szót sem szólt hozzám, pedig olyan is előfordult, hogy a reggeli kávéját sikeresen kiöntöttem az újság egyik lapjára. Amikor fel akartam venni a rendelést, mindig azt mondta, Lionel tudja, mit kér. Még csak rám sem nézett, miközben hozzám szólt. Amikor kivittem a tálcát, csak bólintott. Amikor kért még kávét, csak felemelte a poharát, és tartotta, amíg oda nem mentem, hogy megtöltsem. Nem fordult az ajtó felé, amikor a szélcsengő jelezte a két pincérlány, Marvela és Doris érkezését, de akkor sem nézett arra, amikor a többi vendég érkezett.

Amikor végzett, szépen a tányér szélére tette az evőeszközöket. Ebből is lehetet látni, hogy van modora. Összehajtotta az újságját és otthagyta, hogy más is elolvashassa. Ekkor történt meg először, hogy rám nézett. Neki volt a legvilágosabb kék szeme, amit valaha láttam. Talán azért tűnt ilyen halványnak, mert a haja sötét volt, így még élesebben feltűnt a kettő közötti különbség. Aztán hamar kibújt a szög a zsákból.

– Miért, Lionel? – kérdezte, majd folytatta. – A törvény tiltja, hogy pisis kölyköket foglalkoztass.

Aztán rám mosolygott, hogy jelezze, ne vegyem magamra. Majd ezek után elment.

Talán a rutintalanság vagy az alváshiány tette, nem tudom. Nem volt rá különösebb okom, mégis úgy éreztem, mindjárt

elsírom magam. Gyorsan visszatartottam a könnyeimet, mert még véletlenül sem szerettem volna Doris és Marvela előtt sírni. Odamentem, hogy letakarítsam az asztalt, amelynél Nicholas ült. Tíz centet hagyott borravalónak. Tíz nyavalyás centet. Nem valami jó kezdet. Leültem a törött padra, és megdörzsöltem a halántékom. Folyamatosan azt mondogattam magamnak, hogy nem fogok sírni. Ezután hirtelen felnéztem, és észrevettem, hogy Lionel kitette a róla készült portrét a kasszához. Felálltam, és zsebre tettem a borravalót. Visszaemlékeztem apám kijelentésére, miszerint *a szerencse forgandó.*

Életem legrosszabb napja után egy héttel hazamentem. Gyanítom, már akkor tudtam, hogy hamarosan elmegyek, csak még vártam, hogy befejeződjön az iskola. Nem tudom, miért érdekelt ez egyáltalán, hiszen az elmúlt három hónapban sokat betegeskedtem, és a hiányzások miatt a jegyeim is alaposan leromlottak. Talán csak arra voltam kíváncsi, képes leszek-e leérettségizni, ha elhatározom magam. Végül sikerült, bár becsúszott két elégséges, méghozzá fizikából és vallástörténetből. Amikor a Pius Pápa Gimnáziumban Draher atya felszólított minket, felálltunk. Jobbról balra igazítottam a taláromon lévő bojtot, megcsókoltam Mária Margaréta nővért és Althea nővért, majd azt mondtam, művészeti iskolában szeretnék továbbtanulni.

Nem voltam ettől messze, ugyanis a Rhode Island Művészeti Akadémia a jegyeim alapján felvett volna az előkészítő csoportba. Mindez persze azelőtt történt, hogy az életem darabokra hullott. Biztos voltam abban, hogy apám befizette az őszi szemeszter tandíjának egy részét, és annak ellenére, hogy

írtam neki a távozásomról, kíváncsi voltam, vajon vissza tudta-e szerezni a pénzt.

Apám feltaláló. Sok mindennel sikerült előrukkolnia, de szerencsétlenségére mindig egy lépéssel a tudomány mögött halad. Mint amikor feltalálta a nyakkendőre csíptethető műanyagvásznat, ami megvédi a résztvevők ruháját, nehogy leegyék magukat üzleti ebéd közben. Ő csak *Nyakkend-ő*rnek nevezte a találmányát, és szentül meg volt győződve arról, hogy ez lesz a siker kulcsa. Aztán rájött, hogy már van szabadalom hasonló termékre. Ugyanez történt a páramentes fürdőszobai tükörrel, az úsztatható kulcskarikával, és a folyékony gyógyszert adagoló cumival. Ha apámra gondolok, mindig Alíz és a Fehér Nyúl jut eszembe, hiszen apám is mindig lemaradt egy lépéssel.

Apa Írországban született. Élete nagy részét azzal töltötte, hogy elkerülje a megbélyegzést. Nem zavarta, hogy ír – mi több, ezt valahol dicsőségnek tartotta –, de az már kellemetlenül érintette, hogy ír emigránsként tartják számon. Tizennyolc éves korában Bridgeportból Chicago ír negyedébe költözött a Taylor Streetre, ahol gyakorlatilag csak olaszok laktak a szomszédban. Soha nem ivott. Egy ideig próbálta elsajátítani a közép-nyugatiak akcentusát, de hiába. Meglehetősen vallásos emberként mélyen hitt az egyház tanításában. Egész lényét áthatotta a vallás. Sokat gondolkodtam azon, hogy ha anyám nem lép be az életébe, talán papnak áll.

Mindig úgy gondolta, hogy az Egyesült Államok csak egy ideiglenes állomás, hogy aztán visszatérhessen Írországba. Azt viszont soha nem árulta el, meddig akar itt maradni. Ötéves

volt, amikor a szülei Chicagóba hozták, és annak ellenére, hogy városi gyerekként nőtt fel, soha nem verte ki fejéből a Donegal megyei farmot. Mindig felmerült bennem a kérdés, hogy a történeteiből mennyi az igazság és mennyi a képzelet szüleménye, de aztán mindig belefeledkeztem az éppen aktuális sztoriba. Amikor anyám elment, apa megtanított olvasni. Az ír mitológiával kezdtük. Amíg a többi gyerek mesekönyveket böngészett, én Cúchulainnről, a híres ír hősről és kalandjairól olvastam. Ezen kívül beleástam magam Szent Patrik történetébe. Ő volt az, aki megszabadította a szigetet a kígyóktól. Olvastam Donnról, a halottak istenéről, aki az alvilágba küldte a gonosz lelkeket, valamint Baziliszkuszról, akinek tekintete halálos, lehelete mérgező, ezért éjszakánként magamra húztam a takarót, nehogy ártani tudjon nekem.

Apám kedvenc története Oisinről szólt, aki Finn MacCool fia. Legendás harcos és költő volt, aki beleszeretett Niamhba, a tengeristen lányába. Évekig boldogan éltek egy kis szigeten, de Oisinnek hiányzott a szülőhazája. Ahogy apám mondta, az ember minden porcikájában érzi Írországot. Amikor Oisin szólt a feleségének, hogy vissza akar térni, az asszony adott neki egy varázslovat, de figyelmeztette, nehogy leszálljon, mert már eltelt háromszáz év. De Oisin leesett a lóról, és nagyon öreg emberré vált. Szent Patrik üdvözölte, és ahogy apám mondta, minket hármunkat – illetve már csak kettőnket – is üdvözölni fog.

Miután anyám elhagyott minket, apám igyekezett engem tőle telhetően legjobban felnevelni. Ez azt jelentette, hogy egyházi iskolába adott, minden vasárnap elmentünk gyónni, és az ágyam fölé akasztott egy hatalmas krisztuskeresztet. Nem

látta a katolikus vallás ellentmondásait. Draher atya azt mondta, szeressük felebarátainkat, de ne bízzunk a zsidókban. Evangeline nővér azt mondta, vessünk el minden parázna gondolatot, miközben mindenki tudta, hogy mielőtt belépett volna a rendbe, tizenöt éven keresztül nős ember szeretője volt. És persze ott a gyónás, amely lehetőséget biztosít arra, hogy azt tegyünk, amit csak akarunk, aztán egy-két miatyánk, néhány Üdvözlégy Mária, és máris megtisztulunk. Néha én is elhittem, de aztán saját magam is tapasztaltam, hogy az ember lelkiismeretén nem lehet ilyen egyszerűen könnyíteni.

A kedvenc helyem Chicagóban apám műhelye volt. Poros, fa- és ragasztószagú helyiség, ahol olyan múltbéli kincseket lehetett találni, mint a régi kávéőrlő, rozsdás forgólemez vagy a lila hulahoppkarika. Esténként vagy esős szombatonként apa eltűnt a pincében, és sötétedésig dolgozott. Néha úgy éreztem, én vagyok a szülő, mert szólongatnom kellett, ha azt akartam, hogy egyen is valamit. Folyton a legújabb találmányán dolgozott, én pedig leültem az ócska, kopott zöld kanapéra, és leckét írtam.

Apa egészen más ember volt, amikor a műhelyében dolgozott. Úgy mozgott, mint egy kecses macska. Úgy varázsolta elő a semmiből az alkatrészeket, csavarokat és kerekeket, mint egy bűvész, aztán percek alatt készített belőlük valami használhatót. Nem sokat beszélt anyáról, de azt mindig a műhelyben tette. Néha észrevettem, hogy felnéz a legközelebbi ablakra, amely kicsit repedezett téglalap alakú üvegből készült. A fény megvilágította apa arcát, így jóval idősebbnek tűnt, mint amennyi valójában volt. Kicsit megálltam és összeszámoltam,

hány év telt el azóta, hogy anya elment.

Apa nem éreztette, hogy tud arról, amit tettem, de többé nem beszélt velem. Úgy tűnt, mint aki aggódik, és azt akarja, hogy minél gyorsabban teljen az idő, így hamarabb mehetek főiskolára. Eszembe jutott, mit mondott annak idején tesiórán az egyik osztálytársnőm. Szerinte a vak is látja, ha az ember szexelt már valakivel. Vajon ugyanez vonatkozik az abortuszra is? Lehet, hogy apám ezt látta rajtam?

Egy hetet vártam, és reméltem, hogy az érettségi majd segít ezt is megérteni. De apám végigszenvedte az ünnepséget, és annyit sem mondott, hogy gratulál. Úgy mozgott a házban, mint aki nem igazán érzi jól magát a bőrében. Tizenegykor megnéztük a híreket. A fő hír az volt, hogy egy nő alaposan fejbe vágta három hónapos kisbabáját egy tonhalkonzervvel. A nőt bevitték a pszichiátriára. A férje azt nyilatkozta, hogy sejtenie kellett volna, mi történik majd.

Amikor befejeződött a híradó, apám odament a cseresznyefa íróasztalhoz, és elővett egy kék bársonydobozt a fiókból.

– Azt hittem, elfelejtetted – mondtam mosolyogva.

A fejét csóválta, és aggódó tekintettel figyelte, ahogy végigsimítok a dobozon. Azt reméltem, igazgyöngy vagy smaragd lesz benne. Ehelyett rózsafüzér volt.

– Arra gondoltam, szükséged lesz rá – mondta apa.

Miközben pakoltam, azzal vigasztaltam magam, hogy ezt azért teszem, mert szeretem apát, és nem akarom, hogy ő vezekeljen a bűneimért. Csak a legszükségesebb holmikat raktam össze, és az iskolai egyenruhámat vettem fel, mert gondoltam, úgy könnyebb lesz beolvadni. Gyakorlatilag nem

szöktem meg. Tizennyolc voltam. Úgy jöttem-mentem, ahogy kedvem tartotta.

Az utolsó három órát apa műhelyében töltöttem, és azon gondolkodtam, mit írjak neki. Ujjamat végigcsúsztattam legújabb találmányán. Egy születésnapi üdvözlőlap volt, amelyet ha kinyitunk, énekel, ha pedig megnyomjuk a sarkát, automatikusan felfújódik egy lufi. Apa azt mondta, erre biztos lesz kereslet. Viszont gondjai voltak a zenével. Nem tudta, mi történik a mikrocsippel, ha a képeslapból lufi lesz.

– Na ugye? – kezdte. – Ha az embernek van valamije, azt nem szabad megváltoztatni.

A végére csak annyit írtam: *Szeretlek. Sajnálom. Minden rendben lesz.* Amikor újra elolvastam a levelet, arra gondoltam, ennek nincs is értelme. Sajnálom, hogy szeretem? Vagy azt, hogy minden rendben lesz? Végül elhajítottam a tollat. Úgy gondoltam, a saját felelősségem, amit teszek, és ha akarom, úgyis elmondom neki, hol vagyok. Másnap reggel elvittem a rózsafüzért egy zálogházba. A kapott pénz feléből buszjegyet vettem, és igyekeztem minél messzebb kerülni Chicagótól. Próbáltam elhitetni magammal, hogy nincs miért a városban maradnom.

A buszon mindenféle álneveket találtam ki magamnak, és ha bárki kérdezte, álnéven mutatkoztam be. Ohióban elhatároztam, hogy a Massachusettsben található Cambridge-nél szállok majd le. Az elég közel van Rhode Islandhez, ami kevésbé nevezetes, mint Boston. Ráadásul a neve is tetszett. Az angol pulóverre, a végzős diákokra és mindenféle jó dologra emlékeztetett. Ha elég

időt töltök itt, keresek annyi pénzt, hogy bejussak a Rhode Island Művészeti Akadémiára. Az, hogy a sors újabb akadályokat gördített elém, még nem jelenti azt, hogy fel kellene adnom az álmaim. Amikor elaludtam, Szűz Máriáról álmodtam, és azon gondolkodtam, vajon honnan tudta, hogy bízhat a Szentlélekben, amikor érte jött. Amikor felébredtem, hegedűszót hallottam. Olyan érzés volt, mintha megjelent volna egy angyal.

Felhívtam apát egy telefonfülkéből a Brattle Square buszmegállónál. A hívást az ő költségére intéztem. Közben láttam egy idős kopasz asszonyt, aki a padon ülve kötött, és találkoztam egy csellistával, akinek aranyfonatok voltak a hajában. Próbáltam elolvasni a szemközti falon lévő feliratot, és ekkor jött létre a kapcsolat apámmal.

– Figyelj! – mondtam, mielőtt levegőt vehetett volna. – Soha többé nem megyek haza.

Vártam, hogy ellenkezzen, vagy legalább azt mondja, hogy átkutatta értem Chicago összes utcáját, ehelyett csak sóhajtott egy nagyot.

– Soha ne mondd, hogy soha! Nem tudhatod, mit hoz az élet.

Olyan erősen szorítottam a telefont, hogy elfehéredtek az ujjperceim. Apám – az *egyetlen* ember az életemben, aki törődött velem – nem tűnt szomorúnak. Nyilván csalódást okoztam neki, de ez mégsem töröl ki tizennyolc együtt töltött évet. Vagy mégis? Az egyik ok, amiért volt bátorságom elmenni, hogy tudtam, vár majd rám. Tudtam, hogy nem leszek egyedül.

Azon gondolkodtam, hogyan ismerhettem *őt is* ennyire félre. Mit mondhattam volna?

– Elárulnád, hová mentél? – kérdezte apám nyugodtan. –

Azt tudom, hogy a buszpályaudvar felé indultál. A többi részlet viszont némiképpen homályos.

– Honnan tudtad? – kérdeztem.

Apám nevetése betöltötte a teret. Talán ez a nevetés volt az első emlékem.

– Szeretlek – válaszolta. – Mégis mit vártál?

– Massachusettsben vagyok – válaszoltam, és kezdtem magam kicsit jobban érezni. – De csak ennyit mondok.

A csellista felkapta a vonót, és végighúzta a hangszerén.

– Nem tudom, mi lesz a főiskolával.

Apám sóhajtott.

– Ez nem ok arra, hogy elmenj – mormolta. – Szólhattál volna. Mindig van…

Ebben a pillanatban elviharzott mellettem egy busz, így nem hallottam, mi is a tanulság. Őszintén szólva cseppet sem bántam. Könnyebb volt így, mint beismerni, hogy nem is akartam hallani.

– Paige? – kérdezte apám, mert közben jó eséllyel kérdést tett fel, amire nem válaszoltam.

– Hívtad a rendőrséget, apa? Tud valaki a dologról?

– Egy léleknek sem szóltam. Gondoltam rá, de aztán eszembe jutott, hogy bármelyik pillanatban visszajöhetsz. *Reménykedtem.* – Kicsit elfojtott hangon folytatta: – Igazság szerint nem hittem, hogy elmész.

– Ez nem rólad szól – válaszoltam. – Tudnod kell, hogy nem miattad történt.

– De igen, Paige. Máskülönben nem merült volna fel benned, hogy itt hagyj.

Legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy *ez nem igaz. Nem igaz, hiszen ő is mindig azt mondta, hogy anya nem miattam ment el. Nem igaz, mert ő az egyetlen, akit nem akartam otthagyni.* De a szavak a torkomon akadtak, viszont a könnyeim patakokban kezdtek folyni. Megtöröltem az orromat a kezemmel.

– Egyszer talán hazamegyek – mondtam végül.

Apám kopogni kezdett a telefonkagylón, mint annak idején, amikor kicsi voltam, ő pedig esténként házalt a találmányaival. Mindig küldött egy lágy puszit a telefonon keresztül, és megkérdezte, hallottam-e. *Ez a puszi a szívedig ér* – mondta.

Egy busz, nem tudom honnan, keresztülhajtott az állomás sötét alagútján.

– Agyonaggódtam magam – tette hozzá apám.

Néztem a busz kerekeit, ahogy megáll a halszálkamintás megálló előtt. Hirtelen eszembe jutott apa találmánya, amit csak azért készített, hogy engem szórakoztasson: egy csap vizet küld az aknába, ettől forogni kezd a ventilátor, ami aztán megmozgat egy evezőlapáthoz kapcsolt emelőcsigát. A csiga kinyitja a müzlis dobozt, így a tányéromba ömlik a Cheerios. Apám mindenből ki tudta hozni a legjobbat.

– Ne aggódj miattam! – mondtam neki magabiztosan. – Elvégre a lányod vagyok.

– Igen – válaszolta –, de úgy tűnik, sok mindenben anyádra hasonlítasz.

Miután két hetet dolgoztam a Mercynél, Lionel rám bízta a zárást. Amikor nem volt olyan nagy a forgalom – például délután három környékén –, leültetett a pulthoz, és megkért, hogy rajzoljak embereket. Természetesen a személyzetet is

lerajzoltam – Marvelát, Dorist és Leroyt –, aztán jött az elnök, a polgármester és Marilyn Monroe. Volt néhány dolog a rajzon, amit magam sem értettem. Például Marvela szemében megjelenítettem egy szenvedélyes férfit, akit elnyelt a tenger. Doris nyakához rengeteg macskát rajzoltam. Mindegyik embernek nézett ki, az utolsónak pedig éppen olyan arca volt, mint Dorisnak. Marilyn Monroe könyökhajlatában nem azok a szeretők jelentek meg, akiket vártunk volna, hanem egy farm, learatott búza és egy szomorú szemű beagle. A vendégek néha észrevették ezeket, de sokszor fel sem tűnt nekik. A képek mindig kicsik és halványak voltak. Folyamatosan rajzoltam, és amikor befejeztem, Lionel kitette a pénztárgéphez. Egy idő után a képek már a fél étkezdét elfoglalták, és ahogy egyre kevesebb lett a szabad felület, én egyre inkább azt éreztem: idetartozom.

Doris kanapéján aludtam. A lány megsajnált. Azt mondtam, a mostohaapám sokszor megkörnyékezett, ezért amikor tizennyolc lettem, fogtam a gyermekfelügyeletből megtakarított pénzem, és eljöttem. Szerettem ezt a történetet, mert félig igaz volt. A tizennyolc év, és az, hogy elhagytam az otthonom. Örültem az együttérzésnek. Ezen a ponton minden lehetőséget kihasználtam, ami megadatott.

Doris ötlete volt, hogy a menühöz adjunk egy általam rajzolt képet ajándékba, persze a menü árát kicsit feljebb vittük.

– Nagyon tehetséges – mondta Doris, miközben figyelte, ahogy Barbara Streisand haját rajzolom. – Ezek az alakok is tökéletesek. Bearanyozzák az ember napját.

Kicsit úgy éreztem magam, mint egy cirkuszi mutatvány, ugyanakkor nagyon jólesett az emberek visszajelzése. Sokkal

több borravalót kaptam, mint felszolgálóként. Első nap átlagos dolgokat rajzoltam, Lionel pedig kitalálta, hogy tegyük ki a rajzaimat hogy bárki láthassa. Őszintén szólva lerajzolhattam volna a betérő vendégek hozzátartozóit is anélkül, hogy modellt álltak volna. Óvatosan figyeltem őket, és igyekeztem megörökíteni a legfontosabb mozzanatokat. Amikor volt egy kis szabadidőm, hozzátettem valamit, ami a fantáziámban született.

Ott volt például Rose, a szőke nő, aki fodrász után minden pénteken betért hozzánk ebédelni. Drága lenkosztümöt, elegáns cipőt és gyémánt karkötőt viselt. Mindig volt nála egy Gucci notesz, és katonás rendben tartotta a pénzét. Külön voltak az egydollárosok, az ötösök, a tízesek és a húszasok. Egyszer egy kopaszodó férfival tért be, egészen végig szorosan fogta a kezét, és olaszul beszélt. Gondoltam, a szeretője, hiszen minden más tökéletes volt körülötte.

Marco, a vak diák a Kennedy Közigazgatási Egyetemre járt. Még a legmelegebb júliusi napon is fekete hosszú kabátot viselt. Leborotválta a haját, és fejkendőt kötött. Mindig ugratott minket. Állandóan azt kérdezte, milyen színű a kendője. Én rávágtam valamit, például azt, hogy McCarthy, mire ő nevetett, és azt mondta: vörös. Késő este jött, egyik cigarettáról a másikra gyújtott, amíg a szürke füst olyan vastag nem lett, mint a felhők az égen.

A legtöbbet Nicholast figyeltem, holott az ő nevét csak Lioneltől tudtam. Orvostanhallgató volt és Lionel szerint éppen ezért tűnt olyannak, mint akit folyamatosan nyomaszt valami. Szemérmetlenül bámultam, hiszen soha nem tűnt úgy, mint aki észreveszi, amikor figyelik. Még akkor sem tűnt fel neki, amikor

nem olvasott. Azon gondolkodtam, vajon mi olyan zavaró benne. Már két hete dolgoztam a Mercyben, amikor rájöttem. Nem illett a képbe. Egyáltalán nem illett a kopottas berendezéshez. Távolságtartó volt a pincérnőkkel. Mindig feltartotta a poharát, ha újabb italt kért, meglengette a számlát, ha fizetni akart, mégsem tartottuk leereszkedőnek. Egy tudós lelkesedésével figyeltem, és Doris kanapéján elképzeltem, milyen lehet ez a férfi valójában. Láttam szilárd karját, tiszta szemét, és nem tudtam, mi vonz benne.

Chicagóban egyszer már voltam szerelmes, és tudom, ez milyen következményekkel jár. Azután, ami Jake-kel történt… Szóval nem szerettem volna ismét szerelmes lenni, legalábbis jó darabig nem. Egyáltalán nem találtam furcsának, hogy tizennyolc évesen megtört bennem valami. Talán ezért nem akartam lerajzolni Nicholast. A bennem rejlő művész nem rögtön a férfit vette észre, inkább a szimmetrikus arcvonásait, és a haját, ahogy a fény megvilágítja, így a fekete minden árnyalata fellelhető benne.

Azon az estén, amikor az első *Különleges húsleves*t szolgáltuk fel – Lionel ragaszkodott ehhez az elnevezéshez –, alaposan megfigyeltem Nicholast. Ebéd óta egy műszakban voltam Dorisszal. Mivel ő ma korábban elment, egyedül maradtam. Éppen a sószórót töltöttem újra, amikor Nicholas belépett. Este tizenegy óra volt, nem sokkal zárás előtt. Leült az egyik asztalhoz, és hirtelen bevillant, mi volt olyan különös benne. Emlékszem, amikor Ágnes nővér a Pius Pápa Gimnáziumban vonalzóval csapkodta a poros, fekete táblát, miközben várta, hogy mondjak egy mondatot az általa említett szóval. A szó a

kifinomultság volt. Felálltam, és zavaromban egyik lábamról a másikra helyeztem a súlyt, miközben a mögöttem ülők azon vihorásztak, hogy képtelen vagyok megszólalni. Egyetlen mondat sem jutott eszembe, a nővér pedig megbüntetett, amiért firkálgattam a füzetembe, holott az nem is firkálmány volt.

Ahogy Nicholas a kanalat fogja, vagy ahogy elfordítja a fejét… Már tudom, hogy a kifinomultság nem feltétlenül nemességet vagy méltóságot jelent, ahogy nekem azt tanították. Ez egy képesség, amelynek segítségével könnyedén boldogulunk a nagyvilágban. Mintha minden olyan egyszerű lenne. A *kifinomultság* volt az a képesség, amellyel Nicholas rendelkezett, nekem viszont ez nem adatott meg. Emiatt nem tudtam őt elfelejteni.

Felvillanyozva futottam a pulthoz, és lerajzoltam Nicholast. Nemcsak a tökéletes vonásait vetettem papírra, hanem a kecsességét is. Ahogy apró után kutat a zsebében. Végeztem a rajzzal, hátraléptem, és megnéztem, milyen lett. Egy szép férfit láttam a képen. Sokkal szebbet, mint eddigi életem során bármikor. Ő az a típus lehet, akire mutogatnak, és összesúgnak a háta mögött. Egyenes szemöldöke, magas homloka és erős álla arra engedett következtetni, hogy vezetésre teremtették.

Lionel és Leroy bejöttek, összeszedték a megmaradt ételt, hogy hazavigyék a gyerekeknek.

– Tudod a dolgod – szólt oda nekem Lionel, majd integetett, és kinyitotta az ajtót. – Viszlát, Nick! – tette hozzá.

Nicholas nagyon halkan mormolta:

– Nicholas…

Mögé álltam, kezemben a portré, majd megkérdeztem, mit

mondott.

– Nicholas – ismételte meg, miközben a torkát köszörülte. – Nem szeretem, ha Nicknek szólítanak.

– Értem. Szeretne még valamit?

Nicholas körbenézett, mintha most jött volna rá, hogy ő az egyetlen vendég, annyira késő van.

– Ha jól sejtem, zárni akar – válaszolta. Kinyújtotta egyik lábát a padon, majd kedvesen elmosolyodott. – Amúgy hány éves vagy?

– Elég idős a munkához – csattantam fel, majd közelebb mentem, hogy letakarítsam az asztalát. Előrehajoltam, és ahogy a kezemben tartottam a róla készített rajzot, megragadta a csuklóm.

– Ez én vagyok – mondta meglepetten. – Hadd nézzem!

El akartam húzni. Nem számított, hogy a portré érdekelte, megbénított az érzés, ahogy a csuklómat fogja. Éreztem hüvelykujjában az erek lüktetését, és ujjbegyeinek barázdáit.

Tudtam, hogy azért fogja meg a karom, mert meglátta a róla készült rajzot. Rámeredtem a papírra, hogy megnézzem, mit alkottam. A kép egyik sarkába királyokat, ékes koronákat és hermelinköpenyt rajzoltam. A másik sarkában egy virágzó fa díszelgett. A fa legmagasabb ágán ült egy vékony kisfiú, aki a napot tartotta.

– Nagyon jó – mondta Nicholas, majd a vele szemben lévő szék felé biccentett. – Ha nem várnak rád mások, miért nem ülsz le? – kérdezte mosolyogva.

Kiderült, hogy harmadéves orvostanhallgató és osztályelső. Nemsokára szakosodik. Tervei szerint szívsebész lesz. Csak

négy órát alszik éjszakánként, mert a maradék időben vagy tanul, vagy kórházi ügyeletet vállal. Azt hitte, nem vagyok több tizenötnél.

Cserébe én is megmondtam neki az igazat. Elmondtam, hogy Chicagóból származom, egyházi iskolába jártam, és a Rhode Island Művészeti Akadémiára mentem volna, ha nem jöttem volna el hazulról. Csak ennyit mondtam, ő pedig nem erősködött. Elmeséltem, milyen volt az állomáson aludni és a metró hangjára ébredni. Azt is elmeséltem, hogy képes vagyok egyszerre négy csésze kávét kivinni egy kézben, meg hogy tíz nyelven el tudom mondani: *Szeretlek*. *Mimi notenka kudenko* – mondtam neki szuahéliül, hogy bizonyítsam. Aztán elmeséltem, hogy nem igazán ismertem az anyámat, holott ezt a legközelebbi barátaimnak sem árultam el. Az abortuszról viszont nem szóltam egy szót sem.

Már javában hajnalodott, amikor Nicholas felállt, hogy elinduljon. Elvette a képet, majd a pultra tette.

– Felakasztod? – kérdezte, miközben a többi felé mutatott.

– Ha szeretnéd – válaszoltam. Elővettem a fekete kihúzót, és ránéztem a képre. Egy pillanatra bevillant egy gondolat: *Pontosan erre vártál.* – Nicholas – mondtam halkan, és felírtam a nevét a kép tetejére.

– Nicholas – visszhangozta, aztán nevetett. Átkarolta a vállam, egy pillanatra így álltunk némán, mozdulatlanul. Aztán odébb lépett, bár elkezdte simogatni a nyakam.

– Tudtad, hogy ha így folytatod, még a végén leveszel valakit a lábáról? – kérdezte, miközben a hüvelykujjával megnyomott egy anyajegyet.

Aztán lehajolt, és az ajkával érintette ugyanezt a pontot. Éppen, ahogy elképzeltem. Aztán még azelőtt kisétált, hogy ez bárkinek feltűnhetett volna. A szélcsengő hangját viszont tisztán hallottam. Álltam, és nem értettem, miért hagytam, hogy ez ismét megtörténjen.

NICHOLAS

Nicholas Prescott születése maga volt a csoda. Szülei tíz évig próbálkoztak reménytelenül, mire fiuk világra jött. Anyja és apja kicsit idősebbek voltak, mint az osztálytársak szülei, de ez nem tűnt fel neki. Tekintve, hogy Nicholasnak nem voltak testvérei, Robert és Astrid Prescott mindent alárendelt a kis jövevénynek. Egy idő után már szólnia sem kellett, hiszen a szülei a gondolatai között olvastak. Mindegy, hogy hat-, tizenkettő vagy húszéves volt az a gyerek, mindent megkapott, amire úgy gondolták, szüksége van. Bérlete volt a Boston Celtics meccsekre, kapott egy zsemleszínű labradort, amelyet Scoutnak keresztelt, és már kamaszkorában sejthető volt, hogy a Harvardon végzi majd el felsőfokú tanulmányait. Nicholas az egyetemen szembesült azzal, hogy neveltetése merőben eltér az átlagostól. Más fiatalok talán éltek volna a lehetőséggel, és ellátogatnak a harmadik világ országaiba, esetleg önként csatlakoznak a békehadtesthez. Nicholasban ez fel sem merült. Nem mintha közönyös lett volna a világ dolgai iránt, csak ő inkább az eredetileg kitűzött céljaihoz ragaszkodott. Nicholas Prescott mindent tálcán kapott a szüleitől. Cserébe megadta nekik, amit vártak: valóságos mintagyerek volt.

Világéletében osztályelsőként végzett. Tizenhat éves korától kezdve mindig szép, arisztokrata származású lányokkal randizott, akik a Wellesley magániskolába jártak. Rájött, hogy

vonzónak találják. Nagyon jól tudta, miként tűnhet még elbűvölőbbnek, és hogyan tegyen jó benyomást a környezetére. Hétéves korától kezdve mindenkinek azt mondta, orvos lesz, mint az édesapja, így az orvosi egyetem teljesen egyértelmű választás volt. 1979-ben diplomázott a Harvardon, de halasztott egy évet. Beutazta Európát, élvezte a társasági életet, és intim viszonyt folytatott a mindig cigarettázó párizsi nőkkel. Aztán főiskolai edzőjének sürgetésére visszatért, hogy felkészüljön az olimpiára a többi reménybeli evezőssel együtt, aki a Princetoni Egyetemre járt. Nicholas egyike volt annak a nyolc evezősnek, akik az Egyesült Államokat képviselték. Szülei meghívták a barátaikat, és koktélt iszogatva figyelték a televízión keresztül, ahogy fiuk megszerzi az ezüstérmet.

Talán ez a sok minden is közrejátszott abban, hogy a huszonnyolc éves Nicholas Prescott minden éjjel izzadva és remegve ébredt. Szakított a barátnőjével, Rachellel, aki ugyancsak orvostanhallgató volt, és talán a legkedvesebb nő, akit valaha ismert. Anyaszült meztelenül odament az ablakhoz, amely az utcára nézett. A telihold fénye bevilágított a szobába, ő pedig hallgatta a kinti forgalmat, miközben kezét maga előtt tartotta, és várt, amíg abba nem marad a remegése. Bár igyekezett nem törődni ezzel, tudta jól, mi áll rémálmainak hátterében. Nicholas közel három évtizedet töltött azzal, hogy kerülte a kudarcot. Időközben rájött, hogy elhalad mellette az élet.

Nem hitt istenben. A tudományok embere volt. Azt viszont szentül hitte, hogy valaki vagy valami segíti őt, hogy sikeres legyen, bár azt azért sejtette, hogy nem lehet mindig szerencséje.

Egyre többet gondolt szobatársára, a vékonydongájú Rajra, aki közepest kapott nyelvtanból, leugrott a tetőről, és kitörte a nyakát. Mit mondott erre Nicholas apja? Az élet sokszor egy hajszálon múlik.

Egy héten többször is keresztülhajtott a folyót átívelő hídon, és ellátogatott a Kennedy utcában lévő Mercybe, mert élvezte, hogy senki nem ismeri. Voltak ott más diákok is, de ők filozófiát, történelmet és angolt tanultak. Ma este hasított bele a felismerés, hogy valaki megjegyezte a nevét. A fekete férfi, a tulajdonos a nevén szólította, ahogy a pincérlány is, akit két hete képtelen kiverni a fejéből.

A pincérlány azt hitte, Nicholas nem is vette észre, holott egy harmadéves orvostanhallgatónak minden részletre ügyelnie kell, ha túl akarja élni az egyetemi éveket. A lány azt hitte, észrevétlen maradt, de Nicholas érezte minden pillantását, amelyet rá vetett a pultból, miközben újratöltötte a férfi kávéspoharát. Már hozzászokott, hogy a nők megnézik, úgyhogy ezen sem kellett volna meglepődnie. Ez a lány viszont még majdnem gyerek volt. Azt mondta, tizennyolc éves, ezt azonban Nicholas nem hitte el. Ő maga nem nézte volna tizenöt évesnél idősebbnek.

Amúgy nem is volt az esete: alacsony, nagyon vékony, ráadásul vörös lány. Nem volt rajta smink, mégis érvényesült szép, kék szeme. Nicholasról a nők azt mondták, hogy még a tekintete is ágyba csalja őket. Úgy tűnik, a pincérlányt is hasonló képességekkel áldotta meg a természet.

Nicholas tudta, hogy rengeteg munkája van, ezért nem

kellett volna elmennie a Mercybe, viszont nem vacsorázott a kórházban, és Bostonból odafelé folyamatosan a kedvenc almás rétesére gondolt, visszafelé pedig a pincérlányra. Közben azon gondolkodott, vajon Rosita Gonzalez rendben hazaért-e. Ebben a hónapban a sürgősségin dolgozott. Nem sokkal négy óra után bevittek egy spanyol lányt – Rositát –, aki vetélés miatt megállás nélkül vérzett. Amikor meglátta a lány kórtörténetét, rosszul lett. Még csak tizenhárom éves volt. Elvégezte az egészségügyi küretet, majd fogta a lány kezét, amíg lehetett, és hallgatta, ahogy magában beszél. Folyamatosan azt ismételte spanyolul, hogy a *lányom, a lányom.*

Aztán ott volt a pincérlány, aki elképesztően jó képet készített róla. Bárki le tudta volna rajzolni a vonásait, de ez a lány jóval többet tett a képhez. Nemes tartását, és szájának fáradt ívét is lerajzolta. De ami a legfontosabb: lehetett látni, hogy félelem tükröződik a szemében. A sarokban pedig a gyerek… Nicholas hátán futkosott a hideg. Kizárt, hogy a lány tudott volna arról… Nicholas ugyanis gyermekkorában felmászott a szülei kertjében lévő fára, hogy megfogja a napot. Úgy gondolta, képes erre.

Ránézett a képre, és eszébe jutott, hogy a lány milyen hétköznapi módon fogadta a dicséretet. Hirtelen rájött, hogy ha nem Nicholas Prescott lenne, ha váltott műszakban dolgozna a közeli süteményboltban, vagy szemetet szállítana, a lány éppen úgy megrajzolta volna a portréját, és akkor is többet tudna róla, mint amennyit ő bárkivel is megoszt. Ez volt az első alkalom, hogy Nicholas találkozott valakivel, aki meglepődött azon, ami a férfiban rejlik. Nem ismerte őt, ezért boldog volt akár egy

dollár borravalótól, vagy egy mosolytól, amit Nicholastól kapott.

Egy pillanatra belegondolt, milyen élete lenne, ha másnak születik. Apja tudta, de erről soha nem beszéltek, úgyhogy Nicholas továbbra is ezen gondolkodott. Mi lett volna, ha délre születik, és mondjuk egy gyártósoron dolgozik egész nap, aztán amikor hazamegy, egy ócska, recsegő padlójú tornácról nézheti a lenyugvó napot? Anélkül, hogy hiúnak tűnt volna, belegondolt, milyen lenne úgy végigmenni az utcán, hogy nem vonzza magára a tekinteteket. Öt percre sikerült felfelejtenie kiváltságos helyzetét, a kapcsolatrendszerét, amely szinte védőhálóként vette körül. Sem a szülei, sem Rachel mellett nem adatott meg neki az a luxus, hogy kicsit megfeledkezhessen magáról. Ha nevetett, soha nem tette túl hangosan. Amikor mosolygott, mindig figyelte, milyen hatást vált ki az emberekből. Ha pihent, lerúgta a cipőjét, és kinyújtózott a kanapén, ám akkor is ügyelt a mozdulataira, mintha még a szabadidejében is korlátozták volna. Úgy gondolta, az emberek mindig arra vágynak, ami nincs meg nekik. Belegondolt, mik ezek az ő esetében: sorház, foltozott karosszék, egy lány, akinek a szemében felfedezheti a világot, és aki az ötcentes boltban veszi neki a fehér ingeket, ráadásul önmagáért szereti, nem azért, mert ő Nicholas Prescott.

Nem tudta, miért csókolta meg a pincérlányt, mielőtt távozott. Magába szívta az illatát, amely olyan púderes volt, mintha egy gyermeket csókolt volna. Néhány órával később, amikor belépett a szobába és meglátta Rachelt múmiaként betakarózva, levetkőzött, és szorosan a nő mellé feküdt. Amikor

megfogta Rachel mellét, és érezte, hogy Rachel ujjai átfogják a csuklóját, még mindig azon gondolkodott, miért csókolta meg a pincérlányt anélkül, hogy megkérdezte volna a nevét.

– Szia! – mondta Nicholas. Paige kinyitotta a Mercy ajtaját, kitámasztotta egy nagy kővel, és megfordította a *Zárva* feliratot a táblán.

– Most nem biztos, hogy szerencsés, ha bejössz – mondta. – Elromlott a légkondicionáló.

Ezzel hátravetette haját, és legyezni kezdte magát, hogy jobban szemléltesse a helyzetet.

– Nem akarok bemenni – válaszolta Nicholas. – A kórházba indultam. Viszont nem tudom a neved. – Kicsit előrébb lépett, majd folytatta: – Szerettem volna tudni a neved.

– Paige – válaszolta halkan a pincérlány. Zavarában morzsolgatni kezdte az ujjait, mintha nem tudná, mit csináljon a kezével. – Paige O' Toole.

– Paige – ismételte Nicholas. – Jól van.

Mosolygott, majd kilépett az utcára. Úgy döntött, majd az állomáson elolvassa a *Globe* magazint, de aztán meggondolta magát, hiszen erősen feltámadt a szél.

Amikor Paige este bezárta az étkezdét, mesélt Nicholasnak a neve eredetéről. Maga a név fiatal szolgát jelent, és az édesapja választotta, mert szeretett volna igazi ír nevet adni a gyermekének. Anyja merőben ellenezte. Szerinte ilyen névvel átkozott lesz egész életében, és mindig más parancsára kell majd cselekednie. Apja azt javasolta, aludjanak rá egyet, és amikor az anyja így tett, hasonló nevet álmodott a lányának. Page, akár

egy hófehér lap. Arra gondolt, talán tiszta lappal folytathatja ő maga is az életét, ha ezt a nevet választják. A végén meg is keresztelkedett.

Paige azt is elmesélte Nicholasnak, hogy nevének története azon kevés sztori közé tartozik, amelyek esetében konkrétan emlékszik arra, hogy megbeszélte az édesanyjával. Nicholas anélkül, hogy belegondolt volna a hallottakba, ölbe vette a lányt, és szorosan magához ölelte. Hallgatta a szívdobogását, amely keveredett a saját szívverésével.

Nem sokkal azelőtt határozta el, hogy szívsebészetre szakosodik. Az emeleti ablakból látott egy szívátültetést, ahol az orvosok kivettek egy vastag izomcsomót a hűtődobozból, majd a donorszívet beültették a páciens régi szívének a helyére. Összekapcsolták a test és az új szív ereit, így helyreállt a vérkeringés, és elindult az új szív. Nicholasnak könnyek gyűltek a szemébe, amikor meglátta, hogyan kezd működni a frissen beültetett szerv, és miként kap még egy esélyt az addig halálra ítélt páciens. Ez elég volt ahhoz, hogy a szívsebészet irányába induljon. Főképp, amikor egy héttel a műtét után meglátogatta a beteget, és kiderült, minden a legnagyobb rendben. Az ágy szélén ült, amikor Mr. Lomazzi, a hatvanéves özvegyember, a baseballról beszélt, és hálát adott a magasságosnak, amiért sikeresen megkapta egy tizenhat éves lány szívét. Mielőtt Nicholas kiment volna a kórteremből, Mr. Lomazzi előrehajolt, és így szólt:

– Tudja, én már nem ugyanaz az ember vagyok. Úgy gondolkodom, mint a lány. Hosszabb ideig nézem a virágokat, olyan versek jutnak eszembe, amelyeket nem is olvastam, és

olykor azon gondolkodom, vajon leszek-e még szerelmes valaha.

Megszorította Nicholas kezét, ő pedig csodálkozott a férfi erős, mégis szelíd, baráti kézfogásán.

– Nem panaszkodom – folytatta Lomazzi. – Csak nem tudom, ki irányít.

Nicholas motyogva elköszönt, majd rögtön elhatározta, hogy szívsebész lesz. Talán, mert tudta, hogy az ember igazi énje a szívében lakozik.

Azonnal felmerült benne a kérdés, vajon mi vezérelte, és milyen megfontolásból vette ölbe a pincérlányt.

Paige és Nicholas első randevújára júliusban került sor, amikor végre szabadnaposak voltak. Nicholas bemagyarázta magának, hogy ez nem igazi randi. Inkább olyan, mint amikor a báty elviszi a kishúgát várost nézni. Egy héttel korábban már együtt töltötték az időt. Elmentek egy baseballmeccsre, majd átvágtak a parkon, és csónakáztak egyet a tóban. Annak ellenére, hogy Nicholas huszonnyolc éve Bostonban élt, most először ült hattyúalakú csónakban, de ezt nem mondta meg Paige-nek. Figyelte, ahogy a nap sugarai rávetülnek a lány hajára, nézte, ahogy arca kicsit kipirul, és nevetett, amikor Paige kifli nélkül ette a hot dogot. Próbálta magát meggyőzni, hogy nem szerelmes.

Nem lepte meg Nicholast, hogy Paige szerette vele tölteni az idejét. Kicsit talán arrogánsnak tűnik, de egyvalamihez már hozzászokott: az orvosok mágnesként vonzzák az egyedülálló nőket. Inkább az lepte meg, hogy ő is szerette volna a

szabadidejét Paige-dzsel tölteni. Lassan megszállottá vált. Szerette, hogy a lány alkonyatkor mezítláb szaladgál az utcán, amikor kicsit lehűlt a járda. Tetszett neki, ahogy utánozta a jégkrémes kocsik hangját, és nem szégyellte hangosan dúdolni a szignáljukat. Szerette, hogy sokszor úgy viselkedik, mint egy gyermek. Talán, mert ő maga soha nem volt az igazán.

Szabadnapja éppen július negyedikére esett, ezért gondosan megtervezte a találkozót. Boston egyik híres éttermébe mentek vacsorázni, majd megnézték a tűzijátékot.

Este hétkor hagyták el az éttermet, ezért még rengeteg idejük volt. Nicholas azt javasolta, menjenek a főtérre, de egy kigyulladt autó legalább egy órán keresztül akadályozta a forgalmat. Nicholas gyűlölte, ha a dolgok nem a terv szerint haladnak, főképp, amikor egyáltalán nincs hatása az eseményekre. Visszaült, és felsóhajtott. Bekapcsolta a rádiót, majd ki. Megnyomta a dudát, bár tudta, hogy ettől nem halad előre a kocsisor.

– Nem hiszem el! Biztos, hogy nem érünk oda időben – mondta.

Paige keresztbe tett lábbal ült, és így szólt:

– Nem baj. A tűzijáték az tűzijáték.

– De nem ilyen – válaszolta Nicholas. – Ilyet még nem láttál.

Mesélt Paige-nek az ünnep alkalmából feldíszített hajókról, a zenéről, amely a tűzijátékot kíséri, és amelynek alapja az 1812 Nyitány.

– 1812 Nyitány? Az meg mi? – kérdezte Paige. Nicholas ránézett, majd ismét rádudált az előtte álló autóra.

Miután jó néhány földrajzi találós kérdést tettek fel

egymásnak, és lejátszottak három fordulónyi *Húsz kérdés–húsz válas*zt, megindult a forgalom. Nicholas őrült tempóban hajtott végig a városon, de még így sem jutott közelebb a rakparthoz vagy a közelben lévő iskolákhoz. Végül a sokkal távolabbi fizető parkolóban talált helyet, és azt mondta Paige-nek, hogy megéri sétálni.

Mire a tűzijáték helyszínére értek, már rengetegen voltak ott. Nicholas a távolban felfedezte a *Hatch Shell*t és a zenekart. Egy nő sípcsonton rúgta.

– Hé, uram! Én reggel öt óta vagyok itt. Nem furakodhat előre!

Paige átfogta Nicholas derekát, amikor egy férfi hátulról meghúzta a felsőjét, és azt mondta, *üljön le!* Nicholas érezte a mellkasán, hogy Paige azt súgja:

– Talán jobb lesz, ha megyünk.

Nem volt más választásuk. Folyamatosan sodródtak a tömeggel, így végül egy alagútnál kötöttek ki. Hosszú volt és sötét, így semmit nem láttak.

– Ezt nem hiszem el! – mondta Nicholas. És ha még ez sem lett volna elég, megjelent egy csapat biciklista, akik közül az egyik alaposan átgázolt Nicholas bal lábán.

– Jól vagy? – kérdezte Paige, miközben megfogta Nicholas vállát. A férfi üvöltött a fájdalomtól, ám ekkor meghallotta a háttérben a tűzijáték hangját.

– Jó ég! – mondta.

Mögötte Paige az alagút falának támaszkodott, és keresztbe fonta a karját.

– Semmi baj, Nicholas. Te mindig azt látod, hogy a pohár

félig üres, holott félig tele van. Csak nézőpont kérdése.

Szembefordult a férfival, aki még a sötétben is látta Paige szemében a csillogó fényt. Valahonnan ismét lehetett hallani, ahogy kilövik a tűzijátékot.

– Piros, és egyre magasabbra megy. Bevilágítja az eget, és amikor lehullik, olyan, mint a zuhanyból áradó vízsugár.

– Az isten szerelmére – válaszolta Nicholas. – Kizárt, hogy innen bármit is látsz. Ne légy nevetséges, Paige! – teremtette le a lányt, ám Paige csak mosolygott.

– Ki a nevetséges? – kérdezte. Közelebb lépett Nicholashoz, a vállára tette a kezét. – És ki mondta, hogy nem láthatok semmit? – tette fel az újabb kérdést.

Két hangos robbanást lehetett hallani. Paige megfordult, így a háta Nicholashoz ért. Mindketten a sötét alagút falát nézték.

– Két karika. Egyik a másikban – mondta Paige. Kék, aztán fehér, és amikor köddé válnak, kis ezüst spirálok jelennek meg a nyomukban. Aztán következett egy arany szökőkút, akár egy vulkán, majd ezt követte egy esernyő, amelyből apró kék pöttyök hullottak. Olyan volt, mint a konfetti.

Nicholas érezte Paige selymes haját és vállának remegését, miközben beszélt. Azon gondolkodott, hogy lehet valakinek ilyen élénk fantáziája és képzelőereje.

– Nicholas! Ez már a vége. Hú! Hatalmas kék, piros, sárga fények… Amikor ezek eltűnnek, felrobban a legnagyobb, és abban ott van minden. Egy hatalmas ezüst fa, amelynek ágai egyre csak nyúlnak, aztán eltűnnek, és ezernyi fénylő, rózsaszín csillagot hagynak maguk után az égen.

Nicholas úgy érezte, bármeddig szívesen hallaná Paige hangját. Szorosan magához húzta, lehunyta a szemét, és látta a tűzijátékot, amiről a lány beszélt.

– Nem foglak leégetni – mondta Paige. – Tudom, melyik a salátás villa.

Nicholas nevetett. A szülei házához tartottak, ám Nicholasban fel sem merült, hogy az asztali illemszabályokról beszélgessen a lánnyal.

– Tudtad, hogy te vagy az egyetlen, aki mellett megfeledkezem a szívpitvar-fibrillálásról? – kérdezte.

– Okos lány vagyok. Még a kenőkést is felismerem – válaszolta Paige, majd Nicholasra nézett.

Nicholas vigyorgott.

– És kitől sajátítottad el ezeket a szuper képességeket?

– Apától. Ő tanított meg mindenre.

Amikor piros lett a lámpa, Paige kihajolt a nyitott ablakon, hogy jobban lássa magát a tükörben. Kinyújtotta a nyelvét. Nicholas a lány nyakának fehér ívét figyelte, és meztelen talpát, amelyet Paige maga alá gyűrt az ülésen.

– Miket tanított még az édesapád?

Nicholas mosolygott, amikor látta, hogy Paige kicsit elpirul. A lány sorolni kezdte:

– Reggeli nélkül ne menjek el hazulról, háttal menjek, ha vihar van, mert úgy nem fúj el a szél. – Kinyújtotta a lábát, belelépett a cipőjébe. – És hogy mindig olyan nassolnivalót vegyek, ami nem ropog.

Aztán mesélni kezdett az apja találmányairól. A sikeresről, mint például az automata répahámozó, vagy a kudarcra ítéltről,

mint amilyen a kutyafogkefe volt. Hirtelen elgondolkodott, majd Nicholas felé fordult.

– Kedvelne téged. Igen – mondta, és bólogatott, hogy meggyőzze magát. – Nagyon kedvelne téged.

– Miért?

– Mert van egy közös pont. Mégpedig én – válaszolta Paige.

Nicholas lejjebb csúsztatta kezét a kormányon.

– És az édesanyád? Tőle mit tanultál?

Aztán hirtelen eszébe jutott, mit mesélt Paige az anyjáról, amikor az étkezdében voltak. Emlékezett arra, milyen késő volt, emlékezett minden egyes szóra, majd a tapinthatóan kínos csendre kettőjük között. Paige egy pillanatig nem válaszolt, és meg sem mozdult. Nicholas azt hihette volna, hogy a lány meg sem hallotta, de aztán előrehajolt, és bekapcsolta a rádiót. Olyan hangosra tekerte, hogy utólag is elnyomja vele az előbb feltett kérdést.

Tíz perccel később Nicholas leparkolt egy tölgyfa árnyékába. Kiszállt a kocsiból, és segíteni akart Paige-nek, de a lány már az autó mellett állt, és nyújtózkodott.

– Melyik a tiétek? – kérdezte Paige, ahogy átnézett az út túloldalán lévő pompás, Viktória korabeli, fehér kerítéses házakra. Nicholas megfogta a lány könyökét, háttal fordította Paige-et, hogy lássa a hatalmas téglaépületet, amelynek északi felén csodás borostyánok nőttek. – Ugye most viccelsz? – méltatlankodott Paige, és kicsit összébb húzta magát. – Kennedy leszármazott vagy? – tette hozzá halkan.

– Egyáltalán nem – válaszolta Nicholas. – Azok mind demokraták.

Felkísérte a lányt a bejárati ajtóhoz, amelyet legnagyobb szerencséjére nem a házvezetőnő, hanem Astrid Prescott nyitott ki, személyesen. Az asszony szafarikabátot viselt, nyakában pedig három fényképezőgép lógott.

– Nicholas! – sóhajtotta, majd szorosan magához ölelte a férfit. – Most értem vissza Nepálból. Csodás kultúra. Alig várom, hogy megnézzem a képeket.

Úgy simított végig az egyik fényképezőgépen, mintha élő személy lenne. Hatalmas erővel húzta be Nicholast az ajtóból, majd megfogta Paige apró, hideg kezét, és így szólt:

– Bizonyára te vagy Paige.

Aztán bevezette a lányt egy lélegzetelállító mahagóniberakásos, márványpadlós előtérbe, amely a lányt a newporti palotára emlékeztette, ahol még fiatalabb korában járt, éppen akkor, amikor a Rhode Island Művészeti Akadémiára látogatott.

– Még nincs egy órája, hogy visszajöttem, és Robert másról sem beszél, mint a titokzatos Paige-ről.

Paige hátralépett egyet. Robert Prescott ismert orvosnak számított, ám Astrid Prescott maga volt a legenda. Nicholas nem szerette, ha *Astrid Prescott hozzátartozója*ként emlegetik, hiszen ezt többnyire ugyanazzal a hangsúllyal mondták, mint annak idején a *Mrs. Astor*t. Mindenki ismerte az asszony élettörténetét. A gazdag, arisztokrata lány, aki feladta a nagyvilági életet, és fényképezéssel kezdett foglalkozni, hogy aztán ő legyen a legjobb a szakmában. Mindenki ismerte Astrid Prescott fényképeit, főképp a fekete-fehér képeket, amelyeket a veszélyeztetett fajokról készített. Paige észrevette, hogy a képek

nagy részét kitették az előszobába. Kísérteties képek voltak ezek, amelyek főképp tengeri teknőst, madárnagyságú pillangót és hatalmas gorillákat ábrázoltak. Volt repülés közben lencsevégre kapott bagoly, valamint egy kék bálna megörökített uszonya is. Paige-nek eszébe jutott egy *Newsweek*ben található újságcikk, amely Astrid Prescottról szólt. Azt nyilatkozta, hogy szívesen ott lett volna, amikor a dinoszauruszok kihaltak, hiszen jó lett volna megörökíteni a pillanatot.

Paige folyamatosan a képeket nézte. Mindenki birtokolt Astrid Prescott fotóival ellátott naptárat, vagy legalább egy kis noteszt, amelyet ugyancsak Astrid Prescott képei díszítettek, hiszen ezek a fotók feledhetetlenek voltak. Mindig elkapta a pillanatot, legyen szó kínról vagy boldogságról. A híres asszony és a hatalmas ház árnyékában Paige egyre kisebbnek és jelentéktelenebbnek érezte magát.

Nicholasra inkább az apja volt hatással. Amikor Robert Prescott belépett a szobába, megváltozott a légkör. Mintha ionokkal telítődött volna a levegő. Nicholas jobban kihúzta magát, felvette a mindig megnyerő mosolyát, és a szeme sarkából Paige-et figyelte. Életében először elgondolkodott, miért játssza meg magát ennyire a szülei előtt. Ő és az apja egy-egy formális kézfogást leszámítva soha nem érintkezett. Ez talán annak köszönhető, hogy a Prescottoknál nem szokás kimutatni az érzelmeket. Éppen ezért a temetéseken sok olyan dolgot nem mondtak el az elhunytról, ami említésre méltó lett volna.

A hideg gyümölcsleves és a fácánsült mellett Nicholas elmesélte a szüleinek a kórházban történteket. Minden apró, kicsit horrorisztikus részletbe beavatta őket. Anyja próbálta

visszaterelni a beszélgetést az utazáshoz.

– A Mount Everestet még nagy látószögű objektívvel sem lehet megörökíteni. – Levette a kabátját, így látni lehetett a terepmintás felsőjét, valamint bő, drapp nadrágját. – Esküszöm a mindenhatóra, hogy azok a serpák úgy ismerik a hegyet, mint a tenyerüket.

– Anya! – szólt közbe Nicholas. – Nem mindenkit érdekel Nepál.

– Ahogy nem mindenkit érdekel a sebészet, Szívem. Mégis udvariasan végighallgattunk.

Astrid Paige felé fordult, aki éppen a konyhára nyíló ajtó fölött díszelgő hatalmas bak fejét nézte.

– Ugye milyen szörnyű?

Paige nyelt egyet.

– Én csak nem tudtam, hogy ön…

– Apa műve – vágott közbe Nicholas, és rákacsintott. – Apa vadász. Ne hagyd, hogy belekezdjenek. Akkor se eleje, se vége nem lesz a vitának – figyelmeztette Paige-et.

Astrid küldött egy puszit az asztal túlvégébe, ahol Robert Prescott ült.

– Azért az ocsmányságért cserébe sikerült berendeznem magamnak egy filmelőhívó szobát – tette hozzá.

– Tiszta üzlet – válaszolta Robert, és tisztelgett a villával.

Paige először Nicholasra, aztán Nicholas anyjára, végül az apjára nézett, majd vissza. Kicsit elveszett közöttük. Azon gondolkodott, vajon Nicholasnak hogyan sikerült magára vonnia a szülei figyelmét, amíg gyerek volt.

– Paige, kedves. Hol találkozott Nicholassal? – kérdezte

Astrid.

Paige kicsit játszott az evőeszközzel, majd erősen megmarkolta a salátás villát, de ezt csak Nicholas vette észre.

– A munkahelyemen – válaszolta.

– Szóval… – Astrid nem fejezte be a mondatot, mert arra várt, hogy Paige talán azt mondja, *orvostanhallgató, diplomás nővér, netán laborasszisztens.*

– Pincérnő vagyok – vágta rá nemes egyszerűséggel Paige.

– Értem – válaszolta Robert.

Paige figyelte, ahogy Astrid Prescott némi leereszkedéssel néz rá, és azt is látta, milyen kifejezően vizslatja a férjét. *Nem erre számítottak.*

– Nos – válaszolta Paige –, kétlem, hogy érti.

Nicholas, akinek a vacsora kezdete óta gombóc volt a torkában, olyat tett, amit Prescottéknál tilos volt: hangosan felnevetett. Apja és anyja ránézett, ám ő csak Paige-re figyelt, majd rá is mosolygott.

– Paige kiváló képzőművész.

– Igen? – kérdezte Astrid, majd előrehajolt, és adott egy második esélyt a lánynak. – Micsoda lenyűgöző hobbi egy ilyen fiatal hölgynek. Nálam is így kezdődött.

Csettintett, mire megjelent a házvezetőnő, és elvitte az üres tányért. Astrid előrehajolt, majd napsütötte karjával rákönyökölt a puha terítőre. Kedvesen mosolygott, bár a tekintete valami egészen mást üzent.

– Melyik főiskolára járt, kedvesem?

– Nem jártam főiskolára – válaszolta Paige. – Úgy volt, hogy a Rhode Island Művészeti Akadémiára megyek, de aztán

közbejött valami.

Úgy ejtette ki az iskola nevét, mintha az egyik leghíresebb művészeti intézmény lenne.

– Rhode Island Művészeti Akadémia? – ismételte Robert, majd a feleségére nézett. – Erről nem sokat hallottam.

– Nicholas! – mondta keményen Astrid. – Hogy van Rachel?

Nicholas látta Paige-en a csalódottságot, ahogy meghallotta a másik nő nevét. Eddig ugyanis nem tudott a létezéséről. Összegyűrte a szalvétát, és felállt.

– Miért fontos ez, anya? Eddig egyáltalán nem érdekelt.

Odament Paige-hez, kihúzta a lány székét, és felsegítette.

– Ne haragudj, de azt hiszem, jobb, ha megyünk! – mondta.

Ahogy visszafelé tartottak az úton, Paige megkérdezte, mi volt ez az egész. Amikor rákanyarodtak a főútra, így szólt:

– Ennyire nem vagyok vállalható?

Nicholas nem válaszolt. Paige jó néhány percig keresztbe font karral nézte, aztán visszasüppedt a székbe.

Ahogy Nicholas elérte Cambridge határát, Paige kinyitotta a kocsi ajtaját. Nicholas hirtelen megállt.

– Mit csinálsz? – kérdezte csodálkozva.

– Kiszállok. Innen már gyalog megyek.

A hold úgy megvilágította mögötte a Charles folyót, mintha vérfolt lenne benne.

– Tudod, Nicholas – kezdte Paige –, te nem az vagy, akinek gondoltalak.

Ahogy elment, Nicholas majdnem felrobbant a dühtől. *Ez a lány olyan, mint a többi* – gondolta. Hogyan bizonyítsa be, hogy

mennyire nincs igaza Paige-nek. Beelőzte őt a főúton, és ordított, mint a sakál, amíg úgy nem érezte, hogy szinte szétrobban a mellkasa.

Nicholas még másnap is mérges volt. Találkozott Rachellel anatómiaóra után, és meghívta egy kávéra. Azt mondta, tud egy helyet, ahol lerajzolják az embert, amíg eszik. Kicsit távolabbi hely, át kell menni a folyón, de elég közel van Nicholas lakásához, így kávézás után odamehetnének. Elkísérte Rachelt az autójához, és közben figyelte, ahogy a többi férfi megállás nélkül bámulja a lány mézszőke haját és csinos domborulatait. Az étkezde ajtajánál szorosan magához húzta, majd erőteljesen megcsókolta.

– Nos… – mondta Rachel mosolyogva – Üdvözöllek ismét!

Nicholas odavezette Rachelt az asztalhoz, ahol mindig helyet foglal, a nő viszont azonnal a mosdó felé vette az irányt. Nicholas nem látta Paige-et, ezért nagyon mérges lett. Elvégre mi másért jött volna ide? Még mindig azon gondolkodott, hogy került mögé a lány. Paige ugyanis halk volt, mint a lágy, tavaszi szellő, így aztán Nicholas nem vette volna észre, ha nem érzi meg az ismerős körte- és fűzfaillatot. Ezeket először a lányon érezte. Amikor odalépett Nicholas elé, feltűnt, milyen fáradt a szeme.

– Ne haragudj! Nem akartalak felbosszantani – mondta.

– Ki bosszankodik? – kérdezte vigyorogva Nicholas, bár még mindig érezte, hogy fáj a szíve. Azon gondolkodott, vajon a szívbeteg páciensek is hasonló cipőben járnak-e.

Ekkor jelent meg Rachel, és odaült az asztalhoz.

– Sajnálom, de ez az asztal foglalt – szólt Paige.

– Tudom – válaszolta Rachel hűvösen. Aztán Nicholasra nézett, majd Paige-re. Átnyúlt az asztal fölött, megfogta Nicholas kezét, aztán összefűzte az ujjaikat, mintha így akarná jelezni, hogy övé a férfi.

Nicholas nem is időzíthette volna jobban, bár nem számított arra, hogy ilyen fájdalmas lesz. Nem azért, mert Paige annyira meglepődött, hogy tátva maradt a szája, mintha nem hallotta volna jól Rachel válaszát. Inkább azért, mert amikor megfordult, Nicholas egyáltalán nem látta nyomát semmiféle csalódottságnak. Azt érzékelte, hogy a lány őt nézi, mintha földönkívüli lenne.

– Mit szeretnétek? – kérdezte.

Nicholas a torkát köszörülte, ezért Rachel rugdosni kezdte az asztal alatt.

– Rachel hallott a képekről, és szeretne egyet.

Paige bólintott, és elment a tábláért. Leült egy kis székre az asztallal szemben, függőlegesen tartotta a táblát, hogy a rajzot ne láthassák, amíg el nem készül. Gyors, határozott mozdulattal rajzolt, a hüvelykujjával satírozta a színt. Ahogy cikáztak a vonalak a keze alatt, a vendégek átkukucskáltak a válla fölött, nevettek és sugdolóztak. Amikor kész lett, levágta a rajztáblát Nicholas elé, majd a konyhába ment. Rachel megfordította a lapot. Rajta volt a haja, a két csillogó szeme, valamint az összes, lényeges vonása, de a kép egyértelműen egy gyíkot ábrázolt.

Bár Nicholasnak hivatalosan telefonügyeletben kellett volna lennie, olyat tett, amit addig még soha. Betelefonált a kórházba, és beteget jelentett. Aztán evett valamit a McDonald'sban, majd miután lement a nap, végigsétált a főtéren. Leült a sarkon egy

téglára, és nézte az égő fáklyával egyensúlyozó zsonglőrt. Azon gondolkodott, vajon nem fél-e a fickó. Egy kopott egydollárost tett az utcai zenész gitártokjába, aztán megnézte egy játékbolt kirakatát, ahol a plüsskrokodilokra esőkabátot húztak, és játékpocsolyába rakták őket. Amikor öt perc múlva tizenegyet mutatott az óra, elment a Mercybe, és azon gondolkodott, mi lesz, ha ezúttal nem Paige, hanem Doris, Marvela, vagy bárki más zárja az étkezdét. Úgy tűnt, addig megy, amíg meg nem találja a lányt.

Paige éppen a ketchupos üveget tisztogatta, amikor Nicholas belépett. Feje fölött a gyík képében tetszelgő Rachel.

– Tetszik – mondta Nicholas, Paige megrezzent.

Aztán váratlanul elmosolyodott.

– Biztos vagyok abban, hogy elvesztettünk egy vendéget.

– Na és? – kérdezte Nicholas. – *Én* viszont újra itt vagyok.

– És mit érek vele? – kérdezte Paige.

– Bármit – válaszolta mosolyogva Nicholas.

Évekkel később Nicholas visszaemlékezett erre a beszélgetésre. Rájött, hogy nem kellett volna olyasmit ígérnie, amit nem tud betartani. Mégis úgy gondolta, mindegy, mit akar Paige, ő képes teljesíteni. Azt hitte, Paige-nek csak rá van szüksége, nem az előkelőségére vagy a sikereire, és ez merőben új volt a számára. Úgy érezte, végre lekerül a súly a válláról. Közelebb húzta Paige-et, és érezte, ahogy a lány teste megfeszül, aztán megnyugszik. Megpuszilta Paige fülét, a halántékát és a szája szélét. A lány hajából áradt a szalonna és a gofri illata, Nicholas ennek ellenére a kora szeptemberi napsugarat is érezte rajta. Azon gondolkodott, hogyan is láthatta eddig ennyire

másképpen a világot.

Amikor Paige átölelte, a férfi átkarolta a derekát, majd kicsit hozzáért a lány csípőjéhez.

– Itt van még Lionel? – kérdezte suttogva. Amikor Paige a fejét csóválta, kivette a zsebéből a kulcsot, bezárta a bejárati ajtót, és lekapcsolta a villanyt. Leült az egyik székre, magához húzta Paige-et, megcsókolta, majd végigsimított a lány nyakán, mellén és a hasán. Gyengéden megcsókolta ezt a kislányos nőt, majd, amikor elkezdte simogatni a combját, a lány megfeszült, Nicholas pedig elmosolyodott. *Jó eséllyel még szűz* – gondolta magában, aztán elragadta a hév. Rájött, hogy *ő akar lenni az első. Az első, és az egyetlen.*

– Gyere hozzám feleségül! – mondta, és legalább annyira meglepődött, mint a lány maga. Azon gondolkodott, nem lesz-e balszerencséje a hirtelen jött döntés miatt. Talán emiatt törik derékba a karrierje, hogy aztán meginduljon lefelé a lejtőn. A karjában tartotta Paige-et, és úgy döntött, a szívében keletkezett űrt a lány iránt érzett szerelemmel tölti majd be. Boldog volt, hogy talált valakit, akinek biztonságot nyújthat. Abba nem gondolt bele, hogy neki is szüksége lehet védelemre.

NICHOLAS

Amikor Nicholas négyéves volt, édesanyja megtanította, hogyan viselkedjen az idegenekkel. Leültette, majd húsz percen keresztül magyarázta, hogy soha, senkivel ne álljon szóba az utcán, hacsak nem barát vagy családtag az illető. Ne hagyja, hogy bárki megfogja a kezét, ha át akar menni az utcán, és semmilyen körülmények között ne üljön idegenek autójába. Nicholas emlékezett arra, hogy éppen a széken mocorog, hiszen már rég a kertben akart játszani. Meg akarta nézni, mi történt az üres sörösdobozzal, amit azért hagyott kint, hogy meztelencsigákat gyűjtsön. Anyja viszont nem engedte, hogy elmenjen. Sőt még az illemhelyiségbe sem hagyta kimenni, legalábbis addig, amíg Nicholas el nem ismételte, amit tanított neki. Addigra Nicholas már elképzelte, hogy fekete ruhás fantomok leselkednek rá az autóból, az áruházban, sőt még az utcán is, és csak arra várnak, hogy lecsaphassanak. Amikor az anyja végre megengedte, hogy játszani menjen, inkább a házban maradt. Hetekkel később, amikor a postás csengetett, elbújt a kanapé mögé.

Annak ellenére, hogy túljutott az idegenekhez kapcsolódó félelmein, anyja intelmei olyan mély nyomot hagytak benne, hogy mindig távolságtartó maradt.

Nagyon elbűvölő tudott lenni, ha a helyzet úgy kívánta, de

sokszor úgy nézett ki, mint akit még a falon lévő hajszálrepedés is jobban érdekel, mint az, hogy számára ismeretlen emberekkel szóba elegyedjen. Sokan úgy gondolták, szégyenlős, a közvetlen környezetében viszont nagyképűnek tartották, és szentül hitték, hogy mindenkinél felsőbbrendűnek érzi magát. Nicholast nem érdekelte, ha megbélyegzik, amiért keveset beszél. Így legalább volt ideje gondolkodni, és kellő intelligenciával, valamint megfontoltsággal tudott reagálni az adott helyzetre. Főleg azokhoz képest, akik csípőből válaszoltak mindenre.

Ezek után felmerül a kérdés, miért akarja hirtelen felindulásból feleségül venni Paige O' Toole-t, és miért adott neki kulcsot a lakásához, mielőtt a lány bármit is mondhatott volna?

Néma csendben haladtak a Mercyből Nicholas lakása felé, a férfi pedig lassan gyűlölni kezdte magát. Paige nem úgy viselkedett, mint szokott. Bármi is legyen ennek az oka, Nicholas biztosra vette, hogy ő rontotta el. Ideges volt, amiért nem talált bele a kulccsal a zárba, miközben maga sem tudta, miért olyan feszült. Amikor Paige belépett a lakásba, Nicholas lélegzet-visszafojtva várta, hogy a lány megszólaljon.

– Nekem soha nem volt ilyen rend a szobámban – mondta végül Paige.

A férfi ekkor megnyugodott, és nekidőlt a falnak.

– Rendetlenségben is tudok élni – válaszolta.

Ilyen, és ehhez hasonló párbeszédet folytattak, miután megkérte Paige kezét. Nicholas csak ezután döbbent rá, hogy még sok

mindent nem tud a lányról. A fontosabb dolgokat, amelyekről általában a társasági összejöveteleken esik szó, már tudta. Így például azt, hogy Paige melyik középiskolába járt, mikor kezdett rajzolni, és melyik utcában lakott Chicagón belül. Az apró részleteket viszont nem ismerte. Azokat, amelyekről csak egy szerető társ szerezhet tudomást. Nem tudta, hogyan nevezte a bárányt, akit vissza kellett vinnie az állatmenhelyre. Nem tudta, ki tanította meg a lányt baseballozni. Nicholast pedig ezek a dolgok is érdekelték. Azt kívánta, bárcsak kitörölhetné a múltat, vagy legalábbis azt a bizonyos hat évet az életéből, így mindent az elejéről kezdhetne Paige-dzsel, és nem azt érezné, hogy valaminek a közepébe csöppent.

– Ez minden – mondta Nicholas Paige-nek, és felé nyújtott egy doboz kekszet. Leültette a lányt a fekete bőrkanapéra, aztán felkapcsolta a lámpát. Paige még nem mondta, hogy férjhez menne-e Nicholashoz vagy sem, és ezt a férfi is jól tudta. Talán azt kellett volna hinnie, hogy a lány nem vette komolyan a lánykérést, hiszen még mindig nem értette, miért volt neki olyan sürgős házassági ajánlatot tenni. Tudta jól, hogy Paige nem vette félvállról a kérdést, és Nicholas minél hamarabb szeretett volna választ kapni. Persze tartott attól, hogy a lány kineveti, és ez a gondolat jobban fájt neki, mint hitte.

Nagyon szerette volna szóra bírni. Arra gondolt, talán jobb lenne, ha a lány nem bámulna rá úgy, mintha életében nem látta volna. Talán beszélhetne Chicagóról, idézhetné Lionel egyik aranyköpését, vagy beszélhetne bármiről, amiről szeretne.

Akkor talán előbb kiderülne, hogy feleségül akar-e menni a férfihoz, vagy sem.

– Nem vagyok éhes – szólalt meg Paige. Folyamatosan a szoba falait nézte, majd az előszoba sötét árnyékát, így a férfi elkezdte magát okolni, amiért így megijesztette a lányt. Még csak tizennyolc éves volt. Nem csoda, ha szégyenlős. Ő persze a közelében akart lenni. Talán meg kéne mondania, hogy beleszeretett. De a házasság? Maga sem tudta, *honnan* az ötlet. Kicsit olyan, mintha verébre ágyúval szeretne lőni.

Mégsem akarta visszavonni az ajánlatot.

Paige a cipőjét nézte.

– Nagyon fura – mondta. – Tényleg. Úgy értem, eddig nem kellett emiatt aggódnom. Mármint az érzés miatt. Nem terveztem. Tudod, amikor elkezdtem veled járni, nem volt… Nem volt…

Felnézett, és kereste a megfelelő szavakat.

– Nagy jelentősége? – fejezte be a mondatot Nicholas.

– Igen – mosolygott Paige, majd vett egy mély levegőt. – Te mindig tudod, mit kell mondani – tette hozzá szégyenlősen. – Ez az egyik ok, amiért kedvellek.

Nicholas leült a lány mellé a kanapéra, és átkarolta őt.

– Kedvelsz. Ez egészen jó így az elején.

Paige ránézett, mintha közölni akarna valamit, de végül csak a fejét csóválta.

– Figyelj! – mondta Nicholas, és felemelte a lány fejét. –

Semmi baj. Felejtsd el, amiről az előbb beszéltem. Én ugyanaz a fickó vagyok, akit tegnap kiosztottál. Ugyanaz, akinek a gatyáját is elveheted, ha pókerezünk.

– Házasságot mondtál.

Nicholas rámosolygott.

– Így igaz. – Igyekezett közönyös maradni. – Így fejezem be a harmadik randit.

Paige a férfi vállára hajtotta fejét.

– Még nem is volt három igazi randink – válaszolta. – Mégis mindig rád gondolok pedig…

– Tudom – vágott közbe Nicholas.

– Még nem is tudom a második keresztneved.

– Jamison – nevetett Nicholas. – Anyám leánykori neve. Mit akarsz még tudni?

Paige felemelte a fejét, hogy a férfira nézzen.

– Mi az én második keresztnevem? – kérdezte, hátha kicselezheti Nicholast.

– Marie – tippelt Nicholas, így próbált időt nyerni, hogy kitalálja, mi lesz a következő ellenérv. Aztán rájött, hogy jó úton jár.

Paige tátott szájjal nézett rá.

– Apám mindig azt mondta, tudni fogom, ki az igazi. Isten mindig úgy intézi, hogy az ember a megfelelő időben a megfelelő helyen legyen.

Nicholas várta, hogy a lány tovább fejtegesse a dolgot, ám Paige csak a homlokát ráncolta, és a szőnyeget nézte. Aztán a férfi felé fordult.

– Miért kértél meg? – kérdezte.

Ebben az egy kérdésben a világ összes kérdése benne volt, Nicholas viszont nem tudta, mit feleljen. Akarva-akaratlanul még mindig a lány második keresztneve járt a fejében. Hirtelen a következőt válaszolta:

– Mert nem te kértél meg *engem*.

Paige ránézett.

– Én tényleg nagyon kedvellek – válaszolta.

Nicholas hátrahajtotta fejét a kanapén, és eltökélte, hogy teljesen átlagos beszélgetést folytat majd a lánnyal. Olyat, amilyet a hétköznapi emberek szoktak. Beszéltek például az időjárásról, a sportról, aztán Paige pletykált a Mercyben dolgozó pincérnőkről. Nicholast megnyugtatta a lány hangja. Folyamatosan kérdéseket tett fel neki, csak, hogy szóval tartsa. Paige elmesélte, hogyan is néz ki az apja, aztán azt is elmesélte, hogy annak idején meg akarta tanulni a lexikont, mert az egyik osztálytársnője azt mondta neki, hogy akkor sokkal okosabb lesz. Ő viszont csak az N-ig jutott. Elmesélte, milyen május végén a Michigan-tóba gázolni, de a történet olyan élethűre sikerült, hogy Nicholasnak rögtön libabőrös lett az alkarja.

Egymás mellett feküdtek a szűk kanapén, amikor Nicholas az édesanyjáról faggatta Paige-et. Még vacsoránál emlegette, és ebből Nicholas azt szűrte le, hogy Paige igen bizonytalan az anyjához fűződő viszonyt illetően. Paige viszont nem akart részletekkel szolgálni. Nicholas annyit tudott, hogy Mrs. O' Toole elhagyta a családját. Azt is tudta, hogy Paige ötéves volt, ezért nem emlékezett rá olyan jól. Mégis kell, hogy legyenek érzései az anyjával kapcsolatban. Vagy legalább valamiféle

benyomás.

– Hogy nézett ki az édesanyád? – kérdezte kedvesen Nicholas, miközben ajka majdnem Paige arcához ért.

Érezte, ahogy a lány teste megfeszül.

– Gyanítom, hogy rám hasonlít. Legalábbis apám ezt mondta – válaszolta Paige.

– Vagyis te hasonlítasz *rá* – helyesbített Nicholas.

– Nem.

Paige megfordult, és felült a kanapén.

– Úgy értettem, hogy ő nézett ki úgy, mint én. Én vagyok az, akit látsz, nem igaz? Tehát őt kell hozzám hasonlítani.

Nicholas nem tudott ezzel vitatkozni. Felült, és a kanapé másik végének dőlt. Kezét végigsimította a puha bőrpárnán.

– Apád elmondta, miért ment el az édesanyád?

Nicholas figyelte, ahogy Paige arca elsápad. Aztán hirtelen fülig pirult, majd felállt, és így szólt:

– Engem akarsz feleségül venni, vagy a családomat? – Nicholas hirtelen szóhoz sem jutott. Paige végül elmosolyodott, így jól lehetett látni arcának apró gödröcskéit. – Fáradt vagyok – mondta. – Nem akartam goromba lenni. Most viszont haza kell mennem.

Nicholas felsegítette a kabátját, majd Doris lakásához vitte. Leparkolt a sarkon, és várta, hogy Paige előkeresse a lakáskulcsot. Csak azon járt az esze, amit Paige az anyjáról mondott, szinte alig hallotta, jelenleg miről is beszél. Elijeszti

azzal, hogy feleségül akarja venni, és amikor Paige végre feloldódik egy kicsit, akkor azzal rontja el az estét, hogy az anyja felől érdeklődik. Nagyon kiborult attól az egy kérdéstől. Talán titkol valamit? Netán valami gyilkossági ügy áll a háttérben? Lehet, hogy őrült volt az anyja, és azért nem beszél róla, talán attól fél, hogy Nicholas azt hiheti, ez örökletes? Vagy Nicholas olyan őrült, hogy képes magát meggyőzni, miszerint alapvetően nem számít ez az *apró* kis titok Paige múltját illetően?

– Nos – mondta Paige, miközben a férfira nézett. – Kemény este volt, nem igaz?

Amikor Nicholas nem nézett a szemébe, inkább a földet kezdte bámulni. – Nem fogok szemrehányást tenni. Tudom, hogy nem volt szándékos.

Ekkor Nicholas odaadta Paige-nek a lakáskulcsa másolatát.

– Szeretném, ha szemrehányást tennél – válaszolta. Megölelte a lányt.

– Holnap mikor érsz haza? – kérdezte suttogva Paige. Nicholas érezte, ahogy a lány egyre nagyobb bizalommal viseltetik iránta. Ennek fizikai jeleként végigsimított a férfi nyakán. Aztán felemelte a fejét, és várta, hogy Nicholas megcsókolja, de a férfi csak a homlokára adott egy apró puszit.

Paige meglepetten hátrébb húzódott, és úgy nézett Nicholasra, mintha megint le akarná rajzolni. Aztán elmosolyodott.

– Még elgondolkodom a kérdéseden.

Paige másnap várta, hogy Nicholas hazaérjen a kórházból. Kettőjük között minden visszatért a régi kerékvágásba. A férfi

ezt már azelőtt tudta, mielőtt kinyitotta volna az ajtót, hiszen már a bejáratnál érezte a finom süteményillatot. Azt is tudta, hogy amikor elment reggel, a hűtőben csak egy penészes banán meg egy fél üveg szósz volt. Paige nyilván lement a boltba, és ettől Nicholas könnyekig meghatódott.

Paige a földön ült, karja széttárva az anatómiakönyv lapjai fölött, mintha éppen azon fáradozott volna, hogy lerajzoljon egy izmos, meztelen férfit. Először nem is vette észre Nicholast.

– Ujjpercek – mormolta, miközben olvasott. Minden latin kifejezést rosszul ejtett, Nicholas pedig elnézően mosolygott. Amikor Paige meghallotta a férfi lépteit, felugrott, mintha nem szeretné, hogy csínytevésen kapják. – Ne haragudj! – mondta ijedten, majd elvörösödött. Mindkét válla megremegett.

– Miért ne haragudjak? – kérdezte Nicholas, miközben a kanapéra tette a táskáját.

Paige körülnézett, Nicholas pedig követte a lány tekintetét. Ekkor jött rá, hogy Paige nem csupán süteményt sütött. Kitakarította a lakást, és még a padlót is felsikálta. Kivette az ágytakarót a tartóból, és a kanapéra terítette, így a citromsárga, lila és bíborvörös színek kezdték uralni az egyébként igen komor szobát. Eltette a férfi újságjait a dohányzóasztalról, és odatette a *Mademoiselle*-t, amelyet éppen a fenékformálós résznél hagyott nyitva. A csokor virágot a szép formájú mogyoróvajas üvegbe tette, és a konyhapulton hagyta.

Ezek az apró változások kicsit barátságosabbá tették a helyiséget, így messze nem tűnt olyan ridegnek, mint eddig.

Paige lakályosabbá tette a férfi otthonát.

– Amikor tegnap idehoztál, azon gondolkodtam, mi hiányzik. Kicsit olyan volt az egész, mintha egy lakberendezési magazin alapján kerültek volna ide a bútorok és a dísztárgyak. A virágokat az út szélén szedtem. Mivel nem találtam vázát, a mogyoróvajas üveget használtam – tette hozzá kicsit zavartan. Nicholas bólintott.

– Nem is tudtam, hogy van nálam mogyoróvaj – válaszolta, és még mindig a szobát nézte. Életében nem találkozott a *Mademoiselle* magazinnal. Az anyja inkább meghalt volna, mint hogy a melegházi rózsái helyett útszéli virágokat tegyen az asztalra. Nicholas úgy nőtt fel, hogy az ágytakaró nem való nappaliba, csak erdészházba.

Amikor elkezdte az orvosi egyetemet, anyjára bízta a lakás berendezését, mert neki nem volt ideje ilyesmire. Ezek után nem csoda, hogy a lakás szó szerint majdnem úgy nézett ki, mint ahol felnőtt. Astrid nekiadta az aranyozott órát, és az antik cseresznyefa étkezőasztalt. Megbízta a saját lakberendezőjét, hogy gondoskodjon a textíliákról, amelyek leginkább mélyzöld, tengerészkék, valamint bíborszínűek voltak, mert Astrid úgy gondolta, ezek illenek leginkább a fiához. Nicholas nem akarta, hogy ilyen hivatalosnak tűnjön a nappali, de soha nem mert szólni az anyjának. Fogalma sem volt, hogyan változtathatná meg, vagy tehetné barátságosabbá. Talán azt sem tudta, hogyan tehetné a saját világát élhetőbbé.

– Mit gondolsz? – kérdezte Paige olyan halkan, hogy Nicholas azt hitte, csak hallucinál.

Odament a lányhoz, és átkarolta.

– Azt hiszem, ideje vennünk egy vázát – mondta.

Érezte, ahogy Paige ellazul a karjában. Hirtelen csak úgy áradt belőle a szó.

– Nem tudtam, mit csináljak. Csak abban voltam biztos, hogy kell *valami.* Aztán kitaláltam, hogy sütök valamit. Azt nem tudtam, szereted-e, amit én, úgyhogy találomra sütöttem. Aztán azon kezdtem morfondírozni, vajon mit tennék a helyedben, ha valaki, akit szinte alig ismerek, fogná magát, és átrendezné a lakásom. Egész este azon gondolkodtam, hogy mi még nem ismerjük egymást, Nicholas. Ettől függetlenül úgy gondoltam, jól teszem, ha egy kicsit változtatok a lakáson. Amúgy melyiket szereted jobban: a vajas vagy a csokis sütit?

– Nem tudom – válaszolta Nicholas mosolyogva. Próbálta követni a lány eszmefuttatását. Kicsit arra a nyuszira emlékeztette, akit még gyermekkorában kapott, és pórázon akart sétáltatni.

– Ne csigázz! – mondta Paige, miközben arrébb lépett. Bement a konyhába, és kihúzta a tepsit a sütőből. – Még soha nem használtad a tepsit. A címke is rajta volt.

Nicholas felkapott egy spatulát, majd elvett egy süteményt. Egyik kezéből a másikba tette, hogy kicsit hűljön.

– Nem is tudtam, hogy van nálam ilyen. Nem nagyon szoktam főzni.

Paige figyelte, ahogy a férfi megkóstolja a süteményt.

– Én sem túl gyakran. Talán jobb, ha tudod. Egy hónap múlva éhen fogunk halni.

Nicholas felnézett.

– De legalább boldogan halunk meg. – Harapott még egyet a süteménybe, majd hozzátette: – Nagyon finom, Paige. Alábecsülöd a képességeidet.

Paige a fejét csóválta.

– Egyszer kis híján felgyújtottam a sütőt, mert próbáltam azt főzni, amit a tévéműsorban láttam. Csak éppen nem vettem ki az ételt a dobozból. Inkább sütni szoktam. Azt viszont gond nélkül. Úgy tűntél, mint aki jobban szereti a vajas süteményt. Próbáltam visszaemlékezni, rendeltél-e bármi csokisat az étkezdében. Mivel nem ugrott be ilyen alkalom, gondoltam, inkább a vaníliás dolgokat szereted.

Amikor Nicholas ránézett, Paige mosolygott.

– Nálam kétféle embertípus létezik. Az egyik a csokikedvelő, a másik a vaníliás típus. Most már ezt is tudod.

– Ilyen egyszerű az egész?

Paige bólintott.

– Gondolj bele! Senki nem szereti egyformán a csoki-vanília jégkrém mindkét felét. Vagy a csokisat eszed szívesebben, vagy a vaníliásat. Ha szerencséd van, olyan emberrel eszed a jégkrémet, akivel meg tudtok egyezni, így az egyikőtök csak csokisat, a másikótok csak vaníliásat kap. Apámmal mindig sikerült megegyezni.

Nicholas visszagondolt a napjára. A sürgősségin dolgozott. Reggel hat autó karambolozott a 93-as úton. Volt, aki meghalt,

volt, aki nyolc órán keresztül az intenzívre került, volt, akinek leállt a szíve. Ebédidőben egy hatéves kislányt hoztak, akit hasba lőttek a játszótéren, mert eltalálta két fiatalkorú bűnöző lövedéke. Aztán hazajött, és itthon találta Paige-et. Paige-hez hazatérni mindennap maga lenne a megváltás. Minden vele töltött nap áldás lenne a számára.

– Gyanítom, te a csokikedvelő típus vagy – mondta Nicholas.

– Persze.

Nicholas közelebb ment a lányhoz. Mindkét kezét Paige oldalához tette, és a mosogatóhoz szorította a lányt.

– Mindig megeheted a jégkrémem felét. Bármit megadok, amit csak szeretnél.

Nicholas egyszer olvasott egy százhatvan centis nőről, aki képes volt felfordítani az iskolabuszt. Azt a buszt, amely elütötte a hétéves lányát. Látott egy filmet egy katonáról, aki gránátra vetette magát, hogy megvédje katonatársát, hiszen a fiút otthon várta a családja. Mindezt orvosi értelemben a krízishelyzetben bekövetkező adrenalinszint-emelkedéssel magyarázta. Ezzel együtt tudta, hogy az ilyen cselekedeteket érzelmi kötődés is elősegítheti. Legnagyobb meglepetésére rájött, hogy ő is képes lenne hasonlót tenni, ha Paige-ről lenne szó. Átúszná a Csatornát, kockáztatná az életét is. A gondolattól is kirázta a hideg. Lehet, hogy ez csak védelmi ösztön, bár lassan kezdte azt hinni, hogy inkább szerelem.

Annak ellenére, hogy hirtelen felindulásból kérte meg Paige kezét, nem hitt a romantikában. Nem hitte, hogy a szerelem

képes elvenni az ember józan eszét, ahogy nem hitt a *szerelem első látásra* teóriában sem. Pedig Paige-dzsel kapcsolatban majdnem minden teljesült. Amikor előző éjjel az ágyban feküdt, azon gondolkodott, vajon a sajnálat vonzotta-e a lányhoz – *a gazdag fiú, akinek mindene megvan, és a szegény lány, akinek nem* romantikája. Aztán belegondolt, hogy sok lánnyal találkozott, aki nem volt olyan előkelő származású, mint ő, mégsem tett rá egyikük sem akkora hatást, mint Paige. Ezeket a nőket simán le tudta venni a lábukról egy-egy üveg borral, egy kedves mosollyal, mégsem tudott velük egy hétnél tovább mit kezdeni, ezért inkább odébbállt. Paige-dzsel is megtehette *volna* ugyanezt. Már, ha úgy akarta volna. De valahányszor a lányra nézett, mindig mellette akart lenni, hogy a testével védje a külvilágtól. Sokkal érzékenyebb volt, mint ahogy mutatta.

Paige elterpeszkedett a nappaliban, és úgy nézegette az anatómiakönyvet, mint egy gyilkosságról szóló képregényt.

– Nem tudom, hogy vagy képes mindezt megjegyezni – mondta. – Még a csontok nevét sem tudnám megtanulni. – Felnézett a férfira, majd folytatta. – Megpróbáltam. Gondoltam, ha mindet megtanulom és nem puskázom, lenyűgözhetlek.

– Már így is lenyűgöztél – válaszolta Nicholas. – Nem érdekelnek a csontok.

Paige vállat vont.

– Pedig nem vagyok lenyűgöző.

Nicholas lefeküdt a kanapéra, oldalra fordult, és a lányra nézett.

– Viccelsz? Elmentél otthonról, találtál munkát, és túlélted

egy olyan városban, amit egyáltalán nem ismertél. Én erre képtelen lettem volna tizennyolc éves koromban.

Szünetet tartott, majd folytatta: – Abban sem vagyok biztos, hogy most képes lennék rá.

– Nem volt rá szükséged – válaszolta halkan Paige.

Nicholas meg akart szólalni, de végül nem tette. Annak idején szólnia sem kellett. Pedig *szeretett volna.*

Mire Nicholas szülei felnőttek, teljesen más életkörülmények között találhatták magukat, mint amibe beleszülettek. Astrid igazi arisztokrata vérvonallal rendelkezett, ezt sokszor igyekezett leplezni. Soha nem értette, miért tulajdonítottak akkora jelentőséget a *Mayflower*nak. Szerinte a puritánok eleve *száműzöttek* voltak, amikor Amerikába értek. Astridot mindig pompa és gazdagság vette körül, és ez ellen természetesen nem volt kifogása. Az arisztokrata élettel járó szigorral szemben már annál inkább. Nem állt szándékában otthon ülő, úri feleséggé válni, ezért abban a pillanatban, ahogy lediplomázott a Vassar Főiskolán, Rómába utazott. Erről azonban egy árva léleknek sem szólt. Folyamatosan részegeskedett, például áttáncolta az éjszakát a Trevi kútnál. Annyi férfival hált, amennyivel csak tudott, persze mindössze addig, amíg le nem járt a vízuma. Hónapokkal később, amikor bemutatták egy bulin Robert Prescottnak, kis híján faképnél hagyta a férfit, hiszen úgy gondolta, ő is amolyan úri gyerek, akivel a szülei szívesen összeboronálták volna. De amikor tekintetük egy pohár almabor fölött találkozott, rájött, hogy Robert nem olyan, mint amilyennek látszik. A férfi mindent megtett, hogy leplezze

kevésbé úri származását, és ekkor jött rá Astrid, hogy Robert több mindenben hasonlít rá, mint hinné. Olyan volt neki a férfi, mint egy tükörkép. Ugyanúgy szeretett volna *bekerülni* az úri körökbe, ahogy a nő *kikeveredni* onnan.

Robert Prescott apa nélkül jött a világra, és rettentően szegény sorból származott. Házról házra járt, újságot árult, hogy ki tudja fizetni Harvard egyetemi tandíját. Most, harminc évvel később olyan hírnévre tett szert, hogy már senki nem meri firtatni, vajon anyagi javait saját maga teremtette elő, vagy a házasság révén jutott hozzá mindehhez. Büszke volt a titulusára. Ami a lakberendezést illeti, szerette látni, ahogy a saját, kevésbé kifinomult ízlésvilága keveredik felesége hét generációra visszanyúló úri stílusával. Robert nagyon jól tudta, mit kell tennie. A társasági összejöveteleket halálra unta, de igyekezett alkalmazkodni, és minden olyan momentumot kitörölni az életéből, amely arra utalt, hogy alacsonyabb sorból származik. Nicholas tudta, hogy apja soha nem volt képes teljesen betagozódni az úri körökbe, mégis szentül meg volt győződve arról, hogy ilyen társaságokban van a helye.

Volt egy apró vita közöttük, hiszen az apja olyasmit szeretett volna csináltatni a fiával, amihez Nicholasnak egyáltalán nem volt kedve. A pontos részleteket már elfelejtette, talán valakinek a húgát kellett volna elkísérni táncolni, és ezért el kellett volna halasztania a szombati baseballmeccset, hogy részt vehessen a táncórán. Nicholas hajthatatlan volt, ezért az apja kis híján lekevert neki egy pofont, ám végül csak leroskadt egy székre, és

vakarni kezdte az orra hegyét.

– Engednél a kérésnek, Nicholas, ha tudnád, hogy van vesztenivalód – mondta a fiának.

Most, hogy idősebb lett, Nicholas rájött, valójában mire is gondolt az apja. Annak ellenére, hogy sokszor szívesebben élte volna egy maine-i rákhalász életét, olyannyira szerette saját életkörülményeit és az ebből fakadó kiváltságokat, hogy nem akart mindennek hátat fordítani, vagy szembemenni az árral. Szerette, hogy a kormányzó a keresztnevén szólítja, örült, hogy bármelyik első bálozót megkaphatja, és anélkül került be az orvosi egyetemre, hogy egy pillanatig is kételkednie kellett volna magában vagy az esélyeiben. Paige nyilván nem így nőtt fel, mégis hagyott maga után *valamit.* Ő volt Nicholas ellentéte. Külső szemlélő számára törékeny, mégis volt benne annyi magabiztosság, hogy nekivágott egy új életnek. Nicholas csak most ébredt rá, hogy benne közel sincs akkora bátorság, mint Paige-ben.

Paige felnézett az anatómiakönyvből.

– Ha kikérdeznélek, tudnád az apró betűs részeket is?

Nicholas nevetett.

– Nem. Igen. Nos, ez attól függ, mit kérdezel. – Előrehajolt, majd folytatta. – Ne mondd el senkinek, különben nem kapom meg a diplomám!

Paige felült, és keresztbe tette a lábát.

– Vedd fel az anamnézist! Az nem lenne jó gyakorlás? Nem segítene?

Nicholas nyöszörgött.

– Naponta száz ilyet csinálok. Álmomban is képes vagyok rá.

A hátára fordult.

– Neve? Kora? Születési éve? Születési helye? Dohányzik? Sportol? Előfordult bármiféle szívbetegség/cukorbetegség/daganatos megbetegedés a családjában? Diagnosztizáltak önnél annak idején bármiféle szívproblémát/cukorbetegséget/mellrákot/egyéb daganatot? Ön vagy a családjában bárki…

Nem fejezte be a mondatot. Inkább felpattant, hogy Paige mellé ülhessen. A lány éppen lefelé bámult.

– Azt hiszem, valami nem világos az anamnézis felvételénél. Ha ez az *én* kórtörténetem, miért a családra fókuszálsz?

Nicholas megfogta Paige kezét.

– Mesélj anyádról! – kérte.

Paige felugrott, és felkapta a táskáját.

– Mennem kell! – mondta, de mielőtt a lány megmozdulhatott volna, Nicholas megragadta a csuklóját.

– Miért van az, hogy valahányszor megemlítem édesanyádat, neked rögtön rohannod kell?

– Miért van az, hogy valahányszor együtt vagyunk, te mindig felemlegeted?

Paige a férfira nézett, majd kirántotta a csuklóját Nicholas szorításából. Az ujjaik viszont még mindig összeértek.

– Nem túl izgalmas téma, Nicholas. Az még nem jutott eszedbe, hogy nincs mit mondanom róla?

Nicholas lámpájának fénye úgy megvilágította kettejüket, hogy fekete-fehér óriásnak tűntek. Árnyékuk kétszer akkorára

nőtt, mint ők maguk. Az árnyékban úgy tűnhetett, mintha Paige a kezét nyújtotta volna, hogy felsegítse Nicholast. Mintha ő lenne a férfi egyetlen támasza.

Nicholas visszahúzta a lányt, aki kénytelen volt ismét leülni. Nem tiltakozott. Ekkor a férfi összetette a két kezét. Olyan volt, mint egy árnyékkrokodil, amely nemsokára bekapja az egész falat.

– Nicholas! – suttogta Paige mosolyogva. – Mutasd, hogyan csinálod!

Nicholas átkulcsolta a lány kezét, finoman megforgatta az ujjait, és úgy domborította a tenyerét, hogy az nyúlformát öltsön.

– Annak idején láttam hasonlót, de senki nem mutatta meg, hogyan is kell – mondta Paige.

Nicholas kígyót, galambot, indiánt és labradort is tudott formálni. Minden új forma lázba hozta Paige-et, és könyörgött, hogy Nicholas ezekre is tanítsa meg. A férfi nem tudta, mikor tett valakit ennyire boldoggá az árnyékállatokkal. Mi több, azt sem tudta, mikor csinált ilyeneket utoljára.

Paige nem tudta rátenni a csőrt a sasra. A fejet és a szemet ügyesen megformálta, de Nicholas nem tudta úgy hajlítani a lány ujjait, hogy meglegyen a csőr.

– Túl kicsi a kezed – mondta.

Paige megfordította Nicholas kézfejét, és a barázdákat kezdte nézni a tenyerén.

– A tiéd éppen jó – válaszolta.

Nicholas a lány keze felé hajolt, és megcsókolta. Paige-et

lenyűgözte a férfi fejformájának árnyéka, nyakszirtjének íve, és a hely, ahol kettejük árnyéka egybeolvadt. Nicholas komoly tekintettel nézett rá.

– Nem fejeztük be a kórtörténeted – mondta, majd tenyerét Paige mellkasához csúsztatta.

A lány Nicholas vállára hajtotta fejét, és becsukta a szemét.

– Talán azért, mert nincs ilyenem – válaszolta.

– Akkor ugorjunk! – mormolta Nicholas, majd ajkát a lány torkához szorította.

– Volt már valaha komolyabb műtéted? Például mandulaműtét? – Csókolgatni kezdte Paige nyakát, két vállát, majd a hasát. – Netán vakbélműtét? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Paige. – Semmi.

Felemelte a fejét, amikor a férfi simogatni kezdte a mellét.

Nicholas nyelt egyet, és úgy érezte, mintha újra tizenhét éves lenne. Nem akar semmi olyat tenni, amit később megbánhat. Nem, mintha Paige csinálta volna már korábban.

– Érintetlen – suttogta. Maga a tökély.

Reszkető kézzel haladt egyre lejjebb. Megfogta Paige csípőjét, simogatni kezdte a hátát, majd kifésülte a lány arcából a tincseket. Paige erős torokhangot adott ki.

– Nem. Nem érted.

Nicholas felült a kanapén, és szorosan maga mellé húzta Paige-et.

– De igen – válaszolta. Kinyújtózott, lenyomta Paige-et, így a testük fejtől lábig összeért. Saját mellkasán érezte a lány légzését.

Paige átnézett Nicholas válla fölött. Figyelte az üres falat, a

pislákoló fényt és az árnyékokat. Látta maga előtt a képet, ahol a kezük összekulcsolódik, ujjuk összeér a fényben. Nem volt tökéletes, amit elképzelt, ugyanis gondolatban eltévesztette az ujjak hosszát és a csukló ívét. Pedig nagyon szerette volna jól megformálni a sast. Újból meg akarta próbálni, amíg hibátlan nem lesz, hogy aztán végképp az eszébe vésse a helyes mozdulatot.

– Nicholas! Hozzád megyek feleségül – mondta.

PAIGE

Több eszem is lehetett volna, mint hogy hazugsággal kezdjem a házasságom. Pedig minden olyan egyszerűnek tűnt. Lenyűgöző volt számomra, hogy egy olyan ember, mint Nicholas, engem akar. Úgy tartott a karjában, mint gyermek a legféltettebb játékát. Talán a lelke mélyén tudta, hogy bármelyik pillanatban eltűnhetek. Magabiztosságát úgy viselte, mint egy könnyed kabátot. Nem csak egyszerűen szerelmes voltam belé. Bálványoztam. Még soha nem találkoztam olyan emberrel, mint ő, ráadásul elbűvölt, hogy *engem* választott. Elhatároztam, hogy az leszek, akinek látni akar, és a világ végére is követem.

Azt hitte, szűz vagyok, mert olyasvalakinek tartogatom magam, mint ő. Egyfelől igaza volt. Tizennyolc évig nem találkoztam olyan férfival, mint ő. Az viszont folyamatosan felőrölt, amit *nem* mondtam el neki. Kavarogtak a gondolataim, amelyek soha nem hagytak nyugodni. Olyan érzés volt, mint egy bosszantó, belső zaj. Emlékszem Draher atya szavaira a hazugsággal és az elhallgatással kapcsolatban. Minden reggel, amikor felébredtem, elhatároztam, hogy megmondom Nicholasnak az igazat. Végül aztán egy szót sem szóltam, mert annál, hogy esetleg hazugnak tart, csak egy dolog lett volna rosszabb… Ha emiatt elveszítem őt.

Nicholas kijött a fürdőszobából, derekán egy kék alapon léggömbmintás

törülközővel. Az ablakhoz ment, és szemérmetlenül lehúzta a rolót.

– Tegyünk úgy, mintha nem a nap közepe lenne! – mondta.

Leült a matrac szélére, amíg én a takaró alatt feküdtem. Annak ellenére, hogy harminckét fok volt odakint, reszkettem, mint a nyárfalevél. Azt kívántam, bárcsak este lenne, de nem illemből. Csak olyan kemény nap volt, hogy szerettem volna átugrani. Úgy akartam felébredni, hogy Nicholas mellettem van, és egész életemben mellettem is marad. Közös életünk lesz.

Nicholas fölém hajolt. Szappan, babasampon és frissen vágott fű illata volt. Szerettem az illatát, mert nem ilyenre számítottam. Megcsókolta a homlokom, ahogy beteg gyermekét szokás.

– Félsz? – kérdezte.

Szívesen megmondtam volna, hogy nem, mi több, ha szexről van szó, meglepően magabiztos tudok lenni. Ehelyett folyamatosan bólogattam, mint akit felhúztak. Vártam, hogy megnyugtasson, és azt mondja, nem akar fájdalmat okozni, legalábbis azután nem, hogy meglesz az első éjszakánk. De Nicholas kinyújtózott mellettem, kezét a feje mögé támasztotta, és így szólt:

– Én is.

Nem mondtam rögtön Nicholasnak, hogy feleségül megyek hozzá. Hagytam neki időt, hogy visszavonja az ajánlatot. Azután kérdezte, hogy behozta azt a ringyó barátnőjét kávézni. Először megrémültem, mert féltem, hogy szembe kell néznem az összes titokkal, amely elől folyamatosan menekülök. Még egy napja is ellenemre volt a gondolat, de miért álljak valaminek az útjába, aminek amúgy is meg kell történnie?

Végig tudtam, hogy ő az igazi. Még arra is képes lennék,

hogy lépést tartsak vele, holott sokkal hosszabb lába van, mint nekem. Az étkezdében már a szélcsengő hangjából tudtam, hogy ő az. Ahogy rágondoltam, elmosolyodtam. Akkor is szerettem volna Nicholast, ha soha nem kéri meg a kezem, de most, hogy igent mondtam neki, meglepő módon rögtön elkezdtem magam potenciális háziasszonynak és anyának látni. Normális életet képzeltem. Olyat, amelyben eddig nem volt részem, és úgy gondoltam, feleségként talán szert tehetek rá. Elvégre jobb későn, mint soha.

A dékán a Harvardon egy hétre felmentette Nicholast az óralátogatás és a kórházi ügyelet alól, így át tudtunk költözni egy másik lakrészbe, időpontot tudtunk kérni az anyakönyvvezetőtől. Nem terveztünk nászutat, hiszen nem volt ilyesmire pénzünk.

Nicholas elvette tőlem az anyagot.

– Ezt meg honnan szedted? – kérdezte, amíg kezével végigsimított a fehér szaténon, majd becsúsztatta ujjait a vékony pánt alá. Finoman a nyakamra lehelt, mire úgy éreztem, mintha ezer ponton találkoznánk. Összeért a vállunk, a hasunk és a combunk. Lejjebb csúsztatta a fejét, és nyalogatni kezdte a mellbimbóm. A hajába túrtam, és figyeltem, ahogy az amúgy fekete üstöke kicsit kékes árnyalatot ölt a fényben.

Marvela és Doris elvittek egy olcsó kis brightoni üzletbe vásárolni. A bolt neve Álom Áron. Úgy tűnt, van minden, amire egy női ruhatárban szükség lehet: fehérnemű, kiegészítők, blézerek, nadrágok, blúzok, szoknyák. Száz dollárom volt.

Huszonötöt kaptam Lioneltől nászajándékba, a többit Nicholas adta. Előző nap költöztünk a házasságot kötött diákok számára fenntartott létesítménybe. Amikor Nicholas észrevette, hogy több művészkellék lapul a szekrényemben, mint bármi, amit felvehetnék, ráadásul csak négy váltás fehérneműm van, azt mondta, vegyek magamnak ruhákat. Bár nem engedhettük meg magunknak, mégis adott nekem pénzt.

– Mégsem házasodhatsz a Mercyben kapott rózsaszín formaruhában – mondta, én pedig nevetve így szóltam:

– Csak figyelj!

Doris és Marvela úgy jártak-keltek a boltban, mint a törzsvásárlók.

– Csajszi! – szólt Marvela.

– Valami hivatalosat szeretnél, vagy kicsit vagányabbat?

Doris egy rakás harisnyát vett le a fogasról.

– Hogy érted, azt hogy vagány? Az esküvő nem a vagánységról szól.

Se Doris, se Marvela nem volt férjnél. Marvelának már volt egy házassága, de a férjét húsfeldolgozás közben megölték. Erről a témáról egyáltalán nem szeretett beszélni. Doris – aki valahol negyven és hatvan között lehetett, és úgy adott magára, mintha ő lenne az angol királynő – azt mondta, nem szereti a férfiakat. Azon gondolkodtam, talán azért, mert a férfiak sem szeretik őt.

Felpróbáltattak velem egy bőrmintás ruhát, egy pöttyös kétrészest meg egy flitteres, tapadós overallt, amelyben úgy

néztem ki, mint egy töltött hurka. Végül vettem egy sima fehér szatén hálóinget, és egy halvány rózsaszín kosztümöt az esküvőre. Egyenes szabású szoknya és egy peplum felsőrész tartozott hozzá. Esküszöm, mintha engem várt volna ez a ruhadarab. Amikor felpróbáltam, Doris felsóhajtott. Marvela a fejét csóválva így szólt:

– Nem értem, miért mondják, hogy a vörös hajúak ne hordjanak rózsaszínt.

Álltam a tükör előtt, magam előtt kulcsolt kézzel, mintha már most nálam lenne a menyasszonyi csokor. Elképzeltem, milyen lenne, hatalmas, uszályos menyasszonyi ruhában férjhez menni, és végigvonulni a templom vörös szőnyegén, amikor felcsendül a *Nászinduló.* Ez az, ami soha nem következik be, de nem is baj. Kit érdekel, mennyire tökéletes az ember öltözéke azon az egyetlen napon, amikor sokkal fontosabb, ami azután jön… Megerősítésképpen hátrafordultam, és ahogy ránéztem a barátnőimre, láttam a szemükben a ragyogást.

Nicholas folyamatosan csókolgatott, és olyan nyomot hagyott maga után, ami Lionel sebhelyére emlékeztetett. Mocorogni kezdtem. Még soha nem érintett így. Mi több, miután igent mondtam a házassági ajánlatára, Nicholas már nem csupán csókolt, vagy a mellem érintette. Arra koncentráltam, vajon ő mit gondolhat. Talán az járhat a fejében, hogy a testem nem olyan félénken és szégyenlősen reagál az érintésre, ahogy a szüzeké szokott. Mondhatni, saját akarata van. Mégsem szólt semmit. Talán hozzászokott már az efféle reakciókhoz.

Olyan sokáig, és olyan kellemesen érintett, hogy idő kellett, amíg észrevettem, hogy abbahagyta. Ez is akkor tűnt fel, amikor hideg

levegőt éreztem Nicholas közelsége helyett. Magamra húztam, mint egy takarót. Bármit megtettem volna, ha abbamarad a reszketés, amely akkor az egész testem átjárta. Úgy kapaszkodtam belé, mint egy fuldokló. Talán az is voltam.

Amikor a combom kezdte simogatni, befeszültem. Nem gondoltam, hogy megtörténik, és persze Nicholas félreértette a dolgot. Legutoljára az orvos nyúlt a lábam közé. Semmi mást nem éreztem, csak mérhetetlen ürességet. Nicholas mormolt valamit, de nem hallottam, viszont éreztem a szájmozgását a két lábam között. Aztán elkezdett csókolgatni, végül az egész testem csókokkal halmozta el.

Nicholas felhívta a szüleit, hogy közölje velük a hírt.

– Azt üzenik, gratulálnak – mondta, miután letette a telefont. – Szeretnék, ha átmennénk hozzájuk holnap este.

Már az első látogatás alkalmával világossá vált, hogy Astrid Prescott nagyjából úgy szeret engem, mint kecske a kést.

– Ilyet biztos nem mondtak – válaszoltam. – Áruld el az igazat!

– Ez az igazság – válaszolta Nicholas. – Éppen ettől félek.

Néma csendben hajtottunk Brookline felé. Amikor becsengettünk, Astrid és Robert Prescott együtt nyitották ki az ajtót. Felkapcsolták a villanyt, mindketten szürke ruhát viseltek. Ha nem tudnám, miért jöttünk, azt hinném, sikerült őket felébreszteni.

Vacsora közben vártam, hogy történjen valami. Amikor Nicholas eldobta a villát, kiugrottam a székből. De nem volt visítás, vagy bármiféle káromkodás. A bejárónő feltálalta a pirított kacsát zöldségekkel. Nicholas és az apja a horgászatról beszélt. Astrid koccintott a jövőre, mi pedig mindannyian emeltük poharainkat. A nap még éppen besütött az ablakon, így olyan érzésem támadt, mintha szivárványt festett volna a falakra. Mialatt a főételt fogyasztottam, folyamatosan attól rettegtem, mi következik. Márpedig az ismeretlen úgy közelített, akár a zsákmányra leselkedő farkas. Miközben a desszertet próbáltam legyűrni, folyamatosan azt figyeltem, hogy a masszív kristálycsillár mennyire marad biztosan a mennyezeten. Egy vékony, aranyfüggő tartotta, amely leginkább a tündérmesék hercegnőinek hajára emlékeztetett. Azon gondolkodtam, biztos egy vagyonba került.

Robert kávét és brandyt kínált nekünk a szalonban. Astrid megnézte, van-e megfelelő poharunk. Nicholas leült mellém, és átkarolta a vállam. Előrehajolt, és azt súgta, milyen szerencsésen zajlott a vacsora, ezért nem lepné meg, ha a szülei kitalálnák: legyen hatalmas, világraszóló esküvőnk. Összekulcsoltam a karom, és végignéztem a rengeteg képet, amelyek szorosan egymás mellett álltak a szalonban. Még a könyvespolcon, a zongorán és a székek között is képek voltak. Mindenütt képek Nicholasról, kisgyermekkorától felnőttkoráig. Nicholas háromkerekű biciklin, Nicholas, amikor az eget nézi, Nicholas egy játék kutyával a lépcsőn ülve, és így tovább. Próbáltam összerakni életének morzsáit, és mindazt, ami az én életemből kimaradt. Alig hallottam, hogy Robert Prescott felteszi nekem a

kérdést.

– Mégis hány éves?

Nagyon váratlanul ért a kérdés. Éppen a kék tapétát, a hatalmas, fehér karfájú székeket, valamint az Anna királynő korabeli asztalt néztem. Utóbbit ízlésesen kiemelte a rá helyezett antik váza és az a néhány festett rézdoboz. A kandalló fölötti kép, amely felkeltette az érdeklődésem, Sargent műve. Nicholas azt mondta, nem igazán tartják számon a festőt. Apja nem a művészet kedvéért, hanem befektetés gyanánt vette meg a képet. Azon gondolkodtam, Astrid Prescottnak hogy volt ideje hírnevet szerezni, és olyan házat berendezni, ami mögött egy múzeum is elbújhatna szégyenében. Arról nem beszélve, hogy miképpen nőhetett fel Nicholas egy olyan házban, ahol már azzal tönkreteheti a több száz éves családi ereklyéket, ha leszalad a lépcsőn, és akaratlanul is nekimegy valaminek.

– Tizennyolc éves vagyok – mondtam, miközben az járt a fejemben, hogy az otthonomban – pontosabban az otthon*unk*ban – a bútorok színesek, puhák, és lekerekített sarkúak lennének, hogy legyen bennük némi élet. Minden, hangsúlyozom, *minden* cserélhető lenne.

– Tudja, Paige – szólalt meg Astrid –, ön még nagyon fiatal. Nem tudom, miért, de én harminckét éves koromig azt sem tudtam, mit kezdjek az életemmel.

Robert felállt, és lépkedni kezdett a kandalló előtt. Középen állt meg, éppen eltakarta a Sargent képet, így az én szemszögemből nézve ő vált a festmény középpontjává,

ráadásul jóval nagyobbnak tűnt, mint az életben.

– A feleségem azt próbálja elmagyarázni, hogy jogotokban áll úgy dönteni…

– Már eldöntöttük – vágott közbe Nicholas.

– Ha volnál szíves végighallgatni – szólt rá Robert. – Szóval jogotokban áll dönteni, mert a ti életetek. De attól tartok, nem gondoltátok végig. Paige, maga csak most kezdené a felnőtt életet. Te pedig, Nicholas, még tanulsz. Még eltartani sem tudod magad, nemhogy egy családot. Arról nem beszélve, hogy ha rezidens leszel, rengeteg időt töltesz majd házon kívül.

Megállt előttem, jéghideg kezét a vállamra tette.

– Paige nyilván nem csak az árnyékodat szeretné látni.

– Paige-nek még meg kell találnia a saját útját – mondta Astrid, mintha én nem lennék jelen. – Hidd el, tudom, milyen nehéz fenntartani egy házasságot, ha…

– Anya! – szakította félbe Nicholas. Ajkát úgy összeszorította, hogy elfehéredett. – Fejezd be!

– Anyád és én úgy gondoljuk, még várnotok kellene – mondta Robert Prescott. – Ha még jó néhány év múlva is ugyanígy éreztek egymás iránt, természetesen áldásunkat adjuk a házasságotokra.

Nicholas felállt. Öt centivel magasabb volt, mint az apja, és amikor így állt vele szemben, a torkomon akadt a szó.

– Összeházasodunk, és kész – mondta határozottan a férfinak.

Astrid köszörülni kezdte a torkát, majd a pohárhoz koccintotta gyémánt karkötőjét.

– Nehéz ilyesmit szóba hozni – mondta. Kicsit félrenézett.

Az a nő, aki megjárta Ausztrália őserdejét, fegyver nélkül, egy szál fényképezőgéppel a kezében állt néhány lépésre a tigristől, sivatagban aludt, hogy megvárja a legszebb napfelkeltét… Ez a nő nem néz a szemünkbe. A titokzatos fényképészből hirtelen egyszerű feleség és anya lett. Félrenézett, és akkor jöttem rá, hogy mit akart mondani. Nicholas átnézett az anyja válla fölött, majd így szólt:

– Paige nem terhes.

Amikor Astrid sóhajtott, és visszasüppedt a székbe, Nicholas hátralépett, mintha eltalálták volna egy labdával. Robert hátat fordított a fiának, és brandyjét a kandalló párkányára tette.

– Ha feleségül veszed Paige-et – mondta halkan –, nem támogatom többé a tanulmányaidat.

Nicholas hátrahőkölt, én pedig tettem, amit tudtam. Felálltam, és hagytam, hogy rám támaszkodjon. Astrid meredten bámult ki az ablakon. Legszívesebben köddé vált volna, hogy ne legyen tanúja a kínos jelenetnek. Robert Prescott megfordult. Tekintete elcsigázott volt, szeme sarkában könnycseppek gyülekeztek.

– Én csak azt szeretném, ha nem tennéd tönkre az életed – mondta.

– Miattam igazán nem kell aggódnod – mondta Nicholas, majd átkísért a szobán, és kivitt a házból, az ajtót nyitva hagyva.

Amikor kiértünk, Nicholas futni kezdett. Elfutott a hátsó kertrészig, végig a márványúton. Elhagyta a szőlőlugast, és az erdőbe ment, ami még a szülei tulajdonában állt. Amikor utolértem, egy halom tűlevélen ült. Két térde felhúzva, feje lehajtva, mintha nehezére esett volna megtartani.

– Figyelj! Talán mégis át kellene gondolnod! – mondtam neki.

Fájt, hogy Nicholas Prescott esetleg visszamegy a szülei millió dollárt érő házába, kedvesen elbúcsúzik tőlem, hogy aztán vissza kelljen térnem a régi életemhez. Ezen a ponton komolyan hittem, hogy képtelen vagyok Nicholas nélkül élni. Amikor nem volt mellettem, odaképzeltem. Alig vártam a szünnapokat, hogy minden időm vele tölthessem. Olyan könnyen eggyé olvadt az életem az övével, hogy sokszor elgondolkodtam, vajon ki is voltam nélküle.

– Nincs mit átgondolni – mondta Nicholas. – Összeházasodunk.

– És a Harvard majd fizeti a tandíjat, merthogy téged az isten is orvosnak teremtett?

Miután kimondtam, ami hirtelen eszembe jutott, rájöttem, hogy még véletlenül sem úgy hangzott, mint ahogy azt szerettem volna. Nicholas úgy nézett rám, mintha képen töröltem volna.

– Kihagyhatok – mondta olyan artikulálatlanul, mintha idegen nyelven beszélne.

Márpedig én nem akarok olyan ember felesége lenni, aki egész életében gyűlöl, amiért nem lehetett az, aki lenni szeretett volna. Nem azért szerettem Nicholast, mert orvosnak tanult, hanem azért, mert minden kétséget kizáróan ő volt a legjobb. Márpedig Nicholas nem lett volna önmaga, ha megalkuszik.

– Talán beszélhetsz a dékánnal. Nem biztos, hogy mindenki

olyan pénzéhes a Harvardon – mondtam halkan. – Léteznek ösztöndíjak és segélyek. Jövőre a rezidensi fizetésedből és a pincérnői fizetésemből talán jutunk egyről a kettőre. Vállalhatok pluszmunkát. Felvehetünk hitelt, ha kell.

Nicholas maga mellé ültetett a tűlevélre. A távolban hallottam egy szajkó trilláját. Nicholas tanított meg engem, városi lányt, hogy mi a különbség a szajkó és a seregély éneke között. Ő tanított meg, hogyan rakjak tüzet nyírfával. Éreztem, hogy Nicholas mellkasa minden levegővételnél reszket. Közben végiggondoltam, kikkel beszéljünk másnap az anyagiakról. Teljesen biztos voltam a dolgomban. A jövőmet is feláldoztam volna, legalábbis egy időre, hiszen úgy gondoltam, a művészeti iskola várhat. Anélkül is lehetek művész, hogy erről iskolai papírom lenne, abban pedig biztos voltam, hogy később úgyis kitalálok valami okosat. Nicholas szeretett. Nicholas engem választott.

– Érted szívesen dolgozom – suttogtam. Annak ellenére, hogy ezt mondtam, hirtelen borús gondolataim támadtak. Eszembe jutott az ószövetségi Jákob, aki hét évig szolgált Ráhelért, mégsem őt kapta meg, akárhogy is akarta.

Elvesztettem az önuralmam. Minden porcikámban éreztem Nicholas testének melegét és a hangját. Megsimogattam a karját, majd a hátát, mert azt akartam, hogy közelítsen. Széttolta a lábam, majd beállt a kettő közé. Emlékeztem, mit gondol, így azt is tudtam, hogy kell viselkednem. Nicholas megcsókolt, aztán belém hatolt, én pedig kinyitottam a szemem. Csak őt láttam. Minden más megszűnt létezni

számomra.

– Szeretnék R beszélgetést kérni – mondtam az operátornak. Suttogtam, bár Nicholas nem volt a közelben. Úgy beszéltük meg, hogy húsz perccel később találkozunk az anyakönyvi hivatalban, de azt mondtam neki, hogy Lionel megbízott valamivel. Próbáltam nem megérinteni a koszos telefonfülkét a szép, rózsaszín ruhámban. A telefon gombjait az ujjam hegyével nyomtam meg. – Mondja meg, hogy Paige keresi.

Tíz csengetés után az operátor azt javasolta, próbáljam újra, de ekkor apám vette fel.

– Halló! – mondta. A hangja alapján rögtön eszembe jutott a cigarettája, és annak a szürke doboza.

– R beszélgetés Paige-től. Vállalja a hívást?

– Igen – válaszolta apám. – Természetesen.

Várt egy kicsit. Gondolom azért, hogy az operátor kiszálljon a vonalból. – Paige!

– Apa! Még mindig Massachusettsben vagyok.

– Tudtam, hogy hívni fogsz. Éppen ma gondoltam rád.

Reménykedni kezdtem. Ha nem ismerném, elkezdenék azon agyalni, vajon mi van mindezek mögött.

Lehet, hogy meg kellene látogatnunk őt Nicholasszal. Vagy talán ő látogat meg engem.

– Találtam rólad egy fényképet a routerem mögött. Emlékszel, amikor elvittelek az állatkertbe? – Emlékeztem, de azt akartam, hogy ő beszéljen. Eddig nem tűnt fel, mennyire hiányzik az apám hangja. – Nagyon szeretted a bárányokat, és

mindig meg akartad őket látogatni, mert rengeteget meséltem neked a farmról Donegal megyében. Szerintem nem lehettél több hatévesnél.

– Emlékszem a képre – vágom rá határozottan, mert beugrik, ahogy magamhoz ölelem a bárányt.

– Meglepett volna, ha nem – válaszolta apám. – Aznap igencsak rád járt a rúd. Olyan bátran mentél be a karámba, mint az állatgondozó. Tenyeredben vitted az ennivalót. Az összes láma, kecske és bárány megrohamozott. Sikerült fellökniük, úgyhogy nagyot vágódtál hanyatt.

A homlokomat ráncolom. Olyan érzésem van, mintha ez az egész tegnap történt volna. Emlékszem, ahogy minden irányból felém tartanak. Ijesztő képük, és sok nagy sárga foguk volt. Nem érzékeltem a kiutat. Mintha a világ bezárult volna körülöttem. Most, hogy itt állok a menyasszonyi ruhámban, kicsit izzadni kezdek. Hirtelen eszembe jut, hogyan éreztem magam abban a pillanatban.

Szinte hallottam, ahogy apám vigyorog.

– Mit csináltál? – kérdezem.

– Amit mindig – felelte, és láttam magam előtt, ahogy eltűnik arcáról a mosoly. – Felemeltelek. Bementem, és kihoztalak onnan.

Hallgattam, amit mond, és én is szerettem volna megosztani vele mindent. Hirtelen nagy csend támadt. Talán azon gondolkodott, miért nem akart idejönni, hogy hazavigyen

Massachusettsből. Miért nem rendezte úgy az életet, hogy az alapból jobb legyen. Szinte hallottam, ahogy magában visszapörgeti az egészet: minden elhangzott mondatot, és ki nem mondott szót. Mintha próbálná megtalálni a választ, ami ezúttal nehezebb, mint eddig bármikor.

Én tudtam, még ha ő nem is. Apa istene megbocsátást diktálna. Vajon ő képes erre?

Hirtelen semmi mást nem akartam, mint megszabadítani az összes fájdalomtól. Ez az én bűnöm. Nekem kell magam bűnösnek érezni, nem apámnak. Meg akartam neki mondani, hogy már nem ő felel értem és a tetteimért. Mivel azt gondolja, nem tudok ügyelni magamra – *soha* nem hiszi el –, elmondtam, lesz, aki vigyáz majd rám.

– Férjhez megyek, apa – böktem ki végül. Olyan hangot hallatott, mint aki levegő után kapkod. – Apa! – ismételtem meg.

– Itt vagyok. Szereted őt? – kérdezte apám lélegzet-visszafojtva.

– Igen. Szeretem.

– Úgy még nehezebb – válaszolta.

Pillanatra elgondolkodtam az előbb hallottakon. Amikor úgy éreztem, mindjárt kitör belőlem a sírás, a szám elé tettem a kezem, és elszámoltam tízig.

– Nem akartalak elhagyni – mondtam neki, ahogy mindig, ha telefonon beszéltünk. – Nem gondoltam, hogy így alakulnak

a dolgok – tettem hozzá.

Kilométerekkel távolabb apám felsóhajtott.

– Az élet csupa meglepetés.

Visszagondoltam azokra a gondtalan gyermekévekre, amikor apa megfürdetett, rám adta a puha pizsamám, és megfésülte a hajam. Az ölében ültem, figyeltem a kandallóban pislákoló tüzet, és arra gondoltam, nincs is jobb ennél.

– Paige? – szólt halkan. – Paige?

Nem válaszoltam minden kérdésre, amit megpróbált feltenni.

– Azt akartam, hogy tudd: férjhez megyek – válaszoltam, de biztos voltam abban, hogy éppen ugyanúgy érzi hangomon a félelmet, mint én az övén.

Éreztem a gyomromban, a mellkasomban, majd egész testemben. Éreztem, hogy Nicholas feszülten vár, mint egy ragadozó, amíg készen nem állok. Két karom és lábam Nicholas köré fontam, így egyszerre jutottunk a csúcsra. Tetszett a fejtartása, légzésének ritmusa, és ahogy kinyitotta a szemét, mintha nem tudná biztosan, hol van, és hogyan is keveredett oda. Boldogított a tudat, hogy mindez miattam van.

Nicholas megfogta az arcom, és azt mondta, szeret. Megcsókolt, de szenvedély helyett inkább törődést éreztem a csókján. Az oldalunkra fordultunk, és odakuporodtam a mellkasához. Éreztem bőrének forróságát, és a verejtékét. Próbáltam még jobban hozzábújni. Nem hunytam le a szemem, hiszen nem tudtam elaludni. Mintha azt vártam volna, hogy isten hatalmas csapást mér rám.

Nicholas két, hatalmas csokor ibolyát hozott nekem. Még harmatosak voltak, ahogy becsomagolták őket a virágboltban.

– Ibolyák – mondtam mosolyogva. – A hűség jelképe.

– Honnan tudod? – kérdezte Nicholas.

– Ezt mondja Ophelia a *Hamlet*ben – válaszoltam, miközben a bal kezembe vettem a csokrokat. Hirtelen magam elé képzelem a híres *Ophelia*-festményt. A lány holtan lebeg a folyóban, arccal felfelé, haja szanaszét terül, benne virágok. Mégpedig százszorszépek és ibolyák.

Az anyakönyvvezető és a nő, akit tanúként mutatott be, egy teljesen egyszerű szoba közepén állt, amikor beléptünk. Nicholas mintha azt mondta volna, hogy az anyakönyvvezető egy nyugalmazott bíró. Megkért minket, hogy betűzzük, majd ejtsük ki a nevünket, aztán így szólt:

– Tisztelt egybegyűltek…

Az egész ceremónia nem tartott tíz percnél tovább.

Nagyon kétségbeestem, hiszen nem vettem jegygyűrűt. Nicholas viszont elővarázsolt a mellényzsebéből két aranygyűrűt, a nagyobbat átnyújtotta. Rám nézett, én pedig tisztán olvastam a tekintetéből: *Nem felejtettem el. Ahogy mást sem fogok.*

Nem sokkal később elsírtam magam. Nem azért, mert fájt, és nem is a boldogságtól, vagy a csalódottságtól, ahogy azt Nicholas hitte. Azért sírtam, mert az elmúlt nyolc hetet úgy éltem végig, hogy hatalmas űr keletkezett a szívemben. Kicsit kezdtem magam gyűlölni. De ahogy

Nicholasszal szeretkeztem, rájöttem, hogy ami hiányzott, azt most megtaláltam. Apránként, apró boldogságdarabkákkal töltöttem be az űrt, így jobb lett. Valójában Nicholas töltötte be a tátongó ürességet.

Lecsókolta a könnyet az arcomról, majd simogatni kezdte a hajam. Olyan közel volt hozzám, hogy szinte egy levegőt szívtunk. Ahogy ismét mellém feküdt, igyekeztem mindent kitörölni a múltamból. Szerettem volna csak arra emlékezni, amit Nicholasnak mondtam, és csak olyan lenni, amilyennek ő akart.

– Paige. A második alkalom jobb lesz.

Ebben bízva ráültem lovaglóülésben, a lábam közé igazítottam, és úgy éreztem, meggyógyít.

PAIGE

Anyámról őrzött emlékeim egyike az, amikor elhagyta apámat. Vasárnap volt, ami születésem óta azt jelentette, hogy misére megyünk. Anyám, apám és én minden áldott vasárnap felvettük a legszebb ruhánkat, és elmentünk a Szent Kristóf-templomba, ahol a szüleim áldoztak, én pedig hallgattam a hívők véget nem érő imáit. Utána mindig megálltunk a templom kopottas lépcsőjén, apám a fejemre tette a kezét, amíg Morenóékkal és Salvucciékkal az időjárásról beszélgetett. Ezen a vasárnapon viszont apám a reptérre ment, mielőtt a nap felkelt. New Yorkba, Westchesterbe repült, hogy találkozzon egy milliomossal. Remélte, hogy a férfi majd támogatja apa legújabb találmányát, egy polipropilén felfújható medencét, ami drótra fellógatva kétautós garázsokba helyezhető. Apa csak úgy hívta, hogy autóvédő, mert meggátolta, hogy ha bármelyik autó ajtaját kinyitjuk, az megkarcolhassa a másikat.

Azt hitték, alszom, de a rossz álmom felébresztett. Majdnem ötéves lettem, de nem voltak barátaim. Részben azért, mert elég szégyenlősnek kiáltottak ki, részben azért, mert a többi gyerek szülei gondosan távol tartották csemetéiket az O' Toole háztól. A szomszédban lakó olasz *mammá*k azt mondták, anyám túlságosan pikírt természet. A férfiak pedig azon aggodalmaskodtak, hogy apám kétes sikerű találmányai majd

az ő fejükre is balszerencsét hoznak. Ezek után kénytelen voltam képzeletbeli barátokkal beérni. Nem az a fajta gyerek voltam, aki úgy tett, mintha valakivel együtt játszana, miközben dominózik vagy társasozik. Tudtam jól, ha egyedül vagyok, az azt jelenti, hogy tényleg nincs velem senki. Éjszakánként viszont mindig ugyanazt álmodtam: Egy lány magához hívott. Szendvicset ettünk, szárnyakat növesztettünk, és addig emelkedtünk, amíg el nem értük a napot. Az álom mindig ugyanúgy végződött. Vettem a bátorságot, megkérdeztem a lány nevét, hogy később el tudjam hívni játszani, de mire válaszolt volna, felébredtem.

Éppen ugyanez történt azon a bizonyos vasárnapon is. Csalódottan kinyitottam a szemem, és hallottam, ahogy apám lecipeli a bőröndjét az alsó szintre. Anyám suttogva elköszön, és megkéri, hívjon minket, miután hazaértünk a templomból, és ossza meg velünk, mi volt a megbeszélésen.

Úgy indult a nap, mint máskor. Anyám reggelit készített – ezúttal a kedvencemet: almás palacsintát, amelyből a nevem kezdőbetűit formázta. Kikészítette a tavaly húsvétkor viselt rózsaszín csipkeruhát az ágyam szélére. De amikor indulnunk kellett a templomba, kicsit megváltozott minden. Csodás, napsütötte áprilisi nap köszöntött ránk. Érezni lehetett a friss fű illatát. Anya mosolygott, megfogta a kezem, és elindult velem az utcán, csak éppen ellenkező irányba.

– Isten nem akarhatja, hogy ilyen szép napon zárt ajtók mögött legyünk.

Ekkor jöttem rá, hogy anyámnak van egy másik élete, amelynek köze sincs apámhoz. Én eddig csak azt érzékeltem, hogy anyának van valami különös, megmagyarázhatatlan kisugárzása, amely sokakban visszatetszést keltett. Rájöttem, hogy ő az a fajta nő, aki teljesen más személyiség volt, ha nem hódolt be mások akaratának.

Egyre közelebb kerültünk a tóhoz, ezt a szél erősségéből éreztem. Az évszakhoz képest meglepően meleg volt. A hőmérséklet megközelíthette a harminc fokot. Amikor megérkeztünk a Lincoln Vadaspark fehér épületéhez, anya elengedte a kezem. Ahelyett, hogy bezárták volna az állatokat, inkább az embereket tartották tőlük távol. Rengeteg kerítés választott el minket egymástól. A zsiráfokat úgy tartották bent, hogy eléjük tettek egy alacsony rácsot, amin megcsúsztak volna, ha rálépnek. A zebrák elé pedig mély gödröt ástak, amit nem tudtak átlépni. Anya rám mosolygott.

– Tetszeni fog – mondta, én pedig azon gondolkodtam, vajon gyakran járt errefelé, és ha igen, kit hozott ide helyettem.

Megnéztük a jegesmedvéket, akik a nagy melegben kint sütkéreztek, bár a bundájuk miatt még elviselhetetlenebb lehetett számukra a klíma. Mancsukat a medencébe mártották, ami anyám szerint nem volt több húszfokosnál. Két nőstény és egy bocs volt közöttük. Kíváncsi voltam, milyen a kapcsolatuk.

Anyám megvárta, amíg a bocs megunja a sütkérezést, és alámerül. Ekkor levitt néhány lépcsőfoknyit, hogy az üvegen

keresztül meg tudjam nézni a kis macit. A bocs felénk úszott, és az üveghez nyomta az orrát.

– Nézd, Paige! – szólt anyám. – Puszit ad neked.

Felemelt, így még közelebbről láttam a kis mackó szomorú barna szemét és a bajuszát.

– Nem szeretnél te is így úszni? – kérdezte anyám, letett, letörölte homlokom a szoknyájával. Amikor nem válaszoltam, elindult visszafelé a melegbe, és csendben duruzsolt magában. Követtem. Mi mást tehettem volna?

– Szívesen lennék valahol másutt – folytatta.

Hirtelen ötlettől vezérelve az elefántokhoz vitt. Voltak afrikai és indiai elefántok, amelyek ugyan különböző fajta képviselői, mégis elég hasonlóak ahhoz, hogy az állatkert ugyanazon pontján éljenek. Széles homlokuk volt, papírvékony fülük, bőrükön millió ránc. Pontosan úgy nézett ki a bőrük, mint annak a szegény, idős, fekete asszonynak a nyaka, aki mindig a templomot takarította. Az elefántok folyamatosan a fejüket rázták, és ormányuk segítségével próbáltak homokot fújni a körülöttük repkedő szúnyogokra. Egymást követték egyik helyről a másikra, majd megálltak egy-egy fánál, és hosszasan vizsgálták őket, mintha még soha nem láttak volna ilyet. Figyeltem az elefántokat, miközben azon gondolkodtam, milyen lenne, ha a testem mindkét oldalán lenne szemem. Nem tudtam, örülnék-e annak, ha ilyen szemszögből látnám a dolgokat.

Egy vizesárok választott el minket az elefántoktól. Anya leült a forró betonra, és levette a magas sarkú cipőjét. Nem volt rajta

harisnya. Felhúzta a szoknyáját, és belegázolt a térdig érő vízbe.

– Csodás – sóhajtotta. – Ne gyere be, Paige! Nekem sem kellett volna bemásznom. Még baj lehet belőle.

Lespriccelt a vízzel, így apró fűdarabok és döglött legyek maradéka ragadt a ruhám gallérjára. Addig lépkedett és tapicskolt a vízben, amíg kis híján elveszítette az egyensúlyát. Közben Broadway-dalokat énekelt, persze átköltve, a saját ízlésvilága szerint. De énekelt például Dumbóról, a kis elefántról is. Amikor a biztonsági őr megjelent, és láthatóan azon gondolkodott, hogyan szakíthatná félbe egy felnőtt nő elefánttrombitálását, anyám csak nevetett, és intett az őrnek, hogy menjen. Elegánsan kimászott a vízből, majd visszaült a betonra. Visszavette a cipőjét, és amikor felállt, sötét foltot hagyott maga után, hiszen nedves hátsójával éppen azon a ponton ült a földön. Megismertetett egy aranyszabállyal, amely szerint van az úgy, hogy az embernek kockáztatnia kell.

Aznap sokszor fogott el furcsa érzés anyámmal kapcsolatban. Fogalmam sem volt, hogy amikor apa felhívja, azt mondja majd, hogy a templomban voltunk, ahogy mindig. Szerettem az összeesküvéseket. Egy idő után kezdtem azt hinni, hogy az álmaimban szereplő barátnő nem más, mint az anyám. Arra gondoltam, milyen egyszerű és csodás lenne úgy az élet.

Leültünk egy banánlufit áruló hölgy mellé a padra. Anya olvasott a gondolataimban.

– Tegyük fel, hogy ma nem vagyok az anyád. Én May vagyok. A barátnőd, May.

Természetesen egy kicsit sem volt ellenemre, mert pontosan ezt *reméltem*. Arról nem beszélve, hogy tényleg nem úgy viselkedett, mintha az anyám lett volna, vagy legalábbis nem úgy, mint az anya, akit ismertem. Ezt a kis hazugságot el is meséltük a majomketrecet takarító férfinak, aki fel sem nézett, csak tette a dolgát, a hatalmas gorilla viszont alaposan szemügyre vett minket. Hihetetlen, milyen kifejező tekintete lett annak az óriási emberszabásúnak. Mintha azt mondta volna: *Jól van, hiszek nektek.*

A pingvineket és a tengeri madarakat néztük meg utoljára. Sötét volt, és minden bűzlött a haltól. Ráadásul egy szintet lefelé kellett menni a hűvösbe. Szűk folyosón gyalogoltunk végig, és egy vastag üvegen keresztül láthattuk a pingvineket. A szárnyaikkal csapkodtak, és úgy topogtak, mintha sztepptáncot szerettek volna lejteni.

– Apád éppen így nézett ki az esküvőnkön – mondta May. Közelebb hajolt az üveghez, majd folytatta. – Nagy bajban lennék, ha új vőlegényt kellene választanom. Tudod, ezek valójában mind egyformák.

Azt mondtam, tudom, pedig fogalmam sem volt, miről beszél.

Hagytam, hogy tovább nézze a pingvint, aki hassal felfelé csúszott a vízbe, hogy aztán megfordulhasson. Eltűntem a korlát mögött, és elindultam a madárház másik felébe, megnézni a lundákat. Nem tudtam, mi az a lunda, de tetszett a szó hangzása. Majdnem olyan volt, mint a bunda, ezért rögtön

valami puhára és selymesre asszociáltam. Hosszú, szűk folyosó vezetett oda, viszont a szemem még nem szokott hozzá a sötéthez. Aprókat léptem, hiszen nem tudtam, merre megyek pontosan, a kezem pedig magam előtt tartottam, mint egy világtalan. Úgy tűnt, mintha órák óta mennék, mégsem találtam meg a lundákat, de még azokat a helyeket sem, ahol előzőleg voltam. Szívem a torkomban dobogott.

Legszívesebben ordítottam vagy sírtam volna. Mi több, jó lett volna köddé válni. Valahogy mégsem lepődtem meg, amikor a teljes sötétségben sikerült végre ismét May közelébe kerülnöm, aki rögtön visszaváltozott anyámmá, és gyorsan átkarolt. Soha nem jöttem rá, hogy került elém, hiszen otthagytam őt a pingvinekkel, és nem láttam, hogy elment volna. Anyám haja olyan volt, mint egy sötét függöny, ami eltakarja a szemem, és az orrom csiklandozza. Légzése visszhangzott a mellkasomban. Sötét felhők gyülekeztek körülöttünk, anyám hangja mégis határozott és megnyugtató volt számomra.

– Azt hittem, soha nem találllak meg – mondta. Ez a mondat örökre belém égett.

NICHOLAS

Nicholasnak szörnyű hete volt. Egyik páciense a műtőasztalon halt meg, amikor kivették az epehólyagot. El kellett mondania egy harminchat éves nőnek, hogy rosszindulatú daganat van a mellében. Ma visszatér a szívsebészetre, ahol rengeteg eset és páciens várja. Reggel öt óta volt a kórházban, és a délutáni megbeszélés miatt nem tudott ebédelni. Még jegyzetelni sem volt ideje, és ha ez sem elég, ő volt az ügyeletes rezidens az elkövetkezendő harminchat órában.

Az egyik gyakornokkal együtt berendelték a sürgősségire.

A gyakornokot Garynek hívták, harmadéves orvostanhallgató volt a Harvardon, és úgy nézett ki, mint aki menten összeesik. Gyorsan lemosdatta és előkészítette a pácienst, aki egy negyvenéves nő volt. Fején és arcán lévő sebeiből folyamatosan dőlt a vér. Minden valószínűség szerint a férje bántalmazta. Nicholas hagyta, hogy Gary folytassa a munkát, miközben figyelte a fiatal gyakornok mozdulatait. Amikor Gary elkezdte összevarrni a páciens arcán lévő sebet, a nő ordítani kezdett.

– Bassza meg! – üvöltötte. – Hozzá ne merjen nyúlni az arcomhoz!

Gary keze remegni kezdett, mire Nicholas szitkozódva kiküldte a fiút a szobából. Végül ő maga fejezte be a munkát, de

a nő még őt is átkozta a kötések között.

– A retkes kurva anyját! Takarodjon innen a picsába! – ordította magából kikelve.

Nicholas a kórház sürgősségi osztályának várójában ülve találta Garyt. Felhúzta a lábát, és úgy nézett ki összekuporodva, mint egy magzat. Amikor látta, hogy Nicholas közeledik, talpra ugrott, Nicholas pedig sóhajtott. Gary félt Nicholastól. Félt, hogy rosszul csinál valamit, holott kiváló sebész akart lenni.

– Sajnálom – motyogta. – Nem lett volna szabad hagynom, hogy ő irányítson.

– Nem. Tényleg nem lett volna szabad – válaszolta Nicholas. Azon gondolkodott, hogy elmeséli Garynek, mi minden szörnyűség történt vele aznap. Legszívesebben elmondaná, hogy mindezek ellenére is teszi a dolgát, és ez így van rendjén. Azt is hozzátenné, hogy tovább kell lépni. Végül mégsem mondott semmit a gyakornoknak. Nem akarta, hogy Gary tudjon Nicholas gondjairól, hiszen ez igazán nem tartozik egy beosztottra. Elfordult, mintha ügyet sem vetne Garyre. A híréhez méltóan arrogáns idiótaként viselkedett.

Nicholas évek óta nem úgy méri az időt, ahogy az átlagemberek. A napok és a hónapok önmagukban nem sokat jelentettek neki. A páciensek kórtörténetében órákra bontva dokumentálnak. Nicholas érezte, hogy az élete különböző fázisokban zajlik. Helyeken, ahol napjainak jelentős részét töltötte, orvosi esetek között, amelyeket a legapróbb részletekig boncolgatott. Először a Harvardon, ahol többek között

szövettant, neurofiziológiát, anatómiát és patológiát tanult. Az utolsó két évben folyamatosan cserélődtek a gyakorlati helyszínek, így már azt sem tudta, melyik kórházban van éppen. Néha úgy emlékezett, mintha az ortopéd sebészeti pácienst a Brighamben kezelte volna, miközben a Massachusetts Mass General ortopéd sebészetén lévő bútorzatot látta maga előtt. Belgyógyászattal kezdett, majd jött a pszichiátria, aztán nyolc hét az általános sebészeten, egy hónap a radiológián, tizenkét hét a nőgyógyászaton és a gyermekgyógyászaton, majd így tovább. Elfelejtette, hogy vannak évszakok. Egyik tanszakról a másikra, egyik kórházból a másikba vándorolt, mint egy mostohagyerek.

Végül a szívsebészet mellett döntött, ezért visszakerült az első kórházába, a Massachusetts Mass Generalba. Hatalmas, szervezetlen és barátságtalan kórház volt. Ami viszont a kardiológiát illeti, kiváló kollégákra tett szert. Határozottak és céltudatosak voltak. Régi fehér köpenyt hordtak, amely még okosabbnak mutatta őket. Nicholas szívesen dolgozott velük. Még a posztgraduális képzés első évében is arra várt, hogy az általános sebészetről visszatérhessen a kardiológiára, ahol megcsodálhatta az Alistair Fogerty által végzett szívműtétet. Nicholas hat órát töltött ott. Hallgatta a fémeszközök koppanását, saját légzésének zörejét a kék maszkban, és figyelte, ahogy az élet megáll, majd visszatér.

– Nicholas! – Ahogy meghallotta a nevét, megfordult, és észrevette a csinos Kim Westint, akivel annak idején egy

csoportba járt. A lány harmadik éve volt rezidens a belgyógyászaton. – Mi újság? – kérdezte, majd közelebb ment és megszorította Nicholas kezét, aztán elindultak a folyosó felé.

– Szia! – válaszolta Nicholas. – Hoztál magaddal ennivalót?

Kim a fejét csóválta.

– Nem. És nem is lesz időm enni, mert még rengeteg dolgom van. Csak látni akartalak. Serena visszatért.

Serena egy páciens volt, akit még a Harvardon folytatott tanulmányaik utolsó évében kezeltek. A harminckilenc éves fekete nő AIDS-es volt, ami négy évvel azelőtt ritkaságnak számított. Jött-ment a kórházban, de Kim a belgyógyászaton elég szoros kapcsolatot ápolt vele. Nicholas nem kérdezte, Serena milyen stádiumban van.

– Majd benézek hozzá – válaszolta. – Melyik kórteremben van?

Miután Kim elment, Nicholas elindult, hogy megnézze a pácienseit. Ez volt az általános sebészetben a legnehezebb. Osztályonként mindig minden változott. Nicholas volt már az urológián, az idegsebészeten, a sürgősségin és az aneszteziológián is. Volt szerencséje kipróbálni magát a szervbeültetés, az ortopédia, valamint a plasztikai sebészet területén is. Mégis akkor volt igazán boldog, ha visszatérhetett a szívsebészetre. Ilyenkor úgy érezte, hazatért. Nicholas jóval több műtéten vehetett részt, mint a harmadévesek általában, hiszen egyértelművé tette Alistair Fogerty számára, hogy szeretne minél hamarabb a nyomdokaiba lépni.

Fogerty éppen olyan volt, amilyennek Nicholas egy szívsebészt képzelt. Magas, erős, kék szemű, ötven körüli férfi, akinek meglehetősen erős a kézfogása. Kitűnő hírnévnek örvendett. Soha, senki nem kételkedett a szavában vagy a tetteiben. Egyszer volt körülötte botrány – valami kétes nőügy –, de mivel az eset nem végződött válással, többé nem volt szóbeszéd tárgya.

Fogerty lett Nicholas vezető tanára a gyakornoki időszakban. Az utolsó évben Nicholas bement az irodájába, és beszélt a terveiről.

– Figyeljen! – kezdte, bár a torka száraz volt, a tenyere izzadt. – Nem kertelek, Alistair. Ön ugyanúgy pontosan tudja, hogy én vagyok a legjobb a sebészrezidensek közül. Szívsebészetre szeretnék szakosodni. Tudom, mit tehetek önért és a kórházért. Már csak az a kérdés, ön mit tehet *értem.*

Alistair Fogerty egy ideig ült a mahagóniasztal sarkánál, és az egyik páciens anyagát nézte. Amikor felemelte a fejét, mérges volt, de egyáltalán nem lepődött meg.

– Önnek, Prescott *doktor,* vastagabb bőr van a képén, mint nekem.

Alistair Fogerty a kardiológiai osztály vezetőjeként dolgozott. Képes volt kockázatot vállalni, újító szemlélettel rendelkezett, és úgy tűnt, a sors mellé szegődött. Amikor szívátültetéssel kezdett foglalkozni, az újságok csak *csodatevő*ként emlegették. Makacs volt, számító, amolyan szakmai tekintély. Nagyon kedvelte Nicholas Prescottot.

Nicholas annak ellenére, hogy rendszerint más osztályon

dolgozott, más páciensekkel és különböző kollégákkal, mindig talált időt és módot, hogy találkozzon Fogertyvel. Ha volt lehetősége, Fogerty pácienseinél segédkezett. Elvégezte a szükséges vizsgálatokat és folyamatosan figyelemmel kísérte a súlyosabb eseteket is. Hetedéves rezidens létére úgy viselkedett, mint egy igazi szívsebész. Cserébe Fogerty minden lehetséges műtétre beengedte, így nem véletlen, hogy Fogerty után ő volt a legjobb ezen a területen.

Nicholas halkan belépett az őrzőbe, ahol Fogerty legutóbbi páciense pihent. Elolvasta a legszükségesebb információkat a beteggel kapcsolatban: hatvankét éves férfi, aortaszűkülettel. Ez azt jelenti, hogy a szív bal kamrájából kivezető ér szűkülete miatt elégtelenné válik a vérellátás. Nicholas a tünetek miatt könnyen diagnosztizálta volna az esetet: szívritmuszavar, mellkasi fájdalom és szédülés. Megnézte a páciens mellkasán lévő kötést, és látta a narancsszínű, zselatinos fertőtlenítőt, amely a férfi bőrét borította. Fogerty munkája most is tökéletes volt, mint mindig. Az eredeti billentyűt felváltotta az új. Nicholas megnézte a páciens pulzusát, felhúzta a lepedőt, és egy pillanatra leült a férfi mellé, az ágy szélére.

Nagyon hideg volt. Nicholas keresztbe fonta a karját, majd két kezét összedörzsölte. Azon tűnődött, vajon nem árt-e a hideg a páciens csupasz testének. Az ujjai hegyén és a lábujján lévő rózsaszín körökből viszont látta, hogy a szíve rendben működik.

Váratlanul romlani kezdett a páciens állapota. Nicholas figyelte

a mellkas emelkedését és süllyedését, valamint a szívverést a monitoron, amikor hirtelen minden rosszra fordult. Az eddigi közepes tempójú pittyegés hirtelen felgyorsult, Nicholas pedig egy szinuszalakú görbét látott a monitoron. A szív majdnem százat vert egy perc alatt. Nicholas egy pillanatra a páciens mellkasára tette a kezét, mintha így akarná meggyógyítani. Aritmia. Kamrai fibrilláció. Nicholas látott már ilyet, amikor a szív majd kiugrott a helyéről. Úgy lüktetett, mintha egy bogárraj akart volna belőle kiszabadulni, és többszörösére dagadt, miközben egyáltalán nem pumpált vért.

– Vészhelyzet! – ordította, és látta, hogy a nővérek azonnal odarohannak. Nicholasnak nem maradt sok esélye. A férfi perceken belül meghalhat. Hol van Fogerty?

Szinte rögtön megjelentek az őrzőben az aneszteziológusok, sebészek, orvostanhallgatók és a nővérek is. Nicholas nedves vattát tett a páciens puszta mellkasára, aztán a bőrére helyezte a defibrillátor tappancsait. A test ugyan megmozdult a sokk hatására, de a szívműködés nem volt kielégítő. Nicholas az egyik nővér felé biccentett, aki állított a töltésen. Aztán megtörölte homlokát, és a hajába túrt. Nagyon nem tetszett neki a monitor hangja. Szokatlan, sipító hang volt ez, és a nővérek ruhájának suhogása is rossz érzéssel töltötte el. Nem volt benne biztos, de jó eséllyel a halál szagát érezte.

Nicholas letisztította a defibrillátortappancsokat és kicserélte a páciens mellkasán lévő vattát. Ezúttal olyan sokkhatás érte a férfi testét, hogy Nicholas hátralépett. Érezte, ahogy a

mesterségesen visszahozott élet megbosszulja magát. *Márpedig élni fogsz* – mondta magában. Tekintetét a monitorra szegezte, és figyelte a vékony zöld vonalat süllyedni, majd emelkedni, aztán ismét süllyedni és emelkedni. Mintha visszatért volna a normál szívműködés. Alistair Fogerty akkor érkezett az őrzőbe, amikor Nicholas éppen a páciens mellkasát nyomta, miközben a szobában lévők folyamatosan biztatták, majd gratuláltak neki. Hirtelen hőssé vált.

Késő éjszaka Nicholas a kórtermek folyosóján fülelt. Már a cipőtalpak kopogásából meg tudta állapítani, mikor melyik nővér van szolgálatban. Közben látta, hogy néhány lábadozó, idős férfi hajnali háromkor a pácienseknek kialakított konyhában találkozik, és piros zselatint lop. Nicholas várta, hogy a félig vak portás jöjjön a felmosóval, és alaposan végigsikálja a folyosót, fel-alá hadonászva a felmosónyéllel. Figyelte a nővérhívó hangját, megnézte a steril kötszereket, és a fecskendőket is ellenőrizte. Amikor ő volt az ügyeletes és csend honolt a kórházban, szívesen sétált az emeleteken, kezét fehér köpenyének zsebébe tette. Még akkor sem ment be a pácienseekhez, amikor általános sebészeten volt ügyeletben, pedig ott jobban ismerte a betegeket, többet tudott róluk, mint amennyit a kórlapjukon látott feltüntetve. Úgy sétálgatott, mint aki álmatlanságban szenved, és megzavarja az éjszaka csendjét a saját léptei zajával.

Nicholas nem ébresztette fel Serena LeBeaufot, amikor bement az AIDS-esek kórtermébe. Már hajnali két óra felé járt, amikor

lett egy szusszanásnyi ideje. Leült a nő ágya mellett lévő fekete műanyag székre, és látta, miként romlik az állapota. Rengeteget fogyott, hasnyálmirigy-gyulladása volt, lelassult a keringése. Oxigénmaszk takarta az arcát, és morfint kapott intravénásan.

Nicholas, amikor először találkozott Serenával, egyvalamit nagyon elrontott. Hagyta, hogy a nő befolyást gyakoroljon rá. Alapvetően hozzászokott már a halálhoz, hiszen naponta látott valakit elhunyni. De Serena más volt. Széles mosolyú, elképesztően fehér fogú, szeme akár egy ragadozóé. A három fiával jött, mindegyik más apától volt. A legfiatalabb, a csontsovány Joshua hatéves forma srác. Nicholas látta, ahogy a zöld póló alatt kiállnak a fiú csontjai. Serena nem mondta meg nekik, hogy AIDS-es. Nem akarta, hogy megbélyegezzék őket. Nicholas emlékezett, milyen volt, amikor az akkor szolgálatban lévő orvos közölte Serenával, hogy HIV pozitív. A nő kihúzta magát, és olyan erősen markolta meg a széket, hogy elfehéredtek az ujjai.

– Nos, erre nem számítottam – mondta bársonyos hangon.

Nem sírt, csak minden fontos tudnivalóról kikérdezte az orvost, és szinte szégyenlősen kérte, hogy erről ne beszéljen a fiainak. A gyerekeknek, a szomszédságnak és a távoli rokonoknak azt mondta, leukémiás.

Serena megmozdult, ezért Nicholas közelebb húzta a széket. Megfogta a nő csuklóját mondván, csak a pulzusát nézi, de ő maga is tudta, hogy fogni akarja Serena kezét. A nő bőre száraz volt és forró. Nicholas megvárta, amíg kinyitja a szemét, vagy

mond valamit, de végül csak a nő arcára tette a tenyerét, és azt kívánta, bárcsak enyhíteni tudna a fájdalmán.

Nicholas negyedéves korában már kezdte azt hinni, hogy léteznek csodák. Néhány hónapja házasodott, amikor úgy döntött, az arizonai Winslow-ba megy dolgozni az Indián Egészségközpontba. Csak egy hónapja mondta meg Paige-nek, mi a terve. Már elege volt a pitiáner munkákból, amiket a bostoni kórházakban kellett gyakornokként végeznie. A kórlap kitöltése, a vizsgálat, a rezidensek felügyelete, az állandó ügyeletek, miközben az utolsó senki is fölötte áll a rangsorban. Hallott az új lehetőségről, és tudta, hogy munkaerőhiánnyal küzdenek, ezért bármit megtehet majd. Az égvilágon mindent.

Winslow autóval háromórányira van Phoenixtől, és egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy zsizsegő, élettel telt város. Fekete házak, elhagyott üzletek és lakások mindenütt. Az ablakok olyan benyomást keltettek, mintha egy vak ember próbálna szemkontaktust teremteni a látókkal. Ahogy Nicholas a fuvarra várt, egy ördögszekér hajtott végig az úton, éppen úgy, mint a filmekben. Kis híján elgázolta Nicholast.

Mindent ellepett a por. A kórház egy sima betonépület volt a semmi közepén. Nicholas egy éjszakai repülőjárattal utazott. Az orvos, akivel találkozott Winslow-ban, reggel hatra ért oda. A kórház még nem volt nyitva, legalábbis hivatalosan nem. Ettől függetlenül sok teherautó állt már előtte. Ahogy a hidegben várakoztak, még jobban lehetett látni a kipufogó füstjét.

A navahók csendes, nyugodt emberek voltak. Még decemberben is kint játszottak a gyerekek. Nicholast meglepte, hogy a kisbabákat rövid ujjúba öltöztetik. A kisgyerekek hóangyalokat formáltak a deres homokban, és a szülők egyáltalán nem adtak rájuk melegebb ruhát. Eszébe jutott, milyen szép ezüst ékszereket viseltek a nők: fejpántot, övet, kitűzőt, ami nagyon elegánsan fénylett lila és türkiz ruhájukon. Nicholast sok minden meglepte, amikor megérkezett. Soha nem felejti el a rengeteg alkoholista látványát, a kisgyermeket, aki majdnem leharapta a száját, mert nem volt szabad sírnia, amikor Nicholas megnézte a fájdalmas elfertőződést a bőrén. Élénken emlékezett a tizenhárom éves lányra a terhesgondozáson, és az emberek furcsán felpuffadt hasára, amely éppen úgy nézett ki, mint egy tojást nyelt kígyó nyaka.

Nicholas első nap a sürgősségi szobába ment. Egy súlyos cukorbetegségben szenvedő idős férfi épp a sámánnal tanácskozott, aki a kezelés részeként fekete kátrányt öntött a férfi lábára. Emiatt borzasztó sérüléseket találtak a páciensen. Két orvos próbálta lefogni a lábát, amíg a harmadik azt vizsgálta, milyen súlyosak a sebesülései. Nicholas egy pillanatra megállt. Nem tudta, mit kell tennie, miközben hozták a következő pácienst. Még egy cukorbeteg. Hatvanéves nő, akinek megállt a szíve. Az egyik orvos ledugott egy műanyag csövet a nő torkán, hogy lélegezni tudjon. A férfi nem nézett fel, csak Nicholasra ordított:

– Mi a fenére vár? – kérdezte, mire Nicholas odaugrott, és megkezdte az újraélesztést. Együtt megpróbálták működésbe

hozni a páciens szívét. Negyven percig küzdöttek a nő életéért, de hiába vetettek be mindent, a páciens végül meghalt.

Nicholas egy hónapot töltött Winslow-ban. Ezalatt több önálló feladatot kapott, mint a Harvardon összességében. Voltak saját páciensei. Saját maga vezette a páciensek kartonját, kezelési tervet dolgozott ki, és ezt alkalmazta a nyolc főből álló orvosi csapat. Személyesen kutatta fel a nővérek segítségével azokat a navahókat, akiknek nem volt valós címük, és az út szélén vagy kunyhókban éltek.

Tíz kilométerre lakom a Nagy Fekete Sziklától – írták a papírra. – *A kettéhasadt, vörös törzsű fánál.*

Nicholas esténként levelet írt Paige-nek. Megírta, milyen koszosak a gyerekek, milyen zsúfolt kunyhókban élnek, és azt is, ahogy annak a bizonyos idős férfinak a szeme ragyogott, amikor megtudta, hogy haldoklik. Leggyakrabban úgy tűnt, mintha a levelek nem szólnának másról, mint Nicholas orvosi hőstetteiről. Amikor újra elolvasta, amit írt, elégette a leveleket. Aztán belegondolt, milyen szerencse, hogy *ő soha nem lesz az a fajta orvos, aki kérkedik a teljesítményével.* Nagyon jól tudta, hogy amit átél, azt nem lehet rendesen papírra vetni.

Az Indián Egészségközpontban töltött utolsó napján egy fiatal nőt hoztak, akinek szülési fájdalmai voltak. A baba farfekvéses volt. Nicholas megpróbálta kitapintani a méhet, de egyértelmű volt, hogy császármetszésre lesz szükség. Ezt mondta is a navahó nővérnek, aki tolmácsolt a páciens felé, a nő viszont a

fejét csóválta. Haja úgy terült szét a vizsgálóasztalon, mint a tenger. Behívtak egy javasasszonyt, Nicholas pedig tiszteletteljesen hátralépett. A nő a páciens hasára tette kezét, kántált valamit a helyiek nyelvén, aztán körkörösen masszírozni kezdte a várandós nő méhét. Nicholas elmesélte a történteket, amikor visszatért Bostonba, és még mindig maga előtt látta a javasasszony sötét, bütykös kezét, amit folyamatosan a páciens fölött tartott. Közben odakint kavargott a vörös homok, amely azután bepárásította az ablakot.

– Nevethetnek – mondta a gyakornokoknak Nicholas –, de a baba fejvéggel született.

– Nicholas! – mondta Paige álmosan. – Szia!

Nicholas a csuklója köré tekerte a telefon fémzsinórját. Nem akarta felébreszteni Paige-et, viszont egész nap nem beszéltek. Előfordult, hogy hajnali háromkor vagy négykor felhívta. Tudta, hogy már alszik, és elképzelte, milyen vicces lehet, amikor elalussza a haját, ami ezek után égnek áll, miközben a hálóing is kitekeredik rajta. Elképzelte az ágytakarót, ami besüppedt azon a ponton, ahol aludt. Szerette elképzelni, hogy átkarolja az alvó Paige mellkasát, miközben arca a felesége nyakához simul. Ez utóbbi azért sem volt reális, mert az ágy két ellentétes végében aludtak. Mivel mindketten folyamatosan forgolódtak, nem szívesen kapaszkodtak egymásba.

– Ne haragudj, amiért nem hívtalak ma délután! Egyáltalán nem volt időm.

Az életveszélyben lévő páciensről nem beszélt Paige-nek. A

felesége mindig tudni akarta a részleteket, ő viszont fáradt volt ahhoz, hogy hosszasan meséljen.

– Semmi baj – válaszolta Paige, majd mormolt valamit a párnába.

Nicholas nem akarta, hogy megismételje.

– Nos, azt hiszem, nincs egyéb, amit megosztanék veled.

Amikor Paige nem válaszolt, Nicholas megnyomta a kettős kereszt gombot.

– Na jó – szólt ismét Paige.

Nicholas figyelte a folyosót. Egy nővér a távolban kis pirulákat dobált a poharakba, amelyeket aztán sorba rendezett az asztalon.

– Holnap találkozunk – mondta Nicholas.

Paige a hátára fordult. Nicholas szinte látta a párna lenyomatát, valamint felesége selymes hajának esését.

– Szeretlek – mondta Paige.

Nicholas ránézett a nővérre, és figyelte, ahogy a pirulákat számolja. Tizennyolc, tizenkilenc, húsz. A nővér megállt, kezét a derekára tette, mintha hirtelen nagyon elfáradt volna.

– Igen – válaszolta Nicholas.

Másnap reggel fél ötkor Nicholas elvégezte a korai viziteket, majd megkezdte a szokásos vizitet Fogertyvel és az egyik gyakornokkal. A páciens, aki előző nap majdnem az életét veszítette, már jól volt. Kényelmesen feküdt a sebészet intenzív

osztályán. Fél nyolcra készen álltak, hogy elvégezzék az első beavatkozást, amely egy egyszerű koszorúérműtét volt. Amikor bemosakodtak, Fogerty Nicholas felé fordult, és így szólt.

– McLean esetében szép munkát végzett. Főképp, hogy nem olyan rég került oda.

Nicholas vállat vont.

– Azt tettem, amit más is tett volna.

Lesikálta a körme alatt lévő, láthatatlan baktériumokat, majd alaposan megdörzsölte a csuklóját. Fogerty bólintott a műtősnővér felé, majd belebújt a műtősköpenybe.

– Jó döntéseket hoz, Prescott doktor. Szeretném, ha ma nem rezidensként, hanem főorvosként dolgozna.

Nicholas felnézett, és igyekezett úrrá lenni a meglepődésén. Fogerty tudta, hogy egész éjjel ügyeletes volt, ezért szüksége lesz némi szakmai felügyeletre. Azt is tudta, hogy harmadéves rezidensek nem szoktak koszorúérműtétet vezetni. Nicholas bólintott.

– Rendben.

Halkan beszélt a páciensshez, miközben az altatóorvos tette a dolgát. Fogerty mellett állt, amikor a másik segéd – egy Nicholasnál idősebb rezidens – leborotválta a páciens lábát, lágyékhajlatát és a hasát, majd bekente a bőrét Betadinnal. A páciens anyaszült meztelenül, mozdulatlanul feküdt. Bőre narancsszínű lett a fertőtlenítőtől, ezért úgy nézett ki, mint akit áldozatul szánnak valamely pogány istenségnek.

Nicholas megvizsgálta a vérkeringést, és figyelte, ahogy az ereket összekapcsolják és kiégetik. Érezte az égett emberi szövet szagát. Várt, amíg az eret alkalmassá teszik a későbbi használatra. Aztán a pácienshez lépett, és mély lélegzetet vett.

– Szikét! – mondta, és várt, hogy a nővér odaadja neki a kért eszközt a tálcáról. Határozottan felvágta a páciens mellkasát, aztán elvette a fűrészt, hogy kettévágja vele a szegycsontot. A bordákat szétfeszítette, majd lassan kifújta a levegőt, és figyelte a páciens szívdobogását.

Nicholast továbbra is lenyűgözte az emberi szív ereje. Nagyon szerette nézni, ahogy a sötétpiros izom pumpál, és minden összehúzódáskor változtatja a méretét. Átvágta a szívburkot, elkülönítette az aortát és a vena cavát, majd a szív-tüdő motorra kapcsolta őket, ami oxigénnel látta el a páciens vérét, miközben Nicholas leállította a szívet.

Az egyik asszisztens a szívbe fecskendezte a kardioplégiás oldatot, így megszűnt a szív dobbanása, Nicholas pedig a műtőben lévő kollégákkal együtt a szív-tüdő motorra szegezte a tekintetét, hogy ellenőrizze, jól működik-e. Közelebb hajolt a szívhez, és figyelte a két blokkolt koszorúeret. Kivette a megfelelő érszakaszt a páciens lábából, majd annak egyik végét a koszorúér elzáródáson túli szakaszához, másik végét pedig az aortához varrta. Pontosan, precízen, határozottan végezte a műtétet, mint aki nem először csinál ilyet. Már a következő lépésen gondolkodott, de aztán minden olyan ösztönössé vált számára, mint a légzés vagy a járás. Nicholas elmosolyodott. *Meg tudom csinálni* – gondolta. *Egyedül is képes vagyok megcsinálni.*

Kicsit több mint öt órán keresztül végezte a műtétet. Először akkor jutott eszébe Fogerty, és hogy huszonnégy órája nem alszik, amikor kilépett a műtőből és kezet mosott.

– Mi a véleménye? – kérdezte Nicholas Fogertyt, aki odalépett mellé.

Fogerty levette a kesztyűjét, majd forró vízzel megmosta mind a két kezét.

– Azt gondolom, hogy ideje hazamennie, és aludnia egy jót – válaszolta.

Nicholas levette a maszkot, és meglepetésében a földre ejtette. Az isten szerelmére! Ez volt élete első koszorúérműtétje. Még egy olyan seggfej is, mint Fogerty élhetne építő kritikával, netán meg is dicsérhetné. Elképesztően jó munkát végzett, egyáltalán nem hibázott. Fogerty nyilván hamarabb befejezte volna, de várható volt, hogy neki tovább tart, mivel most csinálta először.

– Nicholas! – szólt Fogerty. – Várom az esti viziteknél.

Nicholas sok dolgot nem tudott Paige-ről, amikor összeházasodtak. Paige nem árulta el, mikor van pontosan a születésnapja, így két héttel később köszöntötte fel. Az első házassági évfordulóig azt sem tudta, mi a felesége kedvenc színe. Ekkor választott magának egy pár smaragd fülbevalót mondván, csodaszép, zöld színe van. Azt sem tudta előre, milyen pocsékul főz. Olyan ételeket készített például, mint a tejszínes pörkölt vagy a pillecukros kebab. Azt sem feltételezte, hogy Paige portörlés közben autóreklámdalokat énekel majd, ahogy arra sem gondolt, hogy a felesége képes lesz ilyen

alacsony költségvetésből gazdálkodni, és az ennivalón, valamint a gumi óvszeren kívül még színházjegyre is futja majd.

Nicholas mentségére szolgáljon, hogy nem sok ideje volt megismerni újdonsült nejét. Az ügyeleteknek hála többet volt a kórházban, mint otthon. Amikor lediplomázott a Harvardon, még kevesebb ideje maradt. Amikor fáradtan és elgyötörten hazaért, Paige szó nélkül megetette, segített neki levetkőzni, és álomba ringatta. Nicholas szinte elvárta a törődést, de néha már azt is elfelejtette, hogy a gondoskodást tulajdon feleségének, Paige-nek köszönheti.

Amikor hazajött élete első, egyedül végzett koszorúérműtétjéről, fel sem kapcsolta a villanyt. Paige dolgozott, ezért nem volt otthon. Továbbra is felszolgált a Mercyben, de csak reggelenként. Délutánonként egy nőgyógyászati rendelőben volt recepciós. Akkor vállalt másodállást, amikor rájött, mégsem megy neki a Harvardon indított, estin végezhető művészeti szakképzés. Képtelen volt egyszerre tanulni és háztartást vezetni. Azt mondta Nicholasnak, anyagilag sokkal jobban járnak így. Hamarabb vissza tudják fizetni a diákhitelt, így később Paige nappalin végezheti majd a főiskolát. Nicholas azon gondolkodott, talán Paige kibúvót keres, hogy abbahagyhassa a tanulást. Látta felesége próbálkozásait, mintha egy középiskolás teljesítményével szembesült volna. Kis híján megmondta neki a véleményét, aztán rájött, hogy ez nem lenne szerencsés.

Nicholas soha nem jelezte Paige felé, ha valamivel kapcsolatban kétségei voltak, hiszen nem akarta, hogy a felesége félreértse. Ráadásul azt sem szerette, hogy Paige körbeveszi

magát tankönyvekkel, és haját kibontva, ujját nyálazva lapozgatja a könyveket, miközben annyira koncentrál, hogy ügyet sem vet a férfira. Igazság szerint Nicholas szerette volna Paige-et teljes mértékben kisajátítani.

Paige még a nőgyógyászaton volt, de hagyott Nicholasnak ebédet, csak fel kellett melegíteni. A férfi nem evett, bár nagyon éhes volt. Azt akarta, hogy Paige otthon legyen, bár tudta jól, hogy ez kizárt. Lehunyta a szemét, és arra vágyott, hogy a felesége megsimogassa őt, akár egy kisgyermeket.

Az ágyra rogyott. Meglepődött, milyen hideg és sötét van odakint. A saját szívverésének hangjára aludt el. Egy pillanatra még elgondolkodott, mi lehet az Indián Egészségközpontban kezelt páciensekkel, aztán meggyőzte magát, hogy ő ehhez a kórházhoz tartozik.

Serena LeBauf haldoklott. Fiai úgy sürögtek-forogtak körülötte, mint a kiskutyák. Fogták a kezét, a lábát és a bokáját – ahol érték. Hoztak neki néhány dolgot, amiről úgy hitték, szükséges lehet. Serena törékeny mellkasán ott hevert egy kivágott kép San Franciscóról, ahol fiatal korában lakott. A hóna alatt egy foszlott, igencsak viseltes plüssmajom hevert. Hasához szorította diplomáját, amelyért keményen megdolgozott, és amit azelőtt egy héttel kapott, hogy kiderült volna a betegsége. Nicholas megállt az ajtóban, nem akart zavarni. Látta Serena fiait, ahogy az anyjukra néznek, és azon gondolkodott, mi lesz velük – főleg a kicsivel –, ha az édesanyjuk meghal.

Keresték, úgyhogy leviharzott a sebészeti intenzívre, ahol a koszorúérműtéten átesett páciense feküdt. A helyiségben

összevissza rohangáltak a nővérek és az orvosok, amikor elégtelenné vált a páciens szívműködése. Mintha visszajátszották volna az előző nap eseményeit, Nicholas letépte a páciens kötését, és sokkot adott neki. Aztán még egyet. Úgy izzadt, hogy még a szemébe is jutott a verejtékből.

– Az istenit! – mormolta. Szerencsére ott volt Fogerty. Egy percen belül a műtőbe vitette a pácienst. Felnyitotta a mellkast, majd becsúsztatta kezét a véres testüregbe, és megkezdte a szívmasszázst.

– Gyerünk! – mondta halkan. Kesztyűs ujjával megfogta a szövetet és a friss varratot, majd igyekezett életet lehelni a szívizomba. A szív nem pumpált, és nem is vert. Fogerty ujjáról csurgott a vér. – Vegye át! – mondta Nicholasnak.

Nicholas a szívizom köré helyezte az ujjait, és egy pillanatra elfelejtette, hogy a gyógyítandó szervhez egy páciens is tartozik. Ebben a pillanatban csak az számított, hogy működésbe hozza a szívet. Háromnegyed órán keresztül pumpált oxigént a páciens tüdejébe, míg Fogerty azt nem monda, elég. Aztán kiállították a halotti bizonyítványt.

Mielőtt Nicholas elindult volna hazafelé, Fogerty behívta az irodájába. A mahagóniasztal mögött ült, arcára rávetült a sötétítő függöny csíkja. Nem intett Nicholas felé, hogy menjen be. Még csak fel sem emelte fejét a papírok mögül, amiket éppen megírt.

– Semmit nem tehetett – mondta.

Nicholas felvette a kabátját, majd a kocsija felé vette az irányt, miközben azon gondolkodott, vajon lesz-e még alkalma

koszorúérműtétet végezni. Próbálta visszaidézni, hátha ő rontott el valamit. Mondjuk átvágta az eret, vagy újabb szűkület keletkezett, netán valami egyéb, amit Fogerty szándékosan nem mondott el neki, így akarja menteni a saját bőrét. Aztán eszébe jutott Serena LeBeauf legfiatalabb fiának csillogó szeme. Annak idején az övé is hasonlóan csillogott. Visszagondolt a navahó javasasszonyra, és azon tűnődött, milyen bájitalok, áldások és varázslatok létezhetnek a köztudatban.

Amikor hazaért, Paige éppen a nappaliban ült a földön, és fekete cérnára áfonyát fűzött. A tévét arrébb tette, hogy elférjen a hatalmas lucfenyő, amely majdnem a szoba felét elfoglalta.

– Nem találtam díszeket – mondta Paige, aztán felnézett.

Nicholas nem ment egyből haza. Cambridge felé vette az irányt, beült egy bárba, legurított hat pohár whiskyt és két korsó sört. Vett egy üveg Justerini & Brooks whiskyt a bárpincértől, majd hazavezetett. Minden piros lámpánál nyakalta a piát, remélve, hogy megállítják.

– Jaj, Nicholas! – mondta Paige. Megállt a férfi előtt, majd átölelte. Még mindig enyves volt a keze, Nicholas pedig azon gondolkodott, hogy volt képes Paige egy ekkora fát hazacipelni. Ránézett felesége sápadt arcára és a fülében lógó vékony bronzkarikára. Azt sem vette észre, hogy közeleg a karácsony.

Nicholas úgy nézett ki, mint aki mindjárt összeesik. Paige roskadozva a férfi súlya alatt segített neki leülni a földre, és arrébb tette az áfonyákkal teli tálat. Nicholas jó néhányat összenyomott, amikor leült, így a sárga szőnyeg kezdett úgy kinézni, mintha vérfolt lenne rajta. Paige a férfi mellé térdelt,

beletúrt a hajába, és azt mondta: semmi baj.

– Nem mentheted meg mindet – suttogta.

Nicholas felnézett. Angyalarcot és oroszlánlelket látott maga előtt. Azt akarta, hogy megszűnjön minden látomása. Csak Paige-et akarta érezni, bele akart kapaszkodni, amíg a napok egymásba folynak. Ledobta a whiskysüveget, és nézte, ahogy Paige karácsonyfája alá gurul. Ezután magához húzta a nejét.

– Nem – válaszolta, miközben úgy szívta magába Paige illatát, mintha oxigén lenne. – Nem tudom.

PAIGE

Amikor Nicholas szmokingot vett, bármit megtettem volna, amit kér. Nem azért, mert csodásan állt rajta, ráadásul a fényes, fehér ing még jobban kiemelte a sötét haját, hanem önmagáért. Elképesztő kisugárzása volt ebben az öltözékben. Szmokingban kellett volna születnie. Már a megjelenése is méltóságot tükröz. Egyszerűen kikövetelte magának a figyelmet. Ha mindennap ebben dolgozna és nem a sima, fehér köpenyben, már rég ő lenne a kórház főigazgatója.

Nicholas lehajolt, és megcsókolta a vállam.

– Szia! Mintha már találkoztunk volna – mondta.

– Igen – válaszoltam mosolyogva, miközben a tükörből néztem rá. Bekapcsoltam az egyik fülbevalóm, majd hozzátettem:

– Mielőtt orvos lettél.

Hosszú ideje nem láttam Nicholast, és ez szó szerint értendő. Folyamatosan ügyel, értekezletekre jár, és sokszor kénytelen a feletteseivel vacsorázni, ezért igen gyakran van távol. Múlt éjjel is ügyelt, aztán volt három koszorúérműtétje, egy sürgősségi, úgyhogy nem volt ideje telefonálni. Abban sem lehettem biztos, hogy vajon emlékszik-e a jótékonysági vacsorára. Felöltöztem és lementem. Láttam, hogy nemsokára hat óra, és ahogy mindig, csendben és türelmetlenül vártam rá.

Ki nem állhattam az otthonunkat. Cambridge úri negyedében laktunk egy kis házban. Sok utálatos ügyvéd és orvos élt a szomszédságunkban. Amikor először összetalálkoztunk velük, nevetve azt mondtam, itt még a járda is pénzzel van kikövezve. Nicholas nem találta viccesnek a megjegyzésem. Minden látszat ellenére tudtam, hogy a szíve mélyén *gazdag*nak érzi magát. Túl sokáig élt jó módban ahhoz, hogy megváltozzon. Szerinte, aki egyszer gazdag volt, vagy az *akart lenni*, az úgy is él.

Ez azt jelentette, hogy felvettünk egy csomó új hitelt, holott még az egyetemi tandíjra felvett összeget is vissza kellett fizetnünk. Nicholas szülei soha többé nem jelentek meg, pedig tudom, hogy a fiuk reménykedett ebben. Egyszer udvariasságból küldtek egy karácsonyi üdvözlőlapot, de Nicholas soha nem avatott be a részletekbe. Nem tudtam, hogy engem akar védeni, vagy inkább a saját érzéseit. Mindettől függetlenül sikerült magunkat kivakarni az adósságból. Nicholas fizetésének hála (harmincnyolcezer dollárral már lehet mit kezdeni), sikerült szép lassan visszafizetni a hiteltartozást. A biztonság kedvéért szerettem volna kicsit spórolni, de Nicholas azt mondta, nem szükséges, van elég pénzünk, és lesz is. Én egy kis lakást szerettem volna, ő viszont folyamatosan házról beszélt. Ezért aztán lehetőségeinken felül vettünk egy házat. Nicholas szerint ez az első lépés ahhoz, hogy ő legyen a kardiológiai osztály vezetője.

Szinte soha nem volt a házban, és szerintem már akkor tudta, hogy ez így lesz, amikor megvettük. Mégis ragaszkodott ahhoz, hogy az ő ízlése szerint díszítsük fel. Alig volt bútorunk, hiszen

nem engedhettük meg magunknak, de Nicholas azt mondta, ez a skandináv stílus. Sápadt volt az egész ház. Se nem bézs, se nem rózsaszín. Olyan furcsa szín, valahol a kettő között. A faltól falig érő szőnyegek legalább harmonizáltak a tapétával, ami illett a polcokhoz és a világításhoz. A konyha volt a kivétel, mert azt tojáshéjszínűre festették. Nem tudom, kit akart megtréfálni a tervező: nyilván fehér *volt* a fal, tekintve, hogy a csempék, a polcok és a padló is fehér maradt.

– Van benne fehér – mondta Nicholas. Sok fehér bőrkanapét és szőnyeget látott a kollégái házában. Feladtam. Nicholas ismerte ezt az életstílust, én nem. Nem mondtam, pedig nagyon rosszul éreztem magam a saját nappalinkban ülve. Magányosnak, mint a kisujjam. Nem mondtam, milyen idegennek érzem magam abban a sírni valóan csúnya színű konyhában, és amikor zöldséget pucolok, azt kívánom, bárcsak történne valami baleset, így hagyhatnék némi vér- vagy kosznyomot magam után a falon.

Piros ruhát vettem fel, így Nicholas és én is szépen ellensúlyoztuk a hálószoba sápadt színét.

– Gyakrabban kéne pirosat hordanod – mondta Nicholas, miközben végigsimított fedetlen vállamon.

– A nővérek a suliban azt mondták, ne viseljünk pirosat, mert magunkra vonjuk a fiúk figyelmét – válaszoltam.

Nicholas nevetett.

– Menjünk! Fogerty minden perc késést számontart.

Nem érdekelt Alistair Fogerty, aki Nicholas mentora volt. Pedig

Nicholas szerint ő maga az Isten. Az sem érdekelt, hogy kihagyom a fényűző rákkoktélt. Ha rajtam múlik, el sem jövök. Valahogy nem szívesen tartózkodtam az orvosok és orvosfeleségek közelében. Egyáltalán nem tudtam hozzászólni a beszélgetésekhez, így nem is értettem, mi keresnivalóm van ott.

– Gyere már, Paige! – szólt Nicholas. – Csodásan nézel ki.

Amikor hozzámentem Nicholashoz, komolyan azt hittem, hogy elég, ha szeretjük egymást. Hülye voltam. Lehet, hogy az is elég lett volna, ha nem ilyen körökben mozog. Minél sikeresebb lett a munkában, annál több idegesítő és számomra érthetetlen helyzet adódott. Így például a vacsorák valamelyik kollégánál, elvált, részeg nők, akik Nicholas szmokingja zsebében hagyják a szálloda kulcsát, a folyamatos kérdezősködés a hátteremet illetően, holott azon voltam, hogy elfelejtsem. Közel sem voltam olyan okos és intelligens, mint ezek az emberek. Nem értettem a vicceiket. Mégis elmentem Nicholas kedvéért, holott ő is ugyanolyan jól tudta, mint én, hogy kicsit sem illek abba a társaságba.

Amikor már jó néhány éve házasok voltunk, próbáltam tenni valamit. Jelentkeztem két esti tagozatos szakképzésre, amelyek a Harvardon indultak. Építészetet és irodalmat választottam. Utóbbit azért, hogy Nicholas is boldog legyen. Úgy gondoltam, ha ismerem az irodalmat Hemingway-től elkezdve Chauceren át Byronig, akkor nem ér váratlanul az a temérdek idézet, amellyel Nicholas barátai szinte kislabdaként dobálóznak

vacsora közben. Végül nem sikerült. Nem tudtam egyszerre helytállni a Mercyben, főzni Nicholasra, és a rokokó mennyezetek mibenlétéről tanulni. Féltem az egésztől, mert olyan gyorsan beszéltek a tanárok, hogy felőlem akár svédül is tarthatták volna az előadást, abból is pontosan ugyanennyit fogtam volna fel.

A legtöbb csoporttársamnak sikerélmény volt a képzés. Sokaknak volt már diplomája. Az ő jövőjük nem tűnt olyan kétségesnek, mint az enyém. Rájöttem, hogy ha így haladok, nagyjából kilenc évbe telik, mire lediplomázom. Soha nem mondtam Nicholasnak, de az egyetlen dolgozat, amit a szakképzés alatt írtam, elégtelen lett. Már nem tudom, építészet vagy irodalom volt-e, csak a tanár megjegyzésére emlékszem, amit a dolgozatomra írt: *Van némi fogalma a dolgokról, de elvész a mondanivaló. Tanulja meg kifejezni magát, Ms. Prescott!* Tanulja meg kifejezni magát!

Elnézést kértem Nicholastól, és otthagytam a sulit. Büntetésből, amiért ilyen szerencsétlen voltam, másodállást vállaltam. Mintha a kőkemény munka el tudná feledtetni, mennyire másképp alakult az életem, mint ahogy én azt gyermekkoromban elképzeltem.

De ott volt nekem Nicholas. Ez többet jelentett, mint a diploma vagy bármiféle szakképesítés. Nem sokat változtam a hét év alatt, és ezért egyedül én vagyok a hibás. Nicholas viszont nagyon megváltozott. Egy pillanatra felnéztem rá és

megpróbáltam visszaidézni, milyen volt. Sűrűbb, egyáltalán nem őszülő haj, lágyabb vonások. Legjobban a szeme változott. Karikák sötétlettek alatta. Egyszer azt mondta, amikor látja, hogy meghal egy páciens, egy kicsit ő is vele hal. Tudta, hogy ezen még dolgoznia kell, máskülönben hamarabb felőrlődik, mint gondolná.

A kórház Halloween alkalmából rendezett bálját évek óta a Copley Plaza Hotelben tartották. Időközben viszont felhagytak a beöltözéssel. Nagyon sajnáltam, mert bármit megadtam volna, hogy álruhát ölthessek. Amikor Nicholas még rezidens volt, elmentünk egy jelmezbálba az egyetemen. Szerettem volna, ha Antoniusnak és Kleopátrának, netán Hamupipőkének és a Hercegnek öltözünk, de Nicholas nem támogatta az ötletet mondván, esze ágában sincs olyan jelmezben parádézni, amihez harisnyát kell felvennie. Végül ruhaszárító kötélnek öltöztünk. Mindkettőnkön barna felső és nadrág volt, nyakunkban pedig hosszú, fehér zsinór, amelyre alsógatyákat, zoknikat és melltartót csíptettünk. Szerettem azt a jelmezt. Szó szerint össze voltunk kötve. Nicholas bárhová ment, követtem.

Boston felé Nicholas kikérdezett.

– David Goldman felesége?

– Arlene – válaszoltam.

– Fritz van der Hoofé?

– Bridget.

– Alan Mastersoné?

Tudtam, hogy ez beugratós kérdés, hiszen Alan az előző

évben vált el.

Megálltunk a Dartmouth sarkán. A Copley Square Halloween alkalmából feldíszítve csillogott-villogott. Az autó mellett állt Charlie Chaplin, egy cigány asszony és Rongybaba Panni. Amikor lassítottunk, kinyújtották a kezüket, de Nicholas a fejét csóválta. Nem tudtam, mit vártak, és mit adtak a többiek. Az ablakra mért ütés viszont meglepett. Néhány centire állt tőlünk egy magas férfi, térdnadrágban és mellényben. Nyaka véres csonkban végződött, vértől piros arcát pedig a jobb hóna alatt tartotta.

– Elnézést – mondta, és olyan volt, mintha mosolyogna az arca. – Úgy tűnik, elvesztettem a fejem. – Még mindig a férfit néztem, amikor Nicholas elinalt.

Annak ellenére, hogy több mint háromszázan voltunk a Copley Plaza Hotel báltermében, Nicholas így is kitűnt. Egyike volt a legfiatalabbaknak, és már most igen sokra vitte. Az emberek nagy része tudta, hogy vőlegény. Azt is tudni vélték, hogy ő az egyetlen rezidens, akit Fogerty alkalmasnak talált a szívbeültetés elvégzésére. Ahogy keresztülmentünk az ajtókon, legalább hét ember jött oda, hogy Nicholasszal beszéljen. Úgy ragadtam meg a karját, hogy elfehéredtek az ujjaim.

– Ne hagyj itt! – mondtam, bár tudtam jól, hogy Nicholas nem ígér olyat, amit ne tartana be.

Ismerős szakszavak ütötték meg a fülem, úgymint: fertőzés, endokarditisz, miokardiális infarktus, angioplasztika.

Figyeltem, mennyire elemében van Nicholas, és ujjaim önkéntelenül úgy mozogtak, mintha le akarnám rajzolni. Magas férfi, félig takarásban, mégis magabiztosan… Amikor költöztünk, elpakoltam a rajzkészletem, és fogalmam sincs, hol lehet. Egy éve nem rajzoltam, hiszen túlságosan lefoglalt a munka. Reggel a Mercyben, délután dr. Thayer rendelőjében dolgoztam. Szerettem volna valami más munkát, például a marketing területén, de labdába sem rúgtam azok mellett, akik diplomával rendelkeztek. Nicholast leszámítva nem büszkélkedhettem semmivel. Fürdőztem a sikereiben, ugyanakkor alaposan meg is fizettem érte.

– Paige! – szólított meg Arlene Goldman, az egyik szívsebész felesége. Legutóbbi élményem vele kapcsolatban nem volt túlságosan fényes, ezért megmondtam Nicholasnak, hogy szó szerint fizikai fájdalmat okozna, ha még egyszer náluk kéne vacsoráznunk. Ezek után lemondtuk a meghívásokat. Most viszont örültem, hogy találkoztunk. Ő legalább ismert, így a segítségével talán könnyebb lesz elvegyülni. – Örülök, hogy látlak – hazudta Arlene, és arcom mindkét felére adott egy puszit, jobban mondva, a levegőbe. – És ott van Nicholas – mondta, miközben a férjem felé biccentett.

Arlene Goldman olyan vékony volt, hogy alig látszott. Nagy, szürke szeme és aranyszőke haja volt. Személyi vásárló céget vezetett, és folyamatosan azzal kérkedett, hogy Edward Kennedy szenátor bízta meg, hogy a menyasszonyának a Shreve, Crump & Low-ban válasszon eljegyzési gyűrűt. Arlene hosszú, barackszínű, szorosan testhez simuló ruhát viselt,

amiben úgy nézett ki, mintha nem lenne rajta semmi.

– Hogy vagy, Arlene? – kérdeztem halkan, miközben egyik lábamról a másikra helyeztem a súlyt.

– Édesem… – kezdte, de aztán integetni kezdett a többi feleségnek, akiket már ismertem. Mosolyogtam, majd hátraléptem, és hallgattam a csevegésüket, ami az iskolák egyesítéséről, a hat számjegyű ingatlanbefektetésekről, valamint az energiahatékony épületekről szóltak.

Ezek a feleségek sok mindennel foglalkoztak. Anyák, üzletasszonyok, dolgozó nők voltak. Persze volt bejárónőjük, szakácsuk, bentlakásos gyermekfelügyelőjük, ám nem tartották sokra az alkalmazottaikat. Estélyekre jártak, hogy elmesélhessék egymásnak, ki melyik hírességgel találkozott már, vagy megbeszéljék, ki milyen csodát látott a világ másik felén. Olyan gyémántokat aggattak magukra, amelyek a csillár halvány fényében is úgy szikráztak, mint a nyári napsütés. Semmi közös nem volt bennünk.

Nicholas odahajolt, és megkérdezte, minden rendben van-e, mert beszélni akar Fogertyvel az egyik páciensről. A feleségek körém tömörültek.

– Jaj, Nick! Ezer éve nem láttunk.

Hideg kezüket a vállamra tették, majd folytatták:

– Majd mi vigyázunk rá, Nick.

Eközben folyamatosan azon gondolkodtam, mikor döntött úgy a férjem, hogy nem csak Nicholasnak lehet szólítani.

Táncoltunk egy kicsit, aztán megkezdődött a fogadás. Mint mindig, most is a vacsorán tanultam a legtöbbet. Sok minden

volt, amit nem tudtam. Így például azt sem, hogy létezik halkés. Azt sem tudtam, hogy lehet csigát enni. Éppen a póréhagymalevesemet fújtam, de aztán hamar rájöttem, hogy hidegen tálalták. Figyeltem, milyen otthonosan mozog Nicholas ebben a környezetben, és azon gondolkodtam, hogyan is kerülhettem ebbe a miliőbe.

Az egyik orvos megszólított vacsora közben.

– Már el is felejtettem, mivel is foglalkozik ön.

A tányéromra meredtem, és vártam, hogy Nicholas kiment, de ő éppen valaki mással társalgott. Megbeszéltük, hogy nem mondom meg, hol dolgozom pontosan. Nem mintha Nicholas szégyellte volna – legalábbis ezt mondta –, viszont az előmenetele szempontjából jobb, ha fenntartjuk a látszatot. Velem ellentétben a sebészfeleségek nagy része bezsebelt már valamilyen szakmai elismerést, nem valószínű, hogy bármelyikőjük is tányérokkal egyensúlyozna egy étteremben. Igyekeztem felvenni a legszebb bájmosolyom, és úgy affektálni, ahogy jó néhány feleség teszi, majd a következőt válaszoltam:

– Nos, én folyamatosan járom a várost, és összetöröm a szíveket, hogy a férjemnek garantáltan legyen munkája.

Hosszú percek telnek el, míg végre valaki megszólal. Érzem, ahogy remeg a kezem az asztal alatt, a hátamon pedig csurog a verejték. Aztán kitör belőlük a röhögés.

– Hol a csudában találkoztak, Prescott?

Nicholas abbahagyta a beszélgetést, és odafordult. Nyegle mosollyal az arcán közölte: ő szolgálta fel a vacsorám.

Nem moccantam. Mindenki nevetett, mert azt hitték, Nicholas viccel. De ő pontosan azt tette, amit nem kellett volna.

Ránéztem, de ő is nevetett. Elképzeltem, ahogy a sok orvos és feleségeik hazafelé úton azt mondják, *most már értik, miért vagyok olyan, amilyen.*

– Elnézést – szóltam, majd felálltam az asztaltól. A lábam remegett, én pedig lassan a mosdó felé vettem az irányt.

Sokan voltak ott, én mégis csak magamat láttam. Bementem az egyik mellékhelyiségbe, és ráültem a vécédeszka szélére. Arcomat a kezembe temettem, vártam, hogy eleredjen a könnyem, de száraz maradt a szemem. Azon gondolkodtam, mi a fene vitt rá, hogy valaki más életét éljem a sajátom helyett. Ekkor éreztem, hogy mindjárt elhányom magam.

Amikor befejeztem, végtelen ürességet éreztem. Szinte hallottam, ahogy lüktetnek az ereim. A nők többsége alaposan megbámult, de egyikük sem kérdezte, jól vagyok-e. Kiöblítettem a szám, aztán kimentem a folyosóra, ahol Nicholas már várt. Becsületére legyen mondva, legalább aggódott.

– Vigyél haza! Most! – mondtam neki.

Hazafelé úton egy szót sem szóltunk egymáshoz. Amikor megérkeztünk, berohantam a fürdőszobába, és megint rosszul lettem. Amikor felnéztem, Nicholas az ajtóban állt.

– Mit ettél? – kérdezte.

Letöröltem az arcom. Éreztem, hogy kiszáradt a torkom.

– Ez már a második ma este – válaszoltam, és ez volt az utolsó, amit aznap mondani akartam neki.

Nicholas otthagyott, amíg levetkőztem. Csokornyakkendőjét és övsálját a fejtámlára tette, a holdfényben úgy néztek ki, mint a

tekeredő kígyók. Leült az ágy szélére.

– Nem vagy dühös, ugye? – Bebújtam a takaró alá, és hátat fordítottam neki. – Tudod, hogy nem úgy értettem – mondta. Mellém feküdt, és megfogta a vállam. – Tudod, ugye?

Kiegyenesítettem a hátam, két karom keresztbe fontam. *Nem fogok megszólalni* – mondtam magamnak. Amikor hallottam Nicholas légzését, megindultak a könnyeim. Végigcsorogtak az arcomon, majd a párnára hulltak.

Ahogy mindig, most is hajnali fél ötkor keltem. Megfőztem Nicholasnak a kávét, és készítettem neki szendvicset, hogy két műtét között legyen mit ennie. Annak ellenére, hogy a férjem egy seggfej, úgy gondoltam, ne a páciensek járjanak pórul csak azért, mert éhes orvos végzi a műtétet. Két nyakkendővel a kezében jött le.

– Melyik legyen? – kérdezte, és mindkettőt a nyakához tartotta. Elmentem mellette, majd elindultam felfelé. – Az isten szerelmére, Paige – mormolta, majd hallottam, ahogy becsapja maga mögött az ajtót.

A fürdőszobába mentem, és megint hánytam. Annyira szédültem, hogy le kellett feküdnöm. Így is tettem, ledőltem a fehér matracra. Elaludtam. Amikor felkeltem, betelefonáltam a Mercybe, és szóltam, hogy beteg vagyok. Aznap dr. Thayer rendelőjébe se mentem volna, de támadt egy megérzésem. Vártam, amíg lesz egy lélegzetvételnyi ideje. Otthagytam a recepciót, megálltam mellette a pultnál, ahol a vizeletminta-vételhez szükséges kémcsövet, a citológiai kenetvételhez szükséges mikroszkóp tárgylemezt, valamint az emlők

önvizsgálatáról szóló információs anyagot tartjuk. Dr. Thayer úgy nézett rám, mintha már tudná.

– Szeretnék kérni valamit – mondtam.

Nem úgy alakult, ahogy terveztük. Nicholas és én milliószor megbeszéltük, hogy amíg az ő fizetése nem elég a hiteltörlesztésre, én állom a költségeinket. Ha egyenesbe jövünk, beiratkozom nappali tagozatos főiskolai képzésre, és miután lediplomázom, jöhet a családalapítás.

Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, mert vigyáztunk, bár dr. Thayer megvonta a vállát, és azt mondta, egyik módszer sem nyújt százszázalékos védelmet.

– Örüljön, hogy legalább férjnél van – mondta.

Ahogy lassan hazafelé vezettem, eszembe jutottak a tünetek: mellnagyobbodás, feszes mellbimbók, fáradékonyság. Ezt már megéltem egyszer. Akkor nem álltam készen az anyaságra, és annak ellenére, amit dr. Thayer mondott, most sem voltam rá kész.

Egy pillanatra megfordult velem a világ. Ezek után soha nem megyek főiskolára. Évekig alárendelhetem magam valakinek, egy helyzetnek. Talán soha nem valósíthatom meg önmagam.

Annak idején eldöntöttem, hogy elvégzek egy művészeti tanfolyamot a Chicagói Művészeti Akadémián, és utána beiratkozom a főiskolára. Még csak kilencedikes voltam, amikor a városi művészeti diákversenyen ösztöndíjat nyertem. Csak emberábrázolást lehetett tanulni, úgyhogy arra jelentkeztem. Az erőteljes kiállású, bordó keretes szemüveget viselő tanár első

alkalommal megkért mindenkit, hogy mutatkozzon be, és mondja el, miért van ott. Hallgattam a többieket, akik azt mondták, pluszpontot akarnak szerezni a főiskolai felvételire, vagy portfóliót szeretnének készíteni. Amikor én következtem, megmondtam a nevem, és azt, hogy nem tudom, miért jöttem.

Aznap egy férfi modell jött, mintás szaténköntösben. Volt nála egy acélrúd. Amikor a tanár bólintott, a katedrára lépett, és ledobta magáról a köntöst, egyáltalán nem volt szégyenlős. Előrehajolt, forgott, a feje fölé tartotta mindkét kezét, és úgy fogta az acélrudat, mint Krisztus a keresztet. Ő volt az első férfi, akit anyaszült meztelenül láttam.

Amikor mindenki elkezdett rajzolni, én még csak ültem és figyeltem. Tudtam, hogy hiba volt erre az órára jelentkezni. Éreztem, ahogy a modell figyel, csak ekkor kezdtem rajzolni. Félrenéztem, és csak érzésből rajzoltam le a széles vállát, izmos mellkasát, lagymatag hímvesszőjét. A tanár nem sokkal az óra vége előtt odajött hozzám.

– Önben van valami – mondta, én pedig szerettem volna hinni neki.

Az utolsó óra előtt vettem egy csomag szürke márványpapírt a művészellátó boltban, mert azt reméltem, aznap olyat rajzolok, amit szeretnék majd megtartani. Ezúttal egy lány volt a modell, aki annyi idős lehetett, mint én, a szeme viszont nagyon fáradtnak és karikásnak tűnt. Terhes volt, és amikor az oldalára feküdt, a hasa kitüremkedett, és ráncolódott a bőre. Őrült mód rajzoltam a krétával, és folyamatosan figyeltem a fény-árnyék

hatást. Még a tízperces szünetben sem hagytam abba. A modell viszont felkelt, hogy nyújtózzon egyet, ezért emlékezetből rajzoltam le. Amikor kész lettem, a tanár körbevitte a rajzom, és megmutatta a többieknek. Kiemelte, milyen szép a fény-árnyék hatás a csípőrésznél, milyen jól mutattam meg a modell méretes kebleinek esését, és milyen jó árnyékolást végeztem a láb közötti ábrázolásnál. Aztán visszaadta nekem a képet, és azt mondta, jelentkezzek művészeti főiskolára. Összetekertem a rajzot, szégyenlősen mosolyogtam, majd elindultam hazafelé.

Soha nem akasztottam ki a képet, mert apám kitekerte volna a nyakam, ha megtudja, hogy önként vettem részt olyan órán, ahol ilyen szemérmetlenül mutogatják a férfi és női testet. Elrejtettem a szekrény legalján, és időnként megnéztem. Csak néhány héttel később jöttem rá, mi olyan különleges ezen a képen. Hirtelen világossá vált, miért rajzoltam a modellt úgy, ahogy. Papírforma szerint csak egy modellt rajzoltam. Igen. De az arc, és a rajta látható félelem az enyém.

– Szia! – köszönt Marvela, amikor bementem a Mercybe. Egyik kezében egy csésze kávé, másikban egy muffin. – Azt hittem, a betegséged miatt ma sem jössz – mondta, majd csóválni kezdte a fejét. – És ha megfertőzöl? Ha tényleg beteg vagy, inkább menj haza! Ne kelljen már bűntudatot éreznünk, hogy itt megjelensz a műszak közepén…

– Beteg vagyok. Még soha nem éreztem magam ilyen rosszul – válaszoltam.

Marvela a homlokát ráncolta.

– Ha orvosférjem lenne, az biztos ágyba parancsolna.

– Nem olyan jellegű – mondtam, mire Marvelának kikerekedett a szeme. Tudom, mit gondolt. Marvela az a típus volt, aki szeretett kombinálni, és többet a dolgok mögé képzelni, mint kellene. Mielőtt bármit kérdezhetett volna, gyorsan hozzátettem: – Nem. Nicholasnak nincs viszonya. És engem sem szálltak meg a földönkívüliek.

Töltött nekem egy csésze kávét, majd a pultra könyökölt.

– Talán ideje kérdezz-felelek játékot játszani.

Hallottam, amit mond, de nem válaszoltam. Abban a pillanatban lépett be egy nő kisbabával, bevásárlótáskával és egy szatyorral a kezében. Ahogy átlépte a küszöböt, ledobta a szatyrot, és magasabbra emelte a gyereket. Marvela szentségelt egyet, és felállt, hogy segítsen neki, én azonban gyorsan megfogtam a karját, és halkan odasúgtam:

– Szerinted mennyi idős a gyerek? Talán féléves? – kérdeztem, miközben próbáltam közönyösnek mutatkozni.

Marvela felhorkant.

– Talán egy lehet. Még soha nem vigyáztál gyerekekre?

Hirtelen ötlettől vezérelve felálltam, és felkaptam egy köténytt a pult mögül.

– Majd én kiszolgálom – mondtam. Marvela kicsit elgondolkodott, aztán így szólt:

– Tiéd a borravaló.

A nő a padló közepén hagyta a szatyrát. A padhoz húztam, ahová elindult. Éppen ott, ahol annak idején Nicholas ült. A nő az asztalra ültette a gyereket, majd levette róla a pelenkát. Nem

köszönte meg a segítségem, csak kinyitotta a szatyrot, kivett belőle egy tiszta pelenkát, egy műanyag láncot, amit odaadott a gyereknek.

– Dah – mondta a gyerek, miközben a fény felé mutatott.

– Igen – válaszolta az anyja, de nem nézett felé. – Igen. Fény.

Összehajtogatta a koszos pelenkát, rátette a gyerekre az újat, és mielőtt a baba a földre dobhatta volna, elvette tőle a láncot. Lenyűgöző volt. Mintha száz keze lett volna.

– Kérhetek egy szelet kenyeret? – kérdezte, mint aki úgy gondolja, ha már ott vagyok, csináljak is valamit. A konyhába mentem.

Nem maradtam ott sokáig, úgyhogy Lionelnek nem volt alkalma megkérdezni, mit keresek az étkezdében. Gyorsan megragadtam a kenyereskosarat, és elindultam vele a nő asztalához. Éppen a térdén lovagoltatta a gyereket, és próbálta távol tartani a baba kezét az étlaptól.

– Van gyereketető székük? – kérdezte.

Bólintottam, és odavittem egy magasított kisszéket.

– Nem – sóhajtotta, mintha rossz tapasztalata lett volna ezzel a fajtával. – Ez inkább magasított *sámli,* nem gyereketető szék.

Ránéztem a székre.

– Nem lesz jó? – A nő elnevette magát.

– Ha az Egyesült Államok elnöke nő lenne, minden átkozott étteremben lenne gyereketető szék, és a kisgyermekes anyák leparkolhatnának a mozgássérülteknek fenntartott parkolóhelyekre.

Aztán elvette a kenyeret, kis labdákat gyúrt a beléből, a gyerek pedig a szájába tömte. Utána ismét felsóhajtott, majd

összepakolta a cuccait.

– Nem tudok itt megebédelni, ha nem tudom gyereketető székbe tenni a fiam – mondta. – Sajnálom, hogy raboltam az idejüket.

– Ha gondolja, megfogom a gyereket! – mondtam.

– Tessék?

– Azt mondtam, ha gondolja, megfogom a gyereket – ismételtem. – Amíg ön eszik.

A nő végigmért. Láttam, milyen fáradt és elgyötört. Mint aki napok óta nem aludt. Szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, de folyamatosan, merőn nézett rám.

– Tényleg megtenné? – kérdezte halkan.

Kihoztam a spenótos tésztát, és a karomba vettem a gyereket. Éreztem, hogy Marvela figyel a konyhából. Olyan nagy volt a gyerek, hogy oldalt nem fért el a csípőmön. Folyamatosan forgolódott, mert el akarta kapni a hajam.

– Ezt ne csináld! – mondtam, de ő csak nevetett.

Nagyon nehéz volt, amolyan keménykötésű fajta. Állandóan mocorgott, amíg le nem tettem a pultra. Aztán felborított egy mustáros flakont, és megragadta a merőkanalat. Egy percre sem figyelhettem másfelé, pedig folyamatosan az járt a fejemben, hogyan csinálom ezt majd én – illetve hogyan csinálja ezt bárki – a nap huszonnégy órájában. A baba viszont finom, hintőporillatú volt, szerette, ahogy játékból farkasszemet nézek vele, és amikor az anyja jött, hogy elvigye, szorosan a nyakamba kapaszkodott. Figyeltem, ahogy távoznak, és csodáltam a nőt, amiért ennyi mindent tud egyszerre kézben tartani anélkül,

hogy hiba csúszna a gépezetbe. Amikor visszaadtam neki a gyereket, megkönnyebbültem. Láttam, ahogy lépked az utcán, majd balra dől – ezen az oldalon tartotta a gyereket –, mintha a kicsi miatt kibillent volna az egyensúlyából.

Marvela megállt mögöttem.

– Most pedig áruld el, mi volt ez az egész! Vagy harapófogóval húzzam ki belőled?

– Terhes vagyok – mondtam felé fordulva.

Marvela szeme úgy kikerekedett, hogy szinte csak a szeme fehérjét láttam.

– Nem viccelsz? – kérdezte, majd visítva megölelt. Amikor nem viszonoztam az ölelést, elengedett. – Hadd találjam ki! Nem repdesel boldogságtól. – A fejem csóváltam.

– Nem így terveztem – magyaráztam. Elmeséltem neki a hitelt, Nicholas tanulmányait és a főiskolával kapcsolatos terveimet. Addig beszéltem, amíg magam számára is idegenül és furcsán hangzott minden, amit mondtam. Be nem állt a szám.

Marvela kedvesen mosolygott.

– Édes lányom! Mégis mi történik pontosan úgy, ahogy azt az ember eltervezi? Az életet nem lehet előre eltervezni. Az életet *élni* kell. – Egyik kezét a vállamra tette. – Ha az elmúlt tíz év úgy telt volna, ahogy terveztem, most csokit majszolnék, rózsákat nevelnék a kertemben, és olyan házban laknék, amilyen a mesében sincs. Mindezt persze a jóképű férjem oldalán. – Megállt, kinézett az ablakon, én pedig megpróbáltam belelátni a múltjába. Aztán megsimogatta a karom és nevetett. –

Paige, drágám, ha az eredeti tervnél maradtam volna, a *te* életedet élném – mondta.

Hosszú ideig a verandán ültem, és ügyet sem vetettem a szomszédokra, akik folyamatosan bámultak rám a környező házakból vagy az utcáról. Fogalmam sem volt, milyen egy jó anya. Nekem ugyanis nem volt olyan. Leginkább tévében láttam őket. Próbáltam felidézni Marion Cunnighamet és Laura Petride-ot. Mégis mit csináltak azok a nők *egész* nap?

Nicholas csak órák múlva érkezett haza. Addigra sikerült átgondolnom, milyen kérdések szoktak felmerülni, amikor az ember gyermeket vállal. Nem mondhattam semmit dr. Thayernek anyámmal kapcsolatban, hiszen nem ismertem a család kórtörténetét. Nicholasnak sem mondhattam el, hogy ez már nem az első baba, és hogy mielőtt az övé lettem volna, már volt egy kapcsolatom.

Nicholas, ahogy meglátott, kipattant a kocsiból, és úgy tűnt, meg akar ölelni. De ahogy még közelebb jött, megérezte rajtam az ellenállást. A veranda korlátjának dőltem és vártam, hogy megálljon. Elképesztően magasnak tűnt.

– Terhes vagyok – mondtam, és kitört belőlem a sírás. Nicholas mosolygott, aztán lehajolt, felkapott, és bevitt a házba, miközben táncolt a küszöbön.

– Ez csodálatos, Paige – mondta. – Egyszerűen csodás! – Letett a kanapéra, kifésülte a hajam az arcomból. – A pénz miatt ne aggódj! – tette hozzá.

Nem tudtam, hogyan mondjam meg neki, hogy nem aggódom, hanem félek. Félek, mert azt sem tudom, miképpen kell megfogni egy újszülöttet. Félek, mert mi van, ha majd nem szeretem a gyermekünket. De leginkább attól félek, hogy már az elején elbukom, hiszen anyám viselkedése örökletes. Így majd egy szép napon összepakolok, és eltűnök az életükből. Nicholas átölelt.

– Paige! – mondta, mintha a gondolataimban olvasna. – Csodás anya leszel.

– Honnan tudod? – kérdeztem sírva, majd kicsit elcsukló hangon. – Honnan tudod?

Néztem Nicholast, aki mindent pontosan úgy csinált, ahogy eltervezte. Közben azon gondolkodtam, mikor veszítettem el a lehetőséget, hogy a saját sorsom irányítsam.

Nicholas leült mellém, és a pulóverem alá csúsztatta a kezét. Aztán kicsatolta az övem. Tenyerét a hasamra tette, mintha ami ott benne van, az kizárólag az ő védelmére szorulna.

– A fiam – mondta határozottan.

Olyan, mintha kinyílt volna egy ablak, és azon kitekintve életem hátralévő részének minden apró részletét láthatnám. Rájöttem, hogy innentől fogva két férfi szab nekem korlátokat, és tőlük függ majd a sorsom. Elképzeltem, hogy abban a házban kell majd leélnem az életem, amit kezdettől fogva gyűlölök.

– Nem ígérek semmit – mondtam.

PAIGE

Az első személy, akibe szerelmes lettem, Priscilla Divine volt. Texasból jött Chicagóba, és általános iskola hatodik osztályában került hozzánk. Hosszú, szőke haja volt, és nem sétált, hanem suhant. Valaki azt mondta, miatta kellett más városba költöznie a családnak.

Volt ebben a lányban valami különös és megfoghatatlan, ami sokakat vonzott, ő mégis engem választott barátnőjéül. Egyik reggel vallásórán feltette a kezét, és azt mondta Theresa nővérnek, hogy nem érzi jól magát, és szeretné, ha én kísérném le az orvosi szobába. Amikor kimentünk a tanteremből, egyáltalán nem tűnt betegnek, sőt. Megfogta a karom, berángatott a lányvécébe, elővett egy doboz cigarettát a szoknyája alól, és gyufát a bal zsebéből. Meggyújtotta a cigit, szívott belőle, majd odanyújtotta nekem, mint valami békepipát. Kétes hírnevemre való tekintettel már mindegy volt, ezért elvettem tőle a cigit, és letüdőztem. Tudtam, hogy nem köhögök majd tőle, Priscillát viszont alaposan megleptem. Így kezdődtek a rossz éveim.

Priscilla és én olyan dolgokat műveltünk, amilyeneket nem kellett volna. Az iskolából egyenesen Southside-ba mentünk, a fekete negyedbe. Kitömtük a melltartónkat, és csaltunk a matekdolgozatnál. Ezekről persze nem beszéltünk gyónáskor, mert ahogy Priscilla mondta, vannak dolgok, amikről a

papoknak nem kell tudniuk. Odáig fajult a dolog, hogy háromszor függesztettek fel minket, és az apácák azt tanácsolták, hogy a lelki üdvösségünk érdekében szakítsuk meg egymással a kapcsolatot.

Egy borongós szombati napon fedeztük fel a szexualitást. Hetedikben történt. Priscilláéknál voltam, és az ágytakaróján heverésztem, miközben az utcáról beszűrődő fényeket figyeltem. Priscilla a *Playboy* magazint lapozgatta, amit a bátyjától loptunk. Már hónapokkal azelőtt lenyúltuk az újságot, ezért minden képet jól ismertünk. Az összes levelet elolvastuk, amit a *szakértő*nek címeztek, és minden szónak utánanéztünk, amit nem értettünk. Priscilla már unta. Odament az ablakhoz. Az árnyékban még sötétebbnek tűnt a szeme. Olyan volt, mint aki teljesen kiábrándult és belefásult a bámészkodásba, pedig csak néhány perce figyelte az utcát. Amikor megfordult, keresztbe fonta a karját. Alig ismertem rá.

– Paige! Csókolóztál már? – kérdezte. Nem, de ezt nem akartam az orrára kötni.

– Persze. És te?

Priscilla a hajába túrt, majd tett felém egy lépést.

– Bizonyítsd be! – mondta.

Képtelen voltam. Mi több, alaposan megijedtem. Sok álmatlan éjszakám volt amiatt, hogy a párnán kísérleteztem. Próbáltam megtalálni, hogy tartsam csókolózás közben az orrom, és mikor vegyek levegőt.

– Hogyan bizonyítsam be, ha nincs fiú, akivel csókolózhatnék? – kérdeztem.

Priscilla közelített felém. Az árnyékban olyan vékonynak tűnt, hogy szinte átláttam rajta. Fölém hajolt, majd így szólt:

– Tegyünk úgy, mintha én lennék a srác!

Tudtam, hogy Priscilla tisztában van azzal, hogy hazudok. Mint ahogy én is tudtam, hogy nem akarom felfedni a valóságot. Így hát előrehajoltam, kezem a vállára tettem, ajkam az övéhez szorítottam.

– Látod… – mondtam, majd kicsit félrelöktem.

– Nem. Ez ilyen – válaszolta, majd megcsókolt. Mozgott az ajka, és addig szorította az arcom a sajátjához, amíg azt nem csináltam, amit ő. Szemem tágra nyílt, és még mindig a fényeket figyeltem. Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy nem volt véletlen a Priscilla Divine-nal kapcsolatos mendemonda, az apácák figyelmeztetése, vagy a félrepillantás a ministránsok részéről. Priscilla nyelve az enyémet súrolta, én pedig hátraugrottam. Haja hozzáért a vállamhoz és az arcomhoz, így még elektromossággal is feltöltött.

Elsajátítottuk a csókolózás művészetét. Kölcsönkértük Priscilla anyjának vörös rúzsát, és a fürdőszobai tükörben kísérleteztünk. Aztán figyeltük a saját arcunkat, és folyamatosan csodáltuk magunkat. Elmentünk a könyvtárba, elbújtunk a polcok mögött, és felnőtteknek szóló, romantikus könyveket olvastunk. Addig lapoztunk, amíg rá nem találtunk a szexjelenetre. Akkor aztán megállás nélkül sutyorogtunk. Néha megcsókoltuk egymást, és mindig más játszotta kettőnk közül a fiúszerepet. Aki éppen lány volt, rebegtette a szempilláit és suttogott, majd ájuldozott, mint a tiltott könyvben szereplő nők. A fiú pedig odaadó volt, és

mindig a lány segítségére sietett.

Egy nap iskola után Priscilla megjelent az ajtónk előtt. Zihálva vette a levegőt, miközben így szólt:

– Paige! *Azonnal* jönnöd kell!

Tudta, hogy otthon kell maradnom, amíg apám haza nem ér a munkából. Apa ugyanis programozóként dolgozott egy irodában, hogy kiegészítse a találmányokból származó jövedelmét. Priscilla azt is tudta, hogy nem szegem meg az ígéretet, amit apámnak tettem.

– Paige! – erősködött. – Ez nagyon fontos.

Átmentem hozzá, és elrejtőztünk a bátyja szobájában lévő sötét szekrénybe, ami csak úgy bűzlött a sportruháktól, ráadásul nagyon meleg volt odabent. Résnyire nyitva hagytuk a szekrényajtót, és úgy kémleltük a szobát.

– Ne mozogj! – mondta Priscilla. – Még csak ne is lélegezz!

Priscilla bátyja, Steven középiskolás volt. Priscilla tőle szerezte a szexualitással kapcsolatos információkat. Tudtuk, hogy ő már sokszor csinálta, hiszen az éjjeliszekrényében találtunk tizenkét elrejtett gumi óvszert. Egyszer elloptunk egyet, és kibontottuk a zacskóját. Felhúztam Priscilla karjára, és csodálkoztam, milyen nyúlós. Olyan volt, mint egy újabb bőrréteg. Ahogy végigsimítottam rajta az ujjammal, olyan érzés volt, mintha bársonyt simogatnék.

Nem sokkal azután, hogy bebújtunk a szekrénybe, megjelent

Steve egy lánnyal. Ez a lány nem a Pius Pápa Gimibe járt, de jó eséllyel városi suliban tanult. Rövid, barna haja volt, rózsaszín körme, fehér farmerja lazán a csípője alatt kezdődött. Steven az ágyra húzta, mordult egyet, majd elkezdte kigombolni a lány felsőjét. A lány lerúgta a cipőjét, levette a nadrágját, és mielőtt kettőt pisloghattam volna, mindketten meztelenek voltak. Nem sokat láttam Steve-ből, ami szerencse, hiszen hogy néztem volna legközelebb a szemébe? A fenekét és a hátát viszont jól láttam, ahogy azt is, milyen közel kerül a csajhoz. Steven egyik kezével a lány mellét szorongatta a bimbóját babrálva, a másikkal pedig az óvszer után matatott az éjjeliszekrényen. Aztán ráfeküdt, és előre-hátra mozgott, mint az állatok párzási időszakban. A lány lába magasabbra emelkedett, lábujjai rátapadtak Steven vállára. Mindketten nyögtek. Majdnem visszhangzott a szoba, miközben az ágy is nyikorgott a kemény faburkolaton. Nem voltam biztos abban, hogy jól látok, főképp mivel a szekrény miatt csak egyszer-egyszer tűnt fel valami. Úgy néztek ki, mint akik olyan misztikus lénnyé olvadtak, amely a saját testéből lakmározik.

Priscilla őrült nagynénje vett az unokahúga tizenötödik születésnapjára egy ábécés deszkalapot, amit jóslásra szoktak használni. Az első kérdésünk az volt, ki lesz a Május Királynő. A május volt Mária, illetve ahogy az iskolában mondták, Asszonyunk hónapja, ezért május első hétfőjén minden évben parádés felvonulást rendeztek. A diákok az iskolából a Szent Kristóf-templomba vonultak, az iskolai zenekar kísérte őket. A végén megjelent a Május Királynő, akit Draher atya személyesen választott ki. Mindig a legszebb nyolcadikos lányok egyikének

jutott ez a szerep. Idén úgy gondoltuk, Priscillára esik majd a választás. Amikor megnéztük a deszkalapot, kicsit a P betű felé fordítottam, hogy azt jelölje.

– P? – kérdezte Priscilla, és idegesen rángatni kezdte a táblát.

– Ne nyúlkálj! – mondtam neki. – Úgy nem működik. Éreznie kell a hőt.

Priscilla vakargatni kezdte az orrát, és azt mondta, hogy a tábla nem akar válaszolni. Gondoltam, ezt talán azért mondja, mert fél, hogy nem R lesz a következő betű.

– Tudom– mondta. – Inkább azt kérdezzük, kivel fogsz randizni.

Mióta Priscilla kifigyelte a bátyját, rengeteg sráccal randizott. Hagyta, hogy megcsókolják, és megfogják a mellét. Azt mondta, legközelebb talán eljutnak a végső pontig. Elmesélte, hogy Joe Salvatore nyelves csókot adott neki, és azon gondolkodtam, miért akar még ennél is többet. Első lépés, második lépés, harmadik lépés. Ez a keresztútra emlékeztet, amit leginkább nagyböjt idején tanulmányoztunk. Azt mondják, ezek a stációk vezetnek a Kálváriához. Hogy mindezt megtanuljuk, átérezzük, gyakorolni kellett. No, én aztán éveken keresztül minden pénteken rengeteget gyakoroltam, már-már azt hittem, soha nem lesz vége. Első stáció, második, harmadik… Legszívesebben átugrottam volna az összeset, bár akkor lehet, hogy előbb jön a szenvedés. Kicsit úgy tűnt, mintha Priscilla is így tenne, csak kicsit más vonalon.

– S–E–T–H – betűzte Priscilla. Sethtel randizol majd.

Levette ujját a tábláról, és ráncolni kezdte a homlokát.

– Ki a frász az a Seth? – kérdezte.

Nem volt Seth nevű srác az iskolában, és egyáltalán nem ismerünk ilyen nevű embert.

– Kit érdekel? – kérdeztem, és tényleg nem érdekelt a dolog.

Másnap Draher atya bejelentette, hogy az idei év Május Királynője Paige O'Toole, én pedig azt hittem, meghalok. Elvörösödtem, és azon gondolkodtam, miért engem választott, amikor Priscilla egyértelműen szebb volt. Éreztem Priscilla szúrós tekintetét a hátamon, mi több, ceruzájának hegyét a lapockámon. Az jutott eszembe, vajon miért választottak olyan embert Mária hónapjának alkalmából, akinek nincs anyja.

Priscilla volt a Május Királynő egyik kísérője, úgyhogy nem volt nehéz dolga. Nekem viszont iskola után még órákat kellett bent töltenem, hogy rám igazítsák a fehér ruhát, amit a ceremónián kell viselnem. Órákig hallgattam Felicite és Anata Falla nővért, miközben feltűzték és megigazították a tavalyi ruhát. Ahogy elnéztem a lenyugvó napot, azon gondolkodtam, vajon Priscilla más barátnőt talált-e.

Priscillán nem látszott, hogy továbbra is haragudna. Két nappal az esemény előtt ellógott trigonometriáról, és megállt a teremnél, ahol angolórám volt. Mosolyogva integetett, amíg észre nem vettem. Keresztülmentem a mosdók felé vezető folyosón, és az előtérben találkoztunk.

– Paige! Mit szólnál egy hirtelen rosszulléthez? – kérdezte.

Kiterveltük, hogyan szökhetnék meg aznap a Május Királynő előkészületeiről. Ebéd közben reszketni kezdek, aztán úgy teszek, mint akinek nagyon fáj a hasa. Ettől még gyakorolhatnám a királynőszerepet, de inkább szólok Felicite

nővérnek, hogy most vannak azok a bizonyos napok. Ezzel kapcsolatban valahogy mindig megértőbbek a nővérek. Aztán, ha sikerül felmentetnem magam a próba alól, találkoznék Priscillával a mosókonyha mögött, és irány a buszmegálló! Priscilla azt mondta, van egy meglepetése, amit feltétlenül meg akar nekem mutatni.

Már majdnem délután négy volt, amikor egy parkolóhoz értünk. A parkoló mellett egy fekete tetős, hatalmas kerítéssel körbevett épület állt, benne két, háló nélküli kosárpalánk. Színes mezes, izzadó férfiak labdával a kezükben rohangáltak ide-oda, majd egyik a másiknak dobta a labdát, és viszont. Izmaik feszültek. Ordítottak, ziháltak, fütyültek. Folyamatosan levegő után kapkodtak. Annak idején láttam már kosárlabdameccset, de ilyet még soha. Agresszív, közönséges, ugyanakkor teljes szívből játszott meccs volt, mintha a versenyzők élete múlna rajta.

– Nézd azt a fickót, Paige! – suttogta Priscilla. Úgy megszorította a korlátot, hogy elfehéredtek az ujjai. – Olyan jóképű! – tette hozzá, és az egyik férfira mutatott. Magas volt, vékony, és olyan kecsesen ugrott, mint egy gazella. Kezével takarta a labdát. Fekete srác.

– Priscilla! Anyukád ki fog nyírni – válaszoltam.

Priscilla rám sem hederített.

– Csak, ha egy visszafogott, mindig szófogadó Május Királynő be nem köp – válaszolta.

A játéknak vége lett, Priscilla pedig megszólította a férfit. Calvin

volt a neve. A kerítés belsejéről Priscilla kezéhez szorította az övét, ajkát pedig a kerítés egyik réséhez szorította, hogy megcsókolja. Nem volt annyi idős, mint gondoltam. Talán tizennyolc lehetett, vagyis még középiskolás. Rám mosolygott.

– Elmegyünk, vagy mi lesz? – kérdezte olyan hirtelen, hogy pislogni nem volt időm.

Priscilla felém fordult.

– Calvin dupla randit akar.

Priscillára néztem, mintha megőrült volna. Nyolcadikosok voltunk. Nem ülhettünk fiúk kocsijába. Hétvégenként nem mehettünk el otthonról csak úgy.

– Csak vacsorára – tette hozzá Priscilla, mert olvasott a gondolataimban. – Hétfő este.

– Hétfő este? – kérdeztem kiakadva. – Hétfő este van a…

Priscilla sípcsonton rúgott, mielőtt megemlíthettem volna az ünnepséget.

– Paige-nek este nyolcig dolga van, de utána mehetünk.

Újra megcsókolta Calvint a kerítésen keresztül, ezért amikor eljött, arcán megmaradt a kerítés nyoma. Piros sebhelyek is éktelenkedtek rajta.

Hétfő este én voltam a Május Királynő. Apám és a szomszédok persze jelen voltak az eseményen. Hófehér, csipkés menyasszonyi ruhát viseltem. Fehér fátylam is volt, kezemben pedig fehér selyemvirágot tartottam. Először a gyerekek vonultak fel, utána a kísérőim a legszebb ruhájukban, végül én, aki a Szűzanyát szimbolizáltam.

Apám olyan büszke volt rám, hogy két tekercs filmet is elhasznált, annyit fényképezett. Nem vont kérdőre, amikor azt mondtam, szeretnék utána Priscilláéknál maradni. Priscilla azt mondta az anyjának, hogy velem lesz. Úgy vonultam végig a járdán, mint egy angyal. Arra gondoltam, így elnyerem Szűz Mária áldását, és folyamatosan ezt ismételgettem magamban. Nem mintha bármi értelme lett volna.

Amikor a templomhoz értünk, Draher atya a Szűzanya magas márványszobránál állt, és várt. Elvettem a virágkoszorút, amit Priscilla hozott, és előreléptem, hogy megkoronázzam Máriát. Vártam, hogy megtörténjen a csoda. Figyeltem a szobor arcát, hátha megjelenik benne anyám arca. De az ujjam megcsúszott, amikor a fejére akartam tenni a koszorút, így halványkék ábrázata olyan volt, mintha egyenesen gyűlöletet sugározna.

Calvin egy piros Chevrolet-val jött Priscilláért és értem. A Clinton és Madison utca sarkánál vett fel minket. A mellette lévő ülésen volt még valaki. Egy rövid, gesztenyebarna hajú srác, akinek mosolygós zöld szeme volt. Kipattant a kocsiból, kinyitotta nekünk az ajtót, és biccentett felénk.

– Parancsoljanak, hölgyeim! – mondta, én meg azonnal beleszerettem.

A Burger Kingbe mentünk vacsorázni. Nemcsak az nyűgözött le, hogy a srácok fizettek, hanem az étel mennyisége is, amit rendeltek. El nem tudtam képzelni, hogy valaki ennyit tud enni. Jake – ez volt a randialanyom neve – két csokiturmixot, három Whoppert, egy csirkeszendvicset és egy

nagy adag krumplit vett. Calvin még ennél is többet. A kocsiban ettünk, miközben a hold bevilágította nekünk az eget.

Priscilla és én együtt mentünk a mosdóba.

– Mit gondolsz? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem, és ez volt az igazság. Jake normálisnak tűnt, de a köszönésen kívül nem sokat beszélgettünk.

– Majd kiderül – mondta Priscilla. – A tábla már amúgy is megsúgta.

– Aszerint Sethtel randizom majd – helyesbítettem.

– Jake vagy Seth, mindegy. Mindkettő négybetűs név.

Mire visszaértünk a kocsihoz, már teljesen sötét volt. Calvin várt, amíg Priscilla és én be nem ülünk, aztán megnyomta a gombot, így a kocsi teteje becsukódott. Cuppanó hanggal záródott, mint egy száj. Calvin Jake felé fordult, majd felém a hátsó ülésen, én pedig nem láttam mást, mint a vakítóan fehér fogait.

– Csak semmi rosszalkodás, gyerekek! – mondta, majd szorosan átkarolta Priscillát.

Nem tudom megmondani, milyen filmet láttunk. Két térdem közé tettem a kezem, és éreztem, hogy remeg a lábam. Calvint és Priscillát hallgattam, ahogy az első ülésen összesimulnak. Amikor odanéztem egy pillanatra, láttam, ahogy Priscilla a pilláit rebegteti, és zihálva suttog. Éppen úgy, ahogy annak idején begyakoroltuk. Jake tartotta a köztünk lévő távolságot.

– Mit csinálsz egyébként, Paige? – kérdezte.

– Azt nem – nyögtem ki, mire felnevetett. Kicsit odébb

húzódtam, és a kocsi ablaküvegének támasztottam az arcom. – Nem kéne itt lennem – suttogtam.

Jake lassan átnyúlt az ülésen, ezért nem is vettem észre. Megfogtam a kezét, ekkor jöttem rá, mekkora szükségem van valakire.

Aztán elkezdtünk beszélgetni, úgyhogy a hang elnyomta az első ülésekről hallatszó nyögések és zihálások zaját. Mondtam neki, hogy tizennégy éves vagyok. Azt is elmeséltem, hogy egyházi iskolába járok, és órákkal ezelőtt én voltam a Május Királynő.

– Gyerünk, bébi! – biztatott Calvin, és már hallatszott is a cipzárzörgés.

– Hogy barátkoztál össze egy olyan lánnyal, mint Priscilla? – kérdezte Jake, én azonban nem tudtam a választ. Calvin és Priscilla megmozdultak, úgyhogy nem láttam semmit a mozivászonból. Jake kicsit közelebb jött az ablakhoz.

– Gyere errébb! – kérte, majd átkarolt. Figyelte, ahogy elhúzódom, mint a leendő zsákmány, ha csapdát sejt.

– Jól van – mondta.

Fejem a vállára hajtottam, és éreztem, milyen erős olaj- és samponszaga van. Priscilla és Calvin nagyon hangosak voltak. Izzadó kezük és lábuk mocorgása olyan hangot adott a műanyagon, mint a szellentés.

– Jó ég! – mondta Jake, ahogy az első ülés felé hajolt.

Kicsit összekaptam magam, ő kinyitotta a vezető felőli ajtót. Ebben a pillanatban megláttam őket a holdfényben. Fekete és fehér keveredett, ahogy Priscilla és Calvin összesimultak. Calvin megtámaszkodott a kezével, csak úgy feszült mindkét válla.

Priscilla melle rózsaszínű volt és kivörösödött ott, ahol a srác borostája felkaristolta a bőrét. Éppen rám nézett, de nem úgy tűnt, mint aki lát is.

Jake kiráncigált az autóból, átkarolta a derekam. Odakísért a parkoló bejáratához, majd leültünk a fűre, én pedig elsírtam magam.

– Sajnálom – mondta, bár nem az ő hibája volt. – Jobb lett volna, ha ezt nem látod.

– Semmi baj – válaszoltam, bár ez nem volt igaz.

– Nem kéne olyan lányokkal barátkoznod, mint Priscilla – mondta Jake, majd hüvelykujjával letörölte a könnyeket az arcomról. Ekkor vettem észre körme alatt a halványfekete csíkot, amely a beszivárgó motorolajnak köszönhető.

– Semmit nem tudsz rólam – mondtam, és egy kicsit elhúzódtam tőle.

Jake megfogta a csuklóm.

– Pedig szívesen megismernélek – válaszolta. Először adott egy puszit, majd megcsókolta a szempillám, végül a halántékom. Mire a számhoz ért, reszkettem. Ajka olyan puha volt, mint a bársony. Lassan, csendesen fel-le mozgatta a számon. Miután Priscillával gyakoroltunk, és azok után, amit műveltünk, nem gondoltam volna, hogy ilyen lesz. Nem volt igazi csók, mégis felizgatott egy kicsit. Rájöttem, hogy még sokat kell tanulnom. Ahogy Jake ajka az enyémhez simult, kimondtam, amin gondolkodtam:

– Semmi nyomás?

Ez kérdés volt, amit Jake-nek szántam, de nem úgy értette,

ahogy én. Felemelte a fejét, maga mellé húzott, hogy melegítsen, de egy árva csókot sem adott. A fejünk fölött úgy mozogtak a színészek a mozivásznon, mint a harminc méter magas dinoszauruszok.

– Semmi nyomás – válaszolta gyengéden, ezzel elérte, hogy szégyelljem magam a kérdésemért, miközben azért ennél többre vágytam.

NICHOLAS

Nicholas éppen szívátültetésre készült. A szív donorja egy harminckét éves nő volt, aki a connecticuti Cos Cobból származott, és néhány órával azelőtt halt meg, amikor is húsz autó karambolozott a 95-ös úton. A szívet Fogerty páciense, a tizennyolc éves Paul Cruz Alamonto kapja, aki balszerencséjére szívelégtelenséggel született. Nicholas kinézett az ablakon, és várta a helikoptert, miközben elképzelte Paul Alamontót. Szürke szem, rövid haj, erősen lüktető erek. Egy gyerek, aki életében egyetlen métert sem futhatott, nem lehetett középhátvéd, és még rollerral sem közlekedhetett. Itt a gyerek, aki – Nicholasnak, Fogertynek és a 95-ös úton balesetet okozó nyerges vontatónak köszönhetően – új életet kap.

Ez volt Nicholas második szívátültetése, bár még mindig csak asszisztált Fogertynek. A műtét komplikált volt, bár Fogerty még így is többet hagyta Nicholast érvényesülni, mint általában a többieket. Pedig azt gondolta, Nicholas még éretlen, hogy önállóan dolgozhasson egy szívátültetésen. Nicholasra már jó néhány éve felfigyeltek a Mass General Kórházban, mert olyan tehetségesen dolgozott Fogerty mentori felügyelete alatt, hogy majdnem egyenrangú orvossá vált. Ő volt az egyetlen rezidens a szívsebészeten, aki a rutinműtétek alkalmával szakorvosként dolgozhatott. Fogerty még csak jelen sem volt, amikor Nicholas

koszorúérműtétet végzett.

A többi rezidens messziről kerülte Nicholast, mert nem akartak szembesülni azzal, hogy ők még messze nem tartanak ott, ahol ő. Éppen ezért nem sok barátja volt a korosztályából. Inkább a többi osztály vezetőjével beszélgetett, ők viszont húsz évvel idősebbek voltak nála. Harminchat évesen már a szívsebészeti osztályvezető helyettese lett, méghozzá az ország egyik legrangosabb kórházában. Úgy gondolta, ha valamiért, hát ezért megérte, hogy nincsenek barátai.

Ahogy a helikopter leszállt a Szent Cecília Kórház kifutópályájára, Nicholas megfogta a szívhűtő dobozt.

– Menjünk! – mondta határozottan a két rezidensnek, akik vele voltak. Ahogy elindult, szokásához híven most is megnézte az óráját. Visszabújt a bőrkabátjába, eltakarta arcát az eső elől, majd a kórház felé rohant, ahol egy nővér már várta.

– Jó napot! – mondta mosolyogva. – Úgy tudom, van egy szíve a számomra.

Kevesebb mint egy óra alatt sikerült életre kelteni a szervet. Nicholas a lába elé tette a dobozt, amikor a helikopter felszállt. Fejét az ülésnek támasztotta, és hallgatta a két, mögötte ülő rezidenst. Jó sebészek voltak, de nem igazán szerették a szívsebészeti ügyeletet. Ha Nicholas emlékezete nem csal, egyikük ortopéd sebész, másikuk általános sebész akart lenni.

– Húzzál! – mondta az egyik, miután összekeverte a kártyalapokat.

– Nem érdekel – mondta a másikuk –, amíg nem szívvel játszunk.

Nicholas akaratlanul is ökölbe szorította a kezét. Megfordult, hogy kinézzen az ablakon. Ekkor látta, hogy a helikopter vastag, szürke felhőbe került.

– A francba! – mondta, bár erre nem volt oka. Lehunyta a szemét, és remélte, hogy majd Paige-ről álmodik.

Hétéves volt, amikor a szülei el akartak válni. Ezt úgy akarták vele tudatni, hogy leültették a könyvtárszobában. Azt mondták, *nincs semmi ok az aggodalomra.* De Nicholas ismert egy olyan gyereket, akinek elváltak a szülei. Eric volt a neve, és az anyjával lakott. Amikor az osztály zsiráfos díszt készített karácsonyra, Ericnek kettőt kellett készítenie, méghozzá két, külön karácsonyfára. Nicholas jól emlékezett, milyen sok időt töltött emiatt Eric az asztalnál, miközben a többiek már javában fociztak a tornateremben. Nicholas volt az utolsó, aki elhagyta volna a termet, de amikor látta, hogy Eric bánatosan az ajtó felé néz, inkább bent maradt. Együtt festették a zsiráfokat, mindkettőt kékre. Mindenről beszéltek, csak a karácsonyról nem.

– Akkor hol lesz apa karácsonykor? – kérdezte Nicholas.

Prescotték egymásra néztek. Július volt. Nicholas apja vette át a szót.

– Még csak fontolgatjuk a válást – mondta. – Ráadásul senki nem mondta, hogy én költözöm el. Mi több – tette hozzá Robert Prescott –, nem biztos, hogy bárki is elmegy.

Nicholas anyja összeszorította a száját, majd mordult egyet, és kiment a szobából. Apja leguggolt hozzá.

– Most pedig menjünk, máskülönben lemaradunk a nyitómeccsről!

Nicholas apjának bérlete volt a Red Sox baseballmeccsekre. Három helyet foglalt, de általában nem Nicholast vitte magával, hanem kollégákat vagy időnként valamelyik páciensét. Nicholas évekig csak tévében nézte a meccseket, és remélte, hogy a kamera majd az apját is mutatja. Ez viszont soha nem történt meg.

Nicholast csak egy-két meccsre vitte az apja, leginkább nyáron. Előre beírta a mérkőzések időpontját a naptárba, amelyet a hálószobában tartott. A napokat pedig számolta, és alig várta, hogy elkövetkezzen a jeles dátum. Előző este mindig elővette a két évvel azelőtti születésnapjára kapott Red Sox sapkát és a kesztyűt. Bár a délután még messze volt, apja és Nicholas már tűkön ült a meccs miatt.

Leparkoltak egy mellékutcában, és felszálltak a trolibuszra. Amikor a troli balra dőlt, Nicholas válla az apja karját érte. Apjának mosodai fertőtlenítőszaga volt, amely Nicholast a kórházra emlékeztette. A filmelőhívó vegyszerek illatáról és a sötét kamra piros fényeiről pedig rögtön az anyja jutott eszébe. Ahogy az apját figyelte, észrevette, ahogy a halántéka őszül, ádámcsutkája pedig duzzad. Aztán végigmérte apja karját a duzzadó, kék erekkel, és a kézfejét, amelynek segítségével számtalan ember életét megmentette. Ekkor vette észre, hogy az apja ujján nincs jegygyűrű.

– Apa! Nincs rajtad a gyűrűd – állapította meg.

Robert Prescott kicsit elfordult.

– Így igaz, fiam.

Ahogy ezt Nicholas meghallotta, érezte, hogy egyre inkább elfogja az émelygés. Apja tudatosan nem viseli a gyűrűt, nem feledékenységből hagyta otthon.

Néhány perccel a játék kezdete előtt foglaltak helyet a lelátón.

– Hadd üljek a másik oldalra! – kérte Nicholas, mert egy kövér afroamerikai férfi takarta a kilátást. – Az is a mi helyünk, ugye?

– Foglalt – válaszolta Robert Prescott, és mintha ez lett volna a hívó szó, hirtelen megérkezett egy nő. Magas, hosszú szőke hajú nő volt, hajában piros szalaggal. Oldalt erősen kivágott nyári ruhát viselt, így amikor leült, Nicholas jól látta melle domborulatait. A nő előrehajolt, adott Robert Prescott arcára egy puszit, ő pedig a széke hátuljára támaszkodott.

Nicholas próbált a meccsre figyelni, és koncentrálni, amikor a Sox előretört az Oakland csapattal szemben. Kedvenc játékosa, Yaz épp sikeresen elütötte a Zöld Szörnyként számontartott játékos dobását, aminek Nicholas szívből örült, mégsem tudott a tömeggel együtt ordítani, hiszen egy hang sem jött ki a torkán. Aztán az Oakland csapatából valaki alaposan melléütött, és a labda éppen Nicholas szektora felé szállt. Érezte, hogy összerándulnak az ujjai a kesztyűben, felállt, egyensúlyozni kezdett a faülésen, hogy elkapja a labdát. Megfordult, karját a feje fölé nyújtotta, és látta, az apja annyira közel hajol a nőhöz, hogy ajka a fülcimpájához ér.

Nicholast annyira sokkolta a látvány, hogy állva maradt az ülésen, pedig a tömeg nagy része már leült. Látta apját más

nővel enyelegni. Robert Prescott felnézett, és észrevette Nicholas pillantását.

– Jó ég! – mondta, és felegyenesedett, de nem segített Nicholasnak leülni. Még csak be sem mutatta a nőnek. A nő felé fordult, és meg sem szólalt, mégis többet mondott ezer szónál. Ez így sokkal rosszabb volt Nicholasnak.

Nicholas addig azt hitte, apja a világ legcsodálatosabb embere. Híres orvos lévén sokszor idézték szavait a *Globe* magazinban. Tekintélyt parancsoló volt, a legtöbb ember tisztelte és nagyra becsülte. A páciensei műtét után sokszor ajándékkal köszönték meg a munkáját. Nicholas minden kérdésére tudta a választ: *miért kék az ég, miért szénsavas a kóla, miért van az, hogy a varjak elektromos vezetéken ülnek, mégsem rázza meg őket az áram, és miért nem esnek el az emberek, ha a Déli Sarkon élnek?* Eddig pontosan olyan akart lenni, mint az apja. Most viszont úgy érezte, csak a csoda segíthet. Azt kívánta, bárcsak valakit úgy fejbe találna a labda, hogy a játékvezetőnek orvosért kelljen kiáltania, és az apja lenne, aki megmenti a sebesültet. Azt akarta, hogy az apja egy beteg fölé hajoljon, és jó orvoshoz méltóan tegyen meg mindent a páciensért. Hősnek akarta látni Robert Prescottot.

Amikor vége lett a meccsnek, felszálltak a trolira. Nicholas az apja mögött ült. Ahogy megérkeztek a parkolóhoz és beszálltak a kocsiba, az otthonuk felé vették az irányt. Amint hazaértek, Nicholas kipattant az autóból, és a kertjüket határoló erdő felé rohant. Hihetetlenül gyorsan mászott fel a legközelebbi tölgyfára. Maga sem hitte volna, hogy képes erre a

teljesítményre. Közben hallotta, amint az anyja az apjától kérdezi: *hol van Nicholas?* Itt kimaradt valami, vagy csupán a tekintetek harcoltak egymással. A fiú ugyanis hamarosan azt hallotta az anyjától: *szörnyeteg vagy!*

Az apja nem ment vacsorázni, és annak ellenére, hogy az anyja szélesen mosolygott, és kedvesen cirógatta a fiát, Nicholasnak sem volt étvágya.

– Nicholas! Te nem akarsz máshol lakni. Itt akarsz maradni, velem – jelentette ki. Ahelyett, hogy kérdezte volna, inkább kategorikus kijelentést tett, ezzel alaposan felbosszantva a fiút. Nicholas dühös volt, amíg az anyjára nem nézett. Annak ellenére, hogy mindig azt mondták, a Prescottok nem sírnak, látta, hogy anyja éppen a könnyeivel küzd. Astrid Prescott szeme úgy csillogott a könnyektől, mintha porcelánbaba lett volna.

– Nem tudom – válaszolta Nicholas, majd felállt, és éhesen elment aludni. Bebújt a takaró alá, ott reszketett. Órákkal később hallotta, ahogy a szülei egymás szavába vágva, megállás nélkül vitatkoznak. Ezúttal róla beszéltek. Most már tudta, hogy nem akar olyan lenni, mint az apja, de azt sem akarta, hogy apa nélkül kelljen felnőnie. Megesküdött, soha többé nem hagyja senkinek, hogy ilyen rossz érzéseket keltsen benne. Kénytelen választani, ezért olyan, mintha kettévágták volna a szívét. Kinézett az ablakon, mert látni akarta a sápadt holdat, amely a baseballmeccsen látott szőke nőre emlékeztette. Arcbőre hófehér volt, fülét pedig eltakarta Nicholas apjának ajka.

– Ébredj, Csipkerózsika! – suttogta Nicholas fülébe az egyik rezidens. – Van egy beültetendő szív.

Nicholas felugrott, és beütötte a fejét a helikopter plafonjába. Azonnal a doboz után nyúlt. Igyekezett kiverni fejéből az apjáról őrzött rossz emléket, és várta, hogy visszatérjen a régi kerékvágásba. Hihetetlen energiára lesz szüksége a műtéthez, ezt ő is nagyon jól tudta.

Fogerty a műtőben várta. Amikor Nicholas keresztülment az ajtókon, bemosakodott, és felvette a műtősruhát, Fogerty elkezdte felnyitni Alamonto mellkasát. Nicholas hallgatta, ahogy a fűrész kettévágja a csontot, miközben ő a szívet próbálta előkészíteni. A páciens felé fordult, ekkor egy pillanatra megállt.

Nicholas éppen elég műtétet végzett már, így tökéletesen ismerte az operáció menetét. Bemetszés, mellkas felnyitása, preparálás, összevarrás… Semmi új a nap alatt. Csakhogy eddig olyan pácienseekkel találkozott, akiknek ráncos bőrét májfoltok tarkították. Paul Alamonto mellkasa viszont sima volt, feszes, kemény.

– Természetellenes – suttogta Nicholas. Fogerty kék maszkja mögül nézett rá.

– Mondott valamit, Prescott doktor?

Nicholas nyelt egyet, miközben a fejét csóválta.

– Nem. Semmit.

Összefogott egy eret, és követte Fogerty utasításait.

Fogerty kiemelte a szívet, majd bólintott Nicholasnak, aki behelyezte a harminckét éves nő szívét Paul Alamonto mellkasába. Éppen beleillett, és szövettani szempontból is megfelelő volt. Már csak az a kérdés, miként fogadja az új szervet Paul Alamonto szervezete. Nicholas érezte az izmot, amely még mindig hideg volt, és kicsúszott az ujjai közül. Amíg Fogerty a régi szív helyére illesztette az újat, Nicholas megtisztította a szóban forgó területet.

Még a lélegzetét is visszatartotta, amikor Fogerty kezébe vette az új szívet, és addig masszírozta, amíg az felmelegedett, és dobogni kezdett. Amikor ez bekövetkezett, és mind a négy kamra működésbe lépett, Nicholas azon vette észre magát, hogy a szívdobbanás ütemére pislog. Be, fel, át, ki. Jobb pitvar, jobb kamra, bal pitvar, bal kamra. Fogertyre nézett, és látta, hogy a férfi mosolyog a maszk takarásában.

– Zárja be, doktor! – mondta Fogerty, majd elhagyta a műtőt.

Nicholas elrendezte a bordákat, és összevarrta a bőrt. Eszébe jutott Paige, aki vele varratta fel az inggombokat, mondván, neki hivatásánál fogva jobb érzéke van hozzá. Nagyot sóhajtott, majd megköszönte a rezidenseknek és a műtős nővéreknek a közreműködést.

Amikor levette a kesztyűt és megmosta a kezét, Fogerty háttal állt neki a helyiség túlvégében. Nem fordult meg, amikor Nicholas levette a műtőssapkát, és kinyitotta a csapot.

– Igaza volt az esetet illetően – mondta halkan Fogerty. – Ilyenkor *mi* vagyunk az isten.

A kukába dobta a papírtörlőt, de továbbra sem nézett Nicholasra. – Jelen esetben pontosan azt hoztuk helyre, amit Isten elrontott, amikor ezt a gyermeket teremtette.

Nicholas sok mindent szeretett volna megkérdezni Alistair Fogertytől: *honnan tudta, mire gondol Nicholas, miért kötötte el az erek egy részét ahelyett, hogy kiégette volna őket, és annyi év után, hogy hihet még Istenben.* Fogerty megfordult, hogy a szemébe nézzen. Tekintete komoly volt, kék szeme csillogott, mint a kristály.

– Akkor este hétkor önnél?

Nicholas egy pillanatra csak bámult maga elé, aztán eszébe jutott, hogy most először ő látja vendégül a kollégáit: Alistair Fogertyt, valamint a gyermekgyógyászati, sebészeti és urológiai osztály vezetőit.

– Igen. Hétkor – válaszolta, miközben azon gondolkodott, mennyi az idő, és mennyi ideje lesz előkészülni.

Nicholasnak ismét rémálmai voltak. Nem ugyanazok az álmok gyötörték, mint egyetemista korában, de legalább ugyanannyira zavaróak voltak. Úgy gondolta, ezeknek is az az oka, hogy fél a kudarcoktól.

Folyamatosan üldözte őt valami egy hatalmas esőerdőben, amelyből vér folyt. Érezte, hogy a tüdeje majd szétdurran, miközben a lábát nagy nehezen kihúzta a mocsaras talajból. Nem volt ideje hátranézni, csak félretolta az ágakat, amelyek folyamatosan behálózták az arcát és a homlokát. A háttérben

sakál üvöltött.

Az álom mindig úgy kezdődött, hogy Nicholas fut. Fut, miközben azt sem tudja, mi elől fut. Néha, amikor a futásra figyelt, és ki kellett kerülnie a vastag, kidőlt fákat, álmában rájött, hogy nem követi senki. Ekkor hirtelen valami *felé* futott, ami ugyanolyan arctalan és félelmetes volt, mint amilyen az üldözője. Levegő után kapkodott. Az oldalához kapott, de nem tudott elég gyorsan mozdulni. Forró pillangók csapdosták a nyakát, levelek hulltak a vállára, amikor gyorsabban akart szaladni. Végül egy homokkőoltárnál találta magát, amelyre meztelen pogány istenségeket faragtak. Nicholas zihált, és térdre borult az oltár előtt. Ekkor váratlanul megjelent egy férfi arcképe. Alaposan megnézte, majd rájött, hogy ez a saját tükörképe, csak egy jóval idősebb, megtört énje, aki időközben megvakult.

Folyton ordítva ébredt. Ilyenkor mindig Paige tartotta a karjában. Előző éjjel, amikor teljesen magánkívül volt az álomtól, Paige a férfi fölé hajolt, és nedves ronggyal törölgetni kezdte a homlokát, a nyakát és a mellkasát.

– Sssh! – mondta. – Csak én vagyok.

Nicholas nyöszörgött, majd maga felé húzta Paige-et.

– Megint ugyanaz? – kérdezte Nicholas válla felé mormolva. Nicholas bólintott.

– Nem láttam. Nem tudom, mi elől futottam.

Paige simogatni kezdte Nichoals karját. Ilyenkor érezte a férfi, hogy felesége az egyetlen ember, akire mindig számíthat, és aki mellett nyugalomra lel. Amikor Paige-et kereste rémálmában, úgy megszorította a karját, hogy zúzódások

keletkeztek rajta. Az álom végét viszont soha nem mesélte el neki. Egyszerűen képtelen volt erre. Valahányszor megpróbálta, úgy reszketett, hogy nem tudta befejezni.

Paige átölelte, Nicholas pedig ellazult felesége két karja között.

– Mondd, mit tehetek érted! – suttogta Paige.

– Tarts a karodban! – válaszolta Nicholas, tudván, hogy ez így is lesz. Gyermeki ártatlansággal hitt abban, hogy Paige soha nem hagyja el.

Paige senkinek nem akarta elárulni, hogy terhes. Még Nicholas is azt hihette volna, hogy a felesége el akarja kerülni az elkerülhetetlent. Paige nem vásárolt kismamaruhákat, mondván, nincs annyi pénzük. Annak ellenére, hogy Nicholas szorgalmazta, nem szólt az apjának a terhességről, amikor telefonon beszéltek.

– Nicholas! Minden harmadik terhesség vetéléssel végződik. Várjunk, aztán majd meglátjuk! – mondta mindig Paige.

– Ez igaz az első trimeszterre. De te már majdnem az ötödik hónapban vagy – válaszolta Nicholas.

– Tudom. Nem vagyok *hülye* – vágta rá Paige.

– Nem mondtam, hogy hülye vagy. Csak *várandós* – válaszolta gyengéden Nicholas.

Sietett haza, és remélte, hogy Paige emlékszik a vacsorameghívásra, még ha ő el is felejtette. Nyilván emlékezni fog, ha már annyit vitatkoztak ezzel kapcsolatban. Paige erősködött, hogy a ház túl kicsi, és nem tud olyat főzni, ami

megfelelő egy ilyen alkalomra. Azt is hozzátette, hogy nincs porcelánjuk és kristályuk.

– Kit érdekel? Ettől talán kellemetlenül érzik majd magukat, és megemelik a fizetésem – válaszolta Nicholas.

Kinyitotta a hátsó ajtót, és látta, hogy a felesége a konyha padlóján ül. Nicholas régi felsője volt rajta, és a férfi egyik nadrágja, térdig felhajtva. Egyik kezében egy üveg lefolyótisztító, másikban egy elszíneződött üvegpohár.

– Ne csináld! – mondta mosolyogva Nicholas. – Ha mégis, akkor nem lenne jobb altatóval?

Paige sóhajtott, és a földre tette a poharat.

– Nagyon vicces – válaszolta. – Tudod, ez mit jelent? – Nicholas kikötötte a nyakkendőjét.

– Azt, hogy nem akarsz vendégeket vacsorára?

Paige feltartotta a kezét, és várta, hogy Nicholas felsegítse.

– Hogy fiú lesz.

Nicholas vállat vont. Az ultrahang is azt mutatta. A Mercyben a pincérnő is azt mondta, csak előrefelé türemkedik a hasa, oldalra nem, ez pedig arra utal, hogy kisfiút vár. Még a babonák is ezt erősítették: a cérnáról lelógatott jegygyűrű előre-hátra mozgott.

– Nem biztos, hogy a Drano a legjobb teszt.

Paige a hűtőhöz ment, és elővette az alufóliával letakart ételes tálcákat.

– Belepisilsz egy pohárba, teszel hozzá két evőkanál lefolyótisztítót, és kilencven százalékban pontos eredményt kapsz. A lefolyótisztító cég emberei írtak a nőgyógyászoknak, és

megkérték őket, hogy világosítsák fel a pácienseiket: nem ez a termék rendeltetésszerű használata.

Becsukta az ajtót, és nekidőlt. Kezét a homlokára tette.

– Fiam lesz – mondta.

Nicholas tudta, hogy Paige nem akar fiút. Persze nem vallaná be, és főleg nem Nicholasnak, de úgy tűnt, a felesége kizártnak tartaná, hogy mást hordjon a szíve alatt, mint a saját hasonmását.

– Most komolyan – mondta Nicholas, miközben Paige vállára tette a kezét. – Olyan szörnyű, ha fiad születik?

– Elnevezhetem anyám után?

– Kicsit fura lenne, ha Maynek hívnánk a fiunkat – válaszolta Nicholas.

Paige kérdő pillantást vetett Nicholasra, majd felvett két tányért. Egyiket a sütőbe tette, a másikat bevitte a nappaliba, amit az estre való tekintettel étkezőnek rendezett be. Az apró konyhaasztalt mindkét oldalán műanyag asztalokkal egészítették ki, és a házban található összes széket behozták. A szokásos tányérok és poharak helyett különböző színű tányérokkal és hozzáillő poharakkal terítettek. A tányérokon egyszerű, festett díszítések voltak, mint például delfin, hegy, elefánt, eszkimó nő és így tovább. A szalvétát feltekerve a pohárba tették, és mindnek más színe volt. Igen változatos lett az asztal színösszeállítása. Cinóbertől mangóig, citromsárgától a liláig minden megtalálható volt. Paige Nicholasra nézett.

– Tudom, nem a legelegánsabb, de úgy gondoltam, mivel csak nyolcszemélyes étkészletünk van, jobb lesz így, mint ha

feltesszük a nyolc egyformát, és teszünk mellé két teljesen mást, ami színben sem harmonizál. Elmentem a leértékelésre, vettem tányérokat és poharakat, a rajtuk lévő mintát pedig magam festettem.

Paige a szalvéta után nyúlt, és megigazította.

– Így talán nem mondják majd, hogy csórók vagyunk, inkább azt, hogy vagányak.

Nicholas visszagondolt a gyermekkorára: otthonában a terített asztalokra. A rideg, fehér, arany-kék csíkos porcelánra, amely az anyja családjától maradt rájuk. Eszébe jutott a méregdrága kristályváza, amelyet apró, íves minták díszítettek. Aztán a kollégáira gondolt.

– Talán – válaszolta.

Elsőként Fogertyék érkeztek.

– Joan – mondta Nicholas, és megfogta Alistair feleségének mindkét kezét. – Csodásan néz ki. – Joan valójában úgy nézett ki, mint a két lábon járó gyümölcsöstál. Selyemkosztümjén hatalmas cseresznyék, banánok és kivik vibráltak, cipőjén és fülbevalóján pedig élénklila szőlőfürt díszelgett.

– Alistair – mondta Nicholas és bólintott. Átnézett a válla fölött, és várta Paige-et, hogy átvegye a házigazda szerepét.

Felesége csak néhány perc múlva lépett be a szobába. Kicsit sápadt volt, szédült, de még így is szépnek hatott. A terhességnek köszönhetően dúsabb lett a haja, úgy takarta vállát, mint egy fényes, puha sál. Kék selyemblúza kicsit felcsúszott, és éppen csak takarta a két keblét, de azt rajta kívül

egyedül Nicholas tudta, hogy a fekete nadrágot biztosítótűvel fogta össze. Joan Fogerty odaszaladt hozzá, és kezét Paige pocakjára tette.

– Miért nem mutatod meg? – kérdezte, Paige pedig dühösen nézett Nicholasra.

Nicholas mosolygott, és vállat vont. Úgy gondolta, *nem tehet semmit.* Várt, amíg Paige kicsit megnyugszik, bekísérte Alistairt a nappaliba, és szabadkozott, amiért nem olyan tágas a helyiség.

Paige Fogertyéknek, Russóéknak, van Lindenéknek és Walkeréknek feltálalta a vacsorát. Lionel titkos receptjét készítette: borsólevest, sült marhahúst, újburgonyát és párolt sárgarépát. Nicholas figyelte, ahogy vendégről vendégre halad, és halkan szól hozzájuk, miközben a spenótsalátát szedi. Jól ismerte a feleségét. Nyilván azt remélte, ha telerakja mindenkinek a tányérját, akkor nem arra emlékeznek majd, hogy nem egyformák a tányérok.

Paige a konyhában volt, és éppen a főfogást rakta össze, amikor Renee Russo és Gloria Walker összedugta a fejét, és sutyorogni kezdett egymással. Nicholas éppen az immungyengítő gyógyszerekről és azok szövetekre gyakorolt hatásáról beszélgetett Alistairrel, de fél füllel azért hallgatta, miről beszélget a két feleség. Bármi kitudódik az első, általuk szervezett vacsorával kapcsolatban, az így vagy úgy, de hatással lesz későbbi szakmai előmenetelére.

– Fogadok, hogy egy vagyont fizetett ezekért – mondta Renee. Gloria bólintott.

– Majdnem éppen ugyanilyet láttam *Az aranykezű sebész* című

filmben.

Nicholas nem vette észre, hogy Paige bejött a szobába, és dermedten állt meg mögötte.

– Most nagyon *divatos* az ilyesmi. Sokszor majmokkal rajzoltatnak, aztán valaki van olyan pofátlan, és eladja, méghozzá eredeti művészeti alkotásként.

Gloria látta, hogy Paige az ajtóban áll, ezért mosolygott.

– Jaj, Paige! Éppen a tányérjaitokat dicsérjük.

Paige ekkor eldobta a sült marhahúst, amely a bézsszínű szőnyegre borult, méghozzá szafttal együtt.

Amikor Nicholas hétéves volt, a szülei végül *nem* váltak el. Mi több, a Red Sox meccs utáni héten Nicholas élete – ahogy a szüleié is – csodával határos módon visszakerült a régi kerékvágásba. Három egymást követő napon egyedül evett a konyhaasztalnál, miközben apja whiskyt ivott a könyvtárszobában, anyja pedig a sötétkamrába ment. Nicholas fel-alá járkált az előszobában, hogy hallja léptei visszhangját. A negyedik napon kopácsolást és fűrészelést hallott a padlásról, és tudta, hogy az anyja képkeretet készít. Már sok ilyet készített, például a *Veszélyeztetett fajok* kiállításra, amelynek egyik képe az előszoba falán, a másik pedig a lépcső fölött lógott. Az anyja azt mondta, nem bízná a képeit holmi képkeretezőre, úgyhogy maga vette a fát és a többi szükséges kelléket. Nicholas órákig ült a lépcső tetején, miközben meztelen talpa alatt görgette a kosárlabdát. Tudta, hogy nem kosárlabdázhat a házban, de azt kívánta, bárcsak valaki megmondaná neki ugyanezt.

Anyja előjött a padlásról, jobb hóna alatt egy bekeretezett

képpel. Úgy ment el Nicholas mellett, mintha ott sem lenne. Kiakasztotta a képet a lépcső tetejére szemmagasságba, így akaratlanul is észreveheti bárki. Aztán megfordult, bement a hálószobába, és magára zárta az ajtót.

Az apja kezéről készült kép volt. Nagy, dolgos, erős sebészkéz. Nagyon meglepőnek hatott mellette anyja bársonyos, kecses kézfeje. Mindkét kéz sötét volt, csak halvány fehér fény sejlett fel. Egyértelműen összetartozó kezek, egy házaspár két keze. Érezni lehetett a csillogást és a pompát, de alapvetően a sötét dominált. Anyja kéztartása viszont különös volt. Egyik irányból nézve úgy tűnt, mintha simogatná az apja kezét, de másfelől nézve látni lehetett, hogy imádkozik.

Amikor Nicholas apja hazaért, felment a lépcsőn, és ügyet sem vetett az árnyékban kucorgó fiára. Megállt a képnél, és térdre rogyott.

Éppen ott, ahol Astrid Prescott neve szerepelt, a felesége még odabiggyesztette: *Ne csináld!*

Nicholas figyelte, ahogy az apja bemegy a szobába. Tudta, hogy az anyja éppen ott várakozik. Ezen az éjszakán hagyott fel a reménnyel, hogy apja dicsőségét örökli majd. Inkább azt kívánta, hogy az anyja ereje legyen vele.

Mindenki nevetett. Paige felrohant a hálószobába, és bevágta az ajtót. Rose van Linden lemosta a húst a mosogatónál, és új mártást készített. Alistair Fogerty éppen faragott valamit, miközben sebészvicceket mesélt. Nicholas feltakarította a

szőnyeget, és egy fehér törülközőt tett rá, hogy ne terjedjen tovább a folt. Amikor végzett, úgy tűnt, mintha vendégeik teljesen megfeledkeztek volna róla.

– Kérem, bocsássanak meg a feleségemnek! – kezdte. – Még nagyon fiatal, ráadásul várandós.

Ekkor a nők arca felderült, és mindegyikük a terhességéről és a szüléséről kezdett beszélni. A férfiak pedig gratulációképpen megveregették Nicholas hátát.

Nicholas félreállt, és figyelte, milyen otthonosan esznek a vendégeik az asztalánál. Azon gondolkodott, mikor csúszott ki kezéből az irányítás. Alistair most már az *ő* helyén ült, az asztalfőn. Gloria töltötte az italt. Amikor Paige poharába töltötte magának a vörösbort, az abroszra is jutott belőle. Olyan formát öltött, mint egy kagyló.

Nicholas felment a hálószobába, és azon gondolkodott, mit tehetne. Nem ordíthat, már csak azért sem, mert mindenki várja a nappaliban, valahogy mégis tudatni akarta Paige-dzsel, hogy ennyivel nem ússza meg. Neki most muszáj jó benyomást keltenie, márpedig ehhez Paige közreműködése is kell. Elvárja tőle, hogy segítsen. Tudta, hogy Paige nem úri körökben nevelkedett, de ez nem ok arra, hogy mindig kiboruljon, ha Nicholas kollégáival és azok feleségeivel találkozik. Paige ugyan nem olyan, mint a többi orvosfeleség, sok tekintetben Nicholas sem olyan, mint a kollégái. Legalább megpróbálhatna kicsit alkalmazkodni, ahogy a férje is teszi.

Egy pillanatra ismét látta maga előtt, ahogy Paige rendbe teszi az otthonát – mi több, az egész *életét* –, csak néhány órával azután, hogy Nicholas megkérte a kezét. Visszagondolt az

esküvőjére, ahogy ott állt Paige mellett, és úgy érezte, mellette övé az egész világ. Többé nem kell végigülnie a rideg, hatfogásos vacsorákat, miközben a távol maradottak érdektelen dolgairól beszélnek. Esküjében megígérte, hogy szeretni és tisztelni fogja szegénységben, gazdagságban… Úgy gondolta, és őszintén hitte, hogy amíg Paige mellette van, semmi rossz nem eshet meg. Mi történt az elmúlt hét évben, amitől ennyire megváltozott? Szerelmes volt Paige-be, aki olyan ember volt, amilyen Nicholas csak lenni szeretett volna: egyszerű, őszinte, fittyet hány minden elavult szokásra, és senkinek nem hajlandó behódolni. Most pedig ott áll az ajtóban, és kész lenne visszarángatni Paige-et a kollégáihoz, akik idióta vicceket mesélnek, miközben úgy tesznek, mintha érdekelné őket a vendéglátók háza.

Nicholas sóhajtott. Ez nem Paige hibája, csakis az övé. Maga sem tudta, miért, de ismét kezdte elhinni, hogy csak úgy érdemes élni, ahogy azt a nappaliban szórakozó vendégek teszik. Azon gondolkodott, mit szólna Alistair, ha fogná Paige-et, kimásznának az ablakon, lecsúsznának az ereszcsatornán, és elmennének pizzázni. Azon töprengett, miként hozhatná helyre a dolgokat.

Amikor kinyitotta a szoba ajtaját, nem találta a feleségét. Aztán észrevette, hogy a takaró alá bújt, az ágy jobb sarkába. Az oldalán feküdt, és felhúzta a két térdét.

– Hülyét csináltak belőlem – mondta.

– Nem tudták, hogy te készítetted a mintát – vágta rá Nicholas. – Tudod, Paige, nem minden csak *rólad* szól.

Megfogta a vállát, hogy szembefordítsa, ekkor látta, hogy

könnyek csurognak végig az arcán.

– És nem is a puccos összejövetelekről meg a smúzolásról – mondta Paige.

– És? Akkor most otthagyod őket, és kész?

Nicholas nyelt egyet. Elképzelte, milyen gondosan és aprólékosan festhette Paige a mintákat a tányérokra és a poharakra. Látta magát tízévesen, ahogy szombat reggelenként Miss Lillian illemtanóráján asztali etikettet és keringőt tanult. Szerette vagy sem, az mindegy volt. Tudta, hogy ez is a játék része. Márpedig, ha az ember nyerni akar, akkor *játszania* kell.

– Most lemész ezekhez az idiótákhoz, tetszik vagy sem. Bocsánatot kérsz, és mindent a hormonokra fogsz. Amikor pedig elköszönsz azoktól a némberektől, mosolyogsz, mint a fogpasztareklámban szoktak, és azt mondod, alig várod, hogy újra találkozzatok.

Látta, hogy Paige-nek könnyek szöknek a szemébe.

– Az életünk nem csak attól függ, amit a műtőben teszek. Bárhová megyek, talpakat kell nyalnom, és garantálom, hogy ez totálisan sikertelen lesz, ha az idő nagy részében miattad kell bocsánatot kérnem.

– Képtelen vagyok erre. Nem tudok mosolyogva részt venni idióta vacsorákon és jótékonysági rendezvényeken, amikor tudom, hogy mindenki rajtam köszörüli a nyelvét. Mintha én lennék a társaság szégyenfoltja.

– Menni fog. És meg is teszed – válaszolta Nicholas.

Paige ránézett, és hosszú percekig csak figyelték egymást. Nicholas látta, ahogy ismét könnyek szöknek Paige szemébe.

Végül magához ölelte, arcát pedig felesége hajába temette. – Ugyan, Paige – suttogta. – Csak érted teszem.

Nicholasnak nem kellett felnéznie, hogy tudja, Paige maga elé mered, és még mindig szipog. – Tényleg? – kérdezte halkan.

Az ágy sarkában ültek. Nicholas átkarolta Paige-et, és hallgatták, ahogy a vendégek nevetgélnek, miközben poharak koccannak. Nyilván koccintottak valamire. Nicholas letörölte a könnyeket Paige arcáról.

– Jó ég, Paige! Szerinted nekem jó, ha szomorúnak látlak? Csak ez tényleg nagyon fontos.

Nicholas sóhajtott, majd folytatta. – Apám mindig azt mondta, ha nyerni akarsz, a szabályok szerint kell játszanod. – Paige elfintorodott.

– Nyilván apád *írta* a szabályokat. – Nicholas válla önkéntelenül befeszült.

– Igazság szerint apámnak egy árva fillérje sem volt. Keményen meg kellett dolgoznia mindenért, amije van, ő aztán igazán szegénynek született.

Paige elhúzódott, és Nicholasra nézett. Úgy tűnt, mintha mondani szeretne valamit, de aztán csak a fejét kezdte csóválni.

Nicholas megfogta Paige állát. Talán rosszul ítélte meg. Lehet, hogy neki is éppen olyan fontos a pénz és a hírnév, mint Nicholas korábbi barátnőinek. Kicsit megborzongott, mert nem tetszett neki ez a felismerés.

– Mi az? – kérdezte. – Áruld el!

– Nem hiszem el.

– Mit nem hiszel? Hogy apámnak nem volt pénze?

– Nem – mondta halkan Paige. – Hogy saját maga *választotta*

az életet, amit most él.

Nicholas megkönnyebbülten mosolygott.

– Vannak ennek előnyei. Tudod, mennyi a törlesztőrészlet. Tudod, kik a barátaid. Ráadásul nem kell azzal törődnöd, mit gondolnak rólad a többiek.

– Márpedig neked éppen ez a legfontosabb – válaszolta Paige, és elhúzódott a férjétől. – Ezt miért nem mondtad korábban? – Nicholas megvonta a vállát.

– Soha nem jött szóba.

A távolban valaki elsütött egy viccet.

– Ne haragudj! – mondta Paige, és ökölbe szorította a kezét. – Nem tudtam, hogy ekkora áldozatot kellett hoznod, amiért feleségül vettél.

Nicholas magához ölelte, és addig simogatta a hátát, amíg Paige meg nem nyugodott egy kicsit.

– Feleségül *akartalak* venni. Mellesleg – mondta mosolyogva – még nem adtam fel. Néhány vacsorameghívás, kevesebb sült hús a földön, és máris jobb helyzetben leszünk.

Felsegítette Paige-et.

– Olyan szörnyű lenne? Azt szeretném, hogy a gyerekünk mindent megkapjon, ami nekem megadatott. Azt akarom, hogy királynőként élhess.

Nicholas megfogta Paige kezét, és elindult vele az előszobába.

– Az nem számít, hogy én mit szeretnék? – kérdezte Paige olyan halkan, hogy még ő maga is alig hallotta.

Amikor visszatértek a nappaliba, Paige olyan szorosan fogta

Nicholas kezét, hogy a körmének nyoma belevájt a férfi tenyerébe.

– Sajnálom – mondta. – Mostanában nem érzem igazán jól magam.

Kecsesen megállt, miközben az asszonyok mind a hasára tették a kezüket. Simogatták, nyomkodták, és azt találgatták, mi lesz a gyerek neme. Paige kikísérte az összes vendéget, és amíg Nicholas a másnapi beosztásról beszélt Alistairrel a tornácon, bement, hogy összeszedje a koszos edényeket.

Nicholas a nappaliban találta, ahogy éppen az összes tányért és poharat módszeresen a kandallóba hajigálja. Csak állt, és nézte, ahogy a felesége megállás nélkül mosolyog, miközben dobálja a porcelánokat. Az edények darabokra törtek, és szanaszét hullottak. Eddig soha nem látta, hogy Paige tönkretette volna a saját munkáját. Még azok az apró firkálmányok, amiket telefonálás közben készített, azok is ott lapulnak valamelyik dosszié alján. Paige szünet nélkül törte a tányérokat és poharakat, azután tüzet gyújtott. Ott állt a kandalló előtt, így a lángok megvilágították az arcát, miközben a színes edények egyre sötétebbek lettek. Aztán Nicholas felé fordult, mintha tudta volna, hogy a férfi végig figyeli.

Az asszony eddigi reakciói sehol nem voltak ahhoz képest, amilyen rémisztőnek Nicholas a tekintetét látta. Egyszer találkozott hasonlóval. Tizenöt éves volt, amikor először és utoljára vadászni ment az apjával. Őzet kerestek a még párás, kora hajnali erdőben. Nicholas észrevette a bakot. Megkocogtatta apja vállát, ahogy tanították neki, aztán látta, hogy Robert Prescott felemeli a puskáját. A bak elég messze

volt, de Nicholas tisztán látta, ahogy reszket, aztán megfeszül, tekintetében pedig nyoma sincs már az életnek.

Nicholas hirtelen hátrálni kezdett. Felesége jól kivehető volt a tűz fényében. A szeme éppen olyan volt, mint a csapdába esett állaté.

PAIGE

A konyhában mindenhol utazási prospektusok hevertek. A családtervezéssel kellett volna foglalkoznom, a gyerekszobát festegetni és halvány barackszínű babaholmit horgolni, de helyette én teljesen belehabarodtam mindenféle távoli, ismeretlen tájba. A prospektusok szivárványa borította a konyhapultot, ott ragyogtak az ablak előtti kis padon a türkizkék, lilás rózsaszínű és arany lapok. *Progresszív Turista. Titkos Zugok. Civilizált Kaland.*

Nicholasnak kezdett ebből elege lenni.

– Mi a fenének kellenek? – kérdezte, és lesöpörte őket a tűzhely fekete lapjáról.

– Csak bedobták a postaládába – kerteltem. – Reklámok.

De ez nem volt igaz. Én kértem őket, hol egy dollárért, hol ötven centért, alig várva, hogy nap mint nap új úti célról olvashassak. Átnéztem mindegyiket, ízlelgettem a városok nevét. Dordogne, Pouilly-sur-Loire. Verona és Helmsley, Sedona és Banff. Bhután, Manaszlu, Ghorepani-szoros. Lehetetlen úti célok egy terhes asszony számára: hegymászás vagy biciklizés, védőoltások egész serege. Azt hiszem, azért olvasgattam őket, mert elutazni úgysem tudtam volna. Hanyatt feküdtem makulátlan konyhám padlóján, és elképzeltem a buja virágillatú völgyeket, a zöldellő parkokat és kanyonokat, ahol guanakók, szérók és pandák rejtőznek. Eltűnődtem, milyen

lehet a Kalahári-sivatagban aludni a cserjék között, és közben hallgatni, ahogy a messzeségben antilopok, bivalyok és elefántok vonulnak, gepárdok futnak. A gyermekemre gondoltam, aki napról napra jobban leláncol, és úgy tettem, mintha nem is lennék jelen a saját életemben.

A magzatom húsz centi hosszú volt. Már tudott mosolyogni, kinőtt a szemöldöke, a szempillája, már az ujját szopta. Volt ujjlenyomata és lábnyoma. A szeme még csukva volt, várta, hogy kinyíljon a világ.

Mindent tudtam róla, amit csak lehetett. Olyan sokat bújtam a terhességi és szülési útmutatókat, hogy bizonyos részeket már kívülről fújtam. Tudtam, mik a jóslófájások. Ismertem olyan kifejezéseket, mint *nyákdugó* és *méhszájtágulás.* Néha már el is hittem, hogy ha a terhesség minden részletével aprólékosan tisztában vagyok, az kárpótol az anyai hiányosságokért.

A legnehezebb a harmadik hónap volt. Az első néhány alkalom után már nem hánytam, de ahogy egyre többet tudtam, állandó gyomorgörcs és légszomj kísért. A babám tizenkét hetesen majdnem ötcentis volt, és húszgrammos. Kifejlődtek az ujjai és a hajhagymái. Tudott rugdalózni, mocorogni. Volt már agya, amivel érzékelt, üzent. Abban a hónapban szinte le sem vettem a hasamról a kezem, mintha csak fognám őt. Mert egyszer, réges-régen volt egy másik, tizenkét hetes babám. Nem akartam összehasonlítani, de önkéntelenül is ezt tettem. És arra gondoltam, micsoda szerencse, hogy akkor nem tudtam róla azt, amit most tudok.

Azért vetettem el az első terhességem, mert nem voltam kész az anyaságra; nem tudtam volna olyan életet biztosítani egy

gyermeknek, amilyet érdemel. Örökbe nem adhattam, mert akkor ki kellett volna hordanom, és ilyen szégyent nem hozhattam apámra. Hét évvel később már majdnem sikerült magam meggyőzni, hogy ezek érvényes kifogások. De néha, ahogy a tojáshéjszínű konyhámban ültem, és a hűvös, sima prospektusok képein végigfutott az ujjam, elgondolkodtam, hogy vajon annyira sok minden változott-e azóta. Igen, most már el tudtam tartani a gyermekem. Most már megengedhettem magamnak, hogy megvegyem a gyönyörű, világos fenyőbútort, és a színes, gülüszemű halacskás függőjátékot az ágy fölé. De továbbra is ellenem szólt, hogy nem volt anyám, akiről példát vehettem volna. Ráadásul megöltem az első gyermekem.

Feltápászkodtam, a hasam a konyhaasztal szélének nyomódott. Megrándultam a fájdalomtól. Kerek, kemény pocakom volt, és mintha millió idegvégződés töltötte volna meg. Nem voltam ura a testemnek, ennek az új, gömbölyödő alaknak. Mindenhová beszorultam, falak mellé, éttermi székek közé, ha túl közel tették őket, még a buszon az üléssorok közé is. Nem tudtam megbecsülni, mennyi helyre lesz szükségem, de reméltem, hogy beletanulok.

Nyugtalanul belebújtam a cipőmbe és kimentem az előkertbe. Esett az eső, ám ez nem zavart. Ez volt az egyetlen szabadnapom a héten, Nicholas a kórházban volt, és úgy éreztem, mennem kell valahová, még akkor is, ha Borneó és Jáva ki van zárva. Állandóan mehetnékem volt. Egész éjjel fészkelődtem, soha nem sikerült végigaludnom a nyolc órát. A munkahelyemen fel-alá járkáltam a recepciós pult mögött. Ha leültem olvasni, az ujjaim nyugtalanul mocorogtak.

Felvettem a kabátomat, de be sem gomboltam, csak elindultam. Addig mentem, amíg be nem értem Cambridge belvárosába. Megálltam a metróállomás plexiüvege alatt, egy fekete asszony és a három gyermeke mellett. A nő a hasamra tette a kezét, mint mostanában mindenki. Kénytelen voltam felfedezni, hogy a terhesség közügynek számít.

– Sokat hány? – kérdezte. Megráztam a fejem. – Akkor fiú – felelte, aztán elindult a tócsákba ugráló gyermekeivel az esőben a Massachusetts Avenue felé.

A fejemre húztam a sálam, és ismét kiléptem az esőbe. Végigsétáltam a Brattle-en, megálltam egy templom mögött, egy apró, elkerített játszótérnél. Üresen állt, csupa víz volt minden, a csúszdán még ott fehérlett az előző heti hó. Elfordultam, és továbbsétáltam, amíg a boltok kirakatai és a téglaépületek tágas, faburkolatos falú kúriáknak és csupasz fáknak adták át a helyüket. Csak mentem és mentem, amíg rá nem döbbentem, hogy a temető felé tartok.

Híres temető volt, tele a szabadságharc hősi halottaival, és megdöbbentő sírkövekkel. A kedvencem egy vékony, repedezett tömb volt, amire fel volt vésve, hogy itt nyugszik egy bizonyos Sarah Edwards, akit egy férfi lőtt le, de nem a saját férje. A sírok összevissza, egymáshoz egészen közel sorakoztak, mint egy ferde fogsor. Néhány sírkő felborult, és befutotta a gaz, vagy a borostyán. Itt-ott lábnyomokat láttam a fagyos földön, és elgondolkodtam, hogy rajtam kívül vajon ki jön el ide egyáltalán.

Gyermekkoromban sokszor jártam anyámmal a temetőbe.

– Sehol máshol nem tudok nyugodtan gondolkodni –

mondta. Néha csak üldögélt. Vadidegen emberek sírjánál tette tiszteletét. Gyakran vitt magával, leültünk az imádkozó kezektől sima, meleg kövekre és piknikeztünk.

Anyám gyászhíreket írt a *Chicago Tribune* halálozási rovatába. Többnyire egy telefon mellett ült, és jegyzetelte az információt a legolcsóbb gyászjelentésekhez, amelyek apró, fekete sorokban jelennek meg, akár az apróhirdetések: *PALERMO, Arlington, 1970. július 13. Antonietta (szül. Rizzo), a néhai Sebastia Palermo szeretett neje, Rita Fritzski és Anthony Palermo szerető édesanyja. Búcsúztatás a Della Rosso temetkezési vállalatnál, South Main út 356., Chicago, hétfő reggel 9. Utána gyászmise a chicagói Szeplőtelen Szűzanya-templomban. Tisztelettel meghívjuk a kedves barátokat, rokonokat. A temetés a Riverdale Highland Memorial temetőben lesz.*

Anyám mindennap tucatnyi hasonló hívást fogadott, és sokszor említette, hogy mindig megdöbbenti, mennyien halnak meg Chicagóban nap mint nap. Amikor hazajött, mindig elsorolta az elhunytak nevét. Valahogy megragadtak a fejében, mint másoknak a telefonszámok. Soha nem azért ment el a temetőbe, hogy ezeket a *kuncsaft*jait meglátogassa, legalábbis eredetileg nem ez volt a szándéka. Aztán a szerkesztő néha megengedte, hogy igazi gyászjelentéseket írjon, kisebbfajta helyi hírességekről. Ezek úgy néztek ki, mint egy rövidke újságcikk. HERBERT R. QUASHER, szólt a cím. A HADSEREG LABORATÓRIUMÁNAK VEZETŐJE VOLT. Anyám szerette ezeket a cikkeket.

– Történetet írhatsz – mondta mindig. – Ez az elhunyt régen egy hadihajó legénységébe tartozott. A második világháborúban

tengeralattjárón szolgált. Haditengerészeti veterán volt.

Anyám otthon írta a gyászjelentéseket a konyhaasztalnál. Néha panaszkodott a határidőkre. Azt mondta, haláli, milyen kevés időt kap egy-egy gyászjelentésre, és ez így eléggé viccesen hangzott. Amikor megjelentek, kivágta őket az újságból, és szépen elrakta egy fotóalbumba. Elgondolkodtam, mi történne az albummal, ha tűz ütne ki a házban, és mindhárman meghalnánk. Azt hinné a rendőrség, hogy anya valami beteg sorozatgyilkos volt? Anyám ragaszkodott ahhoz, hogy gyűjtse az írásait, és amikor eltűnt az életemből, az albumot hátrahagyta.

Hetente listába szedte a fontosabb neveket. Aztán szombaton, a szabadnapján elmentünk a közeli temetőkbe, és megnéztük a friss sírhantokat. Anyám odatérdelt ezeknek az ismeretlen embereknek a sírjához, ahol még nem volt sírkő sem. Az ujjai között forgatta a kiásott földet.

– Paige – mondta, miközben kihúzta magát. – Milyen illatot érzel?

Körülnéztem, láttam az orgonabokrokat és az aranyesőt, de nem szívtam be az illatukat. A temetőben valamiért soha nem vettem mély lélegzetet, úgy figyeltem a légzésemre, mintha attól félnék, hogy hirtelen elfogy a levegő.

Egyszer egy vörös levelű japán juharfa alá ültünk, miután meglátogattuk a néhai Mary T. French könyvtárosnőt. Sült csirkét falatoztunk krumplisalátával, és nemtörődöm lezserséggel töröltük a szoknyánkba a kezünket. Aztán anyám elnyújtózott egy régi, füves sírdombon, és a sírkőre hajtotta a fejét. Megpaskolta a combját, hogy feküdjek oda mellé.

– Ránehezedsz – mondtam nagy komolyan, mire anyám előzékenyen odébb húzódott. Mellé ültem, az ölébe hajtottam a fejem, lehunytam a szemem, és mosolyogtam a napsütésben. Anyám szoknyája a nyakamnál lebegett.

– Mama, hová megyünk, miután meghaltunk? – kérdeztem.

Anyám nagyot sóhajtott, egészen felfújta magát, mint egy párna.

– Fogalmam sincs, Paige – mondta. – Szerinted? – Megcirógattam a hűvös füvet.

– Talán mind ott vannak lent, és minket néznek.

– Vagy a mennyben vannak, és onnan néznek minket – felelte anyám.

Kinyitottam a szemem, és addig bámultam a napba, amíg narancssárga, sárga és vörös tűzijátékként káprázni nem kezdett a szemem.

– Milyen a mennyország? – kérdeztem.

Anyám az oldalára fordult, én meg lecsúsztam az öléből.

– Remélem, olyan, amilyet szeretnénk, ha már előtte el kell viselni az életet – válaszolta.

Ahogy most a cambridge-i temetőben sétáltam, arra gondoltam, hogy talán anyám már a mennyben van. Persze ha van mennyország; és ha meghalt. Vajon olyan államban van eltemetve, ahol soha nem havazik? Vagy egy másik országban? Eltűnődtem, hogy ki visz vajon liliomot a sírjára, és ki vésette a feliratot. Vajon a gyászjelentésében benne lenne, hogy Paige O'Toole szerető édesanyja?

Apámat néha megkérdezem, miért ment el az anyám, és ő mindig ugyanazt feleli:

– Mert ezt akarta. – Ahogy teltek az évek, egyre kevésbé tűntek keserűnek ezek a válaszok, persze attól még nem volt könnyebb elhinnem. Az anya, akit az évek során elképzeltem, akinek félénk a mosolya és lebeg a szoknyája, aki egy puszival meggyógyít minden horzsolást és este úgy mesél, mint Seherezádé, biztosan nem ment volna el magától. Inkább elhitettem magammal, hogy valami rajta kívülálló, súlyos oka volt. Talán nemzetközi cselszövésbe keveredett, és a családja védelmében el kellett tűnnie. Azon is elgondolkodtam, hogy talán végzetes szerelemre lobbant valaki más iránt, és szinte meg is bocsátottam neki, hogy emiatt elhagyta az apám, és követte a sorsát. Vagy talán csak nyughatatlan volt. Talán keresett valakit, akit elveszített.

Végigsimítottam a sírköveket, és megpróbáltam felidézni anyám arcát. Végre találtam egy lapos síremléket, lefeküdtem, és ráhajtottam a fejem. Átkaroltam a hasam, és csak néztem a fagyos eget. Aztán csak feküdtem a jeges földön, amíg a csontjaimba nem ivódott az eső, a hideg és a kísértetek.

Anyám a világon azt utálta a legjobban, ha üresen találta a gyümölcsleves kancsót a hűtőben. Ez mindig apám hibája volt; én még túl kicsi voltam, hogy egyedül töltsek magamnak innivalót. Persze apám sem szándékosan csinálta. Mindig máshol járt az esze, és mivel a gyümölcslé nem volt számára prioritás, soha nem ellenőrizte, van-e még limonádé a kancsóban, amikor visszatette. Hetente legalább háromszor láttam, ahogy anyám ott áll a hűtő nyitott ajtajánál, a hidegben, és a kék kancsóval hadonászik.

– Mi a fenéért olyan nehéz összekeverni egy kancsó limonádét a fagyasztott *Minute Maid*ből? – kiabálta, és rám meredt. – Mit csináljak ezzel a két korty maradékkal?

Apró-cseprő ügy volt, de anyám tragédiát csinált belőle, és ha idősebb lettem volna, talán eszembe jut, hogy valami súlyosabb kór állhat a tünetek mögött, de ötévesen fogalmam sem volt minderről. Követtem anyámat, ahogy lesietett apám műhelyébe, és számonkérte az üres kancsót, hadonászott vele, sírt és csak úgy általánosságban kérdezte a világtól, hogy milyen bűnt követett el, amiért így kell élnie.

Ötéves lehettem, amikor először figyeltem oda tudatosan az anyák napjára. Persze előbb is készítettem rajzokat, és apa vett ajándékot, amire rábiggyesztettük a nevem, de abban az évben egy igazán szívből jövő valamit szerettem volna ajándékozni. Apám azt javasolta, fessek, vagy csináljunk házi karamellát, de én eredetibbre gondoltam. Anya ezeknek is örült volna, mosolyog ránk, de én már ötévesen is éreztem, hogy valami olyasmire van szüksége, ami enyhíti a fájdalmát.

Tudtam, hogy van egy vitathatatlan előnyöm: apám feltaláló, és bármit találok ki, meg tudja építeni. Április végén egy este egészen későig ültem a műhelyében a régi kanapén, összekuporodva, állam a térdemre támasztva.

– Apa, szükségem van a segítségedre! – mondtam. Apám éppen gumilapátokat ragasztott egy fogaskerékre valami szerkezethez, ami csirketápot adagol. Azonnal abbahagyta, és rám figyelt. Elmagyaráztam az ötletem, ő pedig lassan bólogatott: kell egy találmány, ami jelzi, hogy mikor kell újratölteni a limonádét a kiürülő kancsóba.

Apám előrehajolt, és kézen fogott.

– Biztos, hogy anya örülne ennek? – kérdezte. – Nem lenne jobb egy csinos pulóver vagy egy parfüm? – Megráztam a fejem.

– Szerintem valami olyasmi kellene neki… – elhallgattam, és megpróbáltam szavakba önteni, amit éreztem. – Valami olyan, ami meggyógyítja a fájdalmát.

Apám olyan áthatóan nézett rám, hogy azt gondoltam, várja, mit mondok még. De ehelyett csak megszorította a kezem, és olyan közel hajolt, hogy összeért a homlokunk. Amikor megszólalt, éreztem a leheletén a mentolos rágót.

– Szóval te is látod… – Aztán mellém ült a kanapéra, és az ölébe vett. Rám mosolygott, ettől olyan jó kedvre derültem, hogy szinte ugrándozni kezdtem. – Kellene egy érzékelő – tűnődött. – És valami jelzőrendszer.

– Igen, apa, pontosan! – lelkendeztem. – Olyan, ami csörög, csörög és nem hagyja, hogy csak úgy üresen visszatedd a kancsót. – Apám nevetett.

– Még soha nem találtam fel olyasmit, ami pluszmunkát ad nekem. – Gyengéden a kezébe vette az arcom. – De megéri. Még mennyire, hogy megéri!

Két hétig dolgoztunk rajta. Mindig vacsora után kezdtük el, és egészen lefekvésig bütyköltünk. Leszaladtunk a műhelybe újabb és újabb csengőket és riasztókat, folyadékérzékeny mikrocsipeket és érzékelőket próbálgatni. Anyám néha bekopogott.

– Miben mesterkedtek? – kérdezte. – Egészen magamra hagytok idefent.

– Frankenstein-szörnyet csinálunk! – kiabáltam, pontosan

úgy ejtve a bonyolult szót, ahogy apám tanította, aki ilyenkor zajosan kalapálni, zörögni kezdett a műhelypadon.

– Óriási rendetlenség van itt, May! – kiabált ő is, és nevetés csengett a hangjában, mint egy aranycsengettyű. – Csupa agyvelő, vér és belek. Jobb, ha nem látod.

Biztos vagyok abban, hogy anyám tudta, mit csinálunk, hiszen egyszer sem jött be, csak korholt minket. Ebben a tekintetben olyan volt, mint egy gyermek. Soha nem kémlelte ki a karácsonyi ajándékot, és nem akart hallgatózni sem, nehogy megtudjon valami titkot. Imádta a meglepetéseket. Nem akarta elrontani.

Anyák napja előtti este el is készült a jelző. Apám töltött egy pohár vizet, és beletette a vékony, ezüstszínű pálcát, azután lassan kiszívta a vizet a pohárból. Amikor már csak két centi maradt az alján, a jelzőpálca csörögni kezdett. Magas, éles hangja volt, kifejezetten idegesítő. Nem véletlenül állítottuk ilyenre. Talán ez tényleg figyelmeztet a limonádéra. A borzalmas zaj egészen addig nem hallgat el, amíg nem töltjük tele a poharat. Ráadásul csörgés közben a jelző tetején piros fény villogott, különös árnyékokat vetve a poharat szorongató ujjainkra.

– Tökéletes – suttogtam. – Ettől minden rendbe jön. – Megpróbáltam visszagondolni azokra a napokra, amikor anyám nem zárkózott be délután négykor a hálószobába, mintha a saját árnyékától rémült volna meg. Amikor nem láttam, ahogy az ajtóra mered, mint aki Szent Pétert várja. Apa hangja riasztott fel.

– De legalábbis jó kezdet lesz – mondta.

Anya a vasárnap mise után elment otthonról, alig vettük észre. Amint kitette a lábát, máris elővettük a legszebb terítőt, az ünnepi étkészletet és csodálatosan megterítettünk. Este hatkor már illatozott a sült hús, gőzölgött a zöldbab, és tele volt a limonádés kancsó is.

Fél hétkor fészkelődni kezdtem a széken.

– Apa, éhes vagyok! – nyafogtam. Apa hatkor megengedte, hogy lefeküdjek a nappaliban, és nézzem a tévét. Amikor kimentem az étkezőből, láttam, hogy az asztalra könyököl, és a tenyerébe temeti az arcát. Nyolckor leszedte az asztalt, még a szalaggal átkötött csomagot is elrakta, amit anyám székére tettünk.

Kihozott nekem egy tányér sültet, de nem voltam éhes. Ment a tévé, én azonban a másik oldalamra fordultam a kanapén, és a párnákba fúrtam a fejem.

– Ajándékot csináltunk, meg minden – mondtam, amikor apám a vállamra tette a kezét.

– Anya csak átment a barátnőjéhez – mondta apám, én meg rámeredtem. Tudomásom szerint anyámnak nem is voltak barátnői. – Most telefonált, hogy ne haragudjunk, amiért kicsit elmaradt, és megkért, hogy adjak egy jóéjtpuszit a nevében Chicago legszebb kislányának.

Döbbenten meredtem apámra, hiszen eddig még soha nem hazudott nekem. Mindketten tudtuk, hogy egész nap nem csörgött a telefon.

Apám megfürdetett, megfésülte a gubancos hajam, és rám adta a hálóinget. Lefektetett aludni, és ottmaradt mellettem, amíg azt nem hitte, hogy végre elaludtam.

Én azonban ébren voltam. Pontosan tudtam, mikor ért haza az anyám. Hallottam, ahogy apám megkérdezi: hol a fenében volt.

– Ne viselkedj úgy, mintha eltűntem volna! – tiltakozott anyám hangosabban és dühösebben, mint ahogy apám szólt hozzá. – Csak egyedül akartam lenni egy kicsit.

Azt hittem, kiabálás lesz, de ehelyett papír zörgését hallottam, amikor apám odaadta anyámnak az ajándékot. Hallottam, ahogy anyám kibontja, és elakad a lélegzete az anyák napi üdvözlőlap olvasása közben. Én diktáltam apámnak: *Azért, hogy ne felejtsük el. Szeretettel: Patrick. Szeretettel: Paige.*

Még mielőtt a lépteit hallottam volna, már tudtam, hogy anyám a szobám felé igyekszik. Kinyitotta az ajtót, és az előszoba beszűrődő fényében láttam, hogy remeg.

– Semmi baj – mondtam, bár nem így terveztem, és nem ezt akartam mondani. Anyám az ágyam mellé kuporodott, mintha ítéletre várna. Lehajtotta a fejét, mint aki imádkozik. Amíg csak bírtam, mozdulatlanul feküdtem, de aztán azt tettem, amit tőle vártam volna: átöleltem, és úgy csimpaszkodtam belé, mintha soha nem akarnám elengedni.

Apám megállt az ajtóban. Elkapta a tekintetem anyám lehajtott feje fölött. Megpróbált mosolyogni, de nem igazán sikerült. Csak közelebb lépett hozzánk. Hűvös kezét a vállamra tette, mint Jézus azokon a képeken, ahol a bénát és a vakot gyógyítja. Úgy fogott, mintha bízna abban, hogy ettől tényleg enyhül a fájdalom.

Amikor kicsi voltam, apám mindig azt szerette volna, ha

papának hívom, ahogy Írországban szólítják a kislányok az apjukat. De én Amerikában nőttem fel, és egészen kicsi koromban apukának, később apának hívtam. Elgondolkodtam, hogy a gyerekünk vajon hogyan szólítja majd Nicholast és mit mond majd nekem. Ezen tűnődtem, amikor felhívtam apámat, furcsamód ugyanabból az utcai fülkéből, ahonnan akkor telefonáltam neki, amikor először érkeztem Cambridge-be. A buszmegálló hideg volt és elhagyatott.

– Papa – mondtam, szándékosan szólítva őt így. – Hiányzol.

Apám hangja megváltozott, mint mindig, amikor meghallott.

– Paige, kicsikém! Már másodszor a héten! Valami különleges alkalom van?

Nagyon nehezen tudtam kimondani. Nem is értettem, miért nem mondtam korábban.

– Gyereket várok – mondtam.

– Gyereket vársz? – Szinte hallottam, ahogy szélesen elvigyorodik. – Unoka! Nohát, ez már igazán valami!

– Májusban szülök – mondtam. – Anyák napja körül. – Apám meg sem lepődött.

– Tökéletes időzítés – nevetett. – Gondolom, már egy ideje tudod – tette hozzá. – Mert, ha nem, hát akkor elég hiábavaló volt a fecsegésem, amikor megpróbáltalak felvilágosítani.

– Igen, már egy ideje tudom – vallottam be. – Csak azt gondoltam… nem is tudom… hogy valahogy lassabban telik majd az idő. – Hirtelen rám jött valami ostoba késztetés, hogy mindent elmondjak, amit az évek során gondosan elhallgattam. Éreztem, hogy a körülményekről biztosan sejt valamit. A nyelvem hegyén volt az áruló mondat: *Emlékszel arra az estére,*

amikor eljöttem otthonról? Nagyot nyeltem, és a jelenre koncentráltam. – Azt hiszem, még szoknom kell a gondolatot – mondtam. – Sem Nicholas, sem én nem számítottunk erre, és igaz, hogy örül neki, de én… még időre van szükségem.

Mérföldekre tőlem apám nagyot sóhajtott, mintha hirtelen visszaemlékezne mindenre, amit nem volt merszem kimondani.

– Mint mindenkinek – rebegte.

Mire visszaértem a környékre, ahol Nicholasszal éltem, már alkonyodott. Halkan osontam végig az utcákon, mint egy macska. Bekukucskáltam a világos ablakokon át a házak szobáiba, és megpróbáltam felidézni magamban a melegséget és a vacsora illatát. Rosszul mértem fel az egyensúlyomat, megcsúsztam egy bokornál, és nekidőltem egy postaládának, ami kinyílt, mint egy lihegő kutya szája. Csupán néhány levél volt benne, legfelül egy rózsaszínű boríték, amire nem írták rá a feladót. A címzett Alexander LaRue volt, Appleton Lane 20., Cambridge. Finom, dőlt kézírással írták, európainak tűnt. Gyorsan körbenéztem, és gondolkodás nélkül zsebre vágtam a levelet.

Ez bűncselekménynek minősült. Nem ismertem Alexander LaRue-t, és nem terveztem, hogy visszaszolgáltatom a levelét. A szívem a torkomban dobogott, ahogy sietősen végigmentem a házak között. Az arcom kivörösödött. Mégis mit képzelek, mit csinálok?

Felsiettem a terasz lépcsőjén, aztán becsaptam magam mögött az ajtót, és mindkét zárat bezártam. Levettem a kabátot és a cipőt. Kalapált a szívem. Remegő ujjakkal nyitottam ki a

borítékot. A levelet ugyanaz a kéz írta finom, dőlt betűkkel, egy papírzacskó letépett darabjára. *Kedves Alexander! Rólad álmodom. Trish.* Csak ennyi. Újra meg újra elolvastam, megvizsgáltam, vajon nem kerülte-e el valami a figyelmem. Ki volt ez az Alexander? És Trish? Felszaladtam a hálószobába, és a szekrényem aljára, egy doboz intimbetét közé rejtettem a levelet. Elgondolkodtam, miféle álmai lehetnek Trishnek. Talán lehunyt szemmel Alexander kezét látta a csípőjén, a combján. Talán visszagondolt egy napra, amikor mezítláb üldögélt egy folyó partján, és a sebesen kavargó vízbe dugta a lábát. Talán Alexander is róla álmodott.

– Hát itt vagy.

Felugrottam, amikor Nicholas belépett. Felemeltem a kezem, ő pedig köré tekerte a nyakkendőjét, és az ágy szélére térdelt, hogy megcsókoljon.

– Mezítlábas, terhes feleség. Éppen az esetem. – Nagy nehezen felültem.

– Milyen volt a napod? – kérdeztem.

Nicholas a fürdőszobából válaszolt, miközben a csapból folyt a meleg víz.

– Gyere be, beszélgessünk! – mondta, és hallottam, ahogy elkezd zuhanyozni.

Leültem a lehajtott vécédeszkára, és éreztem, hogy a párától összegöndörödik néhány elszabadult tincs a tarkómon. A felsőm mellben már túl szűk volt, és a lecsapódó gőzben rátapadt a hasamra. Elgondolkodtam, hogy elmesélem a napom Nicholasnak, elmondom a temetőt, Trish és Alexander levelét, de még mielőtt egyáltalán belekezdhettem volna, Nicholas

elzárta a vizet, és behúzta a zuhanyfülkébe a törülközőt. A csípője köré csavarta, kilépett a zuhany alól, aztán friss párafelhőben kiment a fürdőszobából. Követtem, és figyeltem, ahogy a fésülködőasztalom tükrében az én hajkefémmel választja el a haját. Lehajolt, hogy lássa az arcát.

– Gyere ide! – kért, és a kezem után nyúlt, a tükörben pedig a szemembe nézett.

Leültetett az ágy szélére, kivette a hajgumit a hajamból. Lassan, nyugodt mozdulatokkal fésülgetni kezdte a hajam, le a fejem búbjától a vállamig, szétterítve, mint egy selyemlegyezőt. Hátrahajtottam a fejem, lehunytam a szemem, hagytam, hogy a kefe végigfusson a nedves gubancokon. Éreztem, ahogy Nicholas elsimítja az elektromossággal feltöltődő tincseket.

– Jólesik – suttogtam mély, alig felismerhető hangon.

Halványan a tudatában voltam, hogy lekerül rólam a ruha, és ráfekszem a hűvös, steppelt takaróra. Nicholas a hajam simogatta. Könnyűnek, hajlékonynak éreztem magam. Úgy éreztem, felreppennék, ha nem tartana.

Nicholas hirtelen fölém gördült és gyors mozdulattal belém hatolt. Megvillant a szemem az éles fájdalomtól.

– Ne! – kiáltottam. Nicholas megdermedt, és elhúzódott.

– Mi az? – kérdezte, még mindig félig lehunyt szemmel. – A baba?

– Nem tudom – dünnyögtem, és tényleg nem tudtam. Csak azt tudtam, hogy valami határ húzódott ott, ahol még néhány napja minden a régi volt; amikor Nicholas behatolt, ellenállást éreztem, mintha valami éppen annyira kívül akarná tartani, amennyire ő befelé vágyott. Félénken néztem a szemébe. – Azt

hiszem… most már nem lehet úgy.

Nicholas összeszorította a fogát, és bólintott. A nyakán lüktetett egy ér, és eltartott egy pillanatig, hogy összeszedje magát. Bűntudatom volt, így burkoltam a hasam a takaróba. Nem akartam rákiabálni.

– Hát persze – mondta végül, de gondolatban messze járt. Aztán megfordult, és kiment a szobából.

A sötétben ülve azon gondolkodtam, vajon mi rosszat tettem. Körbetapogatóztam az ágyon, megtaláltam Nicholas levetett ingét, ami szinte ezüstösen fénylett. Felvettem, feltűrtem az ujját, és bebújtam a takaró alá. Az éjjeliszekrényről elővettem egy utazási prospektust, és felkapcsoltam az olvasólámpát.

Hallottam, ahogy lent kinyílik a hűtő ajtaja, majd be is csapódik. Nehéz léptek, halk szitkok. Fennhangon olvasni kezdtem, hogy a szavaim betöltsék a színtelen szoba hideg zugait.

– *A maszájok földje* – kezdtem. – *A tanzániai maszájok kultúrája ritka kincs, amelyet még nem érintett a modern civilizáció. A maszáj asszonyok most is ugyanúgy élnek, mint ahogy az őseik éltek évezredekkel ezelőtt. Sárból és trágyából építenek kunyhót, vérrel kevert aludttejet isznak, és máig követik a régi beavatási szertartásokat, például a serdülő gyermekek körülmetélését.*

Lehunytam a szemem. A többit már kívülről tudtam. A maszájok harmóniában élnek békés környezetükkel, a természet körforgásával, és Istenbe vetett hitükkel. Felkelt a hold, sárga fénye beszűrődött a hálószoba ablakán, és tényleg láttam őt – egy maszáj asszonyt, aki az ágyam lábánál térdelt, sötét bőre fénylett, a szeme ragyogó ónix, a fülében és a nyakán

aranykarikák. Rám nézett, és ellopta a titkaim; kinyitotta a száját, és elénekelte a világ titkait.

A hangja mély volt és dallamos, még soha nem hallottam ilyet. Beleremegtem. Az ének csak szólongatott, hívogatott. Egyre csak ismételgette: *Gyere velem, Gyere velem!* A hasamra szorítottam a kezem, és a vágyódás zsongását éreztem, mintha szentjánosbogarak keringtek volna egy lezárt üvegben. Aztán rádöbbentem, hogy a gyermekem első mocorgását érzem, és máris tudom, miért nem mehetek.

PAIGE

Legnagyobb csalódásomra Jake Flanagan úgy tekintett rám, mintha a bátyám lett volna. A mozi óta egyszer sem csókolt meg, viszont a szárnyai alá vett. Három éven át követtem mindenhová, de még így is távolinak éreztem. A szívébe kívánkoztam.

Azt akartam, hogy belém szeressen. Legalább napjában háromszor imádkoztam ezért, és néha meg is jutalmazott az ég. Volt, amikor kicsöngetés után a Pius Pápa Gimnázium lépcsőjén találtam, ott álldogált a kőfalnak dőlve, és fogpiszkálót rágcsált. Tudtam, hogy meglógott az utolsó órájáról, hogy elkapja a buszt, és ideérjen elém.

– Szia, Bolha! – mondta, mert ezt a becenevet ragasztotta rám. – Mi szépet tanultál ma a kedves nővérektől?

Aztán elvette a könyveimet, és végigsétáltunk az utcán Jake apjának autószerelő műhelyéig, mintha egyébként mindennap ezt tettük volna. Terence Flanagannak a North Franklin utcában benzinkútja és műhelye volt, Jake ott dolgozott délutánonként és a hétvégeken. Leguggoltam a cementpadlóra, rakott szoknyám szétterült, mint egy virág, Jake pedig végigmutogatta, hogyan kell gumit vagy olajat cserélni. Halk, nyugodt hangon beszélt, az óceán jutott róla eszembe, pedig még soha nem láttam.

– Először lepattintod a dísztárcsát – magyarázta, és megfogta

a kereket. – Aztán kilazítod a csavarokat. – Bólogattam és figyeltem, miközben azon gondolkodtam, mit tegyek, hogy végre észrevegyen.

Hónapokon át minden lépésemet megterveztem, hogy hetente néhány alkalommal biztosan összefussunk, de úgy, hogy azért ne menjek az agyára. Egyszer majdnem túlzásba is vittem.

– Tőled nem lehet megszabadulni! – kiabálta Jake. – Tisztára, mint egy pióca.

Sírva mentem haza, és adtam Jake-nek egy hetet, hogy észrevegye, mennyire üres az élete nélkülem. Nem hívott, ám én nem hibáztattam. Képtelen voltam erre. Ehelyett beállítottam a műhelybe, mintha mi sem történt volna. Elszántan követtem az autók között, és áhítattal hallgattam, ahogy biztosítékokról, váltókról és kormánybeállításokról magyaráz.

Tudtam, hogy ez a hitem próbatétele. Úgy nőttem fel, hogy állandóan mások áldozatairól és próbatételeiről tanultam; Ábrahámnak, Jóbnak és magának Jézusnak is bizonyítani kellett az odaadását. Tudtam tehát, ez volt az én áldozatom, és nem volt kétségem afelől, hogy mire számíthatok. Kiállom a próbát, aztán eljön a nap, amikor Jake rájön, hogy nem tud élni nélkülem. Megesküdtem, hogy így lesz, és lassanként így is lett, mert nem hagytam, hogy Isten máshogyan alakítsa.

De az, hogy Jake állandó kísérője lettem, nem azt jelentette, hogy szerelmes belém. Sőt, mi több, Jake állandóan váltogatta a barátnőit. Én pedig segítettem, hogy a randikon jól nézzen ki. Elnyúltam a keskeny ágyon, és figyeltem, ahogy kiválogat három inget, két nyakkendőt és egy kopott farmert.

– A pirosat vedd fel! – mondtam. – És *ne* azzal a nyakkendővel! – Amikor ledobta a csípőjéről a törülközőt, hogy felvegye az alsónadrágját, én a párnába fúrtam az arcom, hallgattam a ruhák suhogását, ahogy öltözött, és elgondoltam, milyen lehet. Megengedte, hogy megfésüljem, bekenjem a frissen borotvált arcát arcszesszel, és még akkor is éreztem az illatát, amikor már elment.

Jake mindig elkésett a randijairól. Lerohant a lépcsőn, lekapta az apja Fordjának a kulcsát a lépcső korlátjára szögelt akasztóról.

– Majd jövök, Bolha! – köszönt el a válla fölött hátrakiabálva. Az anyja kijött a konyhából, három vagy négy kisgyermek csüngött rajta, de mire kiért, Jake mindig elhúzta a csíkot. Molly Flanagan szívbe markoló tekintettel figyelt engem, hiszen ő pontosan tudta, mit érzek.

– Ó, Paige! – sóhajtott. – Maradj nálunk vacsorára, jó?

Jake hajnali kettőkor vagy háromkor állított haza a randevúkról, és én mindig tudtam, hogy így van. Mérföldekre voltunk egymástól, mégis felébredtem rá, és mint valami rossz álomban, láttam, ahogy kihúzza az ingét a farmerja derekából, és megvakarja a nyakát. Volt köztünk valami különleges kapocs. Ha néha beszélni akartam vele, csak el kellett képzelnem, és fél óra múlva meg is jelent a küszöbön.

– Mi az? Szükséged van rám?

Néha éreztem, hogy neki van szüksége rám, így éjszaka rátelefonáltam. A konyhában kuporogva a hálóingem széle alá rejtettem a lábam, és az utcáról beszűrődő gyér fényben tárcsáztam. Jake azonnal felvette.

– Na ezt figyeld, mi történt! – mesélte, a hangjából pedig a szex utáni feldobott lelkesedést hallottam ki. – A Burger Kingben voltunk, és a csaj az asztal alatt lehúzta a sliccem. Hihetetlen, nem?

– De – feleltem, és nagyot nyeltem. – Teljesen hihetetlen.

Jake kétségkívül szeretett engem. Ha megkérdeztem, azt mondta, én vagyok a legjobb barátja. Amikor mononukleózisom volt, egész nyáron az ágyamon ült, és találós kérdéseket olvasott fel egy füzetkéből, amit a radírozható tollakhoz adtak ajándékba. A tóparton, a tábortűz mellett még azt is megengedte, hogy megvágjam a hüvelykujját, és vérszerződést kössünk, hogy mindig ott leszünk egymásnak.

De ha hozzáértem, elhúzódott. Még ha csak összeért a kezünk, akkor is úgy elrántotta, mintha megütöttem volna. Soha nem karolt át, és soha nem fogta meg a kezem. Tizenhat évesen még olyan kis soványka és fejletlen voltam, mint valami madárijesztő. Arra gondoltam, hogy Jake biztos nem akar ilyen barátnőt.

Amikor tizenhét éves lettem, a dolgok kezdtek megváltozni. Harmadikos lettem a Pius Pápa Gimnáziumban, Jake pedig már két éve elvégezte a középiskolát, és az apjánál dolgozott az autószerelő műhelyben. A délutánokat és a hétvégéket vele töltöttem, de ahányszor megpillantottam, elszédültem és görcsbe rándult a gyomrom, mintha lenyeltem volna a napot. Jake néha felém fordult, és megszólalt:

– Bolha… – de aztán elködösült a tekintete, és nem tudta befejezni a gondolatot.

Abban az évben volt a harmadikosok bálja. A Pius Pápa

Gimnázium apácatanítónői feldíszítették a tornatermet, ezüstfóliából csillagokat és piros, gyűrött szalagokat aggattak fel. Nem akartam elmenni. Ha megkértem volna, Jake velem jön, de nem akartam, hogy a báli estét, amiről ezer éve álmodoztam, csak azért töltse velem, mert nem akar megbántani. Úgyhogy inkább csak néztem, ahogy a szomszéd házakban a lányok a kertben fényképezkednek, pörögnek-forognak a fehér és rózsaszínű tüll báli ruhájukban. Amikor mindenki elment, három mérföldet sétáltam Jake házáig. Molly Flanagan nyitott ajtót.

– Gyere be, Paige! Jake mondta, hogy jössz majd. – Jake anyja a kuckóban Twistert játszott a két legkisebbel, Moirával és Petey-vel. A feneke az égnek meredt, a karját keresztbe fonta. Két nagy keble leért a játék matrac színes pöttyeire, és Moira a két lába alatt bujkálva próbálta elérni a sarokban a zöld kört. Mollyt három éve ismertem, és mindig azt szerettem volna, hogy ő legyen az anyám. Jake családjának azt mondtam, hogy anyám elhunyt, és apám olyan mélyen gyászol, hogy azóta a nevét sem bírja hallani. Molly Flanagan megpaskolta a kezem, Terence ír szokás szerint megemelte a söröskorsóját anyám tiszteletére. Csak Jake tudta, hogy nem mondok igazat. Soha nem mondtam el neki sem, de ő olyan jól ismert, hogy pontosan tudtam, amikor rám pillant, érzi, rejtegetek valamit.

– Bolha! – Jake túlkiabálta a tévé zaját, és megriasztotta Moirát, aki eldőlt, elkapta Molly bokáját, és őt is lerántotta.

– Jake azt hiszi, hogy ő Anglia királya – jegyezte meg Molly, és felkapta a kislányát.

Elmosolyodtam, felszaladtam a lépcsőn. Jake a szekrényében

kotorászott, keresett valamit a zoknik, tornacipők és mosatlan alsóneműkupac alatt.

– Szia – szólaltam meg. Nem fordult felém.

– Hol lehet az övem? – kérdezte, ahogy az ember a feleségét vagy a kedvesét kérdezné.

Átnyúltam a karja alatt, és levettem az övet az akasztóról, ahová néhány nappal korábban tette. Jake befűzte a drapp nadrágja derekába. – Teljesen elveszett leszek, amikor majd a főiskolára mész – mondta.

Amint kimondta, én már tudtam, hogy ha Jake azt akarja, hogy maradjak, soha nem megyek a főiskolára, még a rajzzal kapcsolatos terveimet is bármikor feladom. Amikor felém fordult, elszorult a torkom, és könny szökött a szemembe. Megráztam a fejem, és láttam, hogy randihoz öltözött: olajfoltos farmerja és kék munkaruhája az ablak alatt hevert a sarokban. Gyorsan elfordultam, hogy ne lássa a könnyeket.

– Nem tudtam, hogy elmész – mondtam. Jake szélesen rám vigyorgott.

– Péntek van. Nem gondolod komolyan, hogy majd otthon ülök?

Ellépett mellettem, megéreztem a szappanja meg a ruhája ismerős illatát. Sajgott a fejem, és az volt az érzésem, hogy ha most azonnal nem rohanok el, hát meghalok.

Sarkon fordultam, és leviharzottam a lépcsőn. Becsaptam magam mögött az ajtót, és szinte repültem hazáig. Hallottam, ahogy Molly aggódva utánam kiált. Szinte a hátam égette Jake kérdő pillantása.

Otthon hálóingbe bújtam, beestem az ágyba, a fejemre

húztam a takarót, és úgy tettem, mintha nem tudnám, hogy még csak vacsoraidő van. Szenderegtem, aztán hajnali fél háromkor hirtelen felriadtam. Lábujjhegyen elosontam apám szobája mellett, becsuktam az ajtót, és lementem a konyhába. Tapogatózva kinyitottam az ajtót, elhúztam az ajtón lévő függönyt, és ott állt előttem Jake. Egy szál kutyatejet szorongatott a kezében.

– Neked hoztam – mondta, én meg frusztráltan hátraléptem, hiszen nem láttam a szemét.

– De hát ez egy gyom – közöltem.

Közelebb lépett, és a kezembe nyomta a fonnyadt kis növényt. Ahogy összeért a kezünk, láng lobbant bennem, égett a torkom és a szemem. Olyan volt, mint valami hullámvasút, mintha egy szakadék széléről zuhannék lefelé. Egy pillanatig azt sem tudtam, mit érzek, aztán rájöttem, hogy félelmet. Olyan félelmet, mint amikor valaki ráeszmél, hogy kis híján autóbaleset érte. Jake megfogta a kezem, és amikor el akartam húzni, nem engedte.

– Ma volt a bál – mondta.

– Nocsak. – Jake rám meredt.

– Láttam, ahogy a többiek hazajöttek. Elmentem volna veled. Tudod, hogy elkísértelek volna.

Felszegtem az állam.

– De az nem olyan.

Jake végre elengedett. Megdöbbentett, mennyire fázni kezdtem hirtelen.

– Azért jöttem, hogy felkérjelek egy táncra – mondta.

Körbepillantottam a kis konyhában, az edények még mindig

a mosogatóban voltak, a fehér konyhagépeken megcsillant a fény. Jake magához húzott, és most már összeért a kezünk, a vállunk, a csípőnk, a mellkasunk. Éreztem a leheletét az arcomon, és nem is tudtam, hogy nem estem még össze.

– Nincs zene – motyogtam.

– Csak figyelj! – Jake lassan ringatózni kezdett velem. Lehunytam a szemem, meztelen talpam a linóleumra tapadt, hogy érezzem a hűvös padlót, hiszen lángok emésztettek. Megráztam a fejem, hogy kitisztuljanak a gondolataim. Ezt akartam… ezt akartam?

Jake elengedte a kezem, és a tenyerébe vette az arcom. Rám nézett, az ajka a számhoz ért, mint három évvel korábban az autós moziban. Azt a csókot szent ereklyeként hordoztam azóta is. Nekidőltem, Jake ujjai fájdalmasan a hajamba gabalyodtak. A nyelve az ajkamon, aztán a számban kalandozott. Valami éhség támadt bennem, valami égető, kínzó forróság. Átöleltem a nyakát, nem is tudtam, hogyan is kellene ezt szabályosan csinálni, csak azt éreztem, hogy többet akarok, és soha nem bocsátom meg magamnak, ha ezt az alkalmat nem használom ki.

Jake végül elhúzódott. Zihálva álltunk egymással szemben. Aztán felkapta a földre esett kabátját, és elszaladt. Én ott álltam remegve, magam köré font karral, megrémülve a saját hatalmamtól.

– Te jó ég! – mondta másnap Jake, amikor kettesben maradtunk. – Tudnom kellett volna, hogy ilyen lesz.

Felfordított tejesládákon ültünk Jake apjának a műhelye

mögött, és hallgattuk az eső után maradt tócsák körül zümmögő legyeket. Nem csókolóztunk, csak fogtuk egymás kezét. De még ez is próbatétel volt. Jake tenyere körülfogta a kezem, a pulzusa az enyémhez igazodott. Moccanni sem mertem. Még ha csak sóhajtanék, akkor is az történne, mint amikor a karjába borulva, csókkal köszöntem neki. Túl közel kerültünk, a szám szinte égette Jake nyakát, és valami furcsa sajgás áradt szét a két lábam között meg a hasamban. Három év óta először nem bíztam Jake-ben. És ami még rosszabb, hogy magamban még annyira sem.

Kettőnk közül én kaptam szigorúbb vallásos nevelést, bár mindketten katolikusok voltunk, és jól tudtuk, mi a bűn következménye. Megtanultam, hogy a testi gyönyör bűn. A szex gyermeknemzésre szolgál, és a házasság szentsége nélkül tilalmas. Éreztem, ahogy a mellem, a combom felforrósodik, felgyorsul a vérkeringésem, és tudtam, hogy ezek azok a bűnös gondolatok, amelyektől folyamatosan óva intettek. Nem értettem, hogy ha valami ennyire jó, az hogy lehet ennyire rossz. Nem tudtam, kitől kérdezhetném meg. De önkéntelenül is vágytam Jake közelségére, olyan közel akartam lenni hozzá, amennyire csak lehet.

Jake megsimogatta az ujjamat, és kelet felé mutatott, ahol egy szivárványt pillantottunk meg. Le akartam rajzolni ezt az érzést: Jake és én, ahogy védelmezőn körülfon bennünket az ibolyaszín, narancssárga és indigókék koszorú. Visszagondoltam az elsőáldozásra, amikor a pap egy kis száraz ostyát helyezett a nyelvemre.

– Krisztus teste – mondta, és én kötelességtudóan feleltem:

– Ámen. – Később megkérdeztem Elysia nővért, hogy az

ostya valóban Krisztus teste volt-e, mire ő azt válaszolta, hogy ha szívből hiszem, akkor igen. Azt is mondta, hogy szerencsés vagyok, amiért magamhoz vehetem az Úr testét, és azon a napsütéses délutánon kitárt karral sétáltam, meg voltam győződve arról, hogy az Úr velem van.

Jake átkarolta a vállam, az ujjait a hajamba temette, engem pedig ismét elárasztottak az érzelmeim.

– Nem tudok dolgozni. Sem aludni. Sem enni – mondta Jake, majd megdörzsölte a száját. – Megőrjítesz.

Csak bólintottam, nem jutottam szóhoz. Odahajoltam, és megcsókoltam a nyakát a füle alatt. Jake felmordult, lelökött a tejesládáról. Elterültem a nedves fűben, ő hevesen szájon csókolt. A keze a nyakamról a pamutblúzom alá csúszott, ám a mellem alatt megállt. Éreztem az ujjait a bőrömön, ökölbe szorította a kezét, mintha önuralmat akarna erőltetni magára.

– Házasodjunk össze! – mondta.

Nem is a szavak sokkoltak, hanem az, hogy rádöbbentem, mennyire benne voltam ebben. Egész életemben csak őt akartam, és tudtam, hogy ez a lázas sóvárgás egyre erősebb lesz. Csak úgy enyhülhet, ha átadom magam, ha elárulom a titkaimat és átengedem a fájdalmam, mégis valahogy úgy éreztem, hogy erre képtelen lennék. Ha találkozgatok Jake-kel, elemészt a tűz; biztosan nem tudnék ellenállni, és megtörténik a visszafordíthatatlan.

– Nem házasodhatunk össze – mondtam, majd elhúzódtam. – Még csak tizenhét vagyok.

Jake felé fordítottam az arcom, de a szemében csak a saját tükörképem láttam. – Azt hiszem, jobb, ha többé nem

találkozunk – mondtam elcsukló hangon.

Felálltam, ám Jake nem engedte el a kezem. Éreztem, ahogy elöntenek a pánik hullámai.

– Paige – mondta –, haladjunk lassan! Jobban ismerlek, mint te saját magad. Tudom, hogy ugyanazt akarod, amit én.

– Tényleg? – suttogtam, és haragudtam, amiért eltűnt minden önuralmam, és mert Jake-nek valószínűleg igaza volt. – És te mit is akarsz pontosan, Jake? – Jake felállt.

– Tudni akarom, mit látsz, ha rám nézel. – Szorosan fogta a vállam. – Tudni akarom, melyik Stooge a kedvenced, a nap melyik órájában születtél, és mi az, amitől a legjobban félsz a világon. Tudni akarom, hogy milyen vagy, amikor elalszol. – Ujjai hegyével végigsimította az állam. – És melletted akarok lenni, amikor felébredsz.

Egy pillanatra felötlött bennem, vajon milyen életem lehetne, ha körbevenne Jake nagy, nyüzsgő családja. A régi, családi Bibliában a neve mellé írnám a nevem, és reggelente látnám, amikor munkába indul. Magam előtt láttam ezeket a dolgokat, amikről ábrándoztam, ugyanakkor meg is remegtem a gondolattól. Nem így volt megírva; fogalmam sem volt, hogyan illeszkedhetnék bele egy ilyen hétköznapi, szoros kötelékbe.

– Már nem vagyok biztonságban melletted – suttogtam.

Jake úgy nézett rám, mintha életében először látna.

– Én sem melletted – mondta.

Aznap este megtudtam az igazságot a szüleim házasságáról. Apám a pincében barkácsolt, amikor hazaértem. Még mindig nyugtalan voltam, Jake kezére gondoltam. Apám a

barkácsasztal fölé hajolva egy műanyag alkatrészt szerelt a gyógyszeradagoló cumira, amiből, ha kész lesz, szirupos gyógyszereket lehet majd adagolni kisgyerekeknek.

Olyan régóta nevelt egyedül az apám, hogy nem is volt furcsa őt a szerelemről kérdezni. Nem igazán jöttem zavarba, inkább attól tartottam, hogy azt hiszi, bűntudatom van valamiért, és egyszerűen elküld gyónni. Néhány percig figyeltem, néztem a világosbarna haját, borostyánszínű szemét és ügyes, alkotó kezét. Mindig azt hittem, hogy olyan fiúba szeretek majd bele, aki rá hasonlít, de Jake egészen más volt. Kivéve egészen jelentéktelen dolgokban. Hiszen mondjuk, ha kártyáztunk, mindketten hagytak csalni és nyerni. Általában úgy figyeltek minden szavamra, mintha legalábbis államtitkár lennék, és amikor pocsékul éreztem magam, csak ők ketten tudtak felvidítani. Csakis akkor hittem azt, hogy én vagyok a világ közepe, ha apám vagy Jake mellett voltam.

– Honnan tudtad, hogy feleségül fogod venni anyát? – kérdeztem kertelés nélkül.

Apám nem nézett fel, csak sóhajtott.

– Akkoriban jegyben jártam egy másik lánnyal. Patty volt a neve, Patty Connelly, és a szüleim legjobb barátainak a lánya volt. Mindnyájan együtt jöttünk el Donegalból, amikor ötéves voltam. Pattyvel együtt nőttünk fel, mint két igazi amerikai gyermek. Pucéran úszkáltunk a kis nyári felfújhatós medencében, egyszerre lettünk bárányhimlősek, és az összes iskolabálon én voltam a kísérője. Tudod, valahogy magától értetődőnek vették, hogy én és Patty…

Odaálltam apám mellé, és meghúztam egy fekete vezetéket,

amikor intett.

– Na és anya? – kérdeztem.

– Az esküvő előtt egy hónappal feltettem magamnak a kérdést, hogy mégis miért akarom elpazarolni az életem. Nem voltam szerelmes Pattybe. Felhívtam, és megmondtam neki, hogy mégsem veszem feleségül. Három órával később visszahívott, és közölte, hogy bevett harminc altatót. – Apám leült a poros, zöld kanapéra. – Igazi fordulat, ugye, kislányom? – kérdezte erős, megnyugtató ír tájszólásával. – Kórházba kellett vinnem, és megvártam a gyomormosás végét, aztán visszavittem a szüleihez. – Apám a kezébe temette az arcát. – Na szóval, utána a kórházzal szemben lévő kis étkezdébe mentem, és ott volt anyád. Egy magas bárszéken ült, és cseresznyés pitével össze volt kenve a keze. Egy piros kockás kis felső volt rajta és fehér rövidnadrág. Nem tudom, hogy van ez, Paige, tényleg nem tudnám megmagyarázni, de amikor beléptem, ő megfordult, és amikor találkozott a tekintetünk, megszűnt a világ.

Lehunytam a szemem, hogy elképzeljem. Nem hittem, hogy igaz lehet, elvégre anyám szemszögéből nem ismertem a történetet.

– És aztán? – kérdeztem.

– Három hónappal később összeházasodtunk. Édesanyádnak nem volt könnyű dolga. Az esküvőn a vén, süket nagynénik Pattynek szólították. Azt a porcelán-, kristály- és ezüstkészletet kapta ajándékba, amit Patty választott, hiszen a vendégek már megvették az ajándékokat, amikor visszamondtam a házasságot.

Apám felállt, és visszatért a cumihoz. A hátát figyeltem, és az ünnepekre gondoltam, amikor anyám a rózsás porcelántányérokkal és az aranyozott szélű kristálypoharakkal terített csendesen, boldogtalanul. Eltűnődtem, milyen lehet úgy élni, hogy valakinek a nyomdokaiban kell járni. Talán, ha a porcelán étkészletünk kék szélű vagy geometriai mintás, akkor anyám velünk marad…

– És Pattyvel mi történt? – kérdeztem.

Később apám fölém hajolt, és nézte, ahogy alszom. Éreztem a lélegzetét.

– Ez még csak a kezdet – mondta. – Tudom, hogy most nem ezt akarod hallani, de nem ez a fiú lesz életed párja.

Miután kiment a szobámból, még sokáig visszhangzottak a fejemben a szavai, és nem értettem, honnan tudhatná mindezt. A nyitott ablakon fülledt szél fújt be, éreztem, hogy hamarosan elkezd majd esni. Gyorsan felpattantam, magamra kaptam az előző napi ruháimat. Hangtalanul leosontam a lépcsőn, ki a házból. Nem kellett visszanéznem, tudtam, hogy apám lehajtott fejjel, üvegnek támasztott kézzel figyel a hálószobájából.

Egy saroknyira jutottam otthonról, amikor leestek az első nehéz, hideg cseppek. Mire Flanaganék benzinkútjához menet félúton jártam, a szél már a hajamat tépte, a kabátom pedig rám tapadt. Az arcomat és csupasz lábamat verte az eső, és ha nem jártam volna éveken át erre, biztosan eltévedtem volna a viharban.

Jake kimenekített az ítéletidőből, megcsókolta a homlokom, a szemem, a kezem. Lehámozta rólam a csuromvizes kabátot, és

egy régi törülközőbe tekerte a hajam. Nem kérdezte, mit keresek ott, és én sem kérdeztem, hogy ő miért van ilyenkor a műhelyben. Egy Chevy csomagtartójának dőlve simogattuk egymás arcát, felfedeztünk minden vonást, minden rezdülést.

Jake egy szervizre váró Jeep Cherokee terepjáróhoz vezetett, aminek nagy, nyitott csomagtartója volt. A hátsó ablakon át figyeltük a vihart. Jake levette rólam a blúzt, kikapcsolta a melltartóm, és a nyelve a mellbimbómon kezdett kalandozni. Végigsimította az oldalam, a hasam, kicipzárazta a szoknyám, majd lehúzta rólam. Éreztem a lábam alatt az autó durva kárpitját, és Jake kezét a mellemen, aztán az ajkát a bugyimon. Megremegtem, hiszen a lélegzete jobban égetett, mint a sajgó sóvárgás a két combom között.

Meztelenre vetkőztetett, és birtokló mozdulattal végigsimított.

– Gyönyörű vagy – suttogta halkan, mint egy fohászt, majd fölém hajolt, hogy megcsókoljon. Nem hagyta abba, miközben ő is levetkőzött, megsimogatta a hajam, és a lábam közé feküdt. Úgy éreztem, mintha ezernyi üvegcserép színkavalkádja kavarogna bennem, és mind egyszerre törne még apróbb darabokra. Amikor Jake belém hatolt, megszűnt a világ, aztán magamhoz tértem annyira, hogy legalább levegőt vegyek, és mozogjak. Amikor eljött a pillanat, és ezerfelé szóródtak a színes üvegcserepek, tágra nyílt a szemem. Nem Jake-re gondoltam, és nem a gyorsan múló, éles fájdalomra, nem is a Jeep émelyítő cigarettafüst- és pomádéillatára. Csak a viharos, éjszakai égboltot fürkésztem, és vártam, hogy az Úr lesújtson rám.

NICHOLAS

A kék padlószőnyegen úgy feküdtek a nők, mint az apró szigetek, égre meredő, gömbölyű hasuk remegett, ahogy zihálva kifújták a levegőt. Nicholas elkésett a szülésfelkészítő foglalkozásról. Ez már a hetedik volt a tízből, de ő most jött el először, mert a többinél mindig ügyeletes volt. Paige ragaszkodott ehhez.

– Lehet, hogy tudod, hogyan kell levezetni egy szülést, de nagy különbség van az orvosi beavatkozás és a támogató szülési segítő között – mondta.

Nem is beszélve az apáról, gondolta Nicholas, de nem szólt egy szót sem. Paige így is éppen elég ideges volt, bár ezt nem vallotta be. Jobb, ha nem tudja, hogy a terhesség utolsó harmadában Nicholas minden éjjel verejtékben úszva riadt fel, úgy aggódott a gyermek miatt. Nem a szülés aggasztotta, hiszen azt fél kézzel is le tudná vezetni. Hanem az, ami utána következik. Még soha nem volt a kezében csecsemő, kivéve amikor rezidensként az újszülöttosztályra osztották be. Fogalma sem volt, mit kell csinálni egy síró gyerekkel, hogy kell büfiztetni, és milyen apa lesz belőle egyáltalán, ha többet van a munkahelyén, mint otthon. Paige persze a gyerekkel lesz éjjel-nappal, és Nicholas úgy gondolta, hogy ez sokkal jobb, mint a bölcsőde… Legalábbis szerette volna úgy gondolni. Néha kétségei támadtak, mit taníthatna a felesége egy gyereknek,

amikor ő maga is olyan keveset tud a világról. Majdnem vett egy csomó színes könyvet: *Hogyan beszélgessünk a babával, 101 módszer a kisgyermek tanítására, Útmutató SZÜLŐKNEK a fejlesztő játékokhoz* – de tudta, hogy Paige csak megbántódna ezen. Annyira felzaklatta őt a várandósság, hogy Nicholas megfogadta, a szülésig egyetlen olyan szót sem szól, amivel még jobban aggasztaná. Megállt az ajtóban, az ajtófélfát szorongatva figyelte a szülésfelkészítő foglalkozást, miközben elgondolkodott: *elképzelhető, hogy szégyelli a feleségét?*

Paige a legtávolabbi sarokban feküdt, a haja kibontva keretezte az arcát, keze hatalmas pocakján nyugodott. Csak ő jött a férje nélkül, és amikor Nicholas odasietett, beléhasított a bűntudat. Leült Paige mögé, a foglalkozást vezető nővér pedig odasietett, kezet fogott vele, és kezébe nyomta a névtábláját: *NICHOLAS* állt rajta, a sarkába pedig egy dundi, mosolygó babát rajzoltak.

A nővér kettőt tapsolt, Nicholas pedig látta, ahogy Paige kinyitja a szemét. Fejjel lefelé rámosolygott, és rögtön tudta, hogy Paige nem is igazán relaxált, csak tettette. Azonnal tudta, Nicholas mikor lépett a terembe.

– Üdv a *Bűntudatos Férjek Klubjá*ban! – suttogta.

Nicholas hátradőlt egy otthonról ismerős párnán, és hallgatta, ahogy a nővér a vajúdás három szakaszának lefolyásáról értekezik. Próbálta visszatartani az ásítást. A nővér képeket mutogatott, amin a magzat keresztbe font karral és lábbal éppen áthalad a szülőcsatornán. A terem másik végében egy élénk, szőke nő emelte fel a kezét.

– Az tényleg igaz, hogy olyan vajúdásra számíthatunk,

amilyen az anyánké volt? – kérdezte.

A nővér összevonta a szemöldökét.

– Minden csecsemő esete más – tűnődött el. – De valóban lehet összefüggés.

Nicholas érezte, hogy Paige megdermed.

– Ez van – suttogta, és Nicholasnak eszébe villant az előző este, amikor hazajött a kórházból. Paige a kanapén ült ujjatlan hálóingben, bár kint igen hideg volt. Sírt, még csak meg sem próbálta letörölni a könnyeit. Odaszaladt és a karjába vette.

– Mi a baj? – faggatta, és Paige még mindig sírva a tévére mutatott, ahol valami giccses Kodak reklám ment. – Néha rám jön, nem tehetek róla – mondta szipogva, bedagadt szemmel.

– Nicholas? – A nővér már másodszor szólt.

A többi apajelölt vigyorogva meredt rá, és Paige megpaskolta a kezét.

– Hajrá! – mondta. – Nem lesz vészes.

A nővér egy kitömött, fehér, kádszerű valamit tartott elé, amiről szíjak lógtak.

– Most, hogy első alkalommal eljött, rögtön ismerkedjen is meg az apapocakkal! – mondta, miközben felsegítette a földről. – Csak hogy el tudja képzelni, milyen.

– Ne bolondozzunk már! – motyogta Nicholas.

– Nos, Paige hét hónapja küszködik ezzel – korholta a nővér. – Maga is kibírja fél óráig, nem?

Nicholas szúrós pillantást vetett rá, és belebújt a tizenöt kilós csomag tartószíjába. A puha műpocak kiszámíthatatlanul rengett, és amikor Nicholas megmozdult, egy nagy golyóscsapágy nyomta meg a húgyhólyagját. A nővér becsatolta

a szíjat a vállán és a derekán. – Sétálgasson egy kicsit! – mondta.

Nicholas tudta, hogy a nővér arra vár, vajon mikor bukik majd orra. Óvatosan lépkedett, nem hagyta, hogy az ingadozó súly és a hátfájás megzavarja. Diadalmasan fordult Paige és a többiek felé. Mögötte megszólalt a nővér.

– Kocogjon! – utasította.

Nicholas szétterpesztett lábbal próbált egyre gyorsabban mozogni, totyogva ugrálni. Néhány kismama elnevette magát, ám Paige arca rezzenéstelen maradt. A nővér a földre ejtett egy tollat.

– Felvenné kérem, Nicholas?

Nicholas megpróbált megroggyantott térddel leereszkedni, ám a papapocak folyékony belseje balra löttyent, és ő elveszítette az egyensúlyát. Négykézlábra huppant, majd lehajtotta a fejét.

Körülötte nevetés hangzott fel, csengett tőle a füle és remegett a térde. Felszegte az állát, majd elfintorodott. A többi férjre és feleségre nézett, akik megtapsolták, aztán a tekintete a saját feleségén állapodott meg.

Paige néma csendben ült, nem tapsolt, nem mosolygott. Vékony, ezüstös csík futott végig az arcán, és Nicholas látta, ahogy letörli a könnycseppet. Aztán feltérdelt, majd nagy nehezen talpra kecmergett, és megállt a férje mellett.

– Nicholasnak nagyon nehéz napja volt – mondta. – Azt hiszem, jobb, ha most hazamegyünk.

Nicholas figyelte, ahogy Paige lecsatolja és lefejti róla az apapocakot. A nővér elvette, mielőtt még a teljes súlyát megemelte volna. Nicholas rámosolygott a többiekre, és követte

a feleségét, ki az ajtón, le a kocsihoz. Paige nehezen préselődött a volán mögé, és fájdalmasan hunyta le a szemét.

– Nem esett jól, hogy így láttalak – mondta, és amikor kinyitotta tiszta, égszínkék szemét, egyenesen keresztülnézett a férjén.

PAIGE

Egy négyes erősségű hurrikán kellős közepén szültem. A nyolcadik hónap végén jártam, egész nap a fülledt hőségtől kimerülten ültem a kanapén, és az időjárás-jelentést hallgattam a közelgő viharról. Abnormális időjárás volt, az esőzés három hónappal a szokásosnál előbb érkezett északkelet felől. Az időjárás-jelentésben azt javasolták, hogy szigeteljük le ragasztószalaggal az ablakokat, és tartalékoljunk vizet a fürdőkádban. Máskor meg is tettem volna, de most túl kimerült voltam.

Nicholas csak éjfélkor ért haza. A szél már erős volt, úgy üvöltött, mint egy gyerek, akit fájdalmak kínoznak. A férjem a fürdőszobában vetkőzött le, és halkan osont az ágyba, nehogy felébresszen, de amúgy is nyugtalanul aludtam. Sajgott a hátam, és háromszor is felkeltem pisilni.

– Ne haragudj! – mentegetőzött Nicholas, amikor látta, hogy megint ébren vagyok.

– Ne aggódj! – nyugtattam és felültem. – Csak kiszaladok a fürdőszobába.

Amikor felálltam, víz csöpögött a lábamra, én meg ostobán arra gondoltam, hogy biztos valahogy beesett az eső.

Két órával később éreztem, hogy valami nincs egészen rendjén. Nem ment el a magzatvíz, legalábbis nem úgy, ahogy a szülésfelkészítőn mondták, viszont ahányszor felültem, mindig

csepegett a lábamra.

– Nicholas! – szólaltam meg reszkető hangon. – Csöpög a magzatvíz.

Nicholas megfordult, és a fejére húzta a párnáját.

– Valószínűleg egy kis hasadás keletkezett a magzatburkon – motyogta. – Még csak a nyolcadik hónapban vagy. Próbálj meg aludni, Paige!

Megragadtam a párnát, és áthajítottam a szobán. Jeges félelem dermesztett meg.

– A francba is, én nem valamelyik páciensed vagyok, hanem a feleséged! – Azzal összegörnyedtem, és sírva fakadtam.

Megint a fürdőszobába igyekeztem, amikor a hátam felől a sajgás előrekúszott a hasamra, és a bőröm alá fészkelte be magát. Nem fájt, legalábbis még nem nagyon, de tudtam, hogy ez az, amit a nővér nem tudott pontosan szavakba önteni: egy fájás. Megkapaszkodtam a fürdőszobapultban, és a tükörbe bámultam. Újabb görcs jött, mintha kezek markolásznának belülről, és magamba akarnának rántani. Egy trükk jutott eszembe, amit Bertrice nővér mutatott nekünk fizikaórán, amikor tizenegyedikes voltam: füstöt fújt egy kólásüvegbe, amíg ki nem szorította az összes oxigént, aztán bedugaszolta az üveget, és amikor megérintette az oldalát, a kólásüveg összeroskadt.

– Nicholas… – suttogtam. – Segítened kell!

Nicholas felhívta a szülészorvost, én pedig összekészítettem a kórházi táskát. Tényleg még egy teljes hónap lett volna hátra, de tudom, hogy májusban sem lett volna összekészítve a holmi. Azzal ugyanis beismertem volna az elkerülhetetlent, én viszont

még az utolsó pillanatban sem hittem el, hogy az anyaság a sorsom.

A szülésfelkészítőn megtanultam, hogy a vajúdás korai szakasza hat-tizenkét órán keresztül tart, hogy a fájások rendszertelenül jelentkeznek, és akár órák is eltelhetnek közöttük. Megtanultam, hogy ha megfelelően lélegzem, *belégzés*–kettő–három–négy, *kilégzés*–kettő–három–négy, és közben egy homokos tengerpartra gondolok, akkor úrrá lehetek a fájdalmon. De az én vajúdásom villámcsapásként kezdődött. Rögtön ötperces fájásokkal. És ilyen kínt soha, a legrosszabb rémálmomban sem tudtam volna elképzelni.

Nicholas egy bevásárlószatyorba tömte a fürdőköpenyem, két pólót, sampont és a fogkeféjét. Mellém térdelt a fürdőszoba padlójára.

– Úristen! Háromperces fájások! – szörnyülködött.

Nagyon fájt, a kocsiban sehogy sem tudtam kényelmesen elhelyezkedni, és elkezdtem vérezni. Ahányszor újabb fájás jött, megragadtam Nicholas kezét. Az eső olyan hangosan verte az autót, hogy a saját sikoltozásomat is túlharsogta. Nicholas bekapcsolta a rádiót, és énekelt nekem. Ha nem tudta a dalszöveget, akkor improvizált. Kihajolt az ablakon, és az üres útkereszteződésekben elkiáltotta magát:

– Szül a feleségem! – és úgy hajtott át minden piroson, mint egy őrült.

A Brigham Szülészeti Klinika tűzvédelmi területénél tilosban parkolt. Segített kikászálódni a kocsiból. Szidta az időjárást, az utakat, és azt, hogy a Mass General Kórháznak nincs szülészete. Az eső szakadt, mintha dézsából öntötték volna, elázott és rám

tapadt a ruha, úgyhogy tisztán láttam, ahogy minden fájásnál megfeszül a hasam. Nicholas bekísért a sürgősségi váróba, ahol egy kövér, fekete asszony ült, és a fogát piszkálta.

– Előjegyzett páciens – hadarta a férjem. – Prescott. Paige.

Nem láttam a nőt, mert a hasamat szorongatva görnyedtem össze a széken. Hirtelen megjelent az arca, kerek volt, sötét, a szeme sárgás, mint egy tigrisé.

– Kedveském, úgy érzi, nyomnia kell? – kérdezte.

Nem tudtam megszólalni, csak bólintottam, ő pedig máris intézkedett, és szerzett kerekesszéket meg ápolót. Nicholas kezdett megnyugodni. Egy régebbi építésű szülőszobába vittek.

– És mi van az új építésű részleggel? – kérdezte. – A szép függönnyel, az otthonos ágyneművel, meg ilyesmivel?

Engem nem érdekelt, nekem egy barlang is jó lett volna fenyőgallyakkal.

– Sajnálom, doktor úr – felelte az ápoló. – Tele a szülészet. Úgy tűnik, a hurrikán okozta légnyomástól nagyon sok állapotos nőnél megindult a szülés.

Nicholas egy perc múlva már ott állt mellettem, a másik oldalamon a szülésznő figyelt. Noreen volt a neve, és jobban bíztam benne, mint a férjemben, aki már több száz ember életét megmentette. Noreen megigazította a lepedőt a két lábam között.

– Tíz centi a tágulás – mondta. – Itt az idő.

Kiment, és kettesben hagyott a férjemmel. Követtem a pillantásommal.

– Ne aggódj, Paige! Mindjárt jön dr. Thayer. – Nicholas a térdemre tette a kezét, és finoman masszírozott. Hallottam a

saját szaggatott légzésem, és éreztem a gyors vérkeringésem. Ránéztem, a fájdalom szinte kijózanított, mintha most látnék először élesen. Szinte tisztán láttam a jövőm. Így döbbentem rá, hogy nem is ismerem ezt az embert, és a legrosszabb még hátravan.

– Ne érj hozzám! – suttogtam.

Nicholas elugrott, én pedig karikás szemébe nézve láttam a meglepetését, a fájdalmát. Életemben először azt gondoltam: *úgy kell neked*.

Dr. Thayer sietve érkezett, még be sem kötötte hátulról az orvosi köpenyét.

– Nem tudott várni még egy hónapot, Paige?

Elém guggolt, én pedig alig voltam tudatában, hogy vizsgál, tapogat, tágít. Tiltakozni akartam, hogy igenis *tudtam volna* várni, akár az egész életemet is szívesen végigvárnám, annyira félek ettől a gyerektől. De ez hirtelen mégsem volt igaz. Most már csak meg akartam szabadulni a lüktető nyomástól és a kínzó fájdalomtól.

Nicholas megfogta az egyik lábam, Noreen a másikat támasztotta, én pedig nyomtam, és úgy éreztem, kettészakadok. Noreen egy tükröt tett a két lábam közé.

– Itt a fejecske, Paige – mondta. – Érzi?

Megfogta a kezem, és oda akarta húzni, de én elrántottam.

– Csak vegyék már ki belőlem! – zokogtam.

Nyomtam, csak nyomtam, az arcomba tolult az összes vér, égett a szemem és a fejem. Aztán hátrahanyatlottam.

– Nem megy – nyöszörögtem. – Nem bírom.

Nicholas hozzám hajolt, és suttogott valamit, de én Noreen

és dr. Thayer halk tanácskozását hallgattam. Orvoscsapatot emlegettek, meg azt, hogy nem jön elég gyorsan a baba. Eszembe jutott, amit a terhességem elején olvastam. A tüdő. A nyolcadik hónap végére a tüdő még éppenhogy csak kifejlődött.

Még ha a baba idejében ki is bújik, talán akkor sem tud majd lélegezni.

– Na még egyszer! – mondta a doktornő, és én minden erőmet megfeszítve nyomtam újra. Biztos voltam abban, hogy érzem az orrát, a kis hegyes orrocskáját, ahogy hozzám nyomódik. *Gyere ki*, gondoltam, és dr. Thayer rám mosolygott.

– Kint is van a feje – mondta.

Utána már könnyű volt: a válla, a vastag, lilás köldökzsinór, majd egy nyúlánk, vékonyka kis apróság feküdt visítva a két lábam között. Kisfiú. Tudtam, hogy fiú lesz, de az utolsó pillanatig reméltem, hogy talán mégis lány. Most szinte lesokkolt. Csak néztem a fiam, és azon gondolkodtam, hogy is férhetett el bennem. Az orvosok elvitték, Nicholas velük ment.

Csak fél órával később vehettem a kezembe. Azt mondták, tökéletesen rendben van a tüdeje. Vékonyka, de egészséges. Tipikus újszülött arca volt, lapos, indián arc, ritkás, sötét haj, obszidián szempár. Kis dundi, borsószem lábujjait behajlította. A hasán piros anyajegy volt, kicsit úgy nézett ki, mintha lezser kézírással valaki egy huszonkettes számot firkált volna oda. – Biztos lepecsételte az orvos, aki megvizsgálta – tréfált Nicholas.

Megcsókolta a homlokom, és csak nézett rám égszínkék szemével, én pedig már bántam, amit korábban mondtam.

– Négy óra volt az egész – mondta. – Milyen jól időzítetted, hogy a reggeli ügyeletre beérhessek.

– Hát, tudod, éppen így terveztem.

Nicholas megérintette a baba kinyitott tenyerét, és az ujjacskák behajlottak, mint egy százszorszép szirmai alkonyatkor.

– Első szülésnek a négy óra baromi gyors – mondta.

Első szülésnek számít? – kérdeztem magamtól némán. A fiamra pillantottam, és arra gondoltam, hogy talán ez most nem is számít.

Dr. Thayer mellettünk állt, és az orvosi adatlapot írta.

– A vezetékneve Prescott – kezdte. – Keresztneve pedig…?

Anyámra gondoltam, May O'Toole-ra, és eltűnődtem, vajon tudja-e, bárhol is van, hogy unokája született. Eltűnődtem, hogy vajon tőle örökli-e majd a szemét, a mosolyát vagy a bánatát. Nicholasra néztem.

– Max – mondtam. – Max a neve.

Nicholas bement az ügyeletre, én pedig kettesben maradtam a fiammal. Ügyetlenül tartottam, sírt, kapálózott, rugdalózott. Teljesen magamba roskadtam, nehezen mozogtam, és nem voltam biztos abban, hogy én lennék Max számára a legalkalmasabb gondviselő.

Amikor bekapcsoltam a tévét az ágyam fölött, Max elcsendesedett. Együtt hallgattuk, ahogy a szél a kórház falait ostromolja, és a tudósítók arról számolnak be, hogy széthullik a világ.

Észrevettem, hogy Max engem figyel, mintha már ismerne valahonnan, de nem jutna eszébe, honnan. Végigmértem ráncos nyakát, foltos arcát, sötét szemét. Nem is értettem, hogy jöhetett

ki belőlem egy gyerek. Vártam, hogy elöntsön a magától értetődő anyai szeretet, ami elszakíthatatlanul köt a gyermekemhez. De idegen maradt. Összeszorult a torkom a fájdalomtól, ami még a szülésnél is kínzóbb volt, mert azonnal tudtam, mit jelent: erre én nem vagyok kész. Tudnám szeretni, de még készülnöm kellett volna egy hónapot. Időre volt szükségem. És éppen ez volt az, amit nem kaphattam meg.

– Jobb, ha tudod, nem hiszem, hogy nagyon ügyes leszek ebben – suttogtam. Max a szívemre tapasztotta a pici öklét. – Te irányítasz – mondtam. – Én jobban félek tőled, mint te tőlem.

A Brigham Kórház szülészetén az egyik opció az volt, hogy az újszülött egész nap az anyával van, viszont este elviszik a csecsemőosztályra, hogy az anya kialhassa magát. Ha szoptatni akarja, akkor ahogy megéhezik, a nővér visszahozza a kicsit. Noreen azt mondta, ez a legjobb kombináció.

– Így pihenni is tud, mégis együtt lehet a kisfiával egész nap – magyarázta.

Legszívesebben azt mondtam volna, hogy vigye el a fiamat egész napra, hiszen fogalmam sincs, mit kell csinálni egy újszülöttel. Az ágyam szélére tettem, és kibontottam a pólyából. Néztem a hosszú lábát, a kékes színű lábfejét. Amikor vissza akartam pólyázni, nem sikerült, és Max kirúgta magát a kötésből. Megnyomtam a hívógombot, Noreen bejött megmutatni, hogyan is kell ezt csinálni. Aztán visszatettem Maxet a mózeskosárba. Az oldalára fektettem, nem a hasára, hogy ne fájjon a köldökcsonk, és hogy ne is a hátán feküdjön, hiszen féltettem a hirtelen csecsemőhaláltól. A mózeskosár széle

túlságosan magas volt, szinte belepottyantottam, rá a puha párnára. Azonnal sírni kezdett.

– Jaj, ne csináld! – mondtam, de ő összehúzta a szemét, a szája pedig haragosan kinyílt. Eltartottam magamtól, és néztem, ahogy a pólyában rugdalózik. Olyan volt a lába, mint egy sellő farka. A szemem sarkából láttam, ahogy néhány nővér elsétál a szoba előtt, nem jöttek volna be segíteni.

– Kérlek szépen! – sírtam el magam, és a vállamra vettem a fiam. Azonnal elhallgatott, és belemarkolt a hajamba. Noreen benézett.

– Éhes – mondta. – Próbálja megetetni!

Üres tekintettel meredtem rá. Segített elhelyezkedni az ágyon. Egy párnát tett az ölembe, és ráfektette Maxet, aztán kikapcsolta a kórházi hálóingem vállát. Megmutatta, hogyan kell megfogni a teljesen megváltozott, barna mellbimbómat, hogy Max szopni tudjon.

– Még nem tudja, hogyan is kell – magyarázta. – Úgyhogy erre meg kell tanítania.

– Vak vezet világtalant – feleltem.

Ám Max olyan erősen ráharapott fogatlan ínyével, hogy könnybe lábadt a szemem a fájdalomtól.

– Biztos nem így kell – mondtam, és a tévéreklámok anyái jutottak eszembe, akik úgy néznek szopó csecsemőjükre, mint a kis Jézusra. – Ez nagyon fáj.

– Fáj? – kérdezett vissza Noreen. Bólintottam. – Akkor menni fog. – Megsimogatta Max arcát, mintha máris beleszeretett volna. – Hagyja, hadd gyakoroljon néhány percig! Most még csak a kolosztrum jön, a tej majd néhány nap múlva kezd

termelődni.

Noreen azt is elmondta, hogy hamarosan megszokom, nem lesz ezzel ennyi baj. Megígérte, hogy hoz néhány nedves teafiltert, miután Max befejezte, mert attól elmúlik a fájdalom. Aztán kiment, én pedig csak néztem, ahogy az eső veri az ablakot, és elhomályosítja a kinti világot. A könnyeimmel küszködve hagytam, hadd szívja ki belőlem az életet.

Éjszaka közepén egy ismeretlen nővér hozta be a mózeskosarat.

– Nicsak, valaki megéhezett – mondta vidáman. Én még szinte félálomban voltam, de kötelességtudóan a fiamért nyúltam. Valamit álmodtam anyámról, de ahogy Max elkezdett szopni, az emlékkép elhalványult.

Nem bírtam nyitva tartani a szemem, a fáradtságtól minden izmom elernyedt. Attól tartottam, hogy elalszom, és elejtem Maxet, aki emiatt beüti majd a fejét a padlóba, és meghal. Nagyokat pislogtam, de semmit sem láttam, aztán Max végre abbahagyta, és hívhattam a nővért.

Amint a mózeskosár kigördült a gurulós állványon, máris a párnámba süppedtem. Ismét anyám arca lebegett előttem. Két- vagy hároméves lehettem, születésnapja volt, és apám egy szobanövénnyel lepte meg. Nagy, zöld növény volt, műanyag kaspóban, és a levelei között narancsszínű kis gömbök rejtőztek. Amikor apám átadta, anyám hangosan felolvasta az üdvözlőlapot, pedig rajtuk kívül csak én voltam a konyhában.

– Boldog születésnapot, May! – mondta. – Szeretlek. – Gondolom, nem volt aláírva, anyám legalábbis nem olvasta fel apám nevét. Adott neki egy puszit, apám pedig mosolyogva

lement a műhelyébe. Amikor kiment, anyám megkopogtatta a konyhapultot az üdvözlőlappal, aztán odaadta, hadd játsszak vele.

– Mit kezdjek egy növénnyel? – kérdezte. Most is úgy beszélt velem, mint mindig. Mintha felnőtt lennék. – Hiszen tudja, hogy állandóan kipusztulnak mellőlem. – A hűtő fölötti szekrénybe nyúlt, a soha nem használt jegesvödörbe, amelybe a tilalmas cigarettáit rejtette. Apám nem is tudta, hogy dohányzik. Én viszont ezt már kiskoromban tudtam, hiszen láttam, anyám mennyire dugdossa a cigarettát, és ha rágyújtott, kiült az arcára a bűntudat. Utána fahéjas légfrissítővel fújta tele a szobát, a hamut meg a csikket pedig lehúzta a vécén. Nem tudom, miért titkolta apám elől, hogy dohányzik. Talán csak játékból, mert neki minden játék volt. Elővett egy szálat a gyűrött dobozból, és mélyen letüdőzte a füstöt. Amikor kifújta, rám nézett, ahogy ott ültem a linóleumon a kockáimmal és a kedvenc babámmal. Rongybaba volt, gyakorlós patentok, cipzárak és gombok tartották rajta a tíz élénk színű ruharéteget. Már mindennel elboldogultam, csak a cipőfűzővel nem. Hamu esett a babára, és amikor felpillantottam, láttam, hogy anyám összerúzsozta a csikket meg a kezét is.

– Két hét – mondta, és a narancsfa felé biccentett. – Két hetet bír ki mellettem, aztán vége. – Elnyomta a cigarettát a mosogatóban, felsóhajtott, és felsegített a padlóról. – Figyelj csak, Pici Paige! – kezdte becézve. Az ölébe ültetett, úgy folytatta. – Én nem tudok semmiről túl jól gondoskodni. – Aztán dúdolni kezdett. – Ecc, pecc kimehetsz… – szavalta, közben ütemesen pörgetve polkát táncolt velem. Nevettem, amikor

lehúztuk a csikket. Elgondolkodtam, mennyi minden olyat tudtam anyámról, amiről apámnak fogalma sem volt.

A fejemben visszhangzott a gurulós állvány zöreje, és tudtam, hogy Max érkezik, pedig az éjszakás nővér még messze volt. A fiam ordított.

– Hihetetlen, hogy a tüdeje miatt aggódtak – mondta a nővér, és felém nyújtotta. Egy pillanatig nem vettem el. Haragosan meredtem erre a mohó apróságra, aki egyetlen éjszaka leforgása alatt kétszer is kizökkentett a visszaemlékezésből, pedig ennél több nem maradt anyámból.

PAIGE

Amikor Isten büntetni akart, meghallgatta az imáimat. Egy évig Jake karjában voltam, és úgy gondoltam, hozzá tartozom. Rengeteg estét töltöttem Flanaganéknál, tapsoltam, amikor Jake apja régi ír népdalokat énekelt, és a legkisebb testvérei ugrándozva táncoltak rá. Felvettek az RISD-re. Vacsorázni mentünk, hogy megünnepeljük. Aztán késő este egymásba fonódtunk, és Jake azt mondta, vár rám, a főiskola miatt, akár a világ végéig is.

Májusban influenzás lettem. Furcsa volt, mert az iskolában januárban betegedett le mindenki, nekem pedig tavasszal éppen ugyanolyan tüneteim voltak. Legyengültem, rázott a hideg, és nem maradt meg bennem az étel. Jake mezei virágokat hozott, az út mellett szedte őket, szobrokat csinált drótból és üres kólásdobozokból.

– Rémesen nézel ki – mondta, hozzám hajolt és megcsókolt.

– Ne! El fogod kapni – figyelmeztettem. Jake nevetett.

– Én ugyan nem – Legyőzhetetlen vagyok.

Amikor ötödik napja voltam beteg, a fürdőszobába rohantam hányni, és hallottam, hogy apám egy pillanatra megáll az ajtó előtt, majd lemegy a lépcsőn. Napok óta először néztem a tükörbe, és kísérteties látvány fogadott: vékony és halvány volt az arcom, piros a szemem, és cserepes a szám. Akkor döbbentem rá, hogy terhes vagyok.

Mivel nem voltam beteg, rákényszerítettem magam, hogy felvegyem az iskolai egyenruhám, és lementem a konyhába. Apám müzlit evett, és a falat bámulta, mintha lenne rajta valami érdekes.

– Már jobban vagyok – jelentettem ki.

Apám felnézett, és láttam valamit a tekintetében, talán megkönnyebbülést, ahogy a másik székre mutatott.

– Egyél valamit, vagy elfúj a szél! – mondta.

Mosolyogtam, leültem, és megpróbáltam kizárni a müzli illatát. Apám hangjára figyeltem, a tájszólására. *Paige, egy szép napon majd elviszünk Írországba,* mindig ezt mondta. *Az egész földkerekségen nincs más hely, ahol a levegő olyan kristálytiszta, mindenütt zöld varázsszőnyegek, amiket kék drágakő patakok szelnek keresztül-kasul.* Kivettem egy maréknyi müzlit, megettem, és tudtam, hogy van valami, amit apám nem tud, de én igen: nincs visszaút.

A müzlinek kartonpapír-íze volt. Apámat néztem, és azon tűnődtem, vajon mit tud. Könnybe lábadt a szemem. Én voltam a legnagyobb reménysége. Micsoda szégyent hoztam rá!

Aznap végigcsináltam az iskolát, zsibbadtan ültem az órákon, jegyzeteltem, pedig nem is hallottam, mit mondanak a tanárok. Aztán lassan elsétáltam Jake műhelyéig. Egy Toyota gyújtógyertyáját cserélte éppen. Amikor meglátott, mosolyogva a farmerjába törölte a kezét. A szemében ott láttam az egész életem.

– Látom, jobban vagy – mondta.

– Nem mondhatnám – feleltem.

Az abortuszhoz nem kellett szülői beleegyezés, de nem akartam, hogy apám megtudja, mit tettem, úgyhogy életem legsúlyosabb vétkét a szülővárosomtól száz kilométerre követtem el. Jake talált egy klinikát Wisconsin államban, Racine-ben, éppen elég messze Chicagótól ahhoz, hogy senki ne ismerjen minket, és ne súgjanak össze a hátunk mögött. Június 3-án, kedden kellett mennünk, annál előbb nem volt időpont. Amikor ezt Jake elmondta, elszörnyedtem.

– Hányan várhatnak ott a sorukra? – kérdeztem suttogva.

A legrosszabb az a köztes pár hét volt, mielőtt Racine-be indultunk volna. Jake-kel nem szeretkeztünk, mintha ez lenne a büntetés. Minden este kimentünk, leültünk, és Jake úgy tette a hasamra a kezét, minta tényleg érezhetne valamit. Az első este több mérföldet sétáltunk.

– Házasodjunk össze! – mondta, akkor már másodjára.

De én nem akartam egy gyerek miatt férjhez menni. Még ha egy nap amúgy is össze akartunk volna házasodni, ez a gyerek megváltoztatta volna ennek az okát. A következő években aztán minden apró nézeteltérés és veszekedés vége az lett volna, hogy a gyereket okoljuk, amiért így alakult. Meg aztán főiskolára akartam menni. Művész akartam lenni. Ezzel érveltem.

– Még csak tizennyolc éves vagyok – mondtam Jake-nek. – Még nem lehetek anya. – Nem mondtam ki, amire ekkor gondoltam: *Nem tudom, hogy akarok-e egyáltalán valaha is anya lenni.*

Jake nagyot nyelt és elfordult.

– Lesz majd sok másik gyerekünk – szólt végül lemondóan. Az égre emelte a tekintetét, és tudtam, hogy a csillagokban a

meg nem született gyermekünk arcát látja… ahogy én is.

Június 3-án reggel hat előtt keltem, kiosontam a házból. Végigsétáltam az utcán, bementem a Szent Kristóf-templomba, és fohászkodtam, nehogy összetalálkozzak Draher atyával vagy egy ministránssal, akivel egy iskolába jártam. Az utolsó padban letérdeltem és suttogva beszéltem tizenkét hetes magzatomhoz.

– Édesem – dünnyögtem. – Kicsikém. Drágaságom. – Elmondtam mindent, amit soha nem hallhat majd tőlem.

Nem mentem gyónni, mert eszembe jutott régi barátnőm, Priscilla Divine életbölcsessége: vannak dolgok, amit a papoknak nem mondunk el. Ehelyett csendben elmondtam egy sor Üdvözlégyet, amíg végül már egybefolytak a szavak, és nem tudtam megkülönböztetni az imádságot a gyásztól.

Amíg Racine-be autóztunk, Jake és én nem is értünk egymáshoz. Nagy farmok mellett haladtunk el, a zöld mezőkön kövér, foltos holstein-fríz tehenek legelésztek. Jake követte az irányt, amit a recepcióstól kapott telefonon, és néha hangosan sorolta az autópályák nevét. Lehúztam az ablakot, lehunytam a szemem a szélben, még így is láttam a zöld, fekete és fehér foltokat, a sík földeket, és a táj ékszereit, a zsenge kukoricaveteményeket.

A kis, szürke épület nem hivalkodott azzal, hogy valójában miféle intézmény is. A bejárat hátul volt, Jake segített kiszállni a kocsiból, és odakísért. Az ajtónál haragos abortuszellenes tüntetők sorakoztak, fekete esőkabátot viseltek, amit összecsöpögtettek vörös festékkel, és transzparenseiken nagy betűkkel ez állt: GYILKOSSÁG! Amint megláttak minket, körénk sereglettek, és érthetetlenül kiabáltak. Jake átölelt, és

betámogatott az ajtón.

– Jézusom! – morogta.

A recepción fáradt, szőke nő fogadott bennünket, és megkért, hogy töltsek ki egy űrlapot.

– Most kell fizetni – mondta, Jake pedig elővette a pénztárcáját, és átadta a háromszáz dollárt, amit előző este az apja műhelyének a kasszájából tulajdonított el. Azt mondta, megelőlegezett fizetség, ne aggódjak miatta.

A nő egy pillanatra eltűnt. Körbehordoztam a tekintetemet a fehér falakon. Nem voltak kitéve poszterek, csak néhány régi újságot lehetett olvasgatni. A váróban voltak vagy húszan, szinte mind nők, és mind úgy festettek, mintha véletlenül kerültek volna ide. A sarokban egy kis papírdobozban építőkockák és Szezám utca játék babái árválkodtak, de persze nem volt itt gyerek, hogy játsszon velük.

– Kicsit csúszásban vagyunk – mondta a szőke nő, majd hozott nekem egy rózsaszínű információs prospektust. – Ha akarnak sétálni egyet, úgy két óra múlva jöjjenek vissza!

Jake bólintott, és mivel a recepciós javasolta, kimentünk. A tüntetők ezúttal utat nyitottak, és ujjongtak, mert azt hitték, meggondoltuk magunkat. Kisiettünk a parkolóból, és háromsaroknyit haladtunk, aztán Jake hozzám fordult.

– Nem jártam még Racine-ben – mondta. – Te sem?

Megráztam a fejem.

– Körbesétálhatunk, vagy mehetünk tovább egyenesen, csak figyeljük az órát!

A klinika furcsa környéken volt, és bár Racine nem tűnt nagy városnak, úgy éreztük, mérföldeket tettünk meg, de csak

elkerített farmokat és egy víztisztító üzemet láttunk, meg réteket és teheneket. Aztán végre megláttam egy kis játszóteret.

Nagyon különösen festett ennek a városnak a kellős közepén, hiszen egyáltalán nem láttunk házakat. Volt néhány hinta, az a hajlékony fajta, ami felveszi a fenék formáját, ha ráülnek. Volt egy nagy mászóka, kötelekkel és rudakkal, meg egy festett, fából ácsolt kis körhinta. Jake rám nézett, és aznap először láttam mosolyogni.

– Versenyezzünk, ki ér oda előbb! – mondta, majd a hinták felé szaladt.

Nem tudtam futni. Nagyon fáradt voltam. Azt mondták, hogy éhgyomorra jöjjek. Eleve megterhelt az egész. Lassan elindultam, olyan óvatosan, mintha védelmeznék valamit, aztán Jake mellé ültem a másik hintára. Olyan magasra hajtotta magát, amilyen magasra csak lehetett. A hinta fémkerete rázkódott, attól tartottam, hogy hamarosan kiről. Jake lába az alacsonyan úszó felhőket súrolta, rúgkapált közöttük. Amikor már olyan magasan volt, hogy szinte lehetetlennek tűnt, kiugrott a hintából a levegőbe, és összegömbölyödve a homokban landolt. Felnézett rám.

– Te jössz!

Megráztam a fejem. Irigyeltem az energiáját. Istenem, de szerettem volna már túllenni ezen, és Jake után csinálni az előbbi mutatványt!

– Lökj magasra! – mondtam. Jake mögém állt, és a hátamat tolva egyre feljebb hajtotta a hintát. Olyan magasra lökött, hogy egy pillanatra megállt a világ odafent, és én a hinta láncát markolva a napba néztem. Aztán hirtelen újra lefelé zuhantam.

Jack felkapaszkodott a mászókára, behajlított térddel lógott fejjel lefelé, és a hónalját vakargatta, mint egy majom. Aztán feltett a körhintára.

– Kapaszkodj! – mondta, én pedig a sima, zöldre festett fához nyomtam az arcom, szinte éreztem a festékréteg melegét a bőrömön. Jake egyre gyorsabban pörgetett. Felemeltem a fejem, de a sebességtől meghúzódott a nyakam. Szédülten nevettem, megpróbáltam Jake arcára fókuszálni. De minden elmosódott volt, úgyhogy inkább újra lehajtottam a fejem. Kavargott a gyomrom, azt sem tudtam, hol van a *fel,* és hol van a *le.* Hallottam Jake zihálását, és őrült nevetésem sírásba fordult.

Nem éreztem semmit a tiszta fehér műtőben, csak a fénycsövek melegét, egy nővér hűvös kezét és az orvosi eszközök távoli szívását, mozgását. A pihenőszobában kaptam valami gyógyszert, attól elbóbiskoltam. Amikor magamhoz tértem, egy csinos, fiatal nővér állt mellettem.

– Van itt magával valaki? – kérdezte, én pedig arra gondoltam, hogy nem, már nincs.

Jack sokkal később jött vissza. Egy szót sem szólt. Hozzám hajolt, homlokon csókolt, ahogy azelőtt tette, mielőtt szeretők lettünk volna.

– Jól vagy? – kérdezte.

Akkor láttam meg, amikor megszólalt: egy gyerek alakja lebegett a válla fölött. Olyan tisztán láttam, mint Jake arcát. És viharos tekintetéből tudtam, hogy ő ugyanezt látja mellettem.

– Jól vagyok – feleltem. Ekkor döbbentem rá, hogy el kell menekülnöm.

Amikor hazaértünk, apám még nem volt otthon; így is terveztük. Jake segített felmennem a hálószobámba, és amikor lefeküdtem, az ágyam szélére ülve fogta a kezem.

– Holnap találkozunk – mondta, de nem indult el.

Mindig szavak nélkül tudtunk beszélni egymással. Tudtam, hogy ő is hallja a csendben: nem találkozunk holnap. Soha többé nem találkozunk, nem házasodunk össze, és nem lesz másik gyerekünk, mert valahányszor egymásra néznénk, ez az emlék rohanna meg minket.

– Holnap – ismételtem, de alig bírtam kinyögni, úgy elszorult a torkom.

Tudtam, hogy Isten, bárhol is van, most nevet rajtam. Elvette a szívem másik felét, az egyetlent, aki jobban ismert engem, mint én saját magam. Isten megtette, amit senki más nem tudott volna megtenni. Összehozott minket, és ezzel mozgásba lendítette az egyetlen dolgot, ami elválaszthat egymástól. Akkor ábrándultam ki a hitemből. Tudtam, hogy már nem halhatok meg bűntelenül, és nem juthatok a mennybe. Ha lesz Második Lejövetel, akkor Krisztus az én bűneimért már nem áldozza fel magát. De ahhoz képest, amin keresztülmentem, ez szinte nem is számított.

Jake a karom simogatta, és ígéreteket tett, amiket jól tudta, hogy nem tart majd be, én meg máris terveket szőttem. Nem maradhatok Chicagóban úgy, hogy néhány percre vagyok Jake-től. Apám elől sem rejtegethetném túl sokáig a szégyenem. Érettségi után el akartam tűnni.

– Mégsem megyek főiskolára – csúszott ki a számon. Szinte kézzelfogható súllyal lebegtek fölöttem a szavaim. – Nem

megyek.

– Tessék? – kérdezett vissza Jake. Rám nézett, a szemében száz csók fájdalmát láttam, és szinte éreztem, hogy az ölelése meggyógyít.

– Semmi – feleltem. – Semmi.

Egy héttel később, érettségi után, bepakoltam egy hátizsákot, levélben megírtam apámnak, hogy szeretem és felszálltam az első távolsági buszra. Massachusettsben, Cambridge-ben szálltam le. Azért Cambridge-et választottam, mert ugyanolyan távolinak tűnt, mint a névrokona, amelyet egy egész óceán választott el tőlünk. Magam mögött hagytam a gyermekkorom.

Ohióban a hátizsákba nyúltam, egy narancsot kerestem, de ehelyett egy ismeretlen, gyűrött, sárga boríték akadt a kezembe. Rá volt írva a nevem. Amikor kinyitottam, egy régi írországi áldást találtam, amit már ezerszer láttam Jake ágya fölött a falon egy keresztöltéses, kifakult, ibolyaszínű falvédőn:

Legyen előtted mindig út,
Fújjon mindig hátad mögül a szél,
Az eső puhán essen földjeidre,
A nap melegen süsse arcodat,
S amíg újra találkozunk,
Hordjon tenyerén az Isten.

Sírva fakadtam, ahogy Jake precíz, dőlt írását olvastam. Fogalmam sem volt, mikor tehette a táskámba. Végig ébren voltam az utolsó estén, amikor nálam aludt, azóta nem is láttam. Biztosan tudta előre, hogy elhagyom.

Kibámultam a busz párás ablakán, és megpróbáltam felidézni Jake arcát, de csak az ismeretlen országutat szegélyező falat láttam. Az emlék máris elmosódott. Az írással babráltam, végigfuttattam a szavakon az ujjaimat, lenyomtam a papír felpöndörödő sarkát. Jake ezekkel a szavakkal elengedett, ami azt jelenti, hogy többet tudott arról, miért is mentem el, mint én magam. Azt gondoltam, az elől menekültem, ami történt. Nem tudtam, egészen addig, amíg egy nap össze nem hozott a sors Nicholasszal, hogy valójában nem a múlt elől, hanem a jövő felé futottam.

NICHOLAS

Nicholas felesége a férfi szeme előtt vált lidérccé. Soha nem alhatott, hiszen Max kétóránként evett. Félt egyetlen percre is magára hagyni, úgyhogy csak kétnaponta zuhanyozott. A haja gubancos fonalként lógott, a szeme körül karikák sötétlettek. Bőre áttetszővé vált, és Nicholas néha azért érintette meg, hogy lássa, nem foszlik semmivé.

Max állandóan sírt. Nicholas nem is értette, Paige hogyan képes elviselni ezt a folyamatos visítozást. Úgy tűnt, mintha észre sem venné, de az is igaz, hogy mostanában semmit nem vett észre. Előző este Nicholas a sötét gyerekszobában találta, ahogy a mózeskosárban alvó fiára meredt. Az ajtóból figyelte őket, és elszorult a szíve. Halkan odalépett, és megérintette Paige vállát. A felesége megfordult, Nicholas pedig ledöbbent azon a pillantáson. Semmi gyengédség, semmi szeretet, semmi kötődés. Csak kérdések, mintha Paige nem is értené, mit keres itt Max.

Nicholas húsz órát ügyelt a kórházban, teljesen kimerült. Hazafelé a kocsiban három dologról álmodozott: egy meleg zuhanyról, egy nagy tál fettucciniről és az ágyáról. Amikor megállt a kocsibeállón, és kiszállt, már a csukott ajtón keresztül is hallotta a fia hangos sivalkodását. Ettől minden ereje elhagyta. Lassan vonszolta magát a tornácon, nehezen lépett be a saját házába.

Paige a konyha közepén állt, Maxet a vállára támasztotta, egyik kezében cumit tartott, és félrehajtott fejjel szorította a füléhez a telefont.

– Nem – magyarázott valakinek. – Miért nem érti, hogy nem kérem a *Globe* magazint napi előfizetéssel? Nem. Nem telik rá. – Nicholas a felesége mögé lépett, és felemelte a válláról a fiát. Paige nem látta Nicholast, mégsem tiltakozott, amikor a gyereket kiemelte a kezéből. Max csuklott egyet, és lehányta az apja ingét.

Paige letette a telefont. Úgy nézett Nicholasra, mint valami bálványra. Még mindig hálóingben volt.

– Köszönöm – suttogta.

Nicholas tisztában volt a szülés utáni enyhe depresszió klinikai magyarázataival, és megpróbált visszagondolni arra, hogy mi a legjobb megoldás ez ellen. Tudta, hogy a hormonok okozzák, de elképzelhető, hogy segít néhány bók, talán akkor Paige újra a régi lesz.

– Nem is tudom, hogy boldogulsz ilyen ügyesen – mosolygott rá.

Paige lesütötte a szemét.

– Hát, az egyértelmű, hogy nem boldogulok ügyesen – mondta. – Állandóan sír, sosem lakik jól, és olyan hullafáradt vagyok, hogy már azt sem tudom, mit csináljak. – Max, mintha csak erre várt volna, sírni kezdett. Paige kihúzta magát, és a szeme villanása elárulta, mennyi küzdelembe telik már az is, hogy ne essen össze. Mosolyt erőltetett az arcára, és megpróbálta túlkiabálni a fia hangját. – Milyen volt a napod?

Nicholas körbepillantott a konyhában. Az asztalon a kollégái

ajándékai sorakoztak, amit a fia számára vettek, és azóta még ki sem bontott senki. A padló tele volt csomagolópapírral és szalagokkal. A konyhapulton egy megkezdett joghurt mellett egy tejfoltos mellszívó pumpa hevert. A mosatlan poharaknak támasztva három gyermekgondozási könyv állt nyitva a *Sírás* és az *Első hetek* fejezeteknél. A sosem használt járókában ingek várták, hogy valaki a tisztítóba vigye őket. Nicholas Paige-re sandított. Jobb, ha fettucciniről nem is álmodik.

– Figyelj! – kezdte. – Feküdj le egy-két órára, én majd gondoskodom a gyerekről.

Paige a falnak dőlt.

– Komolyan?

Nicholas bólintott, és a hálószoba felé tolta szabad kezével.

– Mit kell csinálnom? – kérdezte.

Paige megfordult, és megállt az ajtóban. Felvonta a szemöldökét, aztán hátravetette a fejét, és kitört belőle a nevetés.

Fogerty Max születése után két nappal behívta Nicholast az irodájába. Odaadta az ajándékot, amit Joan választott ki. Egy bébiőr volt. Nicholas udvariasan megköszönte, akármilyen nevetséges ajándéknak is bizonyult. Honnan is tudhatta volna Fogerty, hogy kicsi házukban Max fülsüketítő sírása minden zugba elhallatszik?

– Üljön le! – mondta szokatlanul előzékenyen a főorvos. – Ha jól sejtem, mostanság úgysem üldögélhet sokat. – Nicholas hálásan lerogyott a bőrfotelbe, és végigsimította a kopottas karfát. Fogerty fel-alá járkált, aztán az íróasztala sarkára ült. – Én sem voltam sokkal fiatalabb, amikor a fiam, Alexander

megszületett – mondta. – De nem volt ennyi felelősségem. Én nem kezdhetem újra, magának viszont megvan az esélye, hogy elsőre se rontsa el.

– Mit? – kérdezte Nicholas. Nehezen viselte Fogerty rébuszait.

– Válassza külön a dolgokat! – felelte a főorvos. – Ne feledje, hogy nemcsak otthon számítanak magára, itt is szükség van a kitartására és az ügyességére. Ne engedje már magát szétforgácsolódni!

Nicholas Fogerty irodájából egyenesen a Brigham szülészetére ment Paige-hez és Maxhez. Kézbe vette a fiát, és érezte, ahogy szuszog. Rácsodálkozott a tényre, hogy ezt az eleven, értelmes kis lényt ő segített életre hívni. Megvolt a véleménye Fogertyről, a szenteskedő vén pojácáról, egészen addig, amíg Paige és Max haza nem jött. Onnantól párnája alá dugott fejjel aludt, próbálta kizárni a fia sírását, a cuppogó szoptatást, és a zörgést, ahogy Paige felkelt, hogy ellássa a gyereket.

– *Ne már,* Paige! – tiltakozott, amikor Paige harmadszorra ébresztette fel. – Reggel hétkor bypass-műtétet kell végeznem.

Fogerty figyelmeztetései ellenére Nicholas tudta, hogy Paige az összeomlás szélén áll. Mindig erősnek látta. Paige két állást vállalt, hogy ő elvégezhesse a Harvardot, takarékoskodott, hogy győzzék a hitelt, korábban pedig maga mögött hagyta az életét, hogy újrakezdje Cambridge-ben. Nehéz volt elhinni, hogy kifoghat rajta egy ilyen kis apróság, egy újszülött.

– Na jó, kispajtás – dünnyögött Nicholas, és a kanapéhoz vitte

visító fiát. – Szóval játszani szeretnél? – Két párna közül előhúzott egy csörgőt, és megrázta Max orra előtt, de a baba rá sem hederített. Rugdalózott, és kicsi, vörös kezével hadonászott. Nicholas megpróbálta a térdén lovagoltatni. – Akkor csináljunk valami mást! – mondta. Bekapcsolta a tévét, és átböngészte a csatornákat. A színkavalkád kicsit lenyugtatta Maxet, aki most odagömbölyödött apja mellkasára, mint egy alvó kutyakölyök.

Nicholas elmosolyodott. Lám, nem is olyan nehéz ez!

Max lába alá csúsztatta a kezét, óvatosan felemelte, és felvitte a kisfiút a gyerekszobába. Csendesen osont el a hálószoba csukott ajtaja mellett. Ha most leteszi Maxet, talán lezuhanyozhat, mielőtt felébred. Amint a baba feje a mózeskosár puha matracához ért, máris felriadt, és torkaszakadtából visítani kezdett.

– A francba! – morgott Nicholas, majd felkapta a gyereket. A mellkasához vette, a szíve fölé, és ringatta. – Na tessék! Semmi baj.

A pelenkázóasztalhoz vitte, ott megszemlélte a pelenkakupacokat és a hintőport. Kipatentozta a frottír rugdalózót, és hangos szisszenéssel kinyitotta a pelenka sarkán a ragasztós részt. Max megint felsírt, az arca már paprikavörös volt. Nicholas kapkodni kezdett. Elvette a pelenkát, de azonnal vissza is hajtotta, mert a kipirosodott, nemrég körülmetélt kis pénisz nagy, íves vizeletsugarat eresztett éppen. Nicholas nagy levegőt vett, egyik kezével befogta a fülét, a másikkal a fészkelődő gyereket tartotta. Lassan elhúzta a koszos pelenkát, és újat adott rá. Tudta, hogy hátul túlságosan lazán tette fel, de nem bánta.

Háromszor futott neki, mire sikerült bepatentoznia a rugdalózót. Túl nagy volt a keze az apró, ezüstös patentokhoz, és mindig kihagyott egyet. Aztán végre elkészült, felemelte a fiát, és fejjel lefelé a vállára támasztotta úgy, hogy a lábánál fogva tartotta. *Paige kitekerné a nyakam, ha ezt látná,* gondolta. De Max elhallgatott. Nicholas körbesétált vele a gyerekszobában, úgy ahogy fogta, fejjel lefelé. Sajnálta a fiát. Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül csöppent egy olyan világba, ahol semmi sem volt ismerős. A szülei is hasonlóképpen voltak ezzel.

Nicholas bevitte Maxet a nappaliba, a kanapéra tette, és körberakta párnákkal. A szeme az övére hasonlított. Az első nap után a fekete szempár hűvös égszínkékre váltott, szinte villogott a kis, kipirult arcon. Máskülönben Nicholas nem tudta volna megmondani, melyikükre hasonlít a fia. Még nemigen lehetett látni rajta semmit.

A baba vaksin nézte apja arcát, egy pillanatra egészen ráfókuszált. Aztán megint sírni kezdett.

– A kurva életbe! – motyogta Nicholas. Felvette, és járkálni kezdett vele. A vállára döntve ringatta közben. Diszkóslágereket énekelt neki. Gyorsan pörgött vele körbe-körbe, aztán megint megpróbálta fejjel lefelé tartani. De Max csak sírt tovább.

Nicholas nem menekülhetett a zaj elől. Lüktetve sajgott tőle a feje, a szeme, a füle. Legszívesebben letette volna a gyereket, és elfutott volna. Ezen elgondolkodott, de akkor megjelent Paige. Álmosan, rezignáltan botorkált le, mint egy halálraítélt.

– Szerintem éhes – mondta Nicholas. – Nem tudtam megnyugtatni.

– Tudom – felelte Paige. – Hallom. – Elvette a férjétől Maxet,

és ringatni kezdte. Nicholas úgy megkönnyebbült, mintha mázsás súlyt tett volna le. Max kicsit elcsendesedett, most már csak halkan hüppögött. – Nemrég evett – mondta Paige. Leült a kanapéra, és bekapcsolta a tévét. – Nickelodeon – jegyezte meg, csak úgy magának. – Maxnak tetszik a Nickelodeon.

Nicholas a hálószobába ment, és benyomta a hívóján a tesztgombot. A készülék rezegve csipogni kezdett. Kinyitotta az ajtót, és látta, hogy Paige ott vár.

– Vissza kell mennem a kórházba – hazudta. – Komplikáció lépett fel egy tüdő- és szívátültetéses páciensnél.

Paige bólintott. Nicholas elment mellette, és leküzdötte a késztetést, hogy a karjába vegye, és a fülébe suttogjon: *Lépjünk le! Csak te meg én, szökjünk meg, és minden egészen más lesz!* Ehelyett a fürdőszobába ment, gyorsan lezuhanyozott, inget és alsóneműt váltott.

Amikor kijött, Paige a gyerekszobában ült a hintaszékben. A hálóinge nyitva volt, kilátszott a hasa, ami még mindig puha és kerek volt. Max a jobb mellén lógott, és mohón szívta, szinte felfalta. Nicholas a felesége arcára pillantott. Paige az ablak felé fordult, a szemében fájdalom tükröződött.

– Fáj? – kérdezte a férfi.

– Igen – felelt Paige anélkül, hogy ránézett volna. – Ezt senki nem mondta előre.

Nicholas gyorsan, a sávok között lavírozva vezetett a Mass Generalba. A kocsiban lehúzott minden ablakot, és a lehető leghangosabbra tekerte a rádiót, ahol valami rap ment éppen. Megpróbálta kiűzni a füléből Max sírását, és elhessegetni azt a látványt, amit Paige nyújtott, amikor eljött otthonról. Legalább ő

megszabadulhatott ettől az egésztől.

Amikor a sürgősségi nővérszoba előtt sietett el, Phoebe, aki évek óta ismerte, felvonta a szemöldökét.

– Dr. Prescott, maga ma éjjel nem is ügyeletes – mondta. – Csak nem engem hiányolt?

Nicholas rámosolygott.

– Nem élhetek maga nélkül, Phoebe. Szökjön meg velem, menjünk Mexikóba!

Phoebe felnevetett, és kinyitott egy mappát egy páciens leleteivel.

– Micsoda szöveg egy újdonsült apukától!

Nicholas a megszokott magabiztosságával járta végig a termeket. Végighúzta az ujját a folyosók kék csempés, sima falain, és a kis szoba felé tartott, ahol az éjszakás rezidensek pihenhettek. Apró kis zug volt, de Nicholas úgy örült a fertőtlenítőszerek és a kék pamut műtősruhák illatának, mintha valami pompás palotába lépett volna be. Rápillantott a takaros ágyra, ami elfoglalta az egész teret, aztán magára húzta a takarót. A hívóját kikapcsolta, és a feje mellé tette a padlóra. Visszaemlékezett az egyetlen szülésfelkészítő foglalkozásra, amin részt vett, és a nővér halk szavaira, ahogy a kismamákhoz beszélt: *képzeljünk el egy távolba nyúló, tiszta, homokos tengerpartot.* Nicholas látta magát a homokban, elnyújtózva a tűző napon. Képzeletbeli óceán hullámainak morajára aludt el, olyan volt, mint egy szívverés.

PAIGE

Arra ébredtem, hogy patakzik belőlem a tej. Fél órája tettem le Maxet, és szinte rögtön hallottam, hogy gügyög és sivalkodik. Így akkor szokott, ha jókedvűen ébred. Hallottam az ágya fölé függesztett játék csíkos kerekének csörgését, ezt szívesen rugdossa, bár még nem tudja, mire való. Egyre hangosabban gügyögött.

– Jövök! – kiabáltam a másik szobából. – Csak egy perc!

Levettem Nicholas pólóját (a sajátjaim mellben túl szűkek voltak), majd tiszta melltartót vettem fel. Puha flanel zsebkendőket tömtem a kosarakba, hiszen a saját káromból tanulva jöttem rá, hogy az eldobható szoptatós melltartóbélések mindig összegyűrődnek vagy ragacsosak lesznek. Maxet olyan gyakran kell szoptatni, hogy néha órákon át félmeztelenül járkálok fel-alá a házban, közben a mellem egyre nehezebb és nehezebb lesz, ahogy újratermelődik az elfogyasztott tej.

A fiam apró szája máris éhesen tátogott, amikor a kiságyhoz léptem. Kikapcsoltam a melltartót, de már nem is emlékeztem, hogy legutóbb a bal vagy a jobb mellemből szoptattam. Teljesen összefolytak a napok. Amint elhelyezkedtem a hintaszékben, Max máris enni kezdett. Erősen szívta belőlem a tejet, végigsajdult a testem, a mellemtől a hasamig, az ágyékomig. Tíz percig figyeltem az órát, aztán áttettem őt a másik mellemre.

Sietős volt a reggel, kalandra készültem. Most először

merészkedtem ki kettesben Maxszel a házból. Azaz egyszer már megtettem korábban is, de egy órába telt összekészítenem a holmiját, és rájönnöm, hogyan is kell a gyerekülést becsatolni a kocsiba. Mire a háztömböt elhagytuk, Max már olyan hangosan követelte a szoptatást, hogy inkább visszafordultam, és Nicholast kértem meg, hogy menjen el a bankba, amikor hazajött a munkából. Hat hete, hogy a saját otthonom a börtönöm lett. Egy magatehetetlen, miniatűr zsarnok rabszolgája voltam.

Hat hete csak akkor aludtam, ha Max megengedte. Pelenkáztam, fürdettem, ahogy szüksége volt rá, és a saját testemből tápláltam. Olyan sokat adtam neki az időmből, hogy azt vettem észre, már fohászkodom, hogy aludjon egy picit, és legyen végre tíz-tizenöt nyugodt percem, amikor leülhetek a kanapéra, mélyeket lélegezhetek, és megpróbálhatok visszagondolni arra, hogy miként teltek a napjaim régebben. Azon gondolkodtam, hogyan is történhetett mindez ilyen gyorsan. Max nemrég még *bennem* élt, *miattam* maradhatott életben, az *én* vérkeringésem, az *én* testem táplálta, és most fordult a kocka; én váltam az ő részévé.

A hátára fektettem a járókában, és figyeltem, ahogy egy fekete-fehér, geometriai mintás lapot szopogat. Előző nap megjelent nálunk egy nő a La Leche szoptatási tanácsadóktól. A kórház küldte, hátha segíthet valamit. Nehezen szántam rá magam, hogy beengedjem, de végül odébbrugdostam az útból a szétszórt játékokat, a büfiztetős textilpelenkákat, a régi magazinokat és bevezettem a házba. Elgondolkodtam, nem tesz-e majd megjegyzést a kandallópárkányon vastagon álló porra,

vagy arra, hogy még nem szereltünk fel gyerekbiztos konnektorokat.

A szoptatási tanácsadónő semmiféle megjegyzést nem tett. Azonnal Max járókájához ment.

– Micsoda gyönyörű baba! – mondta, és gügyögött neki, én meg azon tűnődtem, vajon minden gyerekre ezt mondja-e. Régebben én is azt gondoltam, hogy minden baba aranyos, aztán rájöttem, hogy mégsem. A kórház csecsemőosztályán Max volt a legszebb gyerek. Egyértelműen lehetett látni rajta, hogy kisfiú. Fekete, puha, pihés haja, hűvös, követelő pillantása volt. Annyira hasonlított Nicholasra, hogy néha döbbenten bámultam.

– Csak meg akartam kérdezni, hogy megy a szoptatás – mondta a vendég. – Gondolom, még szoptatja a kicsit.

Mintha más lehetőség nem is lenne, gondoltam.

– Igen – válaszoltam. – Minden rendben. – Kicsit tétováztam, de aztán elmondtam, hogy fontolgatom napi egy alkalommal a tápszert szoptatás helyett, tényleg csak egy alkalommal, hiszen akkor el tudnék menni Maxszel otthonról és nem kéne aggódnom, hogy nyilvános helyen hol szoptathatok.

A nő elszörnyedt.

– Még ne tegye! – mondta. – Egyelőre jobb, ha nem, elvégre csak hathetes a baba, ugye? Még csak most szokja az anyatejet, és ha a mell helyett cumisüvegből táplálja, ki tudja, mi történhet.

Nem válaszoltam, csak elgondolkodtam: *na vajon mégis mi történhetne*. Talán Max leszokna az anyatejről. Talán elapadna a tejem, és végre beleférnék a ruháimba és lefogynám a derekamra és a csípőmre telepedett hat kilót. Nem értettem, mi

ez a fennakadás a tápszer miatt. Én is azon nőttem fel, a hatvanas években minden gyerek azt kapta. Semmi bajunk nem lett.

Megkínáltam a szoptatási tanácsadót teával, de reméltem, hogy nem fogadja el, mert nem is volt otthon tea.

– Mennem kell – hárított, és megsimogatta a kezem. – Van kérdése?

– Igen – szólaltam meg gondolkodás nélkül. – Mikor tér vissza az életem a normális kerékvágásba?

Kinyitotta az ajtót, és nevetett.

– Miből gondolja, hogy visszatér valaha? – kérdezte, azzal végigsietett a tornácon, csak úgy suhogott a selyemkosztümje.

Aznap meggyőztem magam, hogy ez nem lehet igaz. Eldöntöttem, hogy mostantól a napjaimat normális kerékvágásba terelem. Max csak egy kisbaba, semmi okom nincs arra, hogy ne tudjam beosztani az időm. *Nem* kell kétóránként szoptatni. Négyóránként elég lesz. *Nem* kell az ágyában vagy a járókában aludnia, szundikálhat az autósülésben is, amíg bevásárolni megyünk, vagy a postára. És ha végre kiteszem a lábam a házból, friss levegőt szívok és találok valami életcélt, akkor én sem leszek állandóan kimerült. Elhatároztam, hogy ez a nap egy új kezdet lesz.

Még egyetlen percre sem mertem Maxet magára hagyni, hiszen olvastam a bölcsőhalálról. Rettegtem, nehogy magára tekerjen egy plüssjátékot, vagy a szájába tömje a piros lufimintás takarót, és megfulladjon. Felvittem a gyerekszobába, és a szőnyegre fektettem, amíg bepakoltam a táskába hét pelenkát, egy előkét, egy csörgőt, és minden eshetőségre felkészülve egy

mini flakon bébisampont és hintőport is.

– Na jó! – fordultam Maxhez. – Mit szeretnél felvenni?

Max felnézett rám és csücsörített, mintha elgondolkodna a kérdésen. Kint tizenöt fok volt, nem kellett anorákot felvennie, de hát ki tudja? Már ráadtam egy kis bodyt és egy elefántos rugdalózót, amit Leroytól és Lioneltől kaptunk ajándékba. Max fészkelődni kezdett a szőnyegen, tudtam, hogy ebből sírás lesz. Felkaptam, és az egyik szinte üres fiókból kivettem egy vékony, kapucnis kardigánt meg egy vastagabb, kék pulóvert. Dr. Spock azt mondta, öltöztessük rétegesen a kisbabákat. Ha mindkettőt ráadom, biztosan nem fázik meg. A pelenkázóasztalra tettem, és már félig rá is adtam a felsőt, amikor rájöttem, hogy tisztába kellene tennem. Levettem a kardigánt, erre Max sírni kezdett, én pedig énekeltem neki. Ez néha megnyugtatta, mindegy volt, milyen dalt választottam. Úgy véltem, annyi is elég, ha hallja a hangom.

A pulóver ujja túl hosszú volt, zavarta a fiam, hiszen ahányszor a szájába vette a kezét, mindig szösz ragadt az ajkára. Megpróbáltam felhajtani, de a kötött anyag ehhez túl vastag volt. Felsóhajtottam.

– Gyere, Max, induljunk! – mondtam. – Hidd el, megszokod!

A szülés utáni hathetes vizsgálatra kellett mennem dr. Thayerhez. Már vártam, hogy találkozhassak a régi kollégákkal, végre felnőttek között legyek, és úgy kezeltem a vizsgálatot, mint egy utolsó lépést vissza a normális életbe. Ezután tényleg új élet kezdődik.

Max útközben elaludt, és amikor a parkolóba értünk, visszafojtott lélegzettel kapcsoltam ki a biztonsági övet.

Imádkoztam, fel ne ébredjen. Még a kocsi ajtaját sem csuktam be, nehogy a csattanás felébressze, és visítani kezdjen. De nagyon mélyen aludt. A karomra vettem az autósülést, ami babahordozó is volt egyben. Egy szüreti kosárhoz hasonlított, aztán elindultam az ismerős lépcsőkön a szülész-nőgyógyász rendelőjébe.

– Paige! – Mary, a recepciós, aki engem helyettesített, amint meglátott, azonnal felpattant. – Hadd segítsek! – Odajött, levette a karomról a babahordozót, és megcsipkedte a fiam dundi, piros arcát. – Imádnivaló! – mosolygott.

Három nővér sietett a váróba, amint elhangzott a nevem. Ölelgettek, eltemetett a parfümjük illata, és a tiszta, fehér ruhájuk ragyogása.

– Remekül nézel ki – mondta az egyikük, én meg azon gondolkodtam, hogyhogy nem tűnt fel neki a gubancosan lógó hajam, az össze nem illő zoknim és a holtsápadt arcom.

Mary végül visszaterelte őket a nagy faajtón túlra, a várón kívülre.

– Hölgyeim, a munka nem áll meg! – mondta. Odavitte Maxet egy üres székhez, a várakozó, előrehaladott terhes nők közé. – Dr. Thayer késésben van – mondta. – Mi újság?

Mary visszaszaladt a fekete, lakkozott fa recepciós pulthoz, hogy felvegye a telefont. Legszívesebben megelőztem volna, hogy kinyithassam a felső fiókot, kutathassak a gemkapcsok és a számlák között, hogy én szólhassak bele a telefonba: *Tessék, Cambridge szülészeti és nőgyógyászati klinika!* Még Max születése előtt megbeszéltük a férjemmel, hogy otthon maradok. A művészeti főiskoláról így már szó sem lehetett, mivel nem telt

egyszerre bölcsődére és tandíjra. Ami pedig a munkámat illeti, egy jó bölcsőde majdnem annyiba került volna, mint a két fizetésem, amit a Mercy és az orvosi rendelő biztosított, szóval nem érte meg. *Ugye te sem akarod, hogy valami idegen gondoskodjon a gyermekünkről?* – kérdezte Nicholas, és azt hiszem, megértettem. Mosolygott, ő pedig közölte, hogy csak egy évről van szó. *Nézzük meg, milyen, ha egy évig otthon vagy vele, aztán meglátjuk!* Visszamosolyogtam, és a kezem a gömbölyödő hasamra szorítottam. Csak egy év. Az nem lehet annyira rémes, ugye?

Odahajoltam, lehúztam a cipzárt Max pulóverén, kigomboltam alatta a kabátkát. Izzadt. Le is vehettem volna róla a felesleges rétegeket, de akkor felébred, és azt nem akartam. Az egyik kismamával összetalálkozott a tekintetünk. Rám mosolygott. Erős, sűrű, barna haja volt, kis csigákban omlott a vállára. Ujjatlan, lenvászon kismamaruhát viselt és lapos vászoncipőt. Maxre pillantott, önkéntelenül megsimogatta a hasát.

Amikor odanéztem, láttam, hogy a legtöbb nő az én alvó gyermekemet figyeli. Mindegyikük arcán egyforma, álmodozó, ellágyult kifejezés ült, amilyen az enyémen talán soha.

– Mennyi idős? – kérdezte a legközelebbi kismama.

– Hathetes – feleltem, és lenyeltem a gombócot a torkomban. A többiek felém fordultak. Várták, hogy mondjak valamit, bármit, amitől megnyugodhatnak: megéri a várakozás, hiszen a szülés nem is fáj annyira, és az ember soha nem is lehet ennyire boldog.

– Nem olyan, mint amilyennek képzelik – hallottam a saját

vontatott, fáradt hangom. – Amióta megszületett, nem alszom. Állandóan kimerült vagyok. Nem tudom, mit kezdjek vele.

– De hát olyan édes! – mondta egy másik nő.

A hasára meredtem. Bezzeg az ő gyereke még odabent van.

– Maga mázlista! – mondtam.

Mary néhány perc múlva szólított. Egy kis, fehér vizsgálószobába mentem, a falon egy poszteren virító anyaméh tűnt fel. Levetkőztem, felvettem a vizsgálóköpenyt, és kinyitottam a kis tölgyfa asztal fiókját. Mérőszalag és Doppler sztetoszkóp volt benne. Megfogtam őket, és a még mindig alvó Maxre sandítottam. Visszagondoltam a terhességi vizsgálatokra, amikor a magzat szívhangját hallgattam, és azon gondolkodtam, vajon milyen lehet az arca.

Dr. Thayer egy köteg papírral érkezett.

– Paige! – Úgy üdvözölt, mintha meglepné, hogy jöttem. – Hogy van?

Leültetett, hogy mielőtt a vizsgálóasztalra fekszem a megalázó vizsgálathoz, beszélgessünk.

– Jól vagyok – feleltem. Dr. Thayer kinyitotta az aktám, és beleírt valamit.

– Semmi fájdalom? Megy a szoptatás?

– Igen – válaszoltam. – Minden rendben. – Ránézett a babahordozóban alvó Maxre, aki úgy szendergett, mintha mindig ilyen kis angyal lenne.

– Milyen édes! – mosolygott rám. A fiamra meredtem.

– Igen, az – feleltem, és megint gombócot éreztem a torkomban. – Édes. – Azzal a tenyerembe temettem az arcom, és sírva fakadtam.

Addig zokogtam, amíg már levegőt sem kaptam, és egészen bizonyos voltam abban, hogy felébresztem a gyereket, ám amikor ránéztem, ugyanolyan nyugodtan aludt.

– Most azt hiszi, megőrültem – suttogtam. Dr. Thayer megfogta a karom.

– Azt hiszem, éppen ugyanazon megy keresztül, mint minden fiatal anyuka. Ez teljesen normális. A szülés traumatikus élmény volt a teste számára, most gyógyulásra van szüksége, ami időbe telik, és lélekben is hozzá kell szoknia, hogy az élete új mederben halad tovább.

Egy zsebkendőért nyúltam.

– Nem tudom, mit kezdjek vele. Nem tudom, hogyan kell anyának lenni.

Dr. Thayer a fiamra pillantott.

– Nekem úgy tűnik, ügyesen csinálja – mondta. – Bár talán nem kellett volna kardigánt *és* pulóvert is adnia rá.

Összerezzentem, hogy már megint rosszul csináltam valamit. Utáltam magam emiatt.

– Meddig tart ez? – kérdeztem, és záporozni kezdtek belőlem a kérdések. – Mikor leszek végre biztos abban, hogy jól csinálom? Mikor leszek végre megint önmagam? Mikor tudok majd félelem helyett szeretettel nézni rá?

Dr. Thayer felsegített a vizsgálóasztalra.

– Ezzel telik majd az egész élete – felelte.

Amikor kiment, még mindig könnyek áztatták az arcom, és szégyelltem, hogy bolondot csináltam magamból előtte. Köszönés nélkül távoztam a rendelőből, bár Mary utánam szólt, ahogy csukódott mögöttem az ajtó. Kicipeltem a fiam a

parkolóba, egyre nehezebb volt a babahordozó. A táska vágta a vállam, a hátam fájt, hiszen féloldalasan cipekedtem. Max csodával határos módon még mindig aludt, én pedig a Szűzanyához imádkoztam, miközben arra gondoltam, hogy az összes szent közül ő értene meg leginkább. Csak még fél órát, könyörögtem, hogy nyugodtan hazaérjünk. Fél óra, aztán felébredhet, megetetem, és visszatérünk a rendes kerékvágásba.

A parkolóőr egy fiatal srác volt, szurokfekete, ragyogó fehér fogsorral. A vállán nagy hordozható magnót cipelt. Odaadtam neki a parkolójegyet, és visszaadta a kocsikulcsot. Nagyon óvatosan nyitottam ki az ajtót, és bekötöttem a gyermekülést. Sikerült szinte zajtalanul visszacsuknom az ajtót, aztán átmentem a vezetőülés felőli oldalra.

Amikor kinyitottam az ajtót, a parkolóőr bekapcsolta a magnóját. Harsány rap töltötte be a parkolót, dühöngött, mint a nyári vihar, beleremegett a kocsi, a felhők, az aszfalt. A srác ritmusra bólogatva és lépegetve táncolt rá a parkolóban a narancssárga sávok között. Max kinyitotta a szemét, és olyan hangos visításba kezdett, mint még soha.

– Sssh! – csitítgattam, és megsimogattam a fejét. Kipirosodott, beleizzadt a kapucniba. – Olyan jó kisfiú voltál mostanáig.

Indítottam a motort, én kifelé araszoltam a parkolóból, de Max csak még jobban sírt. Nagyot aludt, és tudtam, hogy biztosan éhes, de nem akartam itt megszoptatni. Ha hazaérünk, minden rendben lesz… A parkoló autók elé kanyarodtam, és beálltam a kivezető sávba. Max már lila fejjel fuldoklott a sírástól.

– Istenem! – Gyorsan leparkoltam, és kicsatoltam a biztonsági övet a babahordozó körül. Kihúztam a felsőm a nadrágom derekából, felemeltem a nyakamig, majd a melltartómmal vacakoltam. Max mozdulatlanná merevedett, amikor kivettem az ülésből, és magamhoz fogtam a forró kis testét. A gyapjúpulóvere dörzsölte a bőröm, ujjai az oldalamba markoltak. Most már én is sírtam, a könnyeim a fiam arcára potyogtak, össze is keveredtek a könnyeivel, és eltűntek valahol a ruhájában. A parkolóőr szitkozódott, és elindult felénk. Gyorsan lejjebb húztam a blúzom, letakartam vele Max fejét, reméltem, nem fullad meg. Nem húztam le az ablakot.

– Elállja az utat! – szólt rám a srác haragosan az ablaküveg túloldaláról.

A rapzene hasogatta a fejem. Elfordultam, és szorosabban húztam magamhoz Maxet.

– Kérem… – sóhajtottam, miközben lehunytam a szemem. – Kérem, hagyjon békén!

Dr. Thayer azt mondta, hogy magamért is tegyek valamit. Úgyhogy nyolckor, miután Max elaludt, elhatároztam, hogy veszek egy jó meleg fürdőt. Megkerestem a bébiőrt, amit Fogertyéktől kaptunk ajándékba, és letettem a fürdőszobában. Nicholast csak tíz után vártam haza, Max pedig talán alszik éjfélig. Mire a férjem hazaér, készen leszek.

A terhességem ötödik hónapja óta nem szeretkeztünk, az az éjszaka volt az utolsó, amikor fájt, és rászóltam. Soha nem beszéltünk erről, Nicholas nem szeretett ilyesmiről társalogni, és ahogy nőtt a hasam, én is egyre rosszabbul éreztem magam,

már nem is törődtem az egésszel. De most szükségem volt rá. Tudnom kellett, hogy nem csak egy szülőgép vagyok, nem csak egy szoptatós élelemforrás. Hallani akartam, hogy Nicholas szépnek lát, érezni akartam az érintését.

Fürdővizet engedtem, és háromszor is elzártam a csapot, mert azt hittem, Max hangját hallom. A fürdőszobaszekrényben találtam egy orgonaillatú fürdőgolyót. Néztem, ahogy feloldódik a vízben. Levettem a pólóm, a rövidnadrágom, és a tükör elé álltam.

Idegen volt a testem. Különös, de még mindig nagy pocakra, vastag combra számítottam. Ez a vékonyabb test nem olyan volt, mint régen. Tele voltam lilás csíkokkal. A bőröm régi pergamenre hasonlított: akár a színe akár a tapintása. A mellem súlyosan, telten csüngött, a hasam puha volt és domború. Ez nem is én vagyok.

Győzködtem magamat, hogy Nicholasnak így is tetszem majd. Hiszen azért változott meg a testem, mert a gyermekét hordtam a szívem alatt. Ebben biztosan lát majd valamiféle szépséget.

Beleereszkedtem a meleg vízbe, végigsimítottam a karom, a lábam, a lábujjaim. El is bóbiskoltam, majd arra riadtam, hogy a vízbe ér az állam. Kimásztam a kádból, megtörülköztem, és anyaszült meztelenül a konyhába mentem, nedves lábnyomokat hagyva a szőnyegen.

Behűtöttem egy üveg bort, azt kivettem, a hálószobába vittem, két nagy, kék vizespohárral. Aztán előkerestem a fiókból a fehér selyem hálóinget, amit a nászéjszakánkon viseltem. Más szexis fehérneműm nem volt. Felvettem, de mellben szűknek

bizonyult. Eszembe sem jutott, hogy esetleg nem lesz jó rám. Addig izegtem-mozogtam, amíg sikerült belebújnom rendesen, ám a mellemnél és a csípőmnél szorosan tapadt, a hasam pedig úgy rajzolódott ki, mint egy puha, fehér domb.

Hallottam, hogy Nicholas leparkol a ház előtt. Megszédültem, aztán gyorsan körbeszaladtam a hálószobában, és leoltottam a lámpákat. Nicholas halkan nyitotta ki az ajtót, felosont a lépcsőn, egy pillanatra megállva a hálószoba ajtaja előtt. Benyitott, majd rám meredt. Az ágy közepén ültem, magam alá húztam a lábam, a hajam a szemem elé hullott. Mondani akartam valamit, de elakadt a lélegzetem. Még a kilazított nyakkendőjével, borostásan, összehúzott vállal álldogálva is Nicholas volt a leglenyűgözőbb férfi, akit valaha láttam.

Rám nézett, és felsóhajtott.

– Nagyon hosszú napom volt, Paige – mondta halkan. Megmarkoltam a takarót.

– Ó! – nyögtem ki.

Leült az ágy szélére. Az kezét a neglizsé vékony pántja alá csúsztatta.

– Ezt meg hol vetted? – kérdezte. Felnéztem.

– Amikor először vettem fel, ugyanezt kérdezted.

Nicholas nyelt egyet, majd elfordult.

– Ne haragudj! – mondta. – Csak nagyon késő van már, és reggel a kórházban kell lennem…

– Még csak tíz óra – jegyeztem meg. Kibontottam a nyakkendőjét, majd levettem róla. – Nagyon régen volt már… – mondtam halkan.

Egy pillanatra láttam valamit, egy apró szikrát, ahogy felcsillant a szeme. Megsimogatta az arcom, a szája az ajkamhoz ért. Aztán felállt.

– Le kéne zuhanyoznom – mondta.

Otthagyott az ágyon, és a fürdőszobába ment. Tízig számoltam, aztán felszegtem a fejem, és felkeltem. Utánamentem, és hallottam, hogy már folyik a víz. Nicholas éppen a zuhany hőmérsékletét állította be magának.

– Kérlek – suttogtam, és a férjem éppen úgy pördült meg, mint aki kísértetet lát. Párafelhő úszott közénk. – Fogalmad sincs, min megyek keresztül.

A tükrök elhomályosultak, a fürdőszoba megtelt gőzzel, és amikor Nicholas megszólalt, a szavai mintha elsüllyedtek volna a levegőben.

– Paige.

Odabújtam hozzá, és csókra nyújtottam a szám. A háttérben a bébiőr mikrofonjában Max hangját hallottam, ahogy álmában felsóhajt.

Nicholas levette rólam a neglizsét. A derekamra tette a kezét, végigsimította az oldalam. Az érintésétől felnyögtem, és hozzá hajoltam. A mellbimbóból vékony sugárban tej fröccsent a mellkasa sötét pihéire.

Lepillantottam, és gyűlöltem a testem ezért az árulásért. Amikor felnéztem, arra számítottam, hogy Nicholas úgy tesz majd, mintha semmi sem történt volna, vagy talán mond valami vicceset. Arra nem voltam felkészülve, amit a szemében láttam. Elhúzódott, és szörnyülködve mérte végig a testem.

– Nem megy – mondta szinte fuldokolva. – Még nem tudok.

Megsimogatta az arcom, gyors csókot lehelt a homlokomra, sietősen, mintha attól tartana, hogy meggondolja magát. Aztán beállt a zuhany alá, és hallottam a vízcsobogás együttérző szimfóniáját, ahogy a szappan végigsiklott a vállán, a combján. Felkaptam a lábam elől a szatén neglizsét, magam elé tartottam, és a hálószobába mentem.

A legrégebbi, legpuhább hálóingemet vettem fel, elöl gombos volt, és kis pandamacik ugrándoztak rajta. Amikor kiléptem a szobából, Nicholas éppen elzárta a vizet. Óvatosan nyitottam be a gyerekszobába, ahol teljesen sötét volt. Nicholas nem jön utánam, ebben biztos voltam. Keresztültapogatóztam a sötét szobán, a levegőt markolásztam, mintha belekapaszkodhatnék. Kikerültem a nagy, piros plüss-struccot, amit Marvelától kaptunk, és végighúztam a kezem a pelenkázó puha tetején. Megbotlottam, a lábam bevertem a hintaszék éles szélébe, és megcsúsztam a saját véremen. Aztán letelepedtem, és Max nyugodt szuszogását hallgatva vártam, mikor ébred fel, mikor hív a fiam.

NICHOLAS

– Megint későn jössz? Nem értem, miért nem intézed úgy, hogy egy kicsivel többet lehessél itthon.

– Paige, ne legyél nevetséges! Nem én döntök az időbeosztásomról.

– De fogalmad sincs, milyen nekem éjjel-nappal itthon a gyerekkel. Te legalább dolgozni jársz.

– Ha egyszer úgy jöhetnék haza, hogy nem azt kell hallgatnom, hogy *neked* milyen napod volt…

– Már megbocsáss, de nemigen vannak látogatóim, akikkel ezt megbeszélhetném.

– Senki nem kényszerít, hogy itthon ülj.

– Senki nem segít, ha nem akarok itthon ülni.

– Megyek, és lefekszem. Holnap korán kell kelnem.

– Mindig korán kell kelned. És persze csakis te számítasz, merthogy neked van állásod.

– A te feladatod ugyanolyan fontos. Vedd úgy, hogy ez meg a *te* állásod!

– Úgy veszem, Nicholas. Csak éppen nem így terveztem.

Az első, ami feltűnt Nicholasnak, a rengeteg, virágba borult fa volt. Tizennyolc évig élt ebben az utcában, de olyan rég járt erre utoljára, hogy úgy emlékezett, a japán juharok és az almafák június legvégén terítenek rózsaszín virágernyőt a kert fölé.

Néhány percig a kocsiban maradt, és elgondolkodott, mit mondjon, és hogyan. A sima, fényes fa sebességváltóval babrált, és szinte érezte helyette a gyermekkori baseballkesztyűje puha belsejét és a bőrlabdát. Anyja Jaguarja a kocsibeállón parkolt.

Nicholas nyolc éve nem járt a szüleinél, egészen pontosan azóta, amióta Prescotték megmondták, mit gondolnak a fiuk házassági terveiről. Nicholas akkor másfél évig egyáltalán nem állt szóba velük, aztán kapott egy karácsonyi üdvözlőlapot Astridtól. Paige a számlák mellett hagyta, hogy Nicholas észrevegye, és amikor megtalálta, úgy forgatta, mint valami ősi ereklyét. Végigsimította anyja rendezett, nagybetűs írását, aztán Paige-re pillantott, aki a szoba másik oldalán állt, és úgy tett, mintha nem is látná. Nicholas a felesége kedvében akart járni, és kidobta a lapot, de másnap a kórházból felhívta az anyját.

Győzködte magát, hogy most nem azért van itt, mert megbocsátott, és főleg nem azért, mert rájött, hogy ami Paige-et illeti, igazuk volt. Amikor az anyjával beszélt – az első hívás óta évente kétszer, karácsonykor és Astrid születésnapján –, soha nem esett szó Paige-ről. Robert Prescottról sem, mert Nicholast ugyan visszaterelte a kíváncsiság az anyjához, de azt megfogadta, hogy soha nem felejti el, ahogyan apja nyolc évvel korábban ráförmedt a nagy karosszékben ijedten kuporgó Paige-re.

Nicholas ezekről a telefonhívásokról nem beszélt a feleségének. Most arra gondolt, hogy az anyja nyolc év alatt egyszer sem kérdezősködött felőle, tehát a szülei véleménye ebben a tekintetben bizonyára nem változott. Mintha Prescotték csak arra vártak volna, hogy Nicholas és Paige házasságában

probléma adódjon, hogy végre kijelenthessék: *Na ugye, mi megmondtuk előre!* Nicholas ezt furcsa módon soha nem vette személyes sértésnek. Anyjával kötelességtudóan tartotta a kapcsolatot, de az életét kétfelé osztotta: a Paige előtti, és a Paige mellett töltött időkre. A beszélgetéseik megragadtak az összeveszésük előtti időben, mintha csak napok teltek volna el, nem pedig évek. Beszélgettek az időjárásról, Astrid túráiról, és a brookline-i újrahasznosítási kezdeményezésekről. Nem esett szó Nicholas szakterületéről, a házvásárlásról, Paige terhességéről. Nicholas semmi olyat nem akart említeni, ami mélyítheti a szakadékot.

Most viszont nem segített neki sokat a gondolat, hogy annyi évvel ezelőtt a szüleinek talán mégis igazuk volt. Nicholas úgy érezte, hogy folyton a feleségét védte, de már kezdte elfelejteni, miért. Éhes volt, mert Paige mostanában nem főzött. Gyakran ébren volt ugyan hajnali fél ötkor, de ott csüngött rajta Max. A férfi néha a fiát hibáztatta, bár ez nem volt gyakori. Max könnyű célpont: követelőző apróság, aki elrabolta Nicholas feleségét, és a helyében egy borús, ingerlékeny asszonyt hagyott neki. Paige-et sem lehetett hibáztatni. Nicholas néha farkasszemet nézett vele, egy kiadós veszekedésben bízva, de csak maga a megtört üresség bámult vissza rá, és a harag helyét szívszorító szánalom vette át.

Nem értette, mi a baja a feleségének. Elvégre Nicholasnak kellett egész nap talpon lennie, az ő hírneve forgott kockán, és ha ő hibázik, az emberéletekbe kerülhet. Ha valakinek jogában áll fáradtnak, nyűgösnek lenni, az Nicholas. Paige egész nap csak egy babával üldögélt otthon.

És Nicholas néha foglalkozott a fiával, ez nem tűnt ördöngösségnek. Leült mellé a padlóra, megcsiklandozta a lábujjait, és nevetett, amikor Max tágra nyitotta a szemét és körülnézett, hogy ki volt az. Egy hónappal korábban a feje fölött forgatta körbe-körbe, aztán fejjel lefelé tartotta, mert Max az ilyesmin nagyon jól szórakozott, Paige viszont savanyú ábrázattal figyelte a sarokból.

– Le fog hányni – figyelmeztette. – Most ivott. – De Max nyitva tartotta a szemét, és figyelte, ahogy forog a világ. Amikor Nicholas megállt, és megtartotta, Max egyenesen felnézett rá. Aztán lassan elmosolyodott, kipirult az arca, és kihúzta magát.

– Nézd, Paige! – kiáltott Nicholas. – Ugye ez az első igazi mosolya? – Paige bólintott, és lenyűgözve nézett a férjére. Aztán kiszaladt, hogy megkeresse Max babanaplóját, és beleírja a dátumot.

Nicholas megérintette a zsebét. Ott voltak Max fotói, nemrég hívatta elő őket. Úgy tervezte, hogy ha jókedve lesz, amikor eljön a szüleitől, akkor egyet otthagy majd az anyjánál. Nem akart eljönni. Paige javasolta, hogy hívja fel a szüleit, és mondja el, hogy unokájuk született.

– Ki van zárva – vágta rá Nicholas. Persze Paige azt hitte, hogy egyáltalán nem beszélt a szüleivel nyolc évig, és ez valamelyest igaz is volt. Néhány telefonbeszélgetés nagyon keveset számít. Nicholas nem volt biztos abban, hogy ő akarja megtenni az első lépést.

– Talán ideje magatok mögött hagyni a múltat – mondta Paige. Nicholas ezt kicsit álszentnek tartotta, de a felesége rámosolygott, összeborzolta a haját, és hozzátette: – Gondolj

csak bele, mennyit spórolunk a babafotókon, ha édesanyád itt lesz!

Nicholas hátradőlt az ülésen. Fent, a forró tavaszi égen lassan úsztak a felhők. Egyszer régen, amikor még egyszerű volt az élet, Paige és Nicholas a Charles folyó partján feküdt, és a felhőket bámulta. Képeket kerestek, de Nicholas csak geometriai alakzatokat fedezett fel: háromszögeket, keskeny íveket és poligonokat. Paige megfogta a kezét, és vezette a kék háttér előtt, körbejárva a fehér, puha körvonalakat. *Ott egy indián törzsfőnök. Balra meg egy bicikli. És egy rajzszög. Meg egy kenguru.* Nicholas eleinte csak nevetett, aztán egyre jobban beleszeretett Paige szárnyaló képzeletébe. Végül már látni kezdte az alakokat. Tényleg nem bárányfelhő volt, hanem egy sziú főnök tollas fejdísze. A láthatár sarkában pedig egy kiskenguru. Paige szemén keresztül Nicholas valahogy sokkal színesebben látta a világot.

– Most meg mi baja?

– Nem tudom. Az orvos azt mondta, hasfájós.

– Hasfájós? De hát már majdnem három hónapos. A hasfájás ilyenkor már befejeződik.

– Tudom. *Elvileg* befejeződik. Az orvos azt is mondta, hogy a kutatások szerint a hasfájós babák intelligensebb felnőttek lesznek.

– Úgy talán kevésbé zavaró a visítás?

– Ne velem veszekedj, Nicholas! Én csak válaszoltam a kérdésedre.

– Nem kéne felvenni?

– Nem. Azt hiszem.

– Ne már, Paige. Ha ez olyan nagy dolog, akkor felkelek, és felveszem én.

– Ne! Maradj csak! Úgyis nekem kell megetetnem. Semmi értelme, hogy felkelj.

– Hát jó.

– Hát jó.

Nicholas számolta a lépéseket az utca túloldalától a szülei házához vezető kerti ösvényig. A takaros kövezet mellett tulipánágyások sorakoztak: piros, sárga, fehér, piros, sárga, fehér, rendezett sorokban. Nicholas szíve a torkában dobogott, szája kiszáradt. Nyolc év nagyon hosszú idő.

Arra gondolt, hogy becsenget, de nem akart valamelyik alkalmazottal találkozni. Előhúzta a zsebéből a kulcscsomóját, kutatott a kórházi kulcsok között, és megtalálta a régi, rozsdás kulcsot, amit kisiskolás kora óta egy rézkarikán tartott. Soha nem dobta el, bár nem tudta volna megmagyarázni, miért nem. És magától értetődött, hogy a szülei nem kérték vissza. Akármi is történt, a Prescott családban még a keserű viszály is követett bizonyos illemszabályokat. Nicholast meglepte, hogy leizzad a háta és a nyaka, amint a zárba illeszti a kulcsot. Hirtelen eszébe jutott, amikor leesett a fára épített kuckójából, és nyílt törést szenvedett a lábán; amikor részegen jött haza, és a konyhán átbotorkálva véletlenül a házvezetőnő szobájába nyitott be; amikor diadalmasan vonult be a diplomaosztója után. Megrázta a fejét, elkergette az emlékeket, és belépett a hatalmas előtérbe.

A fekete márványpadlón tökéletesen tükröződött elszánt

arca, és a szemében a félelem visszaverődött az anyja *Veszélyeztetett fajok* képeinek csillogó keretein. Két lépést tett, úgy visszhangzottak a léptei, mint a mennydörgés. Biztos volt abban, hogy mindenki tud az érkezéséről. De senki nem jött. Rádobta a zakóját egy aranyozott széktámlára, és átsietett a hallon, az anyja sötétszobájába.

Astrid Prescott éppen a homokdombok között élő jordániai nomádok fotóit hívta elő, de sehogy sem sikerült eltalálnia a vörös színt. Gondolataiban éppen lepergett a rubinpiros homok, de akárhány nyomatot készített, egyik sem felelt meg az elképzeléseinek. Nem volt elég haragos, nem keretezte rémálomfelhőben az alakokat. Astrid letette az utolsó sorozatot, és megdörzsölte az orrát. Talán holnap folytatja. Levett néhány lapot a szárítóról, ám amikor megfordult, szemtől szemben állt a fiával.

– Nicholas – suttogta.

Nicholas nem mozdult. Anyja idősebb lett, törékenyebb. A haját szorosan tűzött kontyban viselte, a kezén erőteljesen kirajzolódtak az erek, akár egy térkép útvonalai.

– Unokád született – mondta Nicholas. A hangja saját maga számára is idegen volt, szavai kimérten csengtek. – Csak gondoltam, tudnod kell.

Megfordult, hogy távozzon, de Astrid Prescott odafutott, szanaszét szórva a rejtélyes sivatagi képeket. Amikor az anyja hozzáért, Nicholas megtorpant. Astrid előhívóoldatos ujjai égették a karját.

– Kérlek, maradj! – mondta Astrid. – Beszélgetni szeretnék veled. Látni akarlak. És a kicsinek is biztos sok mindenre lenne

szüksége. Nagyon szeretném látni… Kisfiú? Kislány? És Paige hogy van?

Nicholas azzal a tartózkodó hűvösséggel mérte végig az anyját, amit Astrid nagy büszkén nevelt belé. A zsebéből elővette Max fényképét, és az asztalra tette, egy turbános férfi fotójára, akinek az arca vénséges vén és áthatóan őszinte volt.

– Nem sikerült olyan jól, mint a tieid – mondta, és a fia riadt kék szemét figyelte a fotón. Amikor ezt a képet készítették, Paige Nicholas mögé állt, és egy fehér zoknival bábozott. Szemeket rajzolt rá, és hosszú, villás nyelvet. Sziszegett, csörgött, és megcsipkedte Nicholas fülét. Max végül elmosolyodott. Nicholas elhúzta a kezét az anyjától. Tudta, hogy nem bírná sokáig, megadná magát, és ha közeledik, azzal tiszta lapot kezdene, eldobná a máris fakuló sérelmeket. Nagy levegőt vett és kihúzta magát.

– Előzőleg te nem álltál készen arra, hogy a családom része legyél. – Hátralépett, és a sarka az egyik jordániai sivatagi naplementébe taposott. – Hát, most *én* nem vagyok kész erre. – Azzal sarkon fordult, és eltűnt a sötétszoba fekete függönye mögött, hátrahagyva a körvonalait a halvány, vörös fényben, mint egy engesztelhetetlen kísértet.

– Elmentem hozzá ma.

– Tudom.

– Honnan tudod?

– Amióta hazaértél, meg sem szólaltál. Gondolatban valahol egészen máshol jársz.

– Nem túl messze. Brookline egészen közel van. De te

chicagói lány vagy, honnan tudnád?

– Nagyon vicces, Nicholas. Mit szóltak?

– Csak anyám volt otthon. Természetesen csak olyankor megyek, amikor apám nincs ott. Ebédszünetben szaladtam át.

– Nem is tudtam, hogy neked ebédszüneted is van.

– Paige, ne kezdjük már megint!

– Szóval mit szólt?

– Nem emlékszem. Kérdezni akart. Adtam neki egy képet.

– Nem is beszéltetek? Nem is teáztatok, nem kaptál süteményt?

– Nem vagyunk angolok.

– Tudod, hogy értem.

– Nem, nem teázgattunk. Le sem ültünk. Összesen talán tíz percig, ha ott voltam.

– Nagyon nehéz volt? Most miért nézel így rám? Mi van?

– Ezt hogy csinálod? Hogy koncentrálhatsz ennyire csak a lényegre?

– De tényleg… nehéz volt?

– Nehezebb, mint egy tüdő- vagy szívátültetés. Nehezebb, mint egy hároméves gyerek szüleivel közölni, hogy a gyermekük nem élte túl a műtétet. Paige, ez volt a legnehezebb dolog, amin életemben keresztülmentem.

– Ó, Nicholas…

– Leoltod a villanyt?

– Persze.

– Paige, van másolatunk a képről, amit odaadtam a szüleimnek?

– A zoknis kígyós képről?

– Aha. Jól sikerült.

– Csináltathatok másolatot. Valahol megvan a negatív.

– Kitenném az irodámban.

– Nincs is irodád.

– Akkor a szekrényemre… Paige…

– Mmm?

– Ugye milyen szép gyerek? Mármint úgy értem, általában nem ilyen helyesek a babák. Vagy ez nagyképűség?

– Nem. Elvégre az apja vagy.

– De komolyan, szép gyerek, nem?

– Nicholas, kedvesem, éppen úgy néz ki, mint te.

PAIGE

Olvastam egy cikket egy nőről, aki szülés utáni depresszióban szenvedett. A depresszió és a lelkesedés legmélyebb és legmagasabb pontja között hullámzott, még aludni sem tudott. Elhanyagolta magát, nyugtalan volt. Egyre gyakrabban törtek rá olyan gondolatok, hogy egyszer csak kárt tesz a kislányában. Ezeket a gondolatokat Tervnek nevezte, és néha említette a kollégáinak. Két héttel azután, hogy a gondolatok először felmerültek, hazajött a munkahelyéről, és egy párnával megfojtotta a nyolc hónapos kislányt.

És ez sajnos nem egyedi eset. Korábban egy nő a születésük után néhány nappal megölte az első két gyermekét, a harmadikat is megpróbálta, de a hatóságok közbeléptek. Egy másik asszony vízbe fojtotta két hónapos fiát, és mindenkinek azt mondta, hogy elrabolták. Egy harmadik lelőtte a gyermekét. Egy negyedik elgázolta a kocsijával.

Az Egyesült Államokban az ilyen esetek óriási jogi csatákat vonnak maguk után. A szülés utáni első évben a csecsemőjük meggyilkolásával vádolt nők ellen csak emberölésért lehet vádat emelni, nem pedig gyilkosságért. Azt mondják, ez mentális betegség; az újdonsült anyák nyolcvan százalékának lesz enyhe szülés utáni depressziója, ezerből egy pedig szülés utáni pszichózisban szenved. A pszichózisos esetek három százaléka meggyilkolja a saját gyermekét.

Olyan szorosan markoltam a magazint, hogy elszakadt a papír. Mi van, ha én is közöttük vagyok?

Lapoztam, és rápillantottam Maxre a járókájában. Egy műanyag kockát rágcsált, ami egy nála nagyobb gyereknek való játék része volt. Senki nem küldött Max korának megfelelő ajándékot. A következő cikk egy önsegítő írás volt. *Írj egy listát mindarról, amire képes vagy!*, tanácsolta. Elvileg egy ilyen lista összeállítása után az ember jobb véleménnyel lesz saját magáról és a képességeiről. Megfordítottam a bevásárlólistát, és elővettem egy tompa ceruzát. Maxre pillantottam. *Ki tudom cserélni a pelenkáját.* Leírtam. Aztán hozzáírtam a többi magától értetődő dolgot. *Ki tudom mérni a tápszert. Rendesen fel tudom öltöztetni a fiam. Tudok neki altatódalt énekelni.* Elgondolkodtam, mihez értek, aminek nincs köze Maxhez. Nos, tudok rajzolni, és néha egy egyszerű vázlat segítségével belelátok mások életébe. Tudok fahéjas csigát sütni. Kívülről tudom a *Whiter Shade of Pale* szövegét. Fél mérföldet leúszom anélkül, hogy elfáradnék, legalábbis ez *régebben* sikerült. Chicago összes temetőjét fel tudom sorolni. Tudom, hogyan kell bekötni az elektromos vezetékeket. Értem a tőke és kamat közötti különbséget a hiteltörlesztésnél. Odatalálok az autópályán a Logan reptérre. Fel tudok dobni és meg tudok fordítani egy tükörtojást a serpenyőben. Meg tudom nevettetni a férjem.

Megszólalt a csengő. A zsebembe gyömöszöltem a listát, és felkaptam a fiam. Most, miután a gyilkos anyákról olvastam, különösen nem akartam egyedül hagyni őt. Az ajtó vékony, színes üvegcsíkján át láttam, ahogy az UPS csomagküldő szolgálat ismerős kézbesítője megjön.

– Jó napot! Örvendek, hogy ismét találkozunk – mondtam.

Amióta Nicholas említette az anyjának, hogy unokája született, a UPS csomagfutár kétnaponta járt hozzánk. Jókora csomagokat hozott, tele dr. Seuss-könyvekkel, Dior babaruhákkal, még egy hintaló is akadt nála. Astrid ezzel akarta megvásárolni Max (és Nicholas) szeretetét. Kedveltem a kézbesítőt. Fiatal, barna szemű, mosolygós férfi volt, és mindig *asszonyom*nak szólított. Amikor Nicholas sokat ügyelt, napokig nem is láttam más felnőtt embert, csak őt.

– Nem kér egy kávét? – kérdeztem. – Még szinte reggel van.

A futár rám mosolygott.

– Köszönöm, asszonyom, de nem húzhatom a cég idejét – felelte.

– Ó, értem – mondtam, és hátraléptem a küszöbről.

– Nehéz lehet – mondta. Csak pislogtam.

– Micsoda?

– Hát a kicsivel otthon lenni. A nővérem tanárnő, most született kisbabája. Azt mondja, hogy egy ilyen kis szörnyeteg rosszabb, mint százhúsz hetedikes a tavaszi szünet után.

– Hát, ebben egyetértünk – válaszoltam. A UPS kézbesítő becipelte a nappaliba a csomagot. – Segítsek kibontani?

– Köszönöm, menni fog – mosolyogtam vissza halványan.

Megemelte viseltes, barna sapkáját, és eltűnt az ajtón túl. Hallottam, ahogy a kisfurgon elpöfög, aztán a doboz mellé tettem Maxet a padlóra.

– Ne menj sehová! – mondtam szigorúan. Kihátráltam a konyhába, és elővettem egy kést. Amikor visszaértem a nappaliba, Max a kezére támaszkodva hasalt, mint a Szfinx. –

Nahát! – figyeltem fel rá. – Milyen ügyes vagy! – Belepirultam az örömbe, hogy végre Nicholas előtt veszek észre egy fejlődési fázist.

Max figyelte, ahogy elvágom a dobozt átkötő madzagot, és kiveszem a kapcsokat. Elkapott egy darab spárgát, és megpróbálta a szájába tömni. A kést a kanapé túloldalára tettem, a dobozból pedig egy kis széket vettem elő, amire sárga betűkkel rá volt applikálva, hogy MAX. A betűket ki lehetett venni, mint egy kirakósban. *Szeretettel nagymamától és nagypapától* – ez állt a kísérőlevélkén. Valahol messze Maxnek egy másik nagypapája, és talán egy másik nagymamája is van. Eltűnődtem, vajon találkozik-e velük valaha.

Felálltam, hogy kidobom a dobozt, ám ekkor egy apró, rózsaszínű dobozkát pillantottam meg benne. A legalján volt. Aranyfóliával ragasztották le. Amikor kibontottam, egy csodaszép selyemkendőt találtam benne, rézszínű lószerszámos és ezüst patkós mintákkal. *Paige-nek, mert nem csak a baba érdemel ajándékot. Anya.* – állt a levélben. Elgondolkodtam. Astrid Prescott nem az anyám, és soha nem is lesz az. Egy pillanatra elakadt a lélegzetem, és tanakodtam, hogy talán az igazi anyám küldte-e ezt a gyönyörű kendőt Prescottékkal? Megsimogattam és megszagoltam a selymet, egy előkelő butik illatát éreztem rajta. Persze tudtam, hogy Astrid vette, és melegség járt át, hiszen megajándékozott. De legalább egyetlen napra úgy tettem, mintha anyámtól kaptam volna, akit alig ismertem.

Max még nem tudott kúszni, mégis nagyon közel gurult a késhez.

– Ne, nem szabad! – mondtam, és felkaptam. Erősen

rugdalózott, kicsit nyáladzott is. Odafogtam a mellkasomhoz, és az egyik karját eltartottam magamtól, mintha táncolnánk. Átkeringőztem a konyhába egy Five Saints dalra, ügyelve a fiam bizonytalanul imbolygó fejére.

Néztük, ahogy a lábasban felmelegszik az üveges tápszer. Max még mindig csak naponta egyszer kapott tápszert, hiszen tartottam attól, hogy visszajön a szoptatási tanácsadónő, és hibáztatni kezd. Leellenőriztem a folyadék hőmérsékletét, aztán visszakeringőztünk a nappaliba, bekapcsoltam az Oprah talkshow-t, és óvatosan egy párnára tettem a fiam.

Szerettem így etetni, hiszen amikor magamhoz fogtam, érezte az anyatej illatát, és nem fogadta el a tápszert a cumiból. Nem volt ostoba, jól tudta, hogy mi jár neki. Úgyhogy most a párnára tettem, és az álla alá igazítottam egy textilpelenkát, hogy felitassa a kicsurgó tápszert. A másik kezem szabad volt, kapcsolgathattam a tévét, vagy átfuthattam egy magazint.

Oprah műsorában olyan nők szerepeltek, akik szülésük után vallották be: azt sem tudták, hogy terhesek. Elhűlve ingattam a fejem.

– Max, kisfiam, hol találtak egyáltalán hat ilyen nőt? – Az egyikük azt mondta, hogy már volt egy gyermeke, aztán egyik este kicsit görcsölt a hasa, elment lepihenni, és tíz perc múlva egy hangosan síró újszülött bújt ki a két lába közül. Egy másik bólogatott; ő egy barátnőjének a kisfurgonjában utazott, és egyszer csak megszületett a gyermeke, át a bugyin és a nadrágon. Egyszer csak ott feküdt a kocsiban.

– Hogy nem éreztétek, ahogy mocorog a hasatokban? – kérdeztem hangosan. – Hogyhogy nem voltak fájások?

Max felszegte az állát, a textilpelenka leesett, át a lábamon, és mögöttem landolt. Sóhajtva elfordultam egy másodpercre, hogy felvegyem. Erre hirtelen csattanást hallottam: Max legurult a kanapéról, és az asztal oldalába ütötte a fejét.

Ott feküdt a halvány szőnyegen, alig pár centire a késtől, amivel a doboz madzagját vágtam el. Arccal lefelé feküdt, és kalimpált. Elakadt a lélegzetem a rémülettől. Felvettem, és a sírása a csontjaimig hatolt.

– Ó, istenem! – hebegtem, és próbáltam csitítani, ringatni, de fájdalmában egyre jobban üvöltött. – Istenem…

Felemeltem a fejem, hogy lássam, kezd-e végre megnyugodni, de ehelyett azt láttam, hogy vérzik. Összevérezte a blúzom, a gyönyörű, új kendő sarkát. Vérzett a gyermekem.

Letettem a bézs kanapéra, nem érdekelt, ha olyan lesz, és simogattam az arcát, a karját. Dőlt a vér az orrából. Életemben nem láttam még ennyi vért. Más sérülésnek nem volt nyoma. Biztosan az orrát ütötte be a kemény tölgyfa asztalba. Paprikavörös volt az arca, és eszeveszetten kapálózott. A vérzés nem csillapult. Nem tudtam, mit tegyek.

Felhívtam a gyermekorvost, akinek fejből is tudtam a számát.

– Halló! – megpróbáltam Max sírását túlkiabálni. – Nem, nem tudom tartani a vonalat. – Ennek ellenére nem kapcsolták azonnal az orvost. Amíg vártam, egyik kezemmel a fiamat ringattam, a másikkal megkerestem dr. Spock könyvében az orrvérzésről szóló részt. *Jöjjön már valaki a telefonhoz*, gondoltam. *A rohadt életbe, ez vészhelyzet! Kárt tettem a gyermekemben!* Megvan… elolvastam az egész bekezdést, az állt benne, hogy a

babát előre kell dönteni, nehogy megfulladjon az orrvérzéstől. Előredöntöttem Maxet, és figyeltem, de ettől csak még vörösebb lett az arca, és még hangosabban sírt. Újra magamhoz fogtam, és azon gondolkodtam, vajon mit rontottam el.

– Halló? – végre volt valaki a vonalban. – Könyörgöm, segítsenek! Leesett a kisfiam. Vérzik az orra, nem tudom elállítani…

– Hívom a nővért, beszéljen vele! – mondta a nő.

– Siessen! – kiabáltam egyenesen Max fülébe és persze a telefonba.

A nővér is ugyanazt mondta, amit dr. Spock: döntsem előre Maxet, és tegyek egy törülközőt az orrához. Megkértem, hogy tartsa a vonalat, és követtem az utasítást, ezúttal tényleg enyhült a vérzés.

– Működik! – kiáltottam a konyhaasztalra tett telefon felé, aztán felvettem. – Működik – ismételtem.

– Nagyon jó – felelte a nővér. – A következő néhány órában nagyon figyelje a babát, és ha úgy látja, hogy nyugodt, akkor nem kell behoznia az orvoshoz.

Ettől végtelenül megkönnyebbültem. Fogalmam sem volt ugyanis, hogyan tudnám elvinni a rendelőbe. Egyelőre alig tudtam vele kimozdulni.

– Figyelje a pupilláját! – folytatta a nővér. – Ha kitágult, vagy felemásnak tűnik, az az agyrázkódás jele lehet.

– Agyrázkódás – suttogtam, de Max sírásától nem lehetett hallani. – Nem szándékosan történt – mentegetőztem.

– Hát persze hogy nem – nyugtatott a nővér. – Senki nem árt szándékosan egy kisbabának.

Amikor letettem a telefont, Max még mindig annyira sírt, hogy szinte fuldoklott. Remegve simogattam a hátát. Megpróbáltam letörölgetni az orra köré száradt vért, hogy jobban tudjon lélegezni. Miután letisztítottam, még akkor is maradt rajta néhány halvány folt, mintha örökre nyomot hagyott volna rajta az, ami történt.

– Annyira sajnálom, Max – suttogtam dadogva. – Csak egy pillanatig nem figyeltem, eszembe sem jutott, hogy ilyen fürgén ficánkolsz. – Max sírása kicsit elhalkult, már szinte csak szipogott, aztán újra felerősödött. – Annyira sajnálom – hajtogattam, mint valami altatódalt. – Annyira sajnálom.

A fürdőszobába vittem, kinyitottam a csapot, és odafordítottam a tükör felé, hogy kukucskálhasson. Ez általában elszórakoztatta, de most nem reagált. Leültem a vécé tetejére, és magamhoz szorítva ringattam. Eddigre már én is sírtam, magas, nyüszítő hangom belém mart, és elvegyült a fiam sírásával. Beletelt egy pillanatba, hogy észrevegyem, már csak én hangoskodom.

Max elhallgatott, és nyugodtan feküdt a karomban. Felálltam, és a tükörhöz léptem, de féltem odanézni. Max szeme csukva volt, a haja csupa izzadság. Orrára még mindig vörös, alvadt vér tapadt, a szeme alatt két sötét karika éktelenkedett. Rettenetes gondolat hasított belém: olyan vagyok, mint azok a nők, akikről olvastam. Megöltem a saját gyerekem.

Zokogva vittem Maxet a hálószobába, és a hűvös, kék takaróra tettem. Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor láttam, hogy a háta emelkedik és süllyed. Lélegzett. Aludt. Az arca a szörnyű nyomok ellenére angyalian békés volt.

Reszketve a kezembe temettem az arcom. Tudtam, hogy nem leszek jó anya, de azt feltételeztem, hogy a bűneim kimerülnek a feledékenységben, a hanyagságban. Azt soha nem gondoltam volna, hogy kárt teszek a saját fiamban. Mindenki más biztosan megfogta volna a babát, amikor felveszi a leesett pelenkát. Én olyan ostoba voltam, hogy eszembe sem jutott. És ha már egyszer megtörtént, megtörténhet máskor is.

Hirtelen eszembe jutott anyám. Azt a napot idéztem fel, amikor még együtt voltunk, amikor még nem tudtam, hogy másnap eltűnik az életemből. Halvány barackszínű fürdőköpenyt viselt és bolyhos papucsot. Az ágyam szélén ült.

– Pici Paige, tudod, hogy szeretlek – mondta, mert azt hitte, alszom. – Soha ne higgy senkinek, aki ezt tagadja!

A fiam hátára simítottam a tenyerem, nyugtatgattam, hogy megszűnjön a kapkodó szuszogása. – Szeretlek – mondtam, és az ujjam végighúztam a rugdalózóján, a neve betűin. – Soha ne higgy senkinek, aki ezt tagadja!

Max mosolyogva ébredt. Már vagy egy órája hajoltam a kiságy fölé, árgus szemekkel figyeltem, amióta elaludt, és születése óta először imádkoztam, hogy gyorsan felébredjen.

– Ó, kicsikém! – fogtam meg a dundi kis kezét.

Tisztába tettem, és elővettem a babakádat. Ruhástul ültettem bele, és a mosdóba engedtem babafürdetős langyos vizet. Lemostam az arcát és a karját, ahol még mindig vérpettyes maradt. Átöltöztettem, a ruháját a lehető legalaposabban kiöblítettem, és a zuhanyfüggöny rúdjára akasztottam száradni.

Nem cumisüvegből etettem, hanem szoptattam, mert ráfért

egy kis kényeztetés. Magamhoz szorítottam, ő pedig mosolygott, és hozzám simította az arcát.

– Nem emlékszel, ugye? – Lehunytam a szemem, és a kanapé támlájának dőltem. – Hála az égnek!

Max olyan nyugodt volt egész délután, hogy szinte éreztem, Isten ezzel büntet. Emésztett a lelkifurdalás. Megcsiklandoztam a hasát, cuppanós puszikat nyomtam a hurkás combjára. Amikor Nicholas hazaért, összeszorult a gyomrom, de ott maradtam a padlón Max mellett.

– Paige, Paige, Paige – dúdolta a férjem, ahogy belépett az előszobába. Besasszézott a nappaliba, a szemét félig lehunyta. Harminchat órás ügyeletben volt. – A kórházról hallani sem akarok. Ki ne mondd, hogy *szív!* Huszonnégy csodálatos órán keresztül csak aludni fogok, eszem valami zsírosat, és lustálkodom itthon. – A lépcső felé indult, és hátraszólt: – Voltál a tisztítóban?

– Nem – suttogtam. Ezúttal jó okom volt arra, hogy nem mentem el, de erről jobb, ha Nicholas nem értesül.

A férjem visszajött a nappaliba, egy inget hozott. Elillant a jókedve. Két nappal ezelőtt kért meg arra, hogy menjek el a tisztítóba, de nem mertem Maxszel nekivágni, ő pedig nem volt otthon, hogy vigyázzon rá. Fogalmam sem volt, honnan szerezhetnék bébiszittert.

– Még szerencse, hogy holnap nem dolgozom – morgott. – Ez volt az utolsó tiszta ingem. A rohadt életbe, Paige, *nem igaz,* hogy ennyire el vagy foglalva!

– Arra gondoltam, talán vigyáznál Maxre, amíg elmegyek a mosodába és bevásárolok – mondtam, de nem néztem a

szemébe. – Vártam, hogy hazaérj.

Nicholas haragosan meredt rám.

– Harminchat órán át ügyeltem egyfolytában, és most azt akarod, hogy Maxre vigyázzak? – Nem feleltem. – Az isten szerelmére, Paige, két hete ez az első szabadnapom! *Te* meg mindennap itthon vagy.

– Megvárhatom, hogy pihenj előbb – javasoltam, de Nicholas már elviharzott az előszobán át.

Megfogtam Max kezét, és felkészültem, hiszen tudtam, mi következik. Nicholas kirohant a fürdőszobából Max összevérezett, vizes ruhájával.

– Ez meg mégis mi a franc? – sziszegte.

– Maxszel történt egy kis baleset – válaszoltam a lehető legnyugodtabban. – Vérzett az orra. Nem szándékosan tettem, leesett a pelenka, és… – felpillantottam a férjemre, jéghideg tekintetét látva megint elsírtam magam. – Egy pillanatra elfordultam, tényleg alig egy másodpercre, hogy felvegyem, Max pedig odébb gurult, és az asztalba ütötte az orrát…

– Mikor akartad ezt elmondani?! – háborgott Nicholas. Hozzám sietett, és felkapta a fiát.

– Óvatosan! – figyelmeztettem, erre Nicholas furcsán felmordult.

Végigpásztázta Max karikás szemét, és az orrán még mindig kivehető vérpettyet. Egy pillanatra rám nézett, mintha a lelkembe látna, én meg tudtam, hogy ez már a pokol. Magához szorította a kicsit.

– Menj csak! – mondta halkan. – Majd én vigyázok Maxre.

A szavaiban rejtőző vád úgy fájt, mintha pofon vágott volna.

Felálltam, a hálószobába mentem, és összeszedtem Nicholas ingeit. A konyhaasztalról felkaptam a táskám és a napszemüvegem, aztán megálltam a nappali ajtajában. Nicholas és Max egyszerre nézett fel. Együtt ültek a halvány kanapén, mintha egyazon márványtömbből faragta volna őket egy szobrász.

– Nem szándékosan tettem – suttogtam, és elfordultam.

A bankautomatánál már úgy zokogtam, hogy észre sem vettem: rossz számot ütöttem be, amíg ki nem jött ezer dollár a száz helyett, amit a bevásárláshoz és a mosodához akartam felvenni. Nem mentem be, hogy visszategyem a számlára. Gyorsan kihajtottam a tűzoltóságnak fenntartott parkolóból, ahol leálltam, lehúztam az ablakokat, és a legközelebbi sztráda felé vettem az irányt. Jó volt hallani a szél süvöltését a fülemben, érezni a fuvallatot a hajamban. Kezdett oldódni a szorongásom, és már nem fájt a fejem. Belém hasított a gondolat, hogy talán csak egy kis időre van szükségem egyedül. Talán csak el kell mennem egy kicsit.

Megláttam a szupermarket neonbetűit a távolban. Ráébredtem, hogy Nicholasnak igaza volt, amikor kételkedett bennem, és olyan távol akarta tudni tőlem Maxet, amilyen távol csak lehet. Hiszen itt mosolyogtam a szélben a szabadságomnak örvendezve, miközben órákkal korábban a saját felelőtlenségem miatt baleset érte a fiamat.

Biztos, hogy valami nem volt rendjén velem, biztos, hogy én tehettem arról, ami Maxszel történt. Biztosan megvolt annak az oka, hogy miért vagyok ennyire rossz anya. Talán ugyanezért ment el a saját anyám… Hiszen félt, hogy még több kárt okoz.

Lehet, hogy Max jobban jár így, az apja biztonságos, erős karjában… Lehet, hogy jobban jár anya nélkül.

Mindenesetre abban biztos voltam, hogy úgy, ahogy most vagyok, a fiam nem jár jól velem, és Nicholas sem.

Elhúztam a szupermarket mellett, és egy tervet kezdtem szövögetni. Nem megyek el túl hosszú időre, csak annyira, hogy végre egy kiadósat alhassak, hogy el tudjam fogadni magam anyaként, és úgy írhassak hosszú listát a képességeimről, hogy közben nem fogynak el az ötletek szinte azonnal. Úgy jövök vissza, hogy megtaláltam a válaszokat. Új ember leszek. Néhány óra múlva felhívom Nicholast, elmondom neki, amit gondoltam, és ő a nyugodt, halk hangján csak ennyit felel majd:

– Paige, szerintem is pontosan erre van szükséged.

Kitört belőlem a rég elfojtott nevetés. Milyen egyszerű! Csak vezetek szélsebesen, és úgy teszek, mint akinek se férje, se gyereke. Megtehetném, hogy meg sem állok, vissza sem nézek. Persze *majd* visszamegyek, amint elrendeztem az életem. De most megérdemlek ennyit. Visszakövetelem az ellopott időt.

Még soha életemben nem vezettem ilyen gyorsan. A hajamba túrtam, és úgy vigyorogtam, hogy kifújta a szél a számat. Kipirultam, és hunyorogtam a huzattól. Aztán fogtam Nicholas ingeit, és egyenként kihajítottam őket az ablakon: fehér, sárga, rózsaszín, halványkék nyomot hagyva a sztrádán, mintha pasztellszínű virágszirmokat szórna utánam a szél.

II. rész: Növekedés

1993 nyara

PAIGE

Ruby jósdájának vastag szaténfüggönye kizárta a forró, déli nap fényét. Ruby nagydarab, bronzbarna asszony volt, velem szemben ült, kezébe fogta a kezem. Arca kipirult, tokája megremegett. Hirtelen kinyitotta meglepően élénkzöld szemét, pedig esküdni mertem volna, hogy amikor lehunyta, barna volt.

– Leányom, a jövőd kulcsa a múltadban van – mondta.

Az éhség hozott Ruby jósdájába. Egész nap vezettem, Cambridge-ből eljutottam Pennsylvaniába, az amish közösségek földjére. Kis időre megálltam, és csak figyeltem a takaros, fekete kordékat meg a főkötős lányokat. Aztán mégis továbbálltam, pedig már rettenetesen korgott a gyomrom. Reggel óta nem ettem, és már este nyolc felé járt az idő. Folytattam az utat nyugat felé, majd Lancaster külvárosában rábukkantam Ruby jósdájára. A kis sorházon nagy, tenyér alakú tábla díszelgett, csillogó holdakkal és arany csillagokkal. RUBY JÓSDÁJA, AHOL MEGTALÁLOD A VÁLASZOKAT – ígérte a felirat.

Nem igazán tudtam, mit akarok kérdezni, de ez nem is volt fontos. Nem hittem az asztrológiában, azonban ezt is lényegtelennek éreztem. Ruby úgy nyitott ajtót, mintha már várt volna. Összezavarodtam. Mit keres az amishok mellett egy fekete jövendőmondó asszony?

– Meglepődnél, ha tudnád – felelte, mintha hangosan mondtam volna ki a kérdést. – Rengeteg útkereső vetődik erre.

Ruby le nem vette rólam a zöld szemét. Egész nap céltalanul vezettem, ám a jósnő szavai után belém hasított, hogy tudom már, hová indultam.

– Chicagóba megyek? – kérdeztem halkan, Ruby pedig elmosolyodott.

Megpróbáltam elhúzni a kezem, ám ő szorosan fogta. Sima hüvelykujját végighúzta a tenyeremen. Halkan, rejtélyesen szólt.

– Meg fogod találni a nőt, akit keresel. De nem olyan lesz, mint amilyennek képzeled.

– Kit? – kérdeztem, bár tudtam, hogy anyámról van szó.

– Néha *a nyugtalan vér kihagy egy nemzedéket* – mondta Ruby. Vártam, hogy megmagyarázza, de elengedte a kezem, és megköszörülte a torkát. – Huszonöt dollár lesz.

– Kikerestem a táskámból a pénzt, Ruby kikísért, kinyitottam az autó nehéz, átforrósodott ajtaját. – Fel kellene hívnod a férjed is – mondta, de mire visszanéztem, már el is tűnt.

– Nicholas? – A forró telefonfülkében a galléromat húzogattam, és az Astridtól kapott sima selyemkendővel babráltam.

– Te jó ég! Paige! Bajod esett? Felhívtam a szupermarketet… pontosabban hat szupermarketet hívtam fel, mert nem tudtam, melyikbe mentél. Hívtam a közeli benzinkutakat is. Baleset történt?

– Nem igazán – feleltem, és hallottam, ahogy Nicholas felsóhajt. – Hogy van a kicsi? – kérdeztem, és könnybe lábadt a szemem. Furcsa volt; három hónapon át más sem járt a fejemben, csak hogy hogyan menekülhetnék el Max elől, most viszont állandóan rá gondoltam. Befészkelte magát a fejembe,

ahogy felém nyújtogatja a kezecskéjét. Be kellett vallanom, hogy hiányzik.

– Max jól van. Te hol vagy? Mikor jössz haza?

Nagy levegőt vettem.

– Lancasterben vagyok. Pennsylvaniában.

– Hogy *hol?!* – hallottam, ahogy Max a háttérben sírni kezd, aztán a sírás egyre hangosabbá vált, ahogy Nicholas a vállára vette a babát.

– A Stop & Shop szupermarketbe indultam, aztán csak mentem tovább. Időre van szükségem…

– Hát tudod, Paige, ezzel nem vagy egyedül, de senki más nem lép le csak úgy! – Nicholas most már kiabált. Eltartottam a kagylót a fülemtől. – Jól értem, hogy ezek szerint *szándékosan elhagytál* minket?

– Nem hagytalak el titeket – tiltakoztam. – Visszajövök.

– Mikor? – kérdezte epésen Nicholas. – Merthogy lenne elég dolgom. Vár az életem, vár a munkahelyem.

Lehunytam a szemem, és a telefonfülke üvegének támasztottam a homlokom.

– Engem is vár az életem.

Nicholas nem felelt, egy pillanatra azt hittem, le is tette a telefont, de aztán hallottam Max gügyögését.

– A te életed itthon vár – mondta végül a férjem. – *Nem* Lancasterben, Pennsylvaniában.

El akartam mondani neki, hogy nem voltam kész az anyaságra. Még jó feleség sem lehetek úgy, hogy nem rakom össze előbb a saját életem, nem találom meg a saját válaszaim. Haza fogok menni, és folytatjuk a közös életünket. Nem

feledkezem meg rólatok, szeretlek titeket. Ehelyett így szóltam:

– Nemsokára visszajövök. – Nicholas belesziszegett a kagylóba:

– Ne fáradj! – Azzal lecsapta.

Egész éjjel, egész nap vezettem, délután négyre a chicagói bekötőúton voltam. Tudtam, hogy apám még néhány óráig nem lesz otthon, úgyhogy először a régi művészellátó boltba mentem. Furcsa érzés volt újra a városban. Amikor utoljára itt jártam, még nem volt autóm, mindenhová kísérettel mentem. Leálltam a pirosnál, Jake-re gondoltam, az arcára, a lélegzete ritmusára. Régen csak rá kellett gondolnom, és megjelent. Amikor zöldre váltott a lámpa, elindultam, és arra számítottam, hogy az utcán megpillantom, de tévedtem. A közöttünk lévő telepátiát Jake évekkel korábban megszüntette, hiszen tudta, hogy nincs visszaút.

A művészellátó tulajdonosa egy indiai férfi. Olyan barna árnyalata van a bőrének, mint a hagyma sima héjának. Azonnal megismert.

– O'Toole kisasszony! – lelkendezett lágy hangján. – Mit adhatok? – Összekulcsolta a kezét, és úgy nézett rám, mintha tegnap jártam volna utoljára a boltban. Nem feleltem azonnal. Visnu és Ganésa faragott szobrához léptem, végigsimítottam a kőelefánt hűvös homlokát.

– Pittkrétát szeretnék – suttogtam – és egy vázlatfüzetet meg szenet. – Olyan könnyen ment, mintha megint tizenhét éves lettem volna.

A boltos hozta, és megmutatta a krétát. Olyan megilletődve

vettem kézbe, mint a szent ostyát. Mi van, ha már nem tudok rajzolni? Évek óta nem próbáltam.

– Esetleg… megengedné, hogy lerajzoljam? – kérdeztem.

A boltos örömmel leült a hindu istenségek, az Életadó és a Jószerencse közé.

– Jobb helyre nem is ülhetnék – lelkendezett. – Kisasszony, itt rajzoljon le, ez rendkívül szerencsés hely!

Nagyot nyeltem, majd kézbe vettem a vázlatfüzetet. Tétova vonalakkal elkezdtem felvázolni az ovális arc körvonalát, a ragyogó, élénk szempárt. Fehér pittkrétával oldottam meg az árnyékolást: az áll és a homlok apró ráncait. Megrajzoltam az öreg mosolyt, a büszkeséget az arcán. Amikor befejeztem, kritikusan szemügyre vettem a művem. A hasonlóság nem tökéletes, de első próbálkozásnak nem rossz. Az árnyak között kutattam, hátha felfedezek egy rejtett képet, de semmit nem láttam, csupán a szénnel rajzolt finom vonalakat. Talán elhagyott a tehetségem, bár őszintén szólva nem nagyon bántam.

– Készen van, kisasszony? Ne titkolózzon, hadd lássam! – A boltos hozzám sietett, és ragyogó mosolyt villantott a képre. – Ugye nekem adja? – Bólintottam.

– Nagy örömmel. Köszönöm.

Átadtam a portrét, és egy húszdollárost a rajzeszközökért, a pénzt azonban nem fogadta el.

– Hadd legyen ez az én ajándékom cserébe!

A tóhoz hajtottam, és tilosban parkoltam. A vázlatfüzetet, a szenet magammal vittem a partra. Leültem. Hűvös volt, kevesen fürdőztek, csak néhány úszógumis gyerek, akiket árgus

szemmel figyeltek az anyák, nehogy elsodródjanak. A víz mellett üldögélve Maxre gondoltam, megpróbáltam felidézni az arcát, hogy lerajzolhassam. Megdöbbentem, mert nem sikerült. Hiába próbáltam, nem tudtam elkapni a tekintetét, nem jelent meg az emlékeimben, nem tudtam felidézni, ahogy a világra néz. Mintha minden új lenne. Enélkül pedig Max képe nem is Max képe volt. Megpróbáltam felidézni Nicholas arcát, de ugyanez történt. Az egyenes, nemes vonalú orra, sűrű, csillogó haja megjelent, majd hirtelen el is tűnt lelki szemeim elől. Olyan volt, mintha hullámokon tükröződne. Amint a laphoz érintettem a szenet, elillant a kép. Arra gondoltam, a férjem milyen erősen csapta le a telefont. Talán ugyanúgy, ahogy hajdan Jake, most Nicholas vágta el a minket összekötő fonalat.

Eltökéltem, hogy nem sírok, inkább a tó fodrozódó vizét bámulom, és ekkor a szén elindult a papíron. Napfénypászmák, mozgó áramlatok jelentek meg. A kép ugyan fekete-fehér volt, a víz mégis érezhetően kéklett. De ahogy rajzoltam, rájöttem, hogy nem a Michigan-tavat ábrázolom, hanem a Karib-tengeren a Kajmán-szigeteket.

Tizenkét éves lehettem, amikor elmentem apámmal a Kajmán-szigeteken rendezett találmánykiállításra. Majdnem az összes megtakarított pénzünket a repülőjegyre és az apartmanra költöttük. Apám kiállítóstandján kövek voltak; műkövek, amelyekben volt egy titkos rekesz: pótkulcsot lehetett biztonságosan tartani benne. Mármint a bejárati ajtó mellett a porban. A kiállítás kétnapos volt, én az apartmanban maradtam, vagy a tengerparton kószáltam. A homokban heverésztem, búvárkodtam a szirtek körül, és a tűzvörös korallok meg a

neonszínű halak után nyúlkáltam. A harmadik volt az utolsó napunk a szigeten. Apám letelepedett a tengerpartra egy nyugágyban. Nem akart velem bejönni a vízbe, azt mondta, alig volt a napon. Így aztán a legnagyobb meglepetésemre egyedül mentem úszni. Egy tengeri teknős elkísért. Fekete szeme és ráncos mosolya volt. A teknője íve a topáz láthatárra hasonlított. Mintha rám nevetett volna, aztán elúszott.

Követtem. Mindig néhány tempóval mögötte úsztam. A teknős végül eltűnt egy korallszirt mögött, én pedig megálltam. A hátamon lebegtem, szúrt az oldalam. Pihentem egy kicsit, és amikor kinyitottam a szemem, legalább egy mérföldnyire voltam onnan, ahonnan elindultam.

Mire visszaúsztam, apám teljesen magánkívül volt. Megkérdezte, hová tűntem, és amikor elmondtam, kijelentette, hogy nagy ostobaságot csináltam. Én azonban újra bementem a vízbe, és reménykedtem, hogy megtalálom a teknőst. Az óceán persze hatalmas volt, de már tizenkét évesen is tudtam, hogy meg kell adnom magamnak az esélyt, vállalnom kell a kockázatot.

Letettem a rajzot. Ismerős várakozás lett úrrá rajtam, mintha szellemet idéztem volna, és csak most térnék vissza a valóság síkjára. A Michigan-tó közepére a tovatűnő teknőst rajzoltam. A teknője ezernyi hatszögből állt. Aztán nagyon halványan mindegyikbe belerajzoltam anyám arcát.

Mielőtt a régi háztömbhöz értem volna, már tudtam, hogy nem maradok sokáig, nem hívom elő a gyermekkorom minden sötétben rejtőző emlékét. Biztos, hogy nem emlékszem majd

arra, hogy melyik busz vitt a rajziskolába. Nem jut eszembe a zsidó pékség neve, ahol mindig lehetett friss hagymás bagelt kapni. Csak addig maradok, amíg meg nem szerzem az információt, hogy hol találom meg az anyám.

Rádöbbentem, hogy valahol a lelkem mélyén mindig őt kerestem. De nem én kergettem őt, hanem ő engem. Mindig magam mögött éreztem. Emlékeztetett arra, hogy ki vagyok, és miért vagyok olyan, amilyen. Mostanáig azt hittem, miatta veszítettem el Jake-et, miatta menekültem el Nicholastól, miatta hagytam el Maxet. Minden hibám eredőjeként őt láttam. De közben elgondolkodtam, hogy vajon *tényleg* őt tekinthetem-e az ellenségemnek. Hiszen a nyomdokaiba léptem. Elhagyta a családját, és ha megtudom, miért tette, akkor talán azt is megtudom, hogy én miért tettem. Meglehet, hogy anyám éppen olyan, mint én.

Gyermekkori otthonom ajtajához sétáltam, a lábam követte a lépcső tégláinak mintáit. A hátam mögött Chicago fényei hunyorogtak az alkonyatban, akár a mindent látó szemek. Nyolc év óta először kopogtam ezen az ajtón.

Apám kinyitotta. Alacsonyabb volt, mint ahogy az emlékeimben élt, a haja megőszülve hullott a szemébe.

– May – suttogta kővé dermedve. – *A mhuírnán.*

Szerelmem. Kelta nyelven szólalt meg, ahogyan egyébként soha. Erre a szóra emlékeztem, anyámnak mondta régen. És engem szólított anyám nevén.

Meg sem tudtam mozdulni. Azon gondolkodtam, hogy ez vajon ómen volt-e. Apám pislogott, hátralépett, aztán újra rám meredt.

– *Paige* – szólalt meg végül a fejét ingatva, mint aki nem hisz a szemének. Felém nyújtotta a kezét. – Lányom, az anyád kiköpött mása vagy.

NICHOLAS

Mégis mit képzel magáról ez a nő? Egyszerűen elindul, bele a világba, majd órákkal később telefonál Lancasterből, Pennsylvania kellős közepéből, miközben Nicholas az idegességtől fel-alá járkálva baleseti ügyeleteket hív, hogy kiderítse, mi is történt. Paige egyetlen döntésével felborította a férje egész életét. Nicholas nem kedvelte az ilyesmit. A szép, rendezett varratokat és a gyorsan csillapuló vérzést szerette, a műtétek kiszámítható időbeosztását. A precizitás és a szervezettség híve volt. Nem rajongott a meglepetésekért, a sokkot pedig egyenesen *utálta*.

Nem tudta eldönteni, kire haragszik jobban: Paige-re, amiért lelépett, vagy saját magára, amiért már jóval korábban nem számított erre. Miféle nő képes egy három hónapos gyermeket elhagyni? Nicholast kirázta a hideg. Nem ebbe a nőbe szeretett bele nyolc évvel korábban. Valami történt, Paige már nem a régi önmaga volt.

Ez megbocsáthatatlan.

Nicholas a fiára pillantott, aki a járókába lógó telefonzsinórt rágcsálta. Aztán felhívta a bank huszonnégy órás sürgősségi ügyfélszolgálatát, és minden tranzakciót letiltott, zár alá helyezte a számláját, letiltotta Paige társkártyáját is. Ezen elmosolyodott, valamiféle elégtételnek érezte. A felesége így nem jut messzire.

Ezek után felhívta Fogerty irodáját a kórházban, hogy üzenetet hagyjon Alastairnek: *hívja vissza este!* De legnagyobb meglepetésére az üzenetrögzítő helyett maga Fogerty vette fel, a hangja türelmetlen és fagyos volt.

– Üdvözlöm – mondta, amikor meghallotta Nicholas hangját. – Magának most éppen nem aludnia kellene?

– Közbejött valami – mondta Nicholas keserűen. – Paige elment.

Alistair néma csendjét hallva rájött, hogy a főorvos félreértette, és bizonyára azt hiszi, hogy Paige tragikus hirtelenséggel elhunyt.

– Mármint úgy értem, lelépett. Fogta magát, és távozott. Azt hiszem, pillanatnyi elmezavar.

Fogerty hosszan hallgatott.

– Ezt miért közölte velem, Nicholas?

Nicholas elgondolkodott. Tényleg… Miért is hívta fel Fogertyt? Megfordult, és figyelte, ahogy Max a hátára gördül, és a lábfejét a szájába tömi.

– Valami megoldást kell találnom a fiam felügyeletére, ha holnap műtétem van – mondta végül.

– Emlékeztetnem kell, ha esetleg nem tudná, hogy én a kardiológiai osztály főorvosa vagyok, nem óvónő – felelte Fogerty.

– De Alistair…

– Ez a *maga* problémája, Nicholas – vágott közbe a főorvos. – Jó éjt! – Azzal letette a telefont. Nicholas hitetlenkedve meredt a kagylóra. Alig tizenkét órája volt arra, hogy bébiszittert találjon.

– A francba! – dörmögte, és kutatni kezdett a konyhai

fiókokban. Paige noteszát kereste, de nem találta. Aztán végre a mikró mögött rábukkant a vékony, fekete füzetre. Kinyitotta, átlapozta. Betűrendben sorakoztak benne a nevek. Ismeretlen női neveket keresett, Paige esetleges barátnőit, hátha talál valakit. De csak három telefonszám volt beírva: dr. Thayer, a szülészorvos, dr. Rourke, a gyermekorvos, és Nicholas kórházi hívószáma. Mintha Paige-nek nem is lenne más ismerőse.

Max felsírt, Nicholas pedig ráébredt, hogy Paige távozása óta nem tette őt tisztába senki. Eltartotta magától, mintha attól félne, hogy beszennyezi, úgy vitte a gyerekszobába. Addig vacakolt a rugdalózó patentjaival, amíg sikerült mindet kikapcsolnia, aztán kibontotta az eldobható pelenkát. Éppen egy másik után nyúlt, és azon gondolkodott, vajon Miki egér és Donald kacsa képe hová kerüljön, amikor valami meleget érzett. Max két pici rúgkapáló lábacskája közül vékony vizeletsugár indult meg, ami aztán el is áztatta Nicholas gallérját.

– A franc essen beléd! – mordult a fiára, de valójában mindezt Paige-nek szánta. Bepelenkázta Maxet, ám a rugdalózó patentjaival nem volt ereje babrálni.

– Eszünk, aztán alszunk – közölte a gyerekkel.

Amíg le nem ért a konyhába, eszébe sem jutott, hogy a baba fő élelemforrása több száz mérföldnyire utazott tőlük. Visszagondolt arra, amit Paige valami tápszerről mondott. Betette Maxet a konyha sarkában álló etetőszékbe, és kipakolta a konyhaszekrényből a gabonapelyhes dobozokat, a tésztát, a gyümölcskonzerveket, hogy megtalálja az Enfamilt.

A dobozban tejporszerű keverék volt. Nicholas tudta, hogy a cumisüveget sterilizálnia kellene, ám most erre nem volt idő.

Max megint sírva fakadt, Nicholas oda sem nézett, csak feltette forrni a vizet. Talált három cumisüveget, amelyekről feltételezte, hogy tiszták. Elolvasta az Enfamil elkészítési utasítását. Egy kanál por egy fél deciliter vízhez. Valahol lennie kellene egy mérőpohárnak.

A mosogató alatt, és a hűtőben is kereste, aztán a merőkanalak között meg is találta. Türelmetlenül várta, hogy fütyüljön végre a vízforraló. Minden üvegbe kitöltött két deci vizet, hozzátett négy kanál tápszert. Fogalma sem volt arról, hogy Max korában a gyerekek még nem esznek egyszerre ennyit. Csak arra koncentrált, hogy megetesse és elaltassa a fiát. Ez volt ugyanis az egyetlen esélye, hogy ő maga is lefekhessen végre.

Másnap muszáj lesz magával vinnie a gyereket a kórházba. Ha megjelenik egy kisbabával, *valaki* biztos lesz, aki segít majd neki. Egyelőre a gondolat is fárasztotta. Sajgott a feje, szédült a fáradtságtól.

Két üveg tápszert betett a hűtőbe, a harmadikat Maxnek vitte. Csakhogy nem találta a gyereket. Az etetőszékben hagyta, de nem volt ott.

– Max! – szólongatta. – Hová mentél, kicsim? – Felrohant a lépcsőn, és mivel holtfáradt volt, már az sem lepte volna meg, ha a fiát a fürdőszobában találja, amint éppen borotválja magát, vagy a gyerekszobában, ahogy randevúra készül. Aztán sírást hallott.

Az eszébe sem jutott, hogy a fia nem tud elég biztosan ülni egyedül az etetőszékben. De akkor mi a francért van etetőszékük?! Max lecsúszott az ülésen, a feje a műanyag tálca

alá szorult. Nicholas tehetetlenül rángatta a tálcát, nem tudta, hogyan szedje le, végül csak sikerült erővel eltávolítania, és keresztülhajítania a konyhán. Max azonnal megnyugodott, amint az apja felvette, ám Nicholas látta, hogy az etetőszék csavarjai és szögletei piros, duzzadt lenyomatot hagytak az arcán.

– De hát csak egy pillanatra hagytam magára – motyogta, és a lelke mélyén Paige halk, nyugodt hangját hallotta: *annyi éppen elég*. A vállára emelte a babát, és hallotta, ahogy szuszog. Az orrvérzésre gondolt, és arra, ahogy Paige remegő hangon magyarázkodik. Csak egy pillanatra…

A hálószobába vitte Maxet, a sötétben megetette. Max szinte azonnal elaludt. Amikor Nicholas észrevette, hogy már nem eszik, elvette a cumisüveget, és megigazította a karjában fekvő gyereket. Tudta, hogy ha feláll, és beviszi a kiságyba, azzal felébreszti. Lelki szemei előtt megjelent Paige, ahogy az ágyban szoptatja Maxet, és elalszik. *Nem kellene hozzászoktatni, hogy itt alszik*, szólt rá. *Ne alakíts ki rossz szokásokat!* Paige pedig lélegzet-visszafojtva botorkált be a gyerekszobába, reménykedve, hogy Max nem riad fel.

Nicholas az egyik kezével kigombolta az ingét, a másik karja alá egy párnát húzott. Lehunyta a szemét. Holtfáradt volt, jobban kimerítette a fia gondozása, mint egy szívműtét. Mindkettő gyors gondolkodást és intenzív figyelmet igényelt, de amíg az egyikben gyakorlott szakértő volt, a másikhoz cseppet sem konyított.

Paige hibája az egész. Ha ezt valami ostoba megleckéztetésnek szánja, azt megkeserüli! Nicholast az sem

érdekelte, ha a felesége soha többé nem jön haza. Ezek után nem.

Hirtelen eszébe jutott, hogy tizenegy éves korában a játszótéren összeverekedett egy csúfolódó gyerekkel, aki úgy megütötte, hogy felrepedt a szája. Ott feküdt a földön, amíg a többiek mind elmentek, ő azonban visszatartotta a sírást. Amikor otthon elmesélte, mi történt, az anyja az arcára simította a tenyerét, és rámosolygott.

Nem fogja engedni, hogy Paige sírni vagy megtörni vagy egyáltalán elbizonytalanodni lássa. Kettőn áll a vásár. A verekedő gyereket az eset után egyszerűen levegőnek nézte, egy idő után követte a példáját a többi gyerek is. Végül a verekedős fiú bocsánatot kért, remélve, hogy ezzel visszanyerheti a barátait.

Persze akkor ez egy játszótéri vita volt. Ez pedig a nagybetűs élet. Amit Paige tett, az megbocsáthatatlan.

Nicholas arra számított, hogy majd álmatlanul forgolódik a feleségéről kísértő sötét gondolatok miatt. De amint a párnára zuhant, már aludt is. Másnap reggel nem is emlékezett, hogyan került ágyba. Nem emlékezett arra, hogy az első közös karácsonyukról álmodott, amikor Paige az *Operáció!* társasjátékot adta neki ajándékba, és órákig játszottak vele. Nem emlékezett arra sem, amikor az éjszaka hűvösében ösztönösen magához húzta a fiát, hogy melengesse.

PAIGE

Anyám ruhái nem voltak jók rám. A derekuk túlságosan lent volt, mellben pedig szorítottak. Magasabb, vékonyabb nőre illettek. Amikor apám felhozta a régi bőröndöt anyám holmijával, úgy fogtam meg minden régi selyem- és pamutdarabot, mintha a keze lenne. Felvettem egy sárga ujjatlan felsőt, egy rövid túranadrágot, és belenéztem a tükörbe. Ugyanazt az arcot láttam, mint mindig. Ezen meglepődtem. A gondolataimban anyám és én már annyira eggyé váltunk, hogy szinte arra számítottam: *átváltoztam*.

Amikor lementem a konyhába, apám az asztal mellett ült.

– Csak ennyim maradt, Paige – mutatta a régi, jól ismert esküvői fotót. Ez mindig ott állt az éjjeliszekrényén, az ágya mellett. A képen apám szorosan fogta anyám kezét, és a szemébe nézett. Anyám mosolygott, de a szeme elárulta őt. Éveken át próbáltam megfejteni, mire emlékeztet ez a tekintet. Pontosan olyan volt, mint egy mosómedve rémülten tágra nyílt szeme, amikor elvakítja egy kocsi fényszórója, egy pillanattal azelőtt, hogy a baleset bekövetkezne.

– Apa, mi lett a többi holmijával? – kérdeztem, és végigsimítottam a fényképüket. – A születési anyakönyvi kivonatával, a jegygyűrűjével, a régi fotókkal, ilyesmivel?

– Elvitt mindent. Ne úgy gondolj rá, mintha meghalt volna. Alaposan eltervezte, hogy lelép, minden részletre gondolt.

Kávét töltöttem, megkínáltam apámat is. Megrázta a fejét, kényelmetlenül fészkelődött a széken. Nem esett jól anyámról beszélnie. Nyilvánvaló volt, hogy nem örül, ha a keresésére indulok, de amikor megértette, mennyire eltökéltem magam, felajánlotta a segítségét. Azonban amikor kérdezgettem, nem nézett rám. Szinte olyan érzésem volt, hogy saját magát hibáztatja ennyi év után.

– Boldogok voltatok? – kérdeztem halkan. Húsz év nagyon hosszú idő, én meg csak ötéves voltam. Talán sokat veszekedtek, bár ezt soha nem hallottam. Talán azonnal elcsattant egy keservesen megbánt pofon.

– Boldog voltam – felelte. – Soha nem gondoltam volna, hogy May elhagy bennünket.

Hirtelen megkeseredett a számban a kávé. Kiöntöttem a maradékot a mosogatóba.

– Apa, hogyhogy soha nem próbáltad megkeresni?

Apám felállt, és az ablakhoz lépett.

– Írországban, amikor még nagyon kicsi voltam, apám minden nyáron háromszor kaszált. Volt egy vén traktor, amivel a mező széléről körkörösen haladt befelé, spirál alakban, majdnem a közepéig. Aztán a nővéreimmel odafutottunk a középső részre, ahol még nem volt lekaszálva, és kizavartuk az ijedten bujkáló tapsifüleseket, akik ott rejtőzködtek a traktor elől. Villámgyorsan elugráltak, soha nem értük utol őket. Egyszer, talán azon a nyáron, mielőtt Amerikába költöztünk volna, mégis sikerült elkapnom egyet. Mondtam a papámnak, hogy megtartom házikedvencnek, erre ő komoly arcot vágott, és azt felelte: az gonoszság lenne, hiszen a nyulat nem ezért

teremtette az Isten. Én ennek ellenére nyúlketrecet eszkábáltam, szénát, vizet és répát adtam neki. Másnap ott találtam kimúlva. Apám pedig a szemembe nézett, és azt mondta, hogy *a szabadságot nem szabad elvenni attól, akinek az az élete.* – Apám megfordult, rám emelte sötéten csillogó szemét. – Hát ezért nem indultam soha anyád nyomába.

Nyeltem egyet. Elképzeltem, milyen lehet kézbe fogni egy pillangót, egy eleven drágakövet, és tudni, hogy bármennyire szeretem, akkor is haldoklik.

– Húsz év… – suttogtam. – Biztosan gyűlölöd.

– Úgy ám. – Apám megfogta a kezem. – Legalább annyira, mint amennyire szeretem.

Apám elmondta, hogy anyám Mississippi államban, Biloxiban született, Maisie Marie Renault néven. Az apja gazdálkodni próbált, de mocsarasak voltak a földjei, úgyhogy nemigen tett szert bevételre. Egy kombájnbalesetben hunyt el, a biztosító sokat nyomozott az ügyben. Maisie frissen megözvegyült anyja eladta a farmot, a pénzt pedig betette a bankba. Wisconsinba ment és egy tejüzemben kezdett el dolgozni. Maisie tizenöt évesen kezdte a May nevet használni. Miután befejezte a középiskolát, a Hershey's áruházban vállalt állást Sheboygan főutcáján. Ellopta az anyja végszükség esetére félretett pénzét a perselyből, lenruhát, krokodilbőr cipőt vásárolt magának, és közölte a Hershey's személyzetisével, hogy huszonegy éves, és frissen végzett a Wisconsini Egyetemen. Megnyerő modora és megjelenése jó benyomást keltett. A sminkrészleg felügyeletét bízták rá. Megtanulta, hogyan használjon alapozót és pirosítót,

hogyan rajzoljon tökéletes szemöldököt, hogyan rejtse el az anyajegyeket. A látszat nagymestere lett.

May szerette volna rávenni anyját, hogy költözzenek Kaliforniába. Anyja keze érdes, háta hajlott volt a hosszú évek alatt tejüzemben végzett munkája miatt. A teheneket állította a fejőgépekhez. May képeket hozott Los Angelesről, ahol citromfa nő a kertben, és soha nem havazik. Az anyja nem akart költözni. Ezért aztán May évente háromszor nekifogott, hogy megszökjön.

Kivette a bankból az összes pénzét, becsomagolta a legszükségesebbeket, és felöltötte az utazóruháját: egy ujjatlan felsőt, egy szűk, fehér rövidnadrágot. Távolsági buszokra és vonatokra váltott jegyet, majd elment Madisonba, Springfieldbe, sőt Chicagóba is. A nap végén pedig hazament. Visszatette a pénzt a bankba, kipakolta a bőröndöt, és várta, hogy az anyja hazaérjen a munkából. Mint egy jó tréfát, úgy mesélte el neki, merre is járt. Az anyja pedig így felelt: *Chicago? Nos, akkor messzebbre merészkedtél, mint legutóbb.*

Egy ilyen chicagói kiruccanás alkalmával történt, hogy anyám egy étkezdében megismerkedett apámmal. Talán addig azért nem fejezte be az utazást, mert valami motiváció hiányzott. Ezt apám adta meg neki. A szomszédoknak mindig azt mondta, hogy amikor megpillantotta Patrick O'Toole-t, azonnal tudta, hogy rátalált a végzete. Persze azt soha nem fejtette ki, hogy ez jó volt-e, vagy rossz.

Három hónappal a megismerkedésük után összeházasodtak, és abba a kis sorházba költöztek, ahol felnőttem. Ez 1966-ban történt. Anyám rászokott a dohányzásra és a színes tévére, amit

az esküvőjükre kapott pénzből vettek. A *The Beverly Hillbillies* és a *That Girl* sorozatokat nézte. Azt mondta apámnak, hogy őt forgatókönyvírónak szánja a sors. A heti bevásárlás után a barna papírzacskókra írta a vígjátékait. Azt is mondta apámnak, hogy egy nap majd híres lesz.

Mivel valahol el kellett kezdenie, először a *Tribune* gyászjelentéseit írta. Még abban az évben teherbe esett, ettől függetlenül megtartotta az állását. Azt tervezte, hogy a szülési szabadság után azonnal visszamegy, mivel szükségük van a pénzre.

Engem heti háromszor vitt magával az irodába, a másik két napon a szomszédunk, egy kámforszagú öregasszony vigyázott rám. Apám szerint May jó anya volt, de velem soha nem úgy beszélt, ahogy egy kisgyerekkel szokás. Nem bújócskázott velem, nem tanított mondókákat. Amikor kilenc hónapos voltam, apám egyszer a munkából hazaérve a küszöbön talált: pelenka és egy gyöngysor volt rajtam, a szememen liláskék szemfesték, a számon rúzs. Anyám kacagva szaladt ki a nappaliból.

– Hát nem gyönyörű, Patrick? – kérdezte, és amikor apám a fejét rázta, anyám szemében megszűnt a csillogás. Ilyesmi gyakran történt, amikor kicsi voltam. Apám szerint anyám sürgetni próbálta az időt, hogy végre felnőjek, hogy végre legyen egy jó barátnője.

May búcsú nélkül hagyott el minket 1972. május 24-én. Apám azt mondta, az egészben az zaklatta fel a leginkább, hogy nem számított ilyesmire. Hat éve voltak házasok, és nagyon jól

ismerte anyámat: ismerte a mozdulatait, ahogy este lemossa a sminkjét, tudta, hogy melyik salátaönteteket nem szereti, hogy hogyan villan meg a szeme, ha ölelésre vágyik. Mégis meg tudta lepni. Apám egy ideig a nemzetközi lapokat is áruló újságoshoz járt, és vette a Los Angeles-i sajtótermékeket, mert azt hitte, majd értesül arról, amikor anyám felbukkan Hollywoodban a vígjátékaival. De múltak az évek, és apám gyanítani kezdte, hogy ha valaki képes így, nyomtalanul eltűnni, az talán egész életében hazudott. Apám úgy gondolta, hogy anyám már a kezdet kezdetén eltervezte ezt az egészet. Eldöntötte, hogy ha mégis visszatér, nem engedi be, hiszen túl mély a seb. Sajnálta, hogy mindennek ellenére mégis gondol rá, hogy vajon életben van-e, jól van-e. Nem mintha arra számított volna, hogy hall még felőle; már nem hitt a szerelemben. Hiszen eltelt húsz év. Ha anyám megjelent volna a küszöbön, idegen lett volna.

Apám hajnalban, amikor a csillagok kezdtek eltűnni a reggel derengésében, bejött a szobámba.

– Látom, ébren vagy – mondta, és a kialvatlanságtól a szokásosnál is erősebb volt a tájszólása.

– Tudhattad, hogy igen – feleltem. Leült, megfogtam a kezét, és felnéztem rá. Néha szíven ütött, mennyi mindent megtett értem. Kitette a lelkét is.

– Mit teszel majd, ha megtalálod? – kérdezte. Felültem, és a takaróba burkolóztam.

– Talán soha nem jutok el odáig – mondtam. – Húsz éve ment el.

– Ó, az bizonyos, hogy megtalálod – mondta. – Ennek így kell lennie. – Apám erősen hitt a sorsban, ami számára az isteni

bölcsességet jelentette. Úgy gondolta, ha Isten azt akarja, hogy megtaláljam May Renault-t, akkor meg is találom. – De amikor találkozol vele, kérlek, ne beszélj neki olyan dolgokról, amihez semmi köze! – Értetlenül néztem apámra. – Már késő, Paige – mondta.

Ekkor döbbentem rá arra, hogy az elmúlt két napban egy rózsaszínű álmot dédelgettem: apám, anyám és én együtt éldegélünk itt, Chicagóban. Apám most adta tudtomra, hogy ebbe ő nem megy bele. És éreztem, hogy én sem járulnék ehhez hozzá. Még ha anyám követne is, az otthonom már akkor sem Chicagóban van. Sok mérföldre innen, egy másik férfi mellett.

– Apa, mesélj nekem! – mondtam, hogy valami másra gondoljak. Évek óta nem hallottam a meséit, egészen pontosan tizennégy éves korom óta, amikor is úgy döntöttem, hogy kinőttem már az erős, bölcs és erényes ír népmesehősökből. Apám elmosolyodott.

– Gondolom, szerelmi történetet szeretnél hallani – mondta, mire felnevettem.

– Olyan nincs – válaszoltam. – Csak, ami rosszul végződik. – Az írek rengeteg mesét szőttek a hűtlenségről. Cúchulainn, az ír Herkules házasember volt, mégis minden hajadont elcsábított. Angus, a szép szerelemisten Dagdának, az istenek királyának a fia volt, anyja pedig Boann, Dagda szeretője, és férjes asszony. Deirdrét feleségül akarták kényszeríteni a vén Conchobhar királyhoz, hogy elkerüljék a jóslatok szerint közelgő szörnyű pusztítást, de Deirdre Skóciába szökött a szép fiatal harcossal, Naoise-szel. Amikor a követek rátaláltak a szerelmesekre, Conchobhar megölette Naoise-t, és feleségül vette Deirdrét, aki

soha többé nem mosolygott, végül egy sziklán megölte magát.

Jól ismertem ezeket a történeteket, kívülről fújtam minden részletet, de most a saját gyerekszobámban, a paplan alá bújva, apám tájszólásával akartam hallani hazájának népmeséit. Lehunytam a szemem, és összegömbölyödtem.

– Meséld el Dechtire történetét! – kértem halkan. Apám a homlokomra tette hűvös kezét.

– Mindig ez volt a kedvenced.

Felnézett az utca túloldalán kelő napra.

– Bizony, Cúchulainn nem volt holmi közönséges ír parasztember, és már a születése is különös történet. Anyja a gyönyörű Dechtire volt, akinek a haja fénylő arany, akár a király minden kincse, a szeme pedig zöld, akár Írország mezői. Ulster egyik vezére volt a férje, de Dechtire oly szép volt, hogy az istenek is felfigyeltek rá. Egy napon aztán madárrá változtatták, de nem akármilyen madárrá, hanem a leggyönyörűségesebb, hófehér tollú gerlévé. A hajnal rózsaszínű felhőiből font koszorú ékesítette a fejét, ám a szeme zöld maradt, akár a smaragd. Ötven szolgálóleányával egy varázslatos palotába repült, egy égi szigetre, és ott üldögélt, ott tollászkodott. Először észre sem vette, hogy visszaváltoztatták gyönyörű asszonnyá, és azt sem látta, hogy Lugh, a napisten állt meg előtte az égen. Ám amikor felnézett rá, és meglátta a napsugárkoronáját, azonnal beleszeretett. Ott élt vele hosszú, hosszú éveken át, és fiúgyermeket szült neki: Cúchulainn volt ez a fiú. De Dechtire végül fogta a fiát és hazament.

Kinyitottam a szemem, hiszen ez volt a kedvenc részem. Mielőtt apám folytatta volna, most először, felnőtt fejjel

döbbentem rá arra, miért is varázsolt el ennyire ez a mese.

– Dechtire férje, a vezér, aki éveken át csak fürkészte az eget, és várt, boldogan üdvözölte, hiszen a szerelem soha nem múlik el. Cúchulainnt saját fiaként nevelte fel.

Éveken át hallgattam ezt a történetet, és a képzeletemben anyám volt Dechtire, én pedig Cúchulainn; a Sors áldozatai, akik együtt éldegélnek egy ragyogó varázsszigeten. Éreztem Ulster vezérének bölcsességét, amiért várt rá. Mindig bennem élt a remény, hogy anyám egy nap majd visszatér hozzánk. Apám a mese után megsimogatta a kezem.

– Hiányoztál, Paige – mondta, azzal felállt, és kiment. Pislogva néztem a világos mennyezetet, és azon gondolkodtam, milyen lehet egyszerre két világban élni. Érezni a napisten palotájának sima márványát a talpam alatt, és a ragyogásában felnőni.

Az esküvői fotóval és anyám hátterének történetével felfegyverkezve búcsút intettem apámnak, és beszálltam a kocsimba. Vártam, amíg eltűnik a barackszínű ajtófüggöny mögött, aztán a kormányra hajtottam a fejem. Most mitévő legyek?

Egy nyomozót akartam keresni, aki nem nevet ki, amiért egy húsz éve eltűnt személy keresését tűztem ki életcélomul. Egy nyomozót, aki nem kér túl magas fizetséget. Persze fogalmam sem volt, hol találhatnék ilyet.

Végigautóztam az utcán, és balra tőlem feltűnt a Szent Kristóf-templom. Nyolc éve nem voltam templomban, Maxet még csak meg sem kereszteltük. Ez meg is lepte Nicholast.

– Azt hittem, eltévelyedett katolikus vagy – mondta, én pedig azt feleltem, hogy már nem hiszek Istenben. – Nos – vonta fel a szemöldökét –, akkor ebben kivételesen egyformák vagyunk.

Megálltam, és felmentem a templom sima kőlépcsőin. A bal oldali padsornál néhány idősebb asszony várt a gyóntatófülkére. Teltek a percek, és a függönyök mögül egymás után jöttek ki a bűnös, megtisztulásra váró lelkek.

Végigmentem a padsorok közötti középső folyosón, ahol régebben úgy képzeltem, hogy menyasszonyként vonulok majd végig. Az első sorba ültem. A színes rózsaablak üvege a lábam elé tükrözte Keresztelő Szent János árnyékát. Összevontam a szemöldököm, és azon gondolkodtam, hogyan lehetséges az, hogy gyermekkoromban mindig csak a pompás kék és zöld fényeket vettem észre, de azt soha, hogy az ablak eltakarja a napfényt.

Ahogy Nicholasnak is mondtam, elhagytam a hitem; ez azonban nem azt jelentette, hogy a hitem is elhagyott engem. Kettőn áll a vásár. Én eldöntöttem ugyan, hogy többé nem imádkozom Krisztushoz és a Szűzanyához, de ettől ők még ragaszkodtak hozzám. Igaz, hogy közel egy évtized telt el, amióta utoljára misét hallgattam vagy gyóntam, ám Isten attól még követett engem. Éreztem, mint egy halk hangot a hátam mögött, ami azt suttogja, hogy nem is olyan könnyű elhagyni a hitet. Hallottam az Urat, ahogy gyengéden mosolyog, amikor nehéz pillanatokban önkéntelenül őt hívom, mint például, amikor Max orra vérzett. Megharagított, hiszen akárhogyan is próbálom Istent száműzni, nem hagyja magát. Továbbra is

kezében tartja a sorsom, továbbra is ő irányít. Illemtudóan letérdeltem, de nem imádkoztam. Előttem állt a Szűzanya szobra, amit annak idején Május Királynőként megkoszorúztam.

Krisztus anyja. A katolikus vallás nem sok szent nőalakot tart számon, úgyhogy én a Szűzanyát imádtam gyermekként. Mint minden katolikus kislány, én is azt gondoltam, hogy ha a gyermekkorom maradék tizenkét évében sikerül tökéletesen jól viselkednem, akkor olyan lehetek, mint ő. Egyszer még halloweenre is Máriának öltöztem. Kék ruhát vettem, nagy keresztet vittem, de senki nem jött rá, miféle jelmezt választottam. Úgy képzeltem, hogy Mária békés és gyönyörű nő, hiszen Isten őt választotta, hogy fiának anyja legyen. De a legjobban az nyűgözött le, hogy a Szűzanya már csak azért is a mennybe jut, hiszen ő az anyja egy nagyon, de nagyon különleges valakinek. Néha kölcsönvettem őt Jézustól, és elképzeltem, hogy este az ágyam szélére ülve megkérdezi, milyen napom volt az iskolában.

Elméletben nagyon sokat tudtam az anyákról. Emlékszem, ötödikben tanultuk, hogy a kölyökmajmok, ha tehetik, inkább puha plüssjátékokhoz bújnak, mint drótfigurákhoz. Egyszer az orvosnál a váróban vadkutyákról olvastam, akik vonyítanak, ha elcsavarog a kölykük, és tudják, hogy a kölyök a hívásra hazatalál. Vajon Max biztonságot talál a hangomban? És vajon ennyi év után megismerném még anyám hangját?

A szemem sarkából megpillantottam az ismerős papot, ahogy az oltár felé siet. Nem akartam, hogy megismerjen, és bűntudatot keltsen bennem. Lehajtott fejjel elmentem mellette, és megremegtem, hiszen éreztem a hite erejét.

A templomból egyenesen elmentem oda, ahová még jól tudtam, hogy el kell mennem, mielőtt anyám keresésére indulok. Ahogy közeledtem a benzinkúthoz, már láttam is. Jake éppen egy öltönyös, ügyvédkülsejű férfi bankkártyáját adta vissza, vigyázva, hogy olajos kezével össze ne kenje vásárlóját. A férfi elhajtott a Fiatjával, én pedig megérkeztem.

Megálltam az ólommentes benzint szolgáltató kút mellett, kiszálltam. Jake nem mozdult.

– Szia! – üdvözöltem. Ökölbe szorult, majd elernyedt a keze. Jegygyűrűt viselt, ettől összeszorult a gyomrom, bár rajtam is jegygyűrű volt. Azt elfogadtam, hogy én magam továbbléptem, de valahogy arra számítottam, hogy Jake ugyanolyan lesz, mint amikor elmentem. Nyeltem egyet, és szélesen mosolyogtam rá.

– Úgy látom, meglep, hogy itt vagyok.

Jake végre megszólalt. A hangja olyan nyugodt és mély volt, mint amilyenre emlékeztem.

– Nem is tudtam, hogy a városban vagy – mondta.

– Nem terveztem előre, hogy jövök. – Hátrébb léptem, a kezem a szemem elé tettem, nehogy belesüssön a nap. A műhelyt frissen festették, a cégtáblán ez állt: *Tulajdonos: Jake Flanagan.* Ránéztem.

– Apa három éve meghalt – magyarázta halkan.

Vibrált közöttünk a levegő, de tartottam a távolságot.

– Nagyon sajnálom. Nem tudtam róla.

Jake a hosszú úttól poros autómra pillantott.

– Hány litert kérsz? – kérdezte, és leemelte a töltőt.

Egy pillanatig üresen bámultam. Jake lecsavarta a benzintartály tetejét.

– Ja, hogy a benzinből… Tele.

Jake bólintott, és tölteni kezdte. Az ajtó forró fémkeretének dőlt, én pedig a kezét néztem. Erős keze volt, a tenyere ráncaiban gépolaj gyűlt össze, akárcsak régen.

– Mivel foglalkozol? – kérdezte. – Rajzolsz még? – Lesütött szemmel mosolyogtam.

– Szabadulóművész vagyok.

– Mint Houdini?

– Pontosan – feleltem. – Csak erősebb bilincsekből és kötelekből szabadulok.

A benzintartály megtelt, Jake nem nézett rám. Kinyújtotta a kezét, beletettem a kártyám.

Számítottam az ismerős, áramütésszerű érzésre, ami minden érintésünket kísérte, de ezúttal nem történt semmi. Semmi. Nem kerestem szenvedélyt, és tudtam, hogy nem vagyok szerelmes Jake-be. Nicholas felesége voltam. Ott voltam, ahol lennem kellett. De valamiért mégis azt hittem, marad valami a régi érzésből. Jake arcára néztem, tengerkék szeme hűvös és visszafogott volt. Mintha azt mondta volna: *bizony, közöttünk már elmúlt minden.*

Amikor egy perccel később visszajött, megkérdezte, hogy egy pillanatra bekísérném-e az irodába. Megdobbant a szívem; talán mondani készül valamit, talán óvatlan lesz. De csak egy készüléket mutatott, ami azt jelezte, hogy az American Express hitelkártyám el van utasítva.

– Ez kizárt – motyogtam, és odaadtam a Visa kártyám. – Próbáld meg ezt!

Ugyanaz történt. Nem is kértem Jake engedélyét, csak

felkaptam a telefonját, és hívtam a kártya hátulján található ügyfélszolgálati számot. Az ügyfélszolgálatos felvilágosított, hogy Nicholas Prescott letiltotta a régi Visa kártyát, és egy újat kért a lakcímére postázva. Letettem a telefont, és megráztam a fejem. – A férjem letiltotta – mondtam.

Gyorsan átgondoltam, mennyi készpénzem van, és hogy vajon a csekkjeimet elfogadják-e még az államon kívül. Mi van, ha nincs elég pénzem, hogy megtaláljam anyám? Jake váratlanul átkarolta a vállam, és az ablak mellé, egy narancssárga műanyag székhez kísért. – Odébb állok a kocsiddal, mindjárt jövök – mondta. Lehunytam a szemem, átadtam magam az ismerős érzésnek. Biztos voltam abban, hogy Jake ezúttal megment.

Amikor visszajött, leült mellém. A haja a halántékánál kicsit őszült már, de még mindig a szemébe hullott, és a füle mellett göndörödött. Felemelte az állam, én pedig azt a régi, könnyed összetartozást éreztem, amit még a legelején, amikor a kishúgának tekintett.

– Mondd csak, Paige O'Toole, mit keresel újra Chicagóban?

Elmeséltem neki az elmúlt nyolc évem történetét. Éppen ott tartottam, hogy Max leesett a kanapéról, és vérzett az orra, amikor megszólalt az ajtócsengő, és belépett egy fiatal nő. Sötét, egzotikus bőre és mandulavágású szeme volt. Batikolt pamutfelsőt viselt, és a bal kezében egy nagy zacskó Fritos volt.

– Vacsora! – csicseregte, aztán látta, hogy Jake ott ül mellettem. – Ó! – mondta mosolyogva. – Várhatok odakint.

Jake felállt, és a nadrágjába törölte a kezét. Átölelte a nő vállát.

– Paige, bemutatom a feleségem, Ellent – mondta.

Ellen sötét szeme elkerekedett, amikor meghallotta a nevem. Egy pillanatig azt kerestem, hogy a mosolyába belekeveredik-e egy villanásnyi féltékenység, de Ellen hozzám lépett, és kezet nyújtott.

– Jake sokat mesélt rólad. Örülök, hogy végre megismerhetlek. – A szemén láttam, hogy őszintén mondja. Átölelte Jake derekát, kicsit megszorította, és a farmerja övtartójába csúsztatta az ujját. – Itt hagyom a Fritost, majd otthon találkozunk – mondta. Ahogy jött, ugyanolyan könnyedséggel már indult is. Amikor kilépett a kis, üvegfalú irodából, vibráló energiáját is magával vitte, és üres teret hagyott hátra.

– Öt éve vagyunk házasok – mondta Jake. – Mindent elmeséltem neki. Nem lehet gyerek… – a hangja elakadt, aztán folytatta: – Eddig még nem született gyermekünk. – Elfordultam. Nem mertem a szemébe nézni. – Szeretem – mondta halkan, és a felesége kikanyarodó kocsija után nézett.

– Tudom.

Jake leguggolt. Megfogta a kezem, megsimogatta a jegygyűrűm, összekente olajjal, de nem próbálta meg letörölni.

– Mesélj, mi történt, hogy a férjed így letiltotta a kártyád!

Hátrahajtottam a fejem, és a régi estékre gondoltam, amikor Jake más lányokkal készült randevúra; estékre, amikor a családjánál vacsoráztam, én pedig úgy tettem, mintha valóban hozzájuk tartoznék, és olyan bonyolult történeteket meséltem anyám haláláról, hogy néha le is kellett írnom őket, nehogy elfelejtsem. Emlékeztem Terence Flanagan kaján mosolyára, amikor belecsípett a felesége ülepébe, miközben ő a krumplit

hozta az asztalhoz. Emlékeztem, ahogy éjfélkor táncoltam Jakekel a holdfénytől világos konyhában. Az járt a fejemben, milyen volt, amikor a karjában vitt az ágyamba, hiszen miután elvetettük azt az életet, még véreztem. Az arca, a fájdalmam… a lehetetlen kötelékek, amiket elszakított, hogy búcsút vehessünk egymástól.

– Elszöktem – suttogtam. – Megint.

NICHOLAS

– Az ajánlatom a következő – kezdte Nicholas, egyik kezében Maxszel, másikban a pelenkázótáskával. – Bármilyen órabért megadok. Mindent megteszek, hogy megússza a következő két rázós műszakot. Csak kérem, felügyeljen a gyermekemre!

LaMyrna Ratchet, az ügyeletes nővér az ortopédián, vörösesszőke haját csavargatta az ujja körül.

– Nem tudom… Félek, hogy baromi nagy botrány lesz belőle, dr. Prescott – mondta.

Nicholas meggyőzően mosolygott. Az óra ketyegett a fejük felett, jól tudta, hogy ha most azonnal elindul, akkor is negyedórát késik majd a műtőből. – Magára kell bíznom a fiam, LaMyrna. Muszáj mennem. Vár egy páciens. Biztos vagyok abban, hogy maga ügyesen megoldja.

LaMyrna egy kicsit még rágcsálta a körmét, aztán Maxért nyúlt, aki azonnal megragadta a nővér vastag szemüvegét, és ritkás tincseit.

– Nem sírós, ugye? – kérdezte, ám Nicholas már félúton volt a folyosón.

– Dehogy! – kiabált vissza a válla fölött. – Soha nem nyafog.

Nicholas hajnali ötkor már bent volt a kórházban, a szokásosnál fél órával korábban. Határozott kárörömmel keltette fel a fiát, aki az éjszaka folyamán háromszor ébresztette fel őt, hogy megetesse és tisztába tegye. Max félálomban

tiltakozott, amikor Nicholas megpróbálta ráadni a bolyhos, sárga rugdalózóját.

– Na látod! – mondta neki. – Ugye, hogy *neked* sem tetszik?

Úgy tervezte, hogy a kórházi dolgozók gyermekei számára fenntartott bölcsődébe adja majd be, de kiderült, hogy a kórházban nincs ilyen. Ha a Mass General bölcsődéjét akarja igénybe venni, akkor el kell autóznia *Charleston*ba, *a kurva életbe,* és ráadásul a bölcsőde csak fél hétkor nyit, amikor Nicholasnak már rég a műtőben kell előkészülnie. Megkérte a sürgősségi osztályon a nővéreket, hogy vigyázzanak Maxre, de úgy néztek rá, mint valami utazócirkuszra. Azt mondták, ki van zárva, hiszen néha ahhoz sincsenek elegen, hogy a recepción mindig legyen valaki. Azt javasolták, hogy Nicholas próbálja meg a többi osztályon, ám Nicholas nem merte megpróbálni, hiszen látta az éjszakai műszakot befejező nővéreken, hogy majd összeesnek a fáradtságtól. Inkább felment az ortopédiára. Ott találta LaMyrnát, akire még rezidens éveiből emlékezett, és tudta, milyen jószívű.

– Dr. Prescott! – szólt valaki. Nicholas megpördült. Olyan fáradt volt, hogy elment a műtő mellett. A nővér kinyitotta neki az ajtót, ő belépett, és forró vízzel sokáig sikálta a kezét. Aztán besietett a műtőbe, és látta, hogy mindenki rá vár.

Fogerty a már elaltatott páciens fölé hajolt.

– No lám, Mr. Brennan, úgy tűnik, hogy mégiscsak be méltóztatik jönni a nagy dr. Prescott. – Aztán Nicholashoz fordult, és az ajtó felé pillantott. – Mi az? Hol hagyta a babakocsit? És a járókát?

Nicholas félretolta a főorvost.

– Nem is tudtam, hogy van humora, Alistair – jegyezte meg, aztán a műtős nővérhez fordult. – Készítse elő!

Nicholas fáradt volt, megizzadt, és nagyon szeretett volna lezuhanyozni, de a műtét után semmi más nem járt a fejében, csak Max. Tudta, hogy végig kell csinálnia egy nagyvizitet, és fogalma sem volt a másnapi beosztásáról. Öt emeletet száguldott fel a hűvös, zöld liftben, és abban reménykedett, hogy amikor hazamegy, a felesége otthon várja majd, és ez az egész csak valami rémálom.

LaMyrna Ratchet mintha eltűnt volna. Hiába kereste a nővérszobában, senki nem tudta, műszakban van-e még. Nicholas végigjárta a kórtermeket, keresztülverekedte magát egy csokor léggömbön, mert azt hitte, hogy egy rövid, fehér szoknyát lát, de nem LaMyrna volt a kórteremben. Egy ötven év körüli páciens megragadta Nicholas karját.

– Nem bírom a vérvételt – panaszkodott. – Ne engedje, hogy megint vért vegyenek tőlem!

LaMyrna viszont nem volt sehol, pedig Nicholas még a személyzeti női mosdóba is benézett, ráijesztve a nővérekre és egy rezidens doktornőre. Lehajolt, hogy lássa, melyik vécé foglalt. Bekiabálva a nevén szólongatta. Végül visszament az ortopédiai osztály nővérszobájába.

– Nyoma veszett egy nővérnek, a gyerekemmel együtt – vallotta be.

Egy ismeretlen nővér egy rózsaszínű cetlit nyomott a kezébe, amit gondosan formára hajtogattak.

– Miért nem szólt rögtön? – kérdezte.

A cetlin ez állt: *Dr. Prescott, a műszakomnak vége lett, de azt mondták, hogy ön még a műtőben van, úgyhogy elmentem. A kis Mike-ot egy önkéntessel hagytam a társalgóban. LaMyrna.*

Mike?!

Nicholas nem emlékezett, hogy van az önkénteseknek társalgója. Valamikor akkoriban épült, amikor ő még rezidens volt. Itt találhatóak az öltözőszekrények, és a jelenléti ívek a diákönkéntesek meg az önkéntesek számára. Megkérdezte a recepción, hogy merre menjen.

– Majd odaviszem – jelentkezett egy fiatal lány. – Úgyis arra indultam.

Tizenhat éves lehetett, farmert és nyomott mintás Nirvana pólót viselt. Egy kis Eddie Bauer hűtőtáska volt nála, a csíkos önkéntes egyenruhája, egy egyszerű, fehér táskából kandikált ki. Látta, ahogy Nicholas a táskát nézi.

– Tök ciki lenne már az iskolában felvenni – magyarázta, lufit fújt a rágójából, majd ki is pukkasztotta.

A társalgóban nem volt senki. Nicholas végigböngészte a jelenléti ívet, de azon senki sem jelezte, hogy bárki is gyerekfelügyeletet vállalt volna. Aztán meglátta a sarokban a pelenkázótáskát. Megkönnyebbülten a falhoz tántorodott.

– Hogy deríthetném ki, hogy melyik diákönkéntes melyik vizitet kíséri? – kérdezte. A lány értetlenül pislogott. – Hol vannak az önkéntesek? – egyszerűsítette le Nicholas a kérdést.

A lány megvonta a vállát.

– Nézze meg a jelenléti ív elejét! – mondta, és odalapozott. Nicholas látta az önkéntesek nevét, munkaidejét, és azt, hogy a kórházon belül hol teljesítenek szolgálatot. Harminc önkéntes

sürgölődött bent. Nicholas megdörzsölte az orrát. Nem bírta idegekkel. Ez már sok volt neki. A vállára vetette a táskát, kisietett a társalgóból, ám ekkor észrevette, hogy a kis, hevenyészett recepciós pultnál egy titkárnő ül.

– Dr. Prescott! – mosolygott Nicholasra.

Meg sem kérdezte, honnan tudja a nevét. A kórházban szinte mindenki hallott a fiatal szívsebész csodadoktorról.

– Nem látott egy babát? – A nő a folyosó végére mutatott.

– Legutóbb Dawn kezében volt. Az étkezőbe vitte. Nem sok dolga volt a járóbetegeknél.

Nicholas még meg sem pillantotta a fiát, de már hallotta a nevetését. A hosszú sorban várakozó rezidensek, nővérek és komor látogatók között, egy adag piros, zselés puding fölött megpillantotta a fia fekete, égnek álló haját. Amikor odaért az asztalhoz, ahol egy diákönkéntes lovagoltatta a térdén a gyereket, kiesett a kezéből a pelenkázótáska. A lány fagylalttal kínálgatta a három hónapos babát.

– Mi a bánatos francot csinálsz?! – förmedt rá, és elrángatta tőle Maxet. Max a fagylaltért nyújtogatta a kezét, aztán rájött, hogy megérkezett az apja, és ragacsos arcát Nicholas műtősruhájába kente.

– Maga bizonyára dr. Prescott – mondta nyugodtan a lány. – Dawn vagyok. Dél óta vigyázok Maxre. – Kinyitotta a pelenkázótáskát, és kivette belőle az egyetlen cumisüveget, amit Nicholas hozott. Teljesen üres volt. – Jobb, ha tudja, hogy ez már reggel tízkor elfogyott – korholta. – El kellett vinnem a tejbankba.

Nicholas lelki szemei előtt tehenek jelentek meg,

gyöngysorral a nyakukban, hivatalnokkisasszony-szemüvegben, ahogy a pénztárban ülve bankjegyeket számolnak.

– Tejbank – mélázott hangosan, aztán eszébe jutott, hogy a koraszülöttosztályon anyatejet gyűjtenek a koraszülött csecsemők számára.

Ismét végigmérte az önkéntes lányt. Ügyesen megoldotta, hogy Max ne maradjon éhen, sőt az sem kis dolog, hogy felismerte, mikor éhes a gyerek, hiszen ez még Nicholasnak sem mindig sikerült. Leült az asztalhoz, a lány pedig feltörölte a fagylaltmaradékot.

– Ízlett neki – mentegetőzött. – Néhány falat nem árt neki három hónaposan.

Nicholas rámeredt.

– Honnan tudod? – Dawn úgy nézett rá, mint egy eszelősre. Nicholas cinkosan közelebb hajolt. – Mennyit keresel itt a kórházban?

– Mármint önkéntes munkával? Semmit, természetesen. Ezért hívják önkéntes munkának.

Nicholas megragadta a kezét.

– Ha bejössz holnap, adok fizetést. Négy dollárt óránként, ha vigyázol a fiamra.

– Csütörtökönként nem szoktam bejárni. Csak hétfőn és szerdán. Csütörtökön zenekari próbán vagyok.

– De biztos van olyan barátnőd, aki ráér – reménykedett Nicholas.

Dawn felállt, és elhúzódott tőlük. Nicholas felemelte a kezét, mintha meg akarná állítani. Elgondolkodott, milyennek látja őt a

lány. Egy fáradt, zilált, izzadt sebész, a szeme zavaros és valószínűleg nem jól fogja a saját gyermekét. Vajon hogyan kell helyesen fogni egy gyereket?

Nicholas néhány pillanatig attól tartott, összeroppan. Közel járt ahhoz, hogy a tenyerébe temesse az arcát, és zokogni kezdjen. Lelki szemei előtt megjelent Max, ahogy a padlón végiggurulva a szék lábának az élébe üti a fejét. Arra gondolt, hogy vége a karrierjének, és a kollégái még azt is szégyellni fogják, hogy valaha szóba álltak vele. Ez a lány lehetne a megváltója; egy angyal, aki feleannyi idős, mint ő.

– Kérlek! – rimánkodott Dawnnak. – Fogalmad sincs, milyen helyzetben vagyok.

Dawn Maxért nyúlt, és keskeny vállára emelte a pelenkázótáskát. A kezét Nicholas tarkójára tette. Hűvös és lágy volt az érintése, akár egy vízesés.

– Öt dolcsi – mondta. – Megteszem, ami tőlem telik.

PAIGE

Ha Jake nem kísér el, akkor biztosan eliszkolok Eddie Savoy elől, és be sem lépek az irodájába. Ez Chicagótól harminc mérföldnyire található, a tanyavilágban. Tulajdonképpen egy barna, roskadozó viskó baromfiudvarral. Tyúkürülék bűze terjengett, és az autóm kerekére elhullajtott tollak ragadtak.

– Biztos vagy ebben? – kérdeztem Jake-et. – Jól ismered?

Ekkor Eddie Savoy ugrott elő, az ajtó majdnem leszakadt, ahogy kivágta.

– Flanagan! – kiáltott fel, majd megölelte. Aztán valami fura kézfogás következett, ami inkább a madarak násztáncára hasonlított. Jake bemutatott Eddie Savoynak.

– Paige, Eddie-vel együtt szolgáltam a háborúban.

– Háborúban…?

– Az öbölháborúban – magyarázta Eddie büszkén. A hangja érdes volt, mint a dörzspapír.

Jake-re meredtem. Öbölháború? A seregben szolgált? A nap megcsillant az arcán, és úgy világított a szemébe, hogy szinte áttetszőnek tűnt. Elgondolkodtam, mennyi mindenről maradtam le Jake Flanagan életéből.

Amikor elmeséltem neki, hogy elhagytam Nicholast, Maxet, és az anyám keresésére indultam, azt gondoltam, meglepődik, sőt, talán meg is haragszik, hiszen éveken át azt mondtam, hogy anyám meghalt. De Jake csak mosolygott.

– Hát, ideje volt már. – Éreztem az érintéséből, hogy mindig is tudta az igazat. Azt mondta, van egy barátja, aki talán segíthetne, aztán rábízta a benzinkutat az egyik autószerelőre.

Eddie Savoy magánnyomozó volt. Eleinte egy detektív asszisztenseként dolgozott, aztán a háború idején a seregben szolgált. Miután visszatért, úgy érezte, eleget követte mások parancsait, így aztán belefogott a saját vállalkozásába.

Egy apró szobába vezetett bennünket, ami leginkább egy húsipari fagyasztóhelyiségre emlékeztetett. Mi a padlóra ültünk, rojtos, indiai párnákra, Eddie pedig velünk szemben egy alacsony padra.

– Utálom a székeket – mondta. – Megfájdul tőlük a hátam.

Nem sokkal lehetett idősebb Jake-nél, a haja viszont hófehér volt. Rövidre nyíratta, ettől úgy állt égnek, mintha minden hajszála megijedt volna valamitől. Bajusza nem volt, csak némi borostás szakálla, ami szintén összevissza meredezett az álláról. Egy teniszlabdára emlékeztetett.

– Tehát húsz éve nem láttad a mamád – tűnődött, és elvette az esküvői fotót.

– Úgy van – feleltem. – És még soha nem próbáltam megkeresni. – Közelebb hajoltam. – Van egyáltalán valami esélyem?

Eddie hátradőlt, és cigarettát húzott elő az inge ujjából. A gyufát alacsony íróasztalán végighúzva gyújtotta meg, majd mélyet szívott belőle. Füstöt eregetve szólalt meg ismét.

– Édesanyád nem tűnt el a föld színéről.

Azt mondta, hogy a kulcs a számokban rejlik. A számok elől nem sokáig lehet elmenekülni. Társadalombiztosítás,

rendszámregisztráció, iskolai bizonyítványok, munkahelyi adatok. Még ha valaki szándékosan meg is változtatja az identitását, akkor is előbb vagy utóbb nyugdíjat vagy szociális juttatást vesz fel, vagy adót fizet, és akkor a számok elvezetnek hozzá. Eddie elmesélte, hogy az előző héten fél nap alatt megtalált egy gyereket, akit az anyja örökbe adott.

– De mi van akkor, ha megváltoztatta a társadalombiztosítási számát? – kérdeztem. – Vagy ha már nem May a neve?

Eddie elvigyorodott.

– Ha valaki megváltoztatja a társadalombiztosítási számát, arról feljegyzés készül, az illető lakcímével és életkorával. Az sem megy, hogy csak úgy használni kezded valaki másét. Ha az édesanyád valaki másnak a számát használja, például a saját mamájáét, akkor is megtaláljuk.

Eddie leírt mindent, amit a családomról el tudtam mondani. Különösen fontosnak tartotta az örökletes betegségeket, hiszen nemrég oldott meg egy eltűnt személlyel kapcsolatos ügyet, ahol a cukorbetegség vezette nyomra.

– Annak a nőnek az egész családja cukros – mondta. – Három évig kerestem, és tudtam, hogy Maine-ben van, mégsem találtam rá. Aztán rájöttem, hogy körülbelül annyi idős, ahány évesen a rokonai el szoktak halálozni. Fel is hívtam Maine összes kórházát, és a cukorbeteg páciensek után nyomoztam. Meg is lett, éppen az utolsó kenetet adták fel neki.

Nyeltem egyet. Eddie átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezem. A bőre olyan volt, mint egy kígyóé.

– Nagyon nehéz elillanni – mondta. – A nyilvános feljegyzések miatt. A legbonyolultabb a szociális bérlakásokban

élőket megtalálni, mert ők rengeteget költöznek. De a segélyek miatt őket is le lehet nyomozni.

Elgondoltam, hogy anyám talán segélyeken él, az utcán tengődik, erre aztán kirázott a hideg. – És ha már nem is az anyám? Húsz év telt el. Mi van, ha új identitást vett fel?

Eddie füstkarikákat fújt, egyre nőttek, aztán a nyakam köré telepedtek.

– Tudod, Paige, az emberek nem valami kreatívak. Ha új identitást vesznek fel, általában hülyén csinálják, például megcserélik a keresztnevüket a vezetéknevükkel, vagy a leánykori nevükhöz térnek vissza, esetleg a kedvenc nagybácsijuk családnevét veszik fel. Vagy máshogy írják le ugyanazt a nevet, vagy csupán egyetlen számjegyet változtatnak meg a társadalombiztosítási számukban. Nem akarják teljesen hátrahagyni a múltjukat. – Közelebb hajolt, és szinte suttogott. – Persze az okosabbak teljesen újjászületnek. Egyszer megtaláltam egy fickót, aki úgy vett fel új identitást, hogy egy bárban szóba elegyedett valakivel, aki nagyon hasonlított rá. Rávette a hasonmását, hogy viccből vessék össze a jogosítványukat, megjegyezte a számot a másikén, aztán szerzett magának egy másolatot: egyszerűen azt mondta a hivatalban, hogy ellopták. Nem olyan nehéz valaki mássá alakulni. Csak beleolvasol a helyi újság múlt heti halálozási rovatába, találsz valakit, aki nagyjából egykorú veled. Elmész oda, ahol a haláleset történt, és a helyi hatóságok nyilvános adataiban megtalálod az illető születési dátumát. Ezután besétálsz a társadalombiztosítóhoz, és előadsz valami kis történetet arról, hogy ellopták a pénztárcád, benne az összes

igazolványoddal, és az elhunyt nevére kiállítva újat kérsz. A halálozások általában lassan kerülnek be a társadalombiztosító rendszerébe, úgyhogy ezzel nem lesz gond. Ugyanezt eljátszod a jogosítvánnyal is… – Eddie vállat vont, és elnyomta a csikket a földön. – Ismerem az ilyet, Paige. Vannak kapcsolataim. Egy lépéssel a mamád előtt járok.

Anyám halálozási rovatos cikkeire gondoltam. Milyen könnyű lehetett találnia valakit közöttük, akivel egykorú lehetett. Eszembe jutott, mennyire kötődött hozzájuk, úgy látogatta a sírokat, mint régi barátokat.

– Hogy kezded? – kérdeztem.

– Az igazságfoszlányokból indulok ki. A tőled kapott információval és a fényképpel bejárom a környéket Chicagóban, ahol laktatok, és talán találok valakit, aki emlékszik rá. Átnézem a társadalombiztosítási adatokat, a jogosítványnyilvántartást. Ha ez nem hoz eredményt, akkor jön a *Tribune* húsz évvel ezelőtti halálozási rovata. Ha az sem jön be, akkor addig agyalok, amíg ki nem találom, hogy mi az ördögöt csináljak. Le fogom nyomozni, megkapod a lakcímét. Ha akarod, elmegyek a házához, átnézem a kukát, mielőtt elviszik a szemetet, és onnan aztán megtudhatsz mindent: mit szokott reggelizni, milyen leveleket kap, megházasodott-e már, esetleg van valakije, vagy sem, például gyermekei…

Lelki szemeim előtt megjelent anyám, egy másik kislánnyal a karjában.

– Köszönöm, ez nem szükséges – rebegtem. Eddie felállt elbúcsúzni.

– Óránként ötven dollár lesz – mondta. Elsápadtam. Ezt az

összeget legfeljebb három napig tudnám fizetni. Jake mögém lépett. – Rendben. – Megszorította a vállam. – A pénz miatt ne aggódj!

Jake megvárt a kocsiban, amíg Chicagóba visszafelé menet egy telefonfülkéből felhívtam Nicholast. Négyszer csengett ki, és már azon gondolkodtam, mit mondjak az üzenetrögzítőnek, amikor is Nicholas zihálva felkapta a kagylót.

– Halló!

– Szia, Nicholas! Hogy vagy? – Egy pillanatra csend lett.

– Bocsánatot akarsz kérni? – Ökölbe szorult a kezem.

– Chicagóban vagyok – mondtam, és megpróbáltam uralkodni magamon, hogy ne remegjen a hangom. – Megkeresem az anyám. – Habozva kiböktem a kérdést, ami állandóan a fejemben járt. – Hogy van Max?

– Az téged úgysem érdekel – vágta rá a férjem.

– Dehogynem! Nem értelek, Nicholas. Miért nem próbálod meg úgy felfogni, hogy elutaztam egy kicsit, mondjuk vakációra, meglátogatni az apám? Nyolc éve nem jártam itt. Mondtam neked, hogy hazamegyek. – A lábam az aszfalton dobolt. – Csak kicsit tovább tart, mint gondoltam.

– Hát akkor hadd meséljem el, *drágám,* hogy milyen volt a napom – felelte Nicholas fagyosan. – Éjjel háromszor keltem fel a gyerekhez, reggel magammal vittem a kórházba. Bypassműtétet csináltam, de majdnem valaki másnak kellett befejezni helyettem, mert alig álltam a lábamon. A páciens meg is halhatott volna, mert neked szükséged van egy kis… hogy is mondtad? Vakációra. Maxet egy vadidegen nőre bíztam, mert fogalmam sem volt, kit kérhetnék meg, hogy vigyázzon rá. És

tudod, mi a legszebb? Hogy holnap ugyanez vár rám. Ugye, milyen irigylésre méltó? Gondolom, szeretnél a helyemben lenni, nem? – Nicholas vészjóslóan elhallgatott. Én ezekre a dolgokra nem is gondoltam, amikor leléceltem. A férjem hangja olyan keserű volt, hogy eltartottam a fülemtől a telefont. – Paige. Soha többet nem akarlak látni – mondta, és letette.

A telefonfülke oldalának döntöttem a fejem, alig kaptam levegőt. Ki tudja, miért, de az a lista jutott az eszembe, amit néhány napja írtam a képességeimről. *Ki tudom cserélni a fiam pelenkáját? Ki tudom mérni a tápszert? Tudok altatódalt énekelni?* Lehunytam a szemem. *Megtalálom az anyám.*

Kiléptem a telefonfülkéből, eltakartam a szemem, hogy a kíméletlen nap ne bántsa. Jake rám vigyorgott a kocsim anyósüléséről.

– Hogy van Nicholas?

– Hiányzom neki – mondtam, mosolyt erőltetve magamra. – Szeretné, hogy mielőbb hazaérjek.

Visszatérésem tiszteletére Jake, az ő szavaival élve, *jól megérdemelt szabadság*ot vett ki, hogy több időt tölthessünk együtt, amíg Eddie Savoy az anyámat keresi. Másnap reggel Jake és Ellen lakásához autóztam, szemben laktak a régi házzal. Jake anyja még most is ott él. Kis téglaépület, kovácsoltvas kerítéssel, apró udvarral. Becsöngettem a kaputelefonon.

Mielőtt az első emeleti lakásukhoz értem volna, máris tudtam, melyik lesz az. Ismerős volt a régi faajtó mögül halványan elősejlő illat: a tavaszi falevelek és a dolgos verejték. Ellen nyitott ajtót, ami meglepett. Fakanál volt a kezében, és

kötényt viselt, amire azt írták, hogy *CSÓKOT A SZAKÁCSNAK.*

– Jake szerint Eddie simán megtalálja az édesanyád – mondta köszönés helyett. Izgatottan bevezetett az otthonukba. – Gondolom, alig várod. El sem tudom képzelni, milyen, ha húsz évig nem látod az édesanyád. Vajon mennyi idő, amíg…

– Jaj, El – szólt közbe Jake az előszobából. – Még kilenc óra sincs. – Jake az imént zuhanyozott, a hajából a szőnyegre csöpögött a víz. Ellen a fakanállal eligazította a választékot.

A lakásban alig volt bútor, a kanapék és fotelek színe nem illett össze, közöttük egy kocka alakú műanyag asztal állt. Kevés dísztárgyat láttam, csak néhány kerámiatál volt kitéve, amit valószínűleg Jake testvérei csináltak kézműves foglalkozáson, és egy feszület. A szoba mégis meleg és otthonos volt, pattogatott kukorica, valamint érett eper illatát éreztem. Szinte érezni lehetett a boldog, kényelmes élet hangulatát. A tojáshéjszínű konyhámra gondoltam, a bézs bőrkanapéra, és szégyelltem magam.

Ellen bundáskenyeret készített reggelire, frissen facsart narancslevet és fasírtot adott hozzá. A pöttyös műanyag asztal mellett feszengve néztem a bőséges reggelit, és arra gondoltam, hogy évek óta nem készítettem hasonlót. Nicholas hajnali fél ötkor járt munkába, nem volt idő ilyesmire.

– Mikor keltél, hogy ezt megcsináld nekünk? – kérdeztem. Jake átölelte a felesége derekát.

– Valld be az igazat! – mondta, és rám pillantott. – Ellen a reggelin kívül semmit nem tud főzni. Anyámnak kellett megtanítania, hogyan kapcsolja be a tűzhelyet, amikor összeházasodtunk.

– Jake! – Ellen rácsapott a kezére, de nevetett. Kitett nekem egy bundáskenyeret. – Mondtam neki, hogy nyugodtan hazaköltözhet a mamához, de akkor senki nem mossa ki a koszos gatyáját.

Lenyűgöztek. Olyan könnyűnek tűnt az egész. Nem is emlékeztem, mikor volt utoljára közöttünk gyengéd érintés vagy tréfálkozás. Nicholas és én talán soha nem voltunk ilyenek. Minden túl gyorsan történt velünk, mintha a kapcsolatunkat előretekertük volna, akár egy filmet. Egy pillanatra elgondolkodtam. Mi lett volna, ha én megyek feleségül Jake-hez? Gyorsan kiűztem a gondolatot a fejemből. Én Nicholast választottam, és lehettünk volna ilyenek, ezt biztosan tudom. Ha Nicholas egy kicsit többet lett volna otthon… ha miattam érdemes lett volna egyáltalán otthon lennie…

Figyeltem, ahogy Jake az ölébe vonja Ellent, majd szenvedélyesen megcsókolja.

– Bolha, ugye nem leskelődsz? – vigyorgott rám.

– Ugyan már! – mosolyogtam vissza. – Magamnak kell levadásznom a reggelit? – Azzal felálltam, kinyitottam a hűtőt, és megkerestem a juharszirupot. Az ajtó mögül láttam Jake és Ellen újabb nyelves csókját. *Nicholas, megígérem, hogy ha végre sikerül összeszednem magam, akkor mindent jóváteszek. Újra beléd fogok szeretni. Adok okot, hogy újra belém szeress.*

Néhány perccel később Ellen elindult dolgozni, nem is evett a csodálatos reggeliből. A belvárosban dolgozott egy reklámügynökségnél, a logisztikai részlegen.

– Amikor valaki a cég másik leányvállalatánál folytatja a munkát, az ország másik részén, akkor én segítek megoldani az

új kezdetet – mondta. A vállára terített egy hosszú, színes kendőt, megcsókolta a férjét, és intett felém.

A következő két nap során Jake magával vitt bevásárolni, együtt ebédeltünk, együtt néztük az esti híreket. Egész nap mellette voltam, és vártam, mikor jelentkezik Eddie Savoy. Ellen hétkor ért haza, akkor átadtam neki Jake-et, felkeltem a kanapéról, és hazamentem apámhoz. Néha hazafelé elgondolkodtam, vajon mit csinálnak.

Chicagóba érkezésem után a harmadik napon iszonyatos meleg volt.

– Aki teheti, menjen le a tóhoz! – biztatott mindenkit a DJ a reggeli rádióműsorban. Éppen Jake-hez indultam. Amikor benyitottam, a nappali közepén állt boxeralsóban, és egy kosárba pakolt.

– Piknikhez való napunk van – mondta, és felmutatott egy narancssárga műanyag dobozt. – Ellen csinált nekünk babsalátát, és kikészítette a fürdőruháját, hogy kölcsönvedd.

Felpróbáltam. Nagyon kínosan éreztem magam Jake és Ellen hálószobájában. A fehér falon semmi egyéb díszítés nem volt, csak a falvédő az ír áldással, ami Jake ágya fölött lógott gyermekkorában, és amit lemásolt, majd a táskámba csempészett, amikor kiléptem az addigi életemből. A szoba nagy részét elfoglalta a hatalmas, oszlopos, világos tölgyből faragott ágy. A négy oszlop egy-egy édenkerti jelenetet ábrázolt: Ádám és Éva átölelik egymást, Éva beleharap a tiltott gyümölcsbe, aztán a kiűzetés. A negyedik oszlop köré csavarodott a kígyó. Nekitámaszkodtam, ahogy felvettem a fürdőruhát. Belenéztem a tükörbe, és megigazgattam. A

mellemre túl nagy volt a melltartó, a hasamon és a derekamon feszült az anyag Max miatt. Cseppet sem hasonlítottam Ellenre.

A tükörből láttam, ahogy Jake megáll az ajtóban. A kezem figyelte, ahogy végigsimítok magamon, ahogy egészen elveszett vagyok a felesége ruhájában. Aztán felnézett, és találkozott a tekintetünk, mintha valamit mondani akarna, de nem találná a szavakat. Elfordultam, hogy megtörjem a varázst, és a faragott kígyóra tettem a kezem.

– Micsoda ágy! – mondtam. Jake felnevetett.

– Ellen anyjától kaptuk nászajándékba. Nagyon utál engem. Azt hiszem, ezzel üzente, hogy takarodjak a pokolba. – Egy sarokban lévő kopottas, régi szekrényhez lépett, kivett egy pólót, a kezembe nyomta. Combközépig ért. – Kész vagy? – kérdezte, de már el is indult.

Július eleje volt, a tó vize még nem melegedett fel, viszont a párás melegben nem volt kellemetlen a vízbe menni. A bokám bizsergett, aztán elzsibbadt. Jake fejest ugrott, és lefröcskölt. Két méterrel odébb bukkant fel, kirázta a haját, és beborított jéghideg vízcseppekkel. Alig kaptam levegőt.

– Milyen kényes vagy, Bolha – mondta. – Elköltöztél keletre, és tessék, mi lett veled.

Az előző évi megemlékezési ünnepség napjára gondoltam. Meglepően meleg volt, és kikönyörögtem, hogy Nicholas elvigyen Newburyportba, a partra. Az óceán hideg volt, Nicholas nevetve mondta, hogy csak augusztusra szokott felmelegedni annyira, hogy a vízbe lehessen menni. Visszatámogatott a partra, aztán a kezével melengette a bokám, amíg abba nem hagytam a vacogást.

Csak Jake és én voltunk a vízben, még alig múlt reggel kilenc. Miénk az egész tó. Jake pillangóúszásban, majd háton tempózott, és szándékosan közel jött, hogy lefröcskölhessen.

– Szerintem költözz vissza ide! – mondta. – Én meg talán hagyom a munkát a francba, és vissza se megyek. – Bebújtam a vízbe.

– Ez a jó abban, ha te vagy a tulajdonos, nem? Delegálhatod a feladatokat, és így is a tiéd a haszon.

Jake a víz alá merült, és olyan sokáig lent maradt, hogy aggódni kezdtem.

– Jake! – suttogtam, és megpróbáltam fröcskölve a víz mélyére nézni. – Jake!

Elkapta a lábam, lehúzott, még csak levegőt venni sem volt időm.

Prüszkölve, reszketve jöttem fel a felszínre, Jake pedig néhány méterrel odébb vigyorgott.

– Elintézlek! – fenyegettem.

Jake vizet vett a szájába, majd mint egy szökőkút, elkezdte az ég felé fújni.

– Megpróbálhatod, de megint vizes leszel. – Megfordult, és a part felé úszott. Nagy levegőt vettem, követtem. Mindig jobban úszott nálam. Mire utolértem, már ziháltam. Levegőért kapkodva megragadtam az úszónadrágját, aztán a vizes, csúszós hátát. Jake az egyik kezével a vízben tempózott, a másikkal engem fogott a hónom alatt. Ő is zihált.

– Jól vagy? – kérdezte, a tekintete pedig végigfutott az arcomon, a nyakamon.

Bólintottam, hiszen nem igazán jutottam szóhoz. Jake tartott,

amíg újra képes voltam nyugodtan lélegezni. A kezére pillantottam. Úgy szorított, hogy tudtam, nyomot hagy a bőrömön. Ellen fürdőruhája túl hosszú rám, a vállpántok lecsúsztak, az anyag megereszkedett, és majdnem kilátszott a mellem. Jake közelebb húzott, a lábával a lábam közt tempózott, megcsókolt.

Épp csak összeért a szánk, eltoltam magamtól, és rémülten, amilyen gyorsan csak bírtam, úszni kezdtem a part felé. Nem attól ijedtem meg, amit tett, hanem attól, ami hiányzott. Nem volt tűz, sem emésztő szenvedély, semmi, ami az emlékeimben élt. Csak a pulzusunk lüktetése, és a tó nyugodt hullámai.

Nem zaklatott fel, hogy Jake miért nem szerelmes belém; már akkor tudtam, hogy így lesz, amikor felszálltam a buszra az új életem felé. De mindig ott járt a fejemben, hogy *Mi van, ha…?* Még azután is, miután férjhez mentem. Nem arról volt szó, hogy nem szerettem Nicholast; csak úgy gondoltam, a lelkem mélyén egy kicsit mindig szeretni fogom Jake-et is. Talán ez rázott meg ennyire: most már biztosan tudtam, hogy a múlt elmúlt. Nicholashoz kötődtem, most és mindörökké.

Lefeküdtem a strandtörülközőre, amit Jake hozott. Amikor kijött a vízből, és rám csöpögött, úgy tettem, mintha aludnék. Nem mozdultam, bár legszívesebben addig futottam volna a forró homokban, amíg el nem áll a lélegzetem. Eddie Savoy szavai jártak a fejemben: *Az igazságfoszlányokkal kezdem*. Lassan felismertem, hogy bár a múlt árnyalhatja a jövőt, nem *határozza meg* azt. Ha ebben hinni tudok, akkor könnyebb lesz elengednem a vétkeimet.

Amikor Jake szuszogása elárulta, hogy alszik, felültem, és

kinyitottam a rajzfüzetem egy újabb oldalon. Krétámmal megrajzoltam magas arccsontját, a nyári napot a szemöldökén, az aranyszínű borostát a szája fölött. Nagyon más volt, mint Nicholas. Jake vonásaiban csendes energia vibrált, Nicholasból hatalom sugárzott. Jake-re egy örökkévalóságon át vártam, Nicholas néhány nap leforgása alatt az ölembe pottyant. Amikor Jake-et elképzeltem, szemmagasságban láttam a tekintetét, pedig fél fejjel magasabb volt nálam. Nicholas viszont… mindig óriásnak tűnt.

Fehér paripán lovagolt az életembe, nekem adta a szívét, palotát kínált tálcán, estélyi ruhát és aranygyűrűt. Megadta nekem mindazt, ami minden kislány álma, mindazt, amiben már nem is reménykedtem. Nem hibáztattam azért, mert a mesekönyv végéről kifelejtették, hogy Hamupipőkének mosnia, főznie, takarítania kell a hercegére.

Max jelent meg a lelki szemeim előtt. Tágra nyílt szemmel fordult át a hasáról a hátára, és szélesen mosolygott, amikor rájött, hogy így egészen más szögből látja a világot. Kezdtem megérteni, hogy ez miért is akkora csoda. Jobb későn, mint soha. Jake-re meredtem, és már tudtam, mi a legnagyobb különbség. Vele elvettem egy életet; Nicholassal teremtettem egyet.

Jake kinyitotta a szemét, amikor éppen befejeztem a portréját. Az oldalára fordult.

– Paige – mormogta lesütött szemmel –, ne haragudj! Nem lett volna szabad. – Ránéztem.

– Dehogynem. Semmi baj. – Most, hogy kinyitotta a szemét, lerajzoltam fénylő pupilláját, és az aranyló sávot körülötte.

– Csak meg akartam győződni… – mentegetőzött. – Ezért

kellett megtennem. – Maga felé húzta a rajzfüzetet, hogy lássa. – Mekkorát fejlődtél! – mondta. Végighúzta az ujját a szénen, de nem kenődött el, annyira halvány volt.

– Csak megöregedtem – feleltem. – Talán több az élettapasztalatom. – Együtt néztük a rajzon a meglepett szempárt, a forró nap tükröződött a fehér lapon. Megfogta a kezem, odaérintette az ujjam a papírra, ahol a nedves fürtök a nyakához értek. Oda egy sziluettet rejtettem: egy összeölelkező párt. A háttérben egy férfi nyújtja a karját a nő felé. Mintha Nicholas lenne; a férfi felé pedig egy nő nyújtja a karját, az arcán Ellen vonásai.

– Úgy lett, ahogy lennie kellett – mondta Jake.

A vállamra tette a kezét, én meg csak megnyugvást éreztem.

– Igen – dünnyögtem. – Pontosan úgy.

Eddie Savoynál ültünk a párnákon, és egy maszatos barna borítékot néztünk át, amiben ott rejtőzött anyám életének utóbbi húsz éve.

– Egyszerű volt – mondta Eddie, miközben egy levélnyitó késsel piszkálta a fogát. – Amint rájöttem, kicsoda, már pillanatok alatt meg is találtam.

Anyám Chicagóból Lily Rubens néven távozott. Lily három nappal korábban halt meg, a gyászjelentést anyám írta a *Tribune*-be. Lily huszonöt éves volt, és anyám szavait idézve, hosszú, fájdalmas betegség után szenderült jobblétre. Anyám a Glenwood városházáról megszerezte a nő társadalombiztosítási kártyájának, jogosítványának, sőt még a születési anyakönyvi kivonatának a másolatát is. De nem ment Hollywoodba.

Valahogy Wyomingben kötött ki, ahol aztán Billy DeLite Vadnyugati Cirkuszában dolgozott. Táncoslány volt egészen addig, amíg maga Billy fel nem figyelt rá, és rá nem beszélte, hogy játssza el Calamity Jane szerepét. Billy írt egy faxot, amely szerint anyám olyan hamar lett profi lovas és céllövő, mintha erre született volna. Öt évvel később, 1977-ben eltűnt az éjszaka közepén a cirkusz legtehetségesebb rodeólovasával, és az előző napi bevétellel.

Eddie itt egy rövid időre elakadt, a következő információ Washingtonhoz kötődik. Anyám itt telemarketinges kutatásokat végzett magazinok számára. Elég pénzt gyűjtött, hogy egy Charles Crackers nevű férfitól vásároljon egy lovat, és mivel akkoriban egy kis lakásban lakott Chevy Chase-ben, a lovát béristállóban tartotta tovább Crackersnél, heti háromszor járt lovagolni.

Chevy Chase-ből anyám a marylandi Rockville-be költözött, ott volt néhány állása, még egy demokrata szenátor kampányirodájában is dolgozott. A szenátor nem nyert a választásokon, anyám eladta a lovat, repülőjegyet vett Chicagóba, de nem használta fel.

Az elmúlt húsz évben egyáltalán nem utazgatott, egyszer tett csak kivételt. 1985. június 10-én eljött Chicagóba. A Sheratonban szállt meg Lily Rubens néven. Eddie a vállam fölé nézve figyelt, amikor ehhez a részhez értem.

– Mi történt június tizedikén? – kérdezte. Jake-re pillantottam.

– Akkor volt az érettségi ünnepség. – Minden részletet megpróbáltam felidézni: a Pius Pápa gimis fehér talárokat, a

tűző napot, az összecsukható székek forró fémkeretét. Draher atya beszédet mondott az Úr szolgálatáról egy bűnös világban. Megpróbáltam visszaemlékezni a sportpálya lelátóján ülő vendégekre, de mindez túlságosan régen volt. Érettségi után egy nappal indultam világgá. Anyám eljött, hogy megnézze, milyen lettem felnőttnek, amiről majdnem lemaradt.

Eddie Savoy megvárta, hogy a legutolsó oldalra lapozzak.

– Az utóbbi nyolc évet itt töltötte – mondta, és Észak-Karolina térképén egy bekarikázott pontot mutatott. – Farleyville. Címet nem tudtam szerezni, telefonkönyv pedig nincs. De itt az öt évvel ezelőtti legutolsó állása. Akkora az egész város, mint egy mosdófülke, szóval nem lesz nehéz megtalálni benne. – Végigfutottam Eddie macskakaparásán. Fintorgott, aztán leült az íróasztala mögé, és felém nyújtott egy cetlit, amin ez állt: *Minden, ami jó* és egy telefonszám. – Ez valami butik lehet – mondta. – Nagyon jól ismerték ott.

Azon gondolkodtam, hogy vajon anyám, aki képes volt megszökni egy rodeós cowboyjal, hogy kerülhetett Észak-Karolinába, egy butikba. Elképzeltem, ahogy nézegeti a sok csipkét, harisnyakötőt és szaténcipellőt, talán fel is próbálja mindet. Amikor felpillantottam, Jack éppen kezet rázott Eddie Savoyjal. A pénztárcámba nyúltam, hogy átadjam a négyszáz dolláros fizetséget, de Eddie megrázta a fejét. – Már el van intézve – mondta. Jake kikísért, és miközben beültünk a kocsimba, egy szót sem szólt. Lassan hajtottam végig az Eddie irodájához vezető, kátyús úton, kavicsokat görgetve, és kotyogó tyúkokat hessegetve az autó elől. Még fél kilométert sem haladtunk, amikor megálltam, a kormányra hajtottam a fejem,

és zokogni kezdtem. Jake nagy nehezen magához húzott a sebességváltó fölött.

– Most mit tegyek? – szipogtam.

Megsimogatta és kicsit meg is cibálta a hajam.

– Menj el Észak-Karolinába, Farleyville-be! – mondta.

Nem volt nehéz megtalálni. Én azonban rettegtem a találkozástól, hiszen anyámat képzeletben a magam képére formáltam. Nem tudtam, mi volt rosszabb: olyan emlékek között kutatni, amelyek meggyűlöltetik velem, vagy rádöbbenni, hogy pontosan olyan vagyok, mint ő, és én is menekülni fogok egész életemben, hiszen anyának túl bizonytalan lennék. Vállalhatom ezt a kockázatot? Annak ellenére, amit magamnak és Nicholasnak megfogadtam? Ha kiderül, hogy olyan vagyok, mint May O'Toole, talán soha nem érzem majd alkalmasnak magam, hogy visszamenjek.

Felpillantottam Jake-re, a szememben egyszer csak felcsillant az elhatározás. Ő szeretettel mosolygott rám.

– Innentől egyedül mész tovább.

Visszagondoltam arra, amikor ezt legutóbb mondta nekem csendesen, talán más szavakkal. Felszegtem az állam.

– Nem sokáig – feleltem eltökélten.

NICHOLAS

Amikor a telefonban meghallotta az akadozó, recsegő hangot, megfordult vele a világ.

– Szia, Nicholas! – mondta Paige. – Hogy vagy?

Nicholas éppen Maxet rakta tisztába, úgy vitte a telefonhoz a konyhába, hogy még be sem gombolta a rugdalózója alját. Letette a konyhaasztalra, a feje alá egy köteg szalvétát helyezett. Amikor meghallotta Paige hangját, megdermedt, mintha elfogyott volna a levegő. Csak Max rugdalózott tovább, Nicholas pedig hallotta a saját szívverését. Félrehajtott fejjel egyensúlyozta a telefont, közben Maxet lerakta a linóleumra. A lehető legmesszebbre húzta a telefonzsinórt.

– Bocsánatot akarsz kérni?

Paige nem felelt azonnal. Nicholas szája kiszáradt. Mi van, ha a felesége bajba került? Hiszen letiltotta a kártyáit. Mi van, ha lerobbant a kocsi, stoppolnia kellett, és éppen valami késelő őrült elől menekül?

– Chicagóban vagyok – mondta végül Paige. – Megkeresem az anyámat.

Nicholas a hajába túrt, és majdnem felnevetett. Ez biztos valami vicc. Ilyen nem történik normális emberekkel, legfeljebb ócska filmekben, vagy valami magazin *Igaz történetek* rovatában. Mindig tudta, hogy Paige-et kísérti az anyja emléke, mert amikor beszélt róla, nagyon óvatos és zárkózott volt. *De miért*

éppen most?

Paige nem felelt. Nicholas kinézett az apró konyhaablakon, és azon tűnődött, hogy vajon mit visel a felesége. A leomló, gesztenyésvörös hajára gondolt, ahogy a vállára omlik, és keretezi az arcát. Maga előtt látta lerágott körmét, és a nyaka tövénél az apró gödröcskét. Kinyitotta a hűtőt, hogy a kiáramló hideg kijózanítsa. Nem érdekli, mi van a feleségével. Nem érdekelheti.

Amikor Paige Max felől érdeklődött, Nicholast elfogta a harag.

– Az téged úgysem érdekel – vágta rá, és visszament a fiához. Legszívesebben azonnal lecsapta volna a telefont. Lerogyott a legközelebbi székre, és arra gondolt, hogy ez volt élete eddigi legszörnyűbb napja. – Hát akkor hadd meséljem el, *drágám*, hogy milyen volt a napom – felelte Nicholas fagyosan. – Éjjel háromszor keltem fel a gyerekhez, reggel magammal vittem a kórházba. Bypass-műtétet végeztem, de majdnem valaki másnak kellett befejezni helyettem, mert alig álltam a lábamon. – Nicholas már nem is hallotta a saját szavait, úgy dőlt belőle a keserűség. – A páciens meg is halhatott volna, mert neked szükséged van egy kis… hogy is mondtad? Vakációra. – Az utolsó szavakat halkan, kimérten ejtette: – Paige. Soha többet nem akarlak látni – mondta, lehunyta a szemét, és letette a telefont.

Amikor néhány perccel később újra csengett, felkapta, és beleordított.

– A kurva életbe, nem mondom el még egyszer!

Tartott egy pillanat szünetet, hogy levegőhöz jusson, ez

pedig éppen elég volt, hogy a vonal túlvégén Alistair Fogerty magához térjen.

– Nicholas, holnap hatkor legyen az irodámban! – azzal le is tette.

Mire Nicholas a kórházba ért, majd szétrobbant a feje. Elfelejtett cumit hozni, és Max egész úton visított. Gyalog mentek fel az ötödikre, az irodákhoz, mert a lift elromlott. Fogerty már az irodájában volt, szórakozottan köpködött az ablakpárkányon sorakozó szobanövényeire.

– Ó, Nicholas. És persze Max. Hogyan is feledkezhetnék meg róla? Ahová dr. Prescott megy, a kis Prescott is vele tart. – Nicholas meredten bámulta a szobanövényt. Fogerty legyintett. – Ugyan már, semmiség. Nem is értem, miért, de az irodám növényzete pozitívan reagál a szadizmusra. – Nicholasra emelte a tekintetét, mint valami ragadozó madár. – De nem azért van itt, hogy rólam vagy a növényeimről társalogjunk. Magáról van szó.

Nicholasnak egészen eddig fogalma sem volt, mit mondjon. De mielőtt Alistair kinyithatta volna a száját, hogy ismét közölje, mennyire nem lehet bölcsődei dolgozóknak tekinteni a kórházi személyzetet, leült, és kényelmesen eligazította az ölében a fiát. Cseppet sem érdekelte Alistair szarkasztikus mondanivalója. A vén szarházinak kőből van a szíve.

– Örülök, hogy beszélni akart velem, Alistair – előzte meg. – Úgy döntöttem, fizetés nélküli szabadságra megyek.

– Hogy *mit csinál?* – Fogerty felállt, és közelebb lépett. Max nevetve megpróbálta kihúzni a tollat a köpenye zsebéből.

– Egy hét elég lesz. Joyce majd rendezi a várakozó

pácienseket, a rákövetkező héten pedig duplán vállalok műtéteket, ha szükséges. Ami pedig sürgős, azt megoldják a rezidensek. Hogy is hívják, az a kis köpcös, fekete szemű… Wollachek… igen, ő egészen jó. Szóval egy hét fizetés nélküli szabadság, és amikor visszajövök, csúcsformában leszek – mosolygott Nicholas.

– És a gyerek nélkül jön vissza? – morgott Fogerty.

– Természetesen – felelte Nicholas, miközben a térdén lovagoltatta a fiát.

Ahogy ez megoldódott, Nicholas úgy érezte, hatalmas kő esik le a szívéről. Fogalma sem volt, mit tud intézni ez alatt a hét alatt, de abban biztos volt, hogy talál egy bébiszittert, aki otthon vigyáz Maxre. És legalább megismeri egy kicsit a fiát, megfejti, hogy amikor sír, éhes vagy álmos, hogyan kell úgy ráadni a trikót, hogy ne csússzon fel a hóna alá, és hogyan kell kinyitni a babakocsit. Tudta, hogy idétlenül vigyorog, de nem érdekelte. Három napja most először érezte úgy, hogy felülkerekedett a nehézségeken. Fogerty elhúzta a száját.

– Ez nem mutat majd jól az önéletrajzában – mondta. – Többet vártam magától.

Többet vártam. Nicholasnak erről az apja jutott eszébe, ahogy rezzenéstelen baziliszkuszpillantással tornyosul fölé egy fizikadolgozatot lobogtatva. Ez volt Nicholas életében az egyetlen alkalom, hogy kevesebbet ért el a maximális pontszámnál.

Nicholas felkapta a fiát, és olyan szorosan fogta, hogy Max sírva fakadt.

– Alistair, tudja, baromira nem vagyok ám robot, hogy képes

legyek mindent egyszerre csinálni! – kiabálta. A vállára vette a pelenkázótáskát, és az iroda ajtajához sétált. ALISTAIR FOGERTY, SZÍVSEBÉSZETI OSZTÁLYVEZETŐ FŐORVOS – ez állt a táblán. Talán egyszer majd Nicholas neve lesz ott, de attól még a mostani helyzetét illetően nem gondolta meg magát. A szekér nem húzhatja a lovat.

– Egy hét múlva itt leszek – köszönt el halkan.

Nicholas a parkban ült az anyukák között. Ez volt a harmadik nap, hogy eljött, és nagyon büszke volt magára: felfedezte, hogyan kell kinyitni a babakocsit, és még a pelenkázótáskát is sikerült úgy ráakasztani, hogy nem borult fel, amikor kivette Maxet. Max még túl kicsi volt a homokozóhoz, de a babahintát nagyon szerette. Nikki, egy végtelenül hosszú lábú, szőke anyuka, rámosolygott.

– Na és hogy van ma a kicsi Max? – kérdezte.

Nicholas nem értette, miért nem tud Paige ezekre a nőkre hasonlítani. Mindig itt voltak a parkban, és izgatottan csevegtek striákról, akciós pelenkákról és a bölcsődékben körbejáró gasztrointesztinális vírusokról. Ketten szülési szabadságon voltak, egy harmadik addig szándékozott otthon maradni a gyermekekkel, ameddig mindegyik iskolába jár. Nicholas álmélkodott. Ezek az anyák csukott szemmel is láttak, azonnal tudták, ha a gyerekük megpofozott egy másik gyereket, és mindig felismerték a saját gyermekük sírását, még akkor is, ha egy tucatnyi gyermek bömbölt egyszerre. Zsonglőrködtek a cumisüvegekkel, kabátkákkal, előkékkel, és a cumi soha nem esett a gyermekük szájából a földre. Nicholas attól tartott, hogy

ő ezeket a képességeket soha nem tudja majd elsajátítani.

Amikor először jött le Maxszel, egyedül ült egy kopottas, zöld padon, és figyelte, ahogy az anyukák kislapáttal homokot csorgatnak a totyogós gyermekeik csupasz lábacskájára. Judy szólította meg elsőként.

– Ritkán jönnek apukák – mondta. – Hét közben pedig soha.

– Szabadságon vagyok – válaszolt feszengve Nicholas. Max akkorát büfögött, hogy majdnem felborult ültében, így aztán mindenki nevetni kezdett.

Még az első nap Judytól, Nikkitől és Faytől mindent megtudott a bölcsődékről és bébiszitterekről.

– Mostanság nehéz jó gyerekvigyázót találni – panaszkodott Fay. – A legjobbak a brit bébiszitterek, de ha fel akarsz venni egyet, fél évet, vagy akár egy évet is várólistán leszel. Amúgy meg… nem láttad *Donahue* műsorát? Még ha kitűnő referenciával rendelkezik is a bébiszitter, akkor is fejre ejtheti a gyereked, vagy bántalmazhatja, vagy isten tudja, mi történhet.

Judy egy hónap múlva szeretett volna visszamenni a munkahelyére, és már akkor jelentkeztek a bölcsődébe, amikor hat hónapos terhes volt.

A hét majdnem letelt, Nicholas pedig még mindig nem tudta, mihez kezdjen hétfőn Maxszel. De megérte szabadságra menni, mert ezek a nők három nap alatt rengeteget tanítottak neki a saját fiáról. Amikor a parkból hazament, úgy érezte, hogy az irányítás az ő kezében van.

Most magasabbra lökte a hintát, de Max nyafogni kezdett. Az utóbbi három napban elég nyűgös volt.

– Felhívtam a bébiszittert, akit ajánlottál – mondta Nicholas

Nikkinek. – De nyáron egy gyermektáborban dolgozik, és augusztus végéig, ameddig a tábor tart, nem igazán ér rá.

Nicholas Nikkit kedvelte legjobban az anyukák közül. Okos volt, remek humorérzékkel rendelkezett, az anyaságot pedig olyan könnyedén kezelte, mintha mi sem lett volna egyszerűbb. Nicholas kivette Maxet a hintából, a homokozó szélére ült vele, hogy a kisfiú belelépkedhessen a homokba. Max felnézett Judyra, és sikítozni kezdett.

– Hadd vegyem fel! – kérte a nő.

Nicholas bólintott, és titokban nagyon örült. Lenyűgözte, ha valaki megkérte, hogy hadd fogja meg a gyerekét – Max olyan nyűgös mostanában, hogy Nicholas tulajdonképpen bárkinek a kezébe nyomta volna. Megkönnyebbült, ha kivételesen nem neki kellett fel-alá cipelnie. A puha, hűvös homokba írta a nevét, ugyanakkor a szeme sarkából figyelte Maxet Judy vállán.

– Tegnap adtam neki először kását – mondta. – Úgy csináltam, ahogy tanácsoltátok: sok tápszert kevertem hozzá, de így is kitolta a szájából, mintha nem értené, minek a kanál. És annak ellenére, amit mondtatok, *nem* aludta át az éjszakát. – Fay elmosolyodott.

– Várd ki, amíg egy kanálnál több szilárd ételt eszik naponta! Majd akkor beszéljünk, hogy a szemed közé vághassam: lám, én megmondtam. – Judy közelebb lépett, még mindig a karjában ringatva Maxet. – Tudod, Nicholas, rengeteget fejlődtél ám. Komolyan mondom, ugrálnék örömömben, ha ilyen férjem lenne. Vigyáz a gyerekekre, és nem kérdi hárompercenként, hogy most meg miért sírnak. – Mosolyogva Nicholas felé hajolt, miközben a pilláit rebegtette. – Csak szólj, és találok egy

válóperes ügyvédet! – Nicholas elmosolyodott, aztán mindnyájan elhallgattak, és figyelték, ahogy a gyerekek homokozóvödröket pakolnak meg, várakat építenek. – Szólj rám, ha tolakodó vagyok! – kezdte Nikki tétovázva. – Úgy értem, alig ismerjük egymást, és szinte semmit nem tudok rólad, de van egy barátnőm, aki elvált, van egy gyereke, és… arra gondoltam, hogy talán… tudod…

– Nős vagyok – bökte ki Nicholas gyorsan, és ettől jobban meglepődött, mint az anyukák. Fay, Judy és Nikki összenéztek. – A feleségem… már nincs mellettem – tette hozzá Nicholas.

Fay végigsimította a homokozó peremét. – Nagyon sajnálom – mondta, a legszomorúbb eshetőséget feltételezve.

– Nem halt meg – mondta Nicholas. – Csak úgy elment.

Judy Fay mögé lépett.

– Elment? – Nicholas bólintott.

– Egy héttel ezelőtt lelépett. Hogy is mondjam… Neki ez nem igazán ment… nem úgy, mint nektek… azt hiszem, túl sok volt neki ez az egész… összeomlott. – Nézte a három nő zavarodott arckifejezését, és azon gondolkodott, miért keres kifogásokat Paige számára, amikor ő maga sem tud neki megbocsátani. – Neki sem volt anyja – mondta.

– *Mindenkinek* van anyja – felelte Fay. – Ez magától értetődik.

– A feleségemet elhagyta az anyja, amikor ötéves volt. Amikor utoljára beszéltünk, éppen a keresésére indult. Azt hiszi, mindenre választ kap, ha megtalálja.

Fay magához húzta a fiát, és megigazította a kertésznadrágját.

– Válaszok? Ne már. Nincsenek válaszok. Ha láttál volna,

amikor az én fiam volt három hónapos… – folytatta könnyedén. – Az összes barátunkat elijesztettem, a körzeti orvos majdnem halottnak nyilvánított. – Nikki felsóhajtott, és tágra nyílt, sajnálkozó szemmel nézte Nicholast. – Akkor is… – suttogta. – Hogy a saját kisgyerekét elhagyja valaki…

Nicholas súlyosnak érezte a hirtelen beállt csendet. Nem akarta, hogy bámulják, hogy sajnálgassák. A gyerekekre nézett, és remélte, hogy valamelyik visítani kezd, hátha eltereli a témáról a figyelmet. De még Max is csendben volt. Judy leült Nicholas mellé, az ölében tartotta Maxet. Megfogta Nicholas kezét, és a fia szájához emelte.

– Azt hiszem, megvan az oka, hogy mitől ilyen nyűgös a kis szörnyeteg – mondta halkan. – Nézd csak! – Odanyomta Nicholas ujját May ínyéhez, egy éles fehér kis háromszöghöz.

Fay és Nikki közelebb lépett, örömmel váltottak témát.

– Egy fogacska! – lelkendezett Fay, mintha Maxet felvették volna a Harvardra. Nikki hozzátette:

– Három hónapos, ugye? Nagyon korai. Milyen gyorsan fel akar nőni! Szerintem nemsokára elkezd kúszni-mászni. – Nicholas a fia fekete pihés feje búbjára meredt. Megtapogatta a baba ínyét, hagyta, hogy ráharapjon az ujjára vadonatúj aprócska fogával. Felnézett a tiszta, kék égre, és hagyta, hogy az anyukák is ellenőrizzék Max fogát. *Paige is itt szeretne lenni,* gondolta hirtelen, aztán érezte, ahogy fellángol benne a harag. *Paige-nek azt kéne akarnia, hogy most itt legyen.*

PAIGE

Még soha nem jártam ott, de apám történetei alapján volt egy elképzelésem Írországról. Smaragdzöld, végtelenbe nyúló dombok, dús, bársonyos fű, kőkerítésekkel körbevett tanyák. Többször megálltam, hogy hihetetlenül tiszta, hideg patakok vizét igyam. A csobogó víz apám tájszólásával beszélt hozzám, és belém hasított valami, éreztem a sors különös szeszélyét: anyám Észak-Karolina egy olyan vidékére vetődött, amit apám imádott volna.

Szinte azt hihettem volna, hogy ezeken a hegyeken még soha nem járt ember. Ennek csak a kikövezett utak mondtak ellent, ám az alatt a három óra alatt, amióta erre haladtam, egyetlen járművel sem találkoztam. Lehúztam az ablakokat, hogy belélegezhessem a friss levegőt. Ez itt hűvösebb, mint Chicago, és áttetszőbb, mint Cambridge. Magamba szívtam a végtelen teret, és megértettem, milyen könnyű errefelé eltévedni.

Amióta eljöttem Chicagóból, anyám járt a fejemben. Minden emlékemet felidéztem vele kapcsolatban, mintha diavetítőn látnám, és vártam, hátha feltűnik valami, amire addig nem figyeltem fel. Az arcára képtelen vagyok visszaemlékezni. Megbújik az árnyékban.

Apám azt mondta, hasonlítok anyámra, de mivel húsz éve nem látta, én pedig nyolc éven keresztül voltam távol, lehet, hogy téved. Anyám ruhái alapján tudtam, hogy magasabb és

vékonyabb nálam. Eddie Savoy elmondta, mi történt vele az elmúlt húsz évben. Bár valószínűleg így sem ismerném fel a tömegben.

Ahogy autóztam, egyre több emlék jelent meg a fejemben. Eszembe jutott, hogy anyám mindig megpróbált jól gazdálkodni az idejével, ezért vasárnap esténként megcsinálta az ebédem a következő hétre. Eltette a fagyasztóba, úgyhogy a spagetti, a pulyka vagy a pénteki tonhal soha nem volt rendesen kiolvasztva, amikor meg akartam enni. Emlékeztem, hogy amikor mumpszos voltam, csak az arcom jobb fele dagadt fel, úgyhogy anyám fél tálka pudingokkal etetett, és fél napokra dugott ágyba, mondván, hogy csak félig vagyok beteg. Emlékeztem egy fárasztó márciusi napra, amikor mindkettőnket megviselt a havas eső, a hideg. Anyám színes piskótát sütött, csillogós papírcsákókat készített, és együtt ünnepeltük, hogy éppen senkinek sincs születésnapja. Felidéztem, amikor autóbaleset érte, én pedig éjfélkor zajongásra lettem figyelmes. Lejöttem a szobámból, a nappali tele volt rendőrökkel, anyám a kanapén feküdt, fel volt dagadva a szeme, a szája fölött seb húzódott, és felém nyújtotta a kezét.

Aztán visszagondoltam arra a márciusra, mielőtt elhagyott. Hamvazószerda volt. Az óvoda csak fél napig tartott nyitva, de a *Tribune*-nél teljes munkaidőben bent kellett maradni. Anyám hívhatott volna egy bébiszittert, vagy megbeszélhette volna Manzettiékkel, a szomszédokkal, hogy náluk legyek. Ehelyett kitalálta, hogy együtt ebédelünk, utána pedig elmegyünk a délutáni misére. Vacsoránál ezt fel is vetette apámnak. Azt mondta, hogy már elég ügyes és nagy vagyok, be tudok menni

egyedül is a városba busszal. Apám hitetlenkedve meredt rá, aztán elkapta és az asztalra szorította a kezét, mintha így akarná meggyőzni.

– Nem, May! Még túl kicsi ehhez.

De jóval éjfél után kinyílt a szobám ajtaja. A beszűrődő fényben anyám árnyékát láttam. Bejött, leült mellém a sötétben, és húsz centet nyomott a kezembe buszjegyre. Útvonaltérképet mutatott, elemlámpával világította meg, és többször elismételtette velem: *Michigan és Van Buren utca, a belvárosi busszal. Egy, kettő, három, négy megálló, ott vár anya.* Addig mondogattam, amíg betéve nem tudtam, akár az esti imát. Akkor anyám kiment, és hagyott elaludni. Hajnali négykor arra ébredtem, hogy egészen hozzám hajol, érzem a lélegzete melegét.

– Mondd el az utat! – kérte, én pedig félálomban felmondtam, amit megtanultam: *Michigan és Van Buren utca, a belvárosi busszal.* Tágra nyílt a szeme a meglepetéstől, milyen jól tudom. – Ügyes kislány – dicsért anyám, majd a kezébe vette az arcom. Az ujját a számra tette.

– El ne mondd apának! – kötötte a lelkemre.

Már akkor is tudtam, hogy a titok nagy kincs. Reggelinél kerültem apám tekintetét. Amikor anyám elvitt az óvodába, lázasan csillogott a szeme. Egy pillanatra annyira furcsán festett, hogy az jutott eszembe, amit Alberta nővér az ördögről prédikált nekünk.

– A kockázat a legjobb benne, nem? – kérdezte anyám. Az arcához szorítottam az arcom, mint mindig, amikor elköszöntünk, de most a fülébe suttogtam: *Egy, kettő, három, négy*

megálló, ott vársz majd.

Olyan izgatott voltam, hogy összevissza kalimpáltam a lábammal a szék alatt, és amikor Jézus képét színeztem, még a vonalból is kifutott a ceruzám. A nővér gyorsan megáldott és elengedett minket. Miután kicsengettek, én balra fordultam, pedig addig mindig az ellenkező irányba kellett mennem. A Michigan és a Van Buren utca sarkához értem. Láttam a patikát, amit anyám említett. A metró megállójának jelzőtáblájához álltam, és amikor megérkezett a busz, megkérdeztem a vezetőt, hogy *ugye ez a belvárosi járat.*

Bólintott, átnyújtottam húsz centet, és az első ülésre ültem, ahogy anyám mondta. Nem néztem senkire, mert a buszon akár csövesek is utazhatnak, rossz emberek. Ki tudja, talán maga a sátán is. Forró lihegést éreztem a nyakamnál, szorosan lehunytam a szemem, hallgattam a kerekek zaját, a fékcsikorgást, és számoltam a megállókat. Amikor negyedszerre nyílt az ajtó, felpattantam, és vetettem egy gyors pillantást a mellettem lévő ülésre, de csak a kék műanyagot láttam, és a légkondicionáló rácsát. Leszálltam, megvártam, hogy az utasok, akiknek itt volt dolguk, szétszéledjenek, eltakartam a szemem a nap elől. Anyám elém guggolt, kitárta a karját, és vörös szája szélesen mosolygott rám.

– Pici Paige, tudtam, hogy eljössz – mondta, és lila esőkabátjához szorított.

Egy bolyhos ősz hajú öregember üldögélt az út mellett egy tejesládán. Megkérdeztem, tudja-e, merre van Farleyville.

– Ott ni – mutatott előre. – Mindjárt oda is ér.

– Esetleg nem ismeri a Minden, ami jó nevű butikot? – kérdeztem.

Az öregember megvakarta a mellkasát kopottas vászoninge alatt. Felnevetett. Egyetlen foga sem volt.

– Nocsak, egy *butik?* – kérdezett vissza gunyorosan. – No, ha butik, akkor nem tudom.

Elkomorodtam.

– Megmondaná, hol van? – Rám vigyorgott.

– Ha az a hely, amire én gondolok – de biztosan nem az lesz –, no, akkor menjen jobbra a dohányföldeknél, aztán csak menjen a horgászboltig! Balra lesz, úgy három mérföld után. – A fejét ingatta, én pedig visszaültem a kocsiba. – Azt mondta, Farleyville-t keresi, ugye? – kérdezte ismét.

Követtem az útmutatását, csak egyszer tévedtem el, mert fogalmam sem volt, melyik a dohányföld és melyik a kukoricaföld. A horgászbolt csak egy viskó volt festett halcégérrel, nem is értettem, mit kereshet errefelé egy butik. Raleighben több értelme lett volna. Kíváncsi voltam, hogy ez a bizonyos butik, ahol anyám dolgozott, valami turkáló vagy nagykereskedés, és egyáltalán hogyan sikerült vevőket találnia.

Három mérföld után balra csak egyetlen épület állt, egy takaros, rózsaszínű, kocka alakú ház, cégér nélkül. Kiszálltam, megpróbáltam benyitni, de zárva volt. A nagy kirakatablakot megvilágította a lenyugvó nap, a hátam mögül érkező fénysugár beborította a dohányföldeket, mintha forró láva áradt volna szét. Bekukucskáltam, királynői estélyi ruhákra vagy ékszerekre számítottam, de alig láttam be a polcokig. Egy percbe is beletelt, mire felismertem, hogy az üveg mögött egy

apró öltésekkel varrt nyereg található, csillogó kengyellel, párnázott kantárral, és egy kiterített gyapjútakarón egy mén sziluettje ékeskedik. Elképedve léptem vissza az ajtóhoz, és ekkor vettem észre a kézzel festett táblát, ami az előbb nem tűnt fel. MINDEN, AMI LÓ… ez állt rajta.

A küszöb elé roskadtam, magam alá húzott térdemre hajtottam a fejem. Ennyi idő, ekkora távolság, a semmiért. A gondolatok hullámokban törtek rám: anyám nem is itt dolgozik, valami egészen másféle boltban kellett volna lennie. Kitekerem Eddie Savoy nyakát. Az égen rózsaszínű felhők úsztak, a nap legutolsó sugara bevilágított a lovasboltba. Hirtelen megláttam a mennyezetet díszítő falfestményt. Pontosan olyan volt, mint az, amelyik az emlékeimben élt. Amit én festettem anyámmal, és ami alatt órákon át feküdtünk, abban reménykedve, hogy felpattanhatunk valamelyik paripára, és elvágtathatunk.

NICHOLAS

Astrid Prescott azt hitte, kísértetet lát. A keze dermedten markolta a rézkilincset. Ő maga nyitott ajtót, magában szitkozódva, amiért Imelda eltűnt valahová, hogy kifényesítse az ezüstneműt, ezért aztán neki kellett előbújnia a dolgozószobájából. Így aztán szemtől szembe találta magát a kísértettel, aki hetek óta kínozta. Azóta, amióta a fejéhez vágta, hogy a múlt megbocsáthatatlan. Astrid megrázta a fejét. Hacsak nem a képzelete játszik vele, akkor most ott áll az ajtóban a fia, egy koromfekete hajú kisbabával. Mindketten összevonták a szemöldököket, és mindketten a sírás határán álltak.

– Gyertek be! – mondta Astrid, mintha nem egyetlenegyszer látta volna Nicholast az utóbbi nyolc évben. A gyermekért nyúlt, de Nicholas levette a válláról a pelenkázótáskát, és azt nyomta a kezébe. Nicholas elszántan három lépést tett a hall márványpadlóján.

– Előrebocsátom, hogy nem lennék itt, ha ez nem lenne végszükség – közölte.

Egész éjjel ébren volt, és megpróbált valami tervet kovácsolni. Már egy hete töltötte fizetés nélküli szabadságát, és minden erőfeszítése ellenére sem sikerült megfelelő gyermekfelügyeletet találnia. A brit bébiszitterügynökség kinevette, amikor közölte velük, hogy még a héten szüksége lenne valakire. Majdnem felvett egy svájci au pairt, rá is bízta

próbaképpen Maxet, amíg elment bevásárolni, de amikor visszaért, Max a járókában sivalkodott, a lány meg a nappaliban szórakoztatta a barátját, valami motoros bandatagot. A jó hírű bölcsődéknél évtizedes várólista volt, a szomszédok nyári munkát kereső kamasz lányaiban nem bízott. Tudta, hogy ha ígérete szerint vissza akar menni a Mass Generalba, akkor félre kell tennie a büszkeségét, és a szüleitől kell segítséget kérnie.

Biztos volt abban, hogy az anyja nem utasítja majd el. Látta, hogyan nézett rá, amikor először hallotta, hogy unokája született. Nicholas fogadni mert volna, hogy az anyja a pénztárcájában hurcolja magával mindenhová Max fényképét. Bement a nappaliba, ahonnan nyolc évvel korábban felháborodva kísérte ki Paige-et. A tekintete végigfutott a damasztkárpiton, a lakkozott faasztalokon. Várta, hogy az anyja kérdezősködjön, vádaskodjon. Mit láttak meg előre a szülei, amit ő vakon észre sem vett?

Letette Maxet a szőnyegre, és figyelte, ahogy odébb gurul, amíg a kanapé alá nem ér. Ott kinyújtózott, hogy megfogja a bútor vékony, faragott lábát. Astrid egy pillanatig feszengve állt az ajtóban, aztán diplomatikus mosoly jelent meg az arcán. Annak idején ugyanígy bűvölte el Idi Amint, az ugandai elnököt, így az megengedte neki, hogy sajtófotókat készítsen az országában; ez sem lehet kényesebb helyzet. Leült egy XIV. Lajos stílusú fotelba, és onnan figyelte az unokáját.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél, Nicholas – monda. – Itt ebédelsz?

Nicholas le nem vette a szemét Maxről. Astrid a fiát figyelte, aki túl nagynak tűnt a székéhez képest, és úgy érezte, egyáltalán

nem illik ide a szobába. Elgondolkodott, hogy vajon mikor változott meg így. Nicholas szinte ellenséges pillantással felelt.

– Sok a dolgod?

Astrid a dolgozószobájában sorakozó fotókra gondolt, az öreg ladakhi asszonyokra a nehéz, madártollból fűzött nyakláncaikkal, és a pucér, barna gyermekekre, akik az ősrégi buddhista kolostorok körül fogócskáztak. Előszót kellett volna írnia a legújabb, Himalájáról és Tibeti-fennsíkról készült könyvéhez, ami tele volt fotóval. Máris három napot késett a leadással, és hétfőn a szerkesztő majd megint emiatt zargatja.

– Az égvilágon semmi dolgom nincs – válaszolta a fiának.

Nicholas olyan halkan sóhajtott fel, hogy azt még Astrid sem vette észre. A szék merev támlájának dőlt, és a régi lakásuk nappalijába helyezett kék-fehér csíkos, túlságosan kitömött, kétüléses kanapékra gondolt, amiket Paige talált egy garázsvásáron. Rábeszélt egy utcazenészt, aki az étkezde előtt dobolt, hogy segítsen neki hazahozni a bútorokat a furgonjával, aztán három héten keresztül faggatta Nicholast, hogy nem túl nagyok-e abba a kicsi szobába. *Nézd csak azokat a vastag elefántlábakat,* mondta. *Nem tűnik furcsának?*

– Segítséget szeretnék kérni – mondta Nicholas alig hallhatóan.

Ha Astridnak voltak is kétségei, azonnal elfeledkezett ezekről. Felállt, odalépett a fiához, némán átölelte, és ringatta. Azóta nem ölelte meg a fiát, amióta Nicholas tizenhárom évesen kijelentette, hogy ő ehhez már túl nagy. Astrid ugyanis magához szorította őt egy iskolai futballmeccs után.

Nicholas most nem tiltakozott. Viszonozta az ölelést,

lehunyta a szemét, és azon tűnődött, hogy lehet ilyen bátor az anyja, aki teadélutánokon és a Junior Liga báljain szocializálódott.

Astrid jeges teát és fahéjas süteményt hozott. Nicholas evett, ő pedig figyelte Maxet, nehogy megrágcsálja a kandalló melletti piszkavasat vagy a vezetékeket.

– Nem értem, hogy mehetett el – mondta, miközben az unokájára mosolygott.

Nicholas megpróbálta felidézni a régi időket, amikor még mindenáron védte volna Paige-et, szembeszállt volna érte a szüleivel, és semmi szín alatt nem engedte volna, hogy egyetlen bántó szót is szóljanak róla. Most nem tudta kimagyarázni, amit a felesége tett.

– Fogalmam sincs – felelte. – Tényleg nem tudom. – Végighúzta az ujját a pohara szélén. – Őszintén szólva még csak azt sem tudom, egyáltalán mi járt a fejében. Mintha lett volna valami titkos terve, amit soha nem kötött az orromra. Szólhatott volna, és akkor én… – Nicholas elhallgatott. Mégis mit tett volna? Segített volna? Meghallgatta volna?

– Az égvilágon semmit nem tettél volna, Nicholas – vágta rá Astrid élesen. – Éppen olyan vagy, mint az apád. Amikor elutazom fotózni, a harmadik nap veszi észre, hogy nem vagyok itthon.

– Nem én tehetek róla! – kiabált Nicholas felháborodva. – Ne engem hibáztass!

Astrid vállat vont.

– Kiforgatod a szavaimat. Csak azt akartam tudni, mit mondott Paige, miért ment el, visszajön-e, vagy ilyesmi.

– Nem érdekel – motyogta Nicholas.

– Dehogynem – felelte Astrid. Felkapta Maxet, és az ölébe ültette. – Éppen olyan vagy, mint az apád.

Nicholas az asztalra tette a poharát, és kis kárörömmel nyugtázta, hogy nincs alátét, úgyhogy nyomot hagy.

– *Te* viszont nem vagy olyan, mint Paige. *Te* soha nem hagytad volna el a gyermeked.

Astrid magához húzta Maxet, aki szopogatni kezdte a gyöngysorát.

– Az nem azt jelenti, hogy meg sem fordult a fejemben – válaszolta.

Nicholas felpattant, és kikapta a gyereket Astrid kezéből. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy tervezte. Úgy gondolta ugyanis, hogy Astrid hálát rebeg majd azért, hogy elvállalhatja az unokája felügyeletét, akár egész hétre, vagy örökre, kérdéseket pedig nem tesz fel. *Nem* hitte, hogy az anyja végül Paige pártjára áll, és kínosan elgondolkodtató megjegyzéseket tesz.

– Felejtsd el! – mondta. – Megyünk. Azt hittem, megértesz. – Astrid elállta az ajtót.

– Ne légy hülye, fiam! Pontosan értem, amit mondtál. És nem azt mondtam, hogy Paige-nek igaza van, amiért lelépett, hanem azt, hogy ez többször megfordult az én fejemben is. Na, add már ide azt a cukorfalat gyereket, és menj szíveket műteni!

Kivette Maxet Nicholas kezéből. A férfi csak pislogott. Nem is mondta el a tervét az anyjának, még csak szóba sem hozta, hogy bébiszitterre van szüksége, amíg dolgozik. Astrid már félúton volt a nappaliba az unokájával, amikor visszafordult és a

fiára pillantott.

– Az anyád vagyok, tudom, mire gondolsz – magyarázta.

Nicholas lecsukta a pianínó tetejét, és kitette rá Max pelenkázószivacsát.

– A & D krémmel szoktam bekenni, mert úgy nem pirosodik ki a bőre. A hintőpor nagyon kiszárítja – magyarázta. Elmondta, mit és mennyit szokott Max enni, hogyan lehet lebeszélni arról, hogy a zöldbabpürét nagy hatótávolságban szétköpködje. Behozta az autósülést, amiben Max akár alhat is, és megemlítette, hogy ha hajlandó egyáltalán aludni, akkor kettő és négy között szokott.

Vészhelyzet esetére megadta a kórházi hívószámát. Astrid és Max kikísérték az ajtóhoz.

– Ne aggódj! – fogta meg a karját. – Már csináltam ilyet, méghozzá, úgy látom, nagyon jó eredménnyel. – Puszit nyomott Nicholas arcára, és visszagondolt arra, hogy mennyire megváltozott az élete, amikor az apró kisfia hirtelen felnőtt.

Nicholas terhek nélkül lépdelt végig a kerti ösvényen. Nem fordult meg, hogy integessen, még csak búcsúpuszit sem adott Maxnek. Kihúzta magát, vállizmai ellazultak a pelenkázótáska súlya nélkül, és nem húzta az oldalát tízkilós fia sem. Elcsodálkozott, hogy mennyi mindent tud a fiáról, milyen sokat magyaráz az anyjának Max napi rutinjáról. Fütyörészett, és olyan büszke volt magára, hogy amíg a kocsijához nem ért, eszébe sem jutott Robert Prescott.

A keze már az autó ajtaján volt, ám ekkor visszafordult az anyjához. Ott állt Maxszel az ajtóban, eltörpült a hatalmas ház mellett. Találkozásuk az akadozó telefonbeszélgetések után

egészen egyszerűnek hatott. De Robert Prescottot végig egyetlen szóval sem említették. Nicholasnak fogalma sem volt, örül-e majd a gyermeknek, aki a nevét továbbviszi, vagy ugyanolyan könnyedén megtagadja, ahogy a fiát tagadta meg. Egyáltalán nem ismerte már az apját.

– És apa mit szól majd? – kérdezte suttogva.

Kizárt dolog, hogy Astrid ilyen távolságból meghallotta volna a kérdést, mégis válaszolt.

– Szerintem azt, hogy szia, Max – felelte a délutáni napsütésben ragyogva.

Amikor Nicholas éjfél körül megjelent a szüleinél a fiáért, döbbenetes látvány fogadta. A nappaliban fejlesztő játékok hevertek szerteszét, volt ott egy hordozható kiságy, járóka és babahinta. Egy nagy, zöld, dinoszauruszmintás takarót terítettek a padlóra. A zongora fölött a szobanövény helyett egy pandamacis játék függött, a zongora tetején, a pelenkázószivacs mellett egy hatalmas tégely A & D krém és egy halom Pampers sorakozott. A szoba közepén, a kecses kanapén Nicholas apja szundikált, Maxszel a mellkasán. Magasabb és vékonyabb volt, mint ahogy Nicholas emlékezett rá, és teljesen megőszült.

Nicholas felsóhajtott. Sokféleképpen képzelte az első találkozást az apjával: kínos csendre, leereszkedésre, talán még utálatra is számított, de arra nem, hogy Robert ennyire megöregedett.

Halkan hátralépett, hogy becsukja az ajtót, de véletlenül belerúgott egy csörgő plüsslabdába. Robert Prescott szeme azonnal kinyílt. Nem ült fel, félt ugyanis, hogy felébreszti az unokáját, viszont nem vette le a szemét a fiáról.

Nicholas várta, hogy az apja mondjon valamit. Bármit. Eszébe jutott, amikor a középiskolában három év veretlenség után elvesztette az evezősversenyt. A csónakban rajta kívül még heten ültek, és Nicholas tudta, hogy a hat evezős nem húzott bele rendesen. Semmiképpen nem az ő hibája volt a vereség. Mégis magát vádolta, és amikor a verseny után az apja elé állt, lehajtott fejjel várta a szidalmazást. De Robert Prescott egy szót sem szólt, és Nicholas úgy érezte, hogy ez minden leteremtésnél fájdalmasabb.

– Apa – szólalt meg végre. – Hogy viselte magát Max?

Nem *Hogy vagy?*, vagy *Miről maradtam le az életedben?*. Nicholas úgy gondolta, hogy ha kizárólag Maxről beszél, akkor enyhül a szorítás a gyomrában. A háta mögött ökölbe szorította a kezét, és az apja szemébe nézett. Nem tudott olvasni a tekintetében, árnyakat látott, és ígéreteket. *Túl sok minden történt. Nem beszélek ezekről, és te sem.* Mintha ezt üzente volna Robert szeme.

– Jól alakítottad az életed – mondta az apja, és megsimogatta Max vállát. Nicholas felvonta a szemöldökét. – Mindig kérdezősködtünk utánad – folytatta halkan. – Mindig tudtuk, mi van veled.

Nicholas Fogerty zárkózott mosolyára gondolt, amikor délben Max nélkül jelent meg a kórházban.

– Ó! – kiabált utána a folyosón. – *Si sic omnia!* – Azzal Nicholashoz lépett, és atyáskodva megveregette a vállát. – Ezek szerint, dr. Prescott, újra jól van, szellemileg és fizikailag egyaránt. Vagyis nem ismétlődik meg ez a nevetséges eset. – Fogerty halkabban folytatta. – Maga az én bizalmamat élvezi,

Nicholas. Ne csessze el, mert ez nagy lehetőség!

A bostoni orvostársadalomban Nicholas apja elismert figura volt, nem eshetett nehezére nyomon követni a fia tündöklését a Mass General szívsebészetén. Ez valahogy mégis feszélyezte Nicholast. Azon gondolkodott, kit kérdezhetett az apja, és ki volt hajlandó válaszolni neki. Megköszörülte a torkát.

– Jól viselte magát? – kérdezte ismét, Maxre mutatva.

– Kérdezd anyád – felelte Robert. – A sötétkamrában van.

Nicholas átment a kék szobába, ahol egy kör alakú, lefüggönyözött előtér vezetett a laborba. Elhúzta a fekete függönyt, és hirtelen melegséget érzett: az anyja érintését. Összerezzent.

– Ó, Nicholas, jól ráijesztettünk egymásra – mondta Astrid, és a szívére szorította a kezét. Két friss nyomat volt nála, még érezni lehetett rajtuk a fixálóoldat szagát. Legyezgette, szárítgatta őket.

– Találkoztam apával – mondta Nicholas.

– És?

– És semmi – mosolygott. Astrid az asztalra tette a nyomatokat.

– Igen – kezdte, és kritikus szemmel méregette a képeket. – Lenyűgöző, ahogy az évek bármilyen keményfejű alakot meglágyítanak. – Felállt, felnyögött, és masszírozgatni kezdte a hátát. – Az unokám igazán jól viselkedett – mondta. – Láttad, hogy elmentünk vásárolni? Newtonban van egy csodálatos bababolt, aztán el *kellett* menni az F. A. O. Schwarzba is. Max egyáltalán nem sírt. Remekül bírta.

Nicholas elképzelte a fiát, ahogy csendesen üldögél a

gyermekülésben, figyeli a színek kavalkádját a kocsi ablakából, és a játékok felé nyújtogatja a kezét az F. A. O. Schwarzban. Saját tapasztalatai szerint a fia egy óránál tovább soha nem bírta visítás nélkül.

– Lehet, hogy én vagyok az oka – dünnyögte.

– Tessék? – kérdezett vissza Astrid.

Nicholas megdörzsölte az orrát. Nehéz napja volt. Bypass-műtétet végzett, aztán pedig megtudta, hogy a legutóbbi szívátültetéses páciensének a szervezete nem fogadta el a beültetett szívet. Reggel hétkor szívbillentyűműtét várta, úgyhogy szüksége volt az alvásra. Ha szerencséje van, és Max otthon is jól viselkedik, akkor öt óra alvásra számíthat.

– Csináltam néhány képet Maxről – mondta Astrid. – Nagyon jó alany, szereti, ahogy villan a fényérzékelő. Nézd csak! – Letett egy képet Nicholas elé.

Nicholas nem is értette, hogy csinálja az anyja. Ő mindig túl türelmetlen volt a fotózáshoz. A fényképezőgép automatikus fókuszára hagyatkozott. És általában sikerült olyan képeket csinálnia, ahol senkinek nem maradt le a feje. De Astrid nem csupán megörökítette a pillanatot, hanem megmutatta benne a lelket is. Max éjfekete haja bársonyosan simult a fejére. Az egyik kezét a fényképezőgép felé nyújtotta, a másikat lezseren a gyerekülés szürke peremén nyugtatta. A képen a legfontosabb a szeme volt: tágra nyílt, kíváncsi, mintha most árulta volna el neki valaki, hogy még sok dolga lesz ebben a különös világban.

Nicholast elbűvölték anyja felvételei. Látta már, ahogy Astrid visszaadja a gyászoló hadiözvegyek fájdalmát, a megcsonkított romániai árvák szörnyű sorsát, és a pápa

ünnepélyes, elragadtatott hitét. De most valami egészen csodálatosat tett: elkapott egy pillanatot az időben, és belezárta Nicholas fiát, hogy legalább itt örökre megmaradjon gyermeknek.

– Baromi jó – dünnyögte. Astrid felnevetett.

– Mindenki ezt mondja.

Valami motoszkálni kezdett Nicholas fejében. Paige művészete, a mélységet, a titkokat idéző rajzok és az önkéntelen próféciák ugyanígy elbűvölték. Akárcsak Astrid, Paige sem csupán egy pillanatot örökített meg. Paige a szívéből rajzolt.

– Hol jár az eszed? – kérdezte az anyja. – Mintha valahol messze lennél.

– Semmiség – mondta Nicholas. Mi történt Paige rajzkészletével? Régen egy lépést sem tehetett a lakásban anélkül, hogy az útjába ne került volna egy doboz szén vagy fixáló. De Paige most már évek óta nem rajzolt. Nicholas egyszer nehezményezte, hogy a rajzokat a fürdőkád függönyrúdjára aggatta, amíg a fixáló meg nem száradt. Volt, hogy észrevétlenül a háta mögé állt, és figyelte, ahogy Paige ujjai táncolnak a sima, vaníliaszínű lapon, és képeket varázsolnak elő a semmiből.

Astrid megmutatta a másik képet, amit a sötétkamrából hozott ki.

– Talán ennek is örülnél – mondta. Egy portré volt, és a szoba homályában először csak a nedves fotópapír csillogása tűnt fel. Aztán Nicholas ráébredt, hogy Paige arcát nézi.

Paige egy asztalnál ült, bal felé fordult. A kép fekete-fehér volt, Nicholas csak a felesége haját látta színesben. Számára

Cambridge színe Paige hajának színe volt; mély, ragyogó, ódon vörös.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte suttogva. Paige haja rövidebb volt a képen, nem olyan hosszú, mint sok évvel azelőtt, amikor Astriddal találkozott. Ez a fotó valamikor nem túl régen készült.

– Egyszer láttam őt Bostonban, és nem tudtam ellenállni. Teleobjektívvel csináltam. Nem vette észre. – Astrid a fiához lépett, és megérintette a fényképet. – Max szeme olyan, mint az övé.

Nicholas nem is értette, hogyhogy nem vette észre, hiszen egyértelmű. Nem is annyira a szeme formája vagy a színe, mint a pillantása. Max és Paige mindketten valami olyasmit néztek, ami Nicholas előtt láthatatlan maradt. Akárcsak Max szemében, Paige szemében is valami ártatlan rácsodálkozás tükröződött.

– Igen – mondta Astrid, és Max fényképét Paige képe mellé tette. – Teljesen olyan a szeme, mint Paige-é.

Nicholas egymás mögé tette Max és a felesége fotóját.

– Remélem, semmi mást nem örökölt tőle.

PAIGE

A Fly By Night farm nem is igazán farm. A Pegazus istállókomplexumhoz tartozott, és más tábla nem is volt az út mellett. De amikor leparkoltam, és elmentem a lassan csörgedező kis patak és a karámban futkosó lovak mellett, egy kis, fából faragott táblát találtam: FLY BY NIGHT. TULAJDONOS: LILY RUBENS.

Aznap reggel igazított útba a lovasbolt tulajdonosa, akinél a plafonon anyám festett lovai vágtáztak. Anyám nyolc éve festette, amikor újonnan költözött Farleyville-be. A fizetségéből egy használt nyerget és futószárat vett. Lilyt jól ismerték a lovas berkekben. A lovasboltos nő elmondta, ha valaki tőle kérdezi, hol tanulhatna lovagolni, mindig a Fly By Night farmot ajánlja.

Beléptem a hűvös, sötét istállóba, és odébb rúgtam egy kis kupac szalmát. Amikor a szemem megszokta a félhomályt, láttam, hogy néhány centire tőlem egy ló áll, éreztem meleg leheletét a fülemen. Egy drótajtó választotta el az állást az istálló folyosójától. Rátettem a kezem. A ló nyihogott, és nagy, sárga fogaival megpróbálta megharapni a tenyerem. A szája a bőrömhöz ért, szénaszagú, zöld nyálkát hagyott rajta.

– A helyedben ezt nem tenném – szólalt meg egy hang. Megpördültem. – Ugyanakkor, nem vagyok a helyedben, és te sem az enyémben, éppen ez a legszebb az egészben. – Egy legfeljebb tizennyolc éves srác állt furcsa, vékony gereblyére

támaszkodva egy trágyával megrakott talicska mellett. Pólóján Nietzsche kifakult portréja díszelgett, piszkosszőke haját félresöpörte az arcából. – Andy harapós – mondta. Odalépett, és megsimogatta a ló orrát.

Olyan gyorsan tűnt el egy másik istállóállás ajtaja mögött, ahogy jött. A pajtában különféle lovak motoszkáltak, volt egy pej, akinek a szőre olyan színű volt, mint a hajam; egy sötét pej, sűrű, fekete sörénnyel; egy fehér telivér, aki egy tündérmeséből léphetett volna elő, és egy óriási, fenséges ló, olyan fekete, mint az éjszaka.

Végigmentem az istálló folyosóján, el a nedves szénát lapátoló fiú mellett. Anyám egészen biztosan nem volt idebent. Megkönnyebbülten sóhajtottam. Az istálló végében egy kis asztal állt, egy faládika volt rajta, és legnagyobb meglepetésemre egy Astrid Prescott asztali fotónaptár, az aznapi dátumra lapozva. Végigsimítottam a ködös Kilimandzsáró képét, és azon gondolkodtam, hogy az én anyám miért nem tudott úgy elmenekülni, ahogy azt Nicholas anyja tette: hónapokra bárhová úgy, hogy aztán mindig visszatér. Felsóhajtottam, és a naptár másik oldalára lapoztam. Órarend volt, benne szép kézírással női nevek sorakoztak: Brittany, Jane, Anastasia, Merleen. Anyám kézírása volt.

Régről emlékeztem a betűk formájára, bár még nem tudtam olvasni, amikor elhagyott. Emlékeztem, hogy bal felé dőlt az írása, miközben minden más kézírás, amit valaha láttam, jobbra dőlt egy kicsit. A nővérek is így tanították szépírás órán. Anyám még e tekintetben is kilógott a sorból.

Fogalmam sem volt, mit teszek majd, ha megtalálom őt.

Nem gondolkodtam szavakon. Legszívesebben csak farkasszemet néztem volna vele, és minden egyes évért, amit nélkülem töltött, egy percig hangosan szidalmaztam volna. Ugyanakkor meg is akartam érinteni, érezni, hogy a bőre éppen olyan meleg, mint az enyém. Hinni akartam, hogy a körülmények ellenére olyan lettem, mint ő. Annyira akartam, hogy szinte fájt, de tudtam, hogy semmiben nem lehetek biztos. Hiszen azt sem tudtam, hogy amikor szemtől szembe találom magam vele, a nyakába borulok, vagy a lába elé köpök.

Éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem. Amikor végre magamhoz tértem, leráztam a félelem béklyóit, és az istállóban szorgoskodó fiúhoz léptem.

– Elnézést, nem akarlak zavarni…

Fel sem nézett, csak lapátolt tovább.

– Ugye tudod, hogy te is csak útjelző vagy az élet sztrádáján?

Nem tudom, hogy erre várt-e bármiféle választ, mindenesetre még egyet léptem felé a puha, nedves szénában.

– Lily Rubenst keresem – mondtam, ízlelgetve anyám új nevét. – Lily Rubenshez jöttem.

A fiú vállat vont.

– Valahol errefelé lesz. Nézd meg a ringben!

A ringben. Bólintottam a háttal álló fiúnak, és visszasétáltam az istálló folyosóján. A sarokban egy telefon állt némán. Valamiféle csodát vártam. Miféle ringről beszél?

Kiléptem a sötét pajtából a ragyogó napsütésbe, néhány pillanatig káprázott a szemem. Aztán megláttam a patakot, ami az istálló mellett is elcsörgedezett, és egy nagy, fém, hangárszerű épületet, ami a Skokie-beli régi

görkorcsolyapályára emlékeztetett. Ott manapság bolhapiac van. Az istálló mellett, ahonnan kijöttem, egy másik pajta állt, egy kis domb alján pedig egy harmadik, ami egy teraszosan kialakított mezőre épült. Két salakos ösvény kerülte meg a hangárt. Az egyik egy legelőre vezetett, ahol egy termetes ló ugrált, a másik pedig a kis patak mellett haladt. Nagy levegőt vettem, és elindultam rajta.

Az ösvény egy erős fakerítésnél újra kettévált. Az egyik fele egy hangával borított domboldalra kanyarodott, a másik egy kapun keresztül egy kerítésekkel, rudakkal és barikádokkal telerakott körbe. A kör peremén egy nő lovagolt felém. Az arcát nem láttam, de magas, vékony volt, magabiztosan tette a dolgát. A ló megrázta a fejét.

– Ne már, Eddy! – mondta a lovas, ahogy elhaladtak mellettem. – Nyugi. Mindenkit zavarnak a legyek. Azt hiszed, csak te utálod őket?

Figyelmesen hallgattam, és megpróbáltam felidézni anyám hangját, bár tudtam, hogy nem ismerném fel. Lehet, hogy ő az, de nem láttam az arcát, mert már be is kanyarodott, és a másik irányba lovagolt tovább. Rajta kívül csak egy fiatalember volt itt: farmert, bő pólót, a fején pedig kockás vászonsapkát viselt. Nem hallottam a hangját, de a lovagló nőhöz beszélt.

A nő megbökte a lovat a sarkával, mire a ló vágtába kezdett. Átugrott egy vastag, kék falon, aztán egy magas palánkon, és hirtelen száz mérföldes sebességgel vágtatott egyenesen felém. Hallottam a lovas zihálását, és láttam, ahogy a ló orrlyuka kitágul, ahogy dübörögve közeleg. Tudtam, hogy nem áll meg. A következő akadály a kapu és én útban vagyok.

Leguggoltam, a karommal védelmeztem a fejem, ám a ló néhány centire megállt tőlem. Az orra az ujjamhoz ért. A háttérben a fiatalember megint mondott valamit.

– Igen – felelte a nő, és rám pillantott. – Nagyon jó időt futottunk, csak közben sikerült valakit halálra rémítenünk. – Rám mosolygott, és láttam, hogy a haja szőke, a szeme barna, a válla pedig elképesztően széles ahhoz képest, hogy nő. Egészen biztosan nem az anyám.

Dünnyögve elnézést kértem, és elindultam a másik ösvényen. Az út egy hatalmas mezőre vitt, amely tele volt százszorszéppel és boglárkával. A fű a combomig ért. A patadobogást már azelőtt meghallottam, mielőtt megpillantottam volna a két lovat, akik úgy vágtattak a mezőn, mintha maga az ördög kergetné őket. Átugrották a patakot, és a bekerített legelő széléhez futottak. A fűbe hajolva legeltek, egyszerre csapkodtak a farkukkal, mint az egzotikus táncoslányok a hajfonataikkal.

Mire visszaértem, már nem lovagolt senki a körben. A pajtához indultam, ahol a fiúval beszéltem, hátha ezúttal hasznosabb útbaigazítást kapok. A dombra felkaptatva észrevettem a fiatalembert, aki a lovagló nőnek magyarázott valamit, amit nem hallottam. Szorosan fogta Eddy kantárját. A másik kezében vizes szivacs volt, de amint a ló oldalához ért, Eddy megpróbált elugrani. Tisztes távolban maradtam. A fiatalember csutakolni kezdte a tiltakozó ló hátát. Eddy balra húzott, a fiatalember letette a szivacsot, és a kantárral kétszer meglegyintette a ló nyakát, aztán áthúzta a feje fölött, és a kötőfék alá fűzte. A ló megnyugodott, lehajtotta a fejét, a

fiatalember halkan beszélt hozzá, megsimogatta a hátát.

Elhatároztam, hogy megkérdezem tőle, merre lehet az anyám. Felé indultam. Letette a szivacsot, és felemelte a fejét, de háttal állt nekem.

– Elnézést! – szólítottam meg, ő pedig olyan villámgyorsan fordult hátra, hogy a kalap leesett a fejéről, és leomlott a sűrű, sötétvörös haja.

Nem fiatalember volt… hanem az anyám.

Magasabb volt nálam, karcsúbb, a bőre mézbarna. De a haja és a szeme éppen olyan volt, mint az enyém.

– Szentséges Isten! – hebegte.

A ló prüszkölt a válla fölött, és a sörényéről anyám ingére csöpögött a víz. Észre sem vette.

– Paige vagyok – mondtam mereven, és magam sem tudom, miért, de kézfogásra nyújtottam a kezem. Anyám elmosolyodott, és szinte elolvadt, már nem láttam olyan dermedtnek.

– Tudom – felelte. Nem fogott kezet velem, csak a fejét ingatta, és a bőrkantárt szorongatta. Feszengve turkált a bakancsa orrával a laza salakban. – Beviszem Eddyt – mondta. Elindult a lóval, de visszafordult. A szeme tágra nyílt és olyan hitetlenkedő remény csillogott benne, mint egy koldus tekintetében.

Néhány lépéssel a ló mögött lépdelve követtem. Bement abba az istállóba, ahol a fiú takarított, a helyére vezette a lovat, és levette róla a kötőféket. Kijött, becsukta az állás ajtaját, a lószerszámot az ajtó mellett jobbra, egy szögre akasztotta.

– Paige – suttogta, mintha tilos lenne hangosan kimondania

a nevem.

Felém nyújtotta a kezét, és megfogta a vállam. Önkéntelenül összerezzentem, és hátráltam egy lépést.

– Ne haragudj! – mondtam, és elfordítottam a tekintetem.

Anyám is félrenézett.

– Josh, ez itt Paige! A lányom – mutatott be. Josh biccentett.

– Tök jó – mondta, aztán anyámhoz fordult. – Aurorát és Andyt be kell hozni. Viszlát holnap. Bár… a holnap csak a ma másik oldala – tette hozzá.

Josh kifelé indult, anyám pedig magyarázkodott

– Kicsit zen figura, de egyelőre nem telik más segítségre.

Aztán szó nélkül kiment a pajtából, végig a mezőre vezető, balra kanyarodó ösvényen. A kapura könyökölt, és nézte a távolban legelésző lovat. Innen is láttam, hogy hatalmas termetű állat. Fényesfekete volt, kivéve a két mellső lábát, ahol térdtől lefelé hófehéren csillogott a szőre, mintha felhők között lépkedett volna egyenesen a mennyország felé.

– Hogy találtál rám? – kérdezte anyám szórakozottan.

– Nem könnyítetted meg – csattantam fel. Haragudtam. Anyámat látszólag egyáltalán nem sokkolta, hogy megjelentem. Engem sokkal jobban zavart. Persze meglepődött, de most máris nyugodtnak, lezsernek tűnt, mintha számított volna az érkezésemre. Én viszont nem így képzeltem ezt az egészet. Azt hittem, legalább úrrá lesz rajta a kíváncsiság vagy a gondoskodó szeretet.

Néztem, és vártam, hogy valami felismerés kimozdítson ebből az állapotomból. Egy gesztus, egy mosoly vagy a hangja…

de ez a nő nem az volt, aki engem ötéves koromban elhagyott. Az utóbbi néhány napban, azaz az utóbbi húsz évben folyton összehasonlítottam magunkat gondolatban, és feltételezésekbe bocsátkoztam. Tudtam, hogy hasonlítunk, tudtam, hogy mindketten elhagytuk az otthonunk, bár arról fogalmam sem volt, hogy ő miért tette. Úgy képzeltem, hogy amikor találkozunk, kitárja a karját, és én ott leszek, ahová egész életemben vágytam. Úgy képzeltem, hogy egyforma lesz a hangunk, a járásunk, a gondolkodásunk. De ez itt az ő világa volt, amiről én semmit sem tudtam. Ez az ő élete, ami nélkülem is haladt előre. Igazából alig ismertem anyámat, amikor elhagyott, és most sem ismertem jobban.

– Az egyik barátom mutatott be egy magánnyomozónak, aki megmondta, hogy a *Minden, ami ló* boltban dolgozol. És láttam ott a mennyezetet.

– A mennyezetet – suttogta anyám, miközben a gondolatai messze jártak. – Ó… a *mennyezetet*. Mint Chicagóban.

– Igen – feleltem kurtán.

Anyám hirtelen megfordult.

– Nem akartalak elhagyni, Paige – mondta. *Csak el akartam menni*.

Vállat vontam, mintha nem is érdekelne. De valami fellángolt bennem. Max kerek arcocskáját láttam magam előtt, és szinte éreztem, ahogy Nicholas magához húz. Nem akartam elhagyni őket, csak el akartam menni. Nem előlük futottam, csak futottam. A szemem sarkából anyámra sandítottam. Talán nem csak a felszín hasonlít. Talán mégis több közös van bennünk, mint ahogy sejtettem.

Mintha tudná, hogy bizonyítékot keresek, anyám füttyentett a mező túloldalán legelésző lónak. A ló eszeveszett vágtában indult meg felénk, de ahogy közeledett anyámhoz, lassított. Egyre nyugodtabb tempóban járta körbe. Bólogatott, hánytavetette a fejét, aztán anyám kezéhez dörzsölte az orrát.

Ilyen csodaszép állatot még soha nem láttam. Le akartam rajzolni, de tudtam, hogy ezt az energiát lehetetlen lenne papíron ábrázolni.

– Ő a legjobb díjlovagló lovam – mondta anyám. – Hetvenötezer dollárt ér. Ez az egész itt – a nagy lovastanyára mutatott – a lovaglóleckék, az idomítás és minden egyéb, csakis azt szolgálja, hogy eltartsam, és a hétvégi versenyeken részt vegyek vele. A legelitebb versenyeken indulunk, és hozott már haza első helyezéseket is.

Jól tudtam, hogy ez nagy szó, de nem értettem, anyám miért erről beszél, amikor annyi minden másról kellene.

– Ez nem az én földem – folytatta, miközben kötőféket tett a lóra. – A Pegazus istállóktól bérelem. Ahogy a házamat, a furgonomat és az utánfutómat is. Ez a ló az egyetlen, akire azt mondhatom, hogy az enyém. Érted?

– Nem igazán – feleltem türelmetlenül, és hátraléptem, amikor a ló felkapta a fejét, hogy egy legyet elkergessen.

– A neve Donegal – mondta anyám, és ez a szó ugyanazt idézte fel most is, mint mindig: a megyét Írországban, ahol apám született. És amiről mindig mesélt, amikor kicsi voltam. *Zöldellő lóhere, akár a smaragd; ég felé magasodó kőkémények; kéklő folyók, a színük olyan, mint anyád szeme.*

Eszembe jutott, amit Eddie Savoy mondott: senki nem

hagyja teljesen hátra a múltját.

– Donegal – ismételtem. Anyám kitárta a karját, én pedig odaléptem hozzá, és elcsodálkoztam, hogy a régi emlékek halvány foszlányai hogyan állhatnak össze ilyen erősen valósággá, kötődéssé, valami új, meghitt kapcsolattá.

– Éveken át reménykedtem, hogy eljössz – mondta anyám. Együtt mentünk fel a kis, fehér ház vidékies tornácára. – Figyeltem a kislányokat, amikor lovagolni jöttek, és arra gondoltam, talán valamelyikük leveszi a sisakot, és kiderül, hogy te vagy az. – Az ajtónál rám emelte a szemét. – De te soha nem voltál egyikük sem.

Anyám háza tiszta volt és rendezett, szinte spártai. A tornácon csak egy fehér hintaszék állt, ami beleolvadt a háttérbe. Élénk rózsaszín begónia virágzott függőkaspóban. Az előszobában egy kifakult perzsaszőnyeg és egy kis juharfa asztal fogadott, kerek fadobozokkal a tetején. Jobbra egy apró nappali nyílt, balra lépcső indult felfelé.

– Elrendezzük a holmid – mondta anyám, bár egy szóval sem említettem, hogy maradni akarok. – Délután viszont nem leszek itthon egy darabig, mert lovaglóleckéket adok.

Felvitt az emeletre. A lépcsővel szemben volt a fürdőszoba, attól jobbra is, balra is egy-egy hálószoba. Anyám jobbra indult, de én benéztem a szobájába: világos, levegős helyiség volt, áttetsző függönyök libbentek a fehér ágy fölött.

Amikor beléptem a másik szobába, elállt a lélegzetem. A falat rózsaszín virágmintás tapéta borította. Baldachinos ágy fogadott, és a fal mellett egy fiókos szekrényke állt, rajta két

porcelánbaba és egy zöld plüssbohóc ült. Egy kislány szobája volt.

– Van egy másik lányod – mondtam. Nem kérdés volt, hanem megállapítás.

– Nincs. – Anyám előrement, és megsimogatta az egyik baba hűvös arcát. – Többek között ezért a szobáért béreltem ki ezt az istállót. Arra gondoltam, hogy neked mennyire tetszene.

Jobban megnéztem a giccses szobát a fojtogató tapétával. *Nem* tetszett volna. A hálószobámra gondoltam otthon, Cambridge-ben, ami szintén nem tetszett: fehér szőnyeg, törtfehér falak.

– Amikor ideköltöztél, tizennyolc éves voltam. Kicsit kinőttem már a babázásból.

Anyám megvonta a vállát.

– A fejemben ötéves maradtál – mondta. – Mindig felötlött bennem, hogy visszamegyek, és elhozlak, de apáddal ezt nem tehettem meg, és egyébként is, tudtam, hogy ha visszamegyek, ott is ragadok. Aztán egy szempillantás alatt felnőttél.

– Eljöttél a ballagásra – mondtam, és az ágyra ültem. Kemény, szigorú matrac volt.

– Észrevettél? – Megráztam a fejem.

– A magándetektív nagyon alapos volt. – Anyám mellém ült.

– Tíz órát töltöttem Raleigh-Durhamben. Igen sokat tépelődtem, hogy felszálljak-e a gépre. Egy járatra fel is szálltam, de mielőtt becsukták volna az ajtót, lerohantam róla.

– De eljöttél a ballagásomra. Miért nem szóltál?

Anyám felállt, megigazgatta maga után a lepedőt, kisimította a gyűrődéseket.

– Nem miattad mentem – mondta. – Magam miatt. – Az órájára pillantott.

– Brittany fél háromra jön – mondta. – Tündéri kislány, de soha nem lesz belőle jó lovas. Ha gondolod, gyere, megnézheted, ahogy tanul. – Körülnézett, mintha valamit keresne. – Hoztál táskát?

– Igen – mondtam, mert tudtam, hogy ha akarnék sem tudnék motelban megszállni. – A kocsiban van. – Anyám bólintott, elindult kifelé, otthagyott az ágyon ülve. – A hűtőben találsz ételt, ha megéheznél. Vigyázz a vécélehúzóval, sokszor elakad. Ha szeretnél felhívni valami sürgős ügyben, a telefonra ragasztottam a Pegazus istálló számát, ott biztosan lesz valaki, aki szól nekem.

Nagyon könnyű volt megtalálnom anyámmal a hangot, mintha egész életünkben egymással beszélgettünk volna. Én valóban sokat beszéltem hozzá, csakhogy ő soha nem válaszolt. Egyszerűen nem értettem, hogy maradhat most ilyen józan, mintha minden egyes nap meglátogattam volna. Már a gondolattól is megfájdult a fejem. Talán neki van igaza, és jobb így, jobb átugrani a zűrös múltat. Ha nem hátrafelé nézünk, nem botlunk meg olyan könnyen.

Anyám megállt a küszöbön, és az ajtókeretre tenyerelt.

– Paige… férjhez mentél?

Éles fájdalom nyilallt belém. Anyámmal telefonokról és ennivalóról értekezünk, de fogalma sincs az életem legalapvetőbb dolgairól.

– 1985-ben mentem férjhez – mondtam. – Nicholas Prescottnak hívják. Szívsebész.

Anyám felvonta a szemöldökét, és elmosolyodott. Elindult kifelé. Utánaszóltam.

– Van egy gyerekem is. Egy fiam, Max a neve. Három hónapos. – Anyám megtorpant, de nem fordult meg. Talán csak a képzeletem játszott velem, talán nem történt meg.

– Egy kisbaba – suttogta. Tudtam, mire gondol: *egy kisbaba. Akit elhagytál, ahogy én is elhagytalak téged.* Felszegtem az állam, vártam, hogy megforduljon, és felismerje ezt a körforgást, de nem tette. Némán, töprengve ment le a lépcsőn, és szinte hallhatóvá vált, ahogy kettőnk életének párhuzamáról gondolkodik.

A ringben állt, a kör közepén, és egy kislány ügetett körülötte egy póniló hátán.

– Fokozatosan, Brittany! – szólt rá anyám. – Először lassú ügetés. Ne hajolj előre, csak szorítsd a lábaddal! Egyenesen ülj, egyenesen, és nyomd a sarkad lefelé! – A kislány apró volt, és hosszú lábú. A fekete lovaglósisak alól hosszú, szőke hajfonat lógott ki. Ismét a kerítés mellé álltam, és figyeltem, ahogy a kis zömök barna ló körbekocog.

Anyám a ring peremén megigazított egy akadályrudat, hogy alacsonyabban álljon.

– Érezd, mikor megy túl gyorsan, és mikor túl lassan! – kiabálta. – Minden lépésnél figyelj! Most haladj diagonálisan… a sarkad mindig lefelé nyomd!

A lány úgy irányította a lovat, hogy keresztben áthaladjanak a ringen.

– Oké, ügetés, ülve! – mondta anyám. A lány most ülve maradt a nyeregben ahelyett, hogy emelkedett, és

visszahuppant volna, mint eddig. Ahogy a ló lépett, kicsit imbolygott rajta. – Félállás! – kiáltott anyám, a lány felemelkedett, és úgy maradt félig állva, a ló sörényébe kapaszkodva, nehogy leessen. Anyám észrevett és integetett nekem. – Még egyszer diagonálisan, utána ugrasd át a cavalettit! Végig a te kezedben legyen az irányítás! – Anyám leguggolt, a hangja feszült volt, a teste ugrásra kész, mintha szuggerálná a lovat, hogy ügyes legyen. – Fel a tekintetet! Ügyelj a lábra! – A ló szépen átugrotta az alacsony rudat, és sétára váltott. A kislány előrenyújtotta a lábát a kengyelben. – Jól csináltad! – dicsérte anyám, mire Brittany elmosolyodott. – Mára ennyi.

Megállt mellettem egy nő, és csekkfüzetet vett elő.

– Maga is Lilynél tanul? – kérdezte. Nem tudtam, mit válaszoljak.

– Fontolgatom – feleltem végül. A nő megírta a csekket.

– Ő a legjobb lovasoktató errefelé – mondta.

Brittany kecsesen leszállt a nyeregből. Kantárszáron vezette a pónit a kerítéshez. Anyám végigmérte a rövidnadrágomat és a tornacipőmet.

– Ne vidd be Tonyt! – mondta. – Még lesz egy leckéje. – Átvette a kantárt, és nézte, ahogy Brittany az anyjával a pajta felé indul a dombon.

– A fél négyes tanítványom influenzás. Mit szólnál egy kis ingyenes lovasoktatáshoz?

Visszagondoltam arra a lóra, aki reggel száguldva vette az akadályokat, aztán erre az apró hátasra néztem. Hosszú szempillája volt, és egy Miki egér alakú folt fehérlett a homlokán.

– Inkább nem. Nem hinném, hogy túl jól menne.

– Nekem sem ment – mondta anyám. – Próbáld ki! Ha nem jó, leszállsz. – A kerítéshez kísért, és a kantárnál fogva vezette a lovat. – Ha meg akarsz ismerni, próbáld ki, milyen! Ha azt akarod, hogy megismerjelek, akkor gondolj arra, hogy nagyon sokat elárul rólad, milyen vagy lóháton.

Megfogtam a kantárt, anyám beállította a kengyel hosszát, és végigmutogatott mindent: takaró, nyeregalátét, angol nyereg, zabla, gyeplő.

– Lépj rá a cavalettire! – mondta, én értetlenül meredtem rá. – Ide – magyarázta, és a lábával megbökte a rudat. – A jobb lábammal ráléptem, a balt a kengyelbe igazítottam. – Fogd meg a sörényét, és emeld magad nyeregbe! Tartom Tonyt, hidd el, nem indul el.

Amint a ló hátára ültem, gyanítottam, hogy nevetségesen nézek ki. Egy kislány aranyos, ha pónin lovagol, de egy felnőtt nő már kevésbé. Úgy éreztem, majdnem földig ér a lábam. Ennyi erővel szamárra is ülhettem volna.

– Ne rugdald, csak indítsd sétára! – mondta anyám.

Óvatosan megérintettem a ló oldalát a lábammal, de nem történt semmi. Megismételtem, mire a ló ügetni kezdett, én pedig vészesen dülöngéltem, aztán előredőltem, és a nyakába kapaszkodtam.

– Egyenesedj fel! – kiabálta anyám. – Ülj fel, és dőlj hátra! – Összeszedtem magam, és úgy tettem, ahogy mondta. Felsóhajtottam, amikor a ló sétára lassított, és már alig rázott. – *Soha* ne hajolj előre! – mondta anyám. – Hacsak nem akarsz vágtázni.

Hallgattam anyám nyugodt utasításait, a szavak elmosódtak, éreztem a ló mozgását, a szőre csupasz lábszáramat dörzsölte. Ha a jobb lábam az oldalához nyomtam, balra fordult. Ha a balt nyomtam az oldalához, akkor pedig jobbra. Tökéletesen irányítottam.

Amikor anyám csettintve ügetésre gyorsította, követtem az instrukciókat: a vállam, a csípőm és a sarkam egy vonalban maradt. Felemelkedtem és visszaültem, ahogy a ló ritmusa megkövetelte: fel és le. A hátam egyenes volt, a kezem Tony vállán nyugodott. Mire anyám sétára lassította a lovat, és én nyugodtan ülhettem, teljesen kifulladtam. Azonnal a pillantását kerestem, és ekkor ébredtem rá, mennyire szükségem van az elismerésére.

– Mára elég lesz ennyi – mondta. – Számíts estére egy jó erős izomlázra!

Megfogta a kantárt, lecsúsztam a nyeregből, és megpaskoltam Tony nyakát.

– Mi derült ki rólam, amit eddig nem tudtál? – kérdeztem.

Anyám csípőre tett kézzel megfordult.

– Most már tudom, hogy az utóbbi fél órában legalább kétszer elképzelted, hogy egy mezőn vágtázol. És ha leestél volna, amikor Tony megindult, azonnal visszapattantál volna a nyeregbe. Tudom, hogy elgondolkodtál, milyen lehet akadályt ugratni, és hogy több érzéked van a lovagláshoz, mint gondolnád. Szóval… azt látom, hogy igencsak hasonlítasz rám.

Vacsorához nekem kellett elkészíteni a salátát. Anyám spagettiszószt főzött, csípőre tett kézzel állt a régi tűzhely előtt.

Körbepillantottam a rendezett konyhában, hogy vajon hol lehet a salátástál, a paradicsom és az ecet.

– A saláta az alsó polcon van – szólalt meg anyám, nekem háttal.

Benéztem a hűtőbe, félretoltam a nektarinokat, a Bartles & Jaymes gyümölcsös fröccsöket, és megtaláltam a fejes salátát. Apámnak az volt a véleménye, hogy a konyha sokat elárul az emberről, ám kíváncsi lettem volna, hogy ehhez a konyhához mit szól.

Leveleire szedtem és megmostam a salátát, amikor pedig felnéztem, láttam, hogy anyám engem figyel.

– Nem szeded ki a torzsáját?

– Tessék?

– Tudod… – mondta anyám. – A szárát ki szokták vágni. – A konyhapultra tette a salátát, és egyetlen laza mozdulattal kicsavarta a torzsáját. A fejes saláta levelei úgy hullottak szét, mint egy virág. – Apád nem mutatta ezt a trükköt? – kérdezte könnyedén.

Dacosan kihúztam magam. Legszívesebben azt feleltem volna, hogy *nem, ezt éppen nem mutatta, mert mással volt elfoglalva. Például erkölcsöt nevelt belém, megmutatta, hogy mégis bízhatok az emberekben, és megmutatta azt is, hogyan védhetem meg magam, ha igazságtalan a világ.*

– Nem, nem mutatta – mondtam halkan.

Anyám vállat vont, és visszafordult a tűzhely felé, én pedig haragosan tépkedtem apró darabokra a salátaleveleket. Megpucoltam egy répát, felkockáztam egy paradicsomot. Aztán megálltam.

– Van, amit nem szeretsz? – kérdeztem. Anyám felpillantott. – Mármint a salátában – tettem hozzá.

– A hagymát – válaszolta habozva. – És te?

– Én mindenevő vagyok – feleltem. Felszeleteltem egy uborkát, és arra gondoltam, milyen nevetséges, hogy fogalmam sincs, miből csinálja anyám a vegyes salátát. Nem tudtam, hogyan issza a kávéját, mekkora cipőt hord, vagy melyik oldalán alszik az ágyának.

– Tudod… ha az életünk másképpen alakult volna, most nem tennék fel ilyen kérdéseket.

Anyám nem fordult meg, de a kezében egy pillanatra megállt a főzőkanál.

– De az életünk nem alakult másképpen – mondta.

A hátára meredtem, és úgy éreztem, nem bírom tovább. Belehajítottam a répát, a paradicsomot és az uborkát a salátástálba, és a szívem egészen elszorult a tehetetlen dühtől.

A tornácon ettünk, utána naplementét néztünk. Barackos fröccsöt ittunk konyakospoharakból, amelyeknek még az aljára volt ragasztva az árcédula. Anyám a fölénk magasodó, szinte tapinthatóan közeli hegyekről beszélt. Én az apró hasonlóságokat figyeltem, a csontos térdünket, a vádlink ívét, a szeplőinket.

– Amikor először ideköltöztem, azon gondolkodtam, vajon ilyen lehetett-e Írország – morfondírozott. – Apád mindig ígérgette, hogy elvisz oda, de soha nem vitt el. – Kicsit elhallgatott. – Tudod, nagyon hiányzik ám. – Ellágyulva pillantottam rá.

– Azt mondta, hogy a megismerkedésetek után három hónappal már össze is házasodtatok. – Nagyot kortyoltam a borból, és tétován elmosolyodtam. – Azt is mondta, hogy szerelem volt első látásra.

Anyám hátrahajtotta a fejét.

– Talán igen – tűnődött. – Nem is emlékszem már. Alig vártam, hogy elmenekülhessek Wisconsinból. Akkor csodával határos módon megjelent Patrick. Mindig sajnáltam, hogy szenvednie kell, aztán rájöttem, hogy nem is Wisconsinról szólt ez az egész. Úgy éreztem, ki kell mondani, hogy mi jár a fejemben.

– Amikor kicsi voltam, mindenfélét kitaláltam, hogy miért mentél el. Például, hogy valami bandába keveredtél, és nem akartad kockára tenni a családod életét. Vagy hogy halálosan beleszerettél valakibe és megszöktetek.

– Volt valaki – vallotta be anyám őszintén –, de csak később, *miután* elmentem. És nem voltam szerelmes belé. Ezt nem akartam elvenni Patricktől.

Magam mellé tettem a poharat, és körbehúztam az ujjamat a tetején.

– Akkor miért? – kérdeztem. Anyám felállt, és megvakarta a karját.

– Átkozott szúnyogok! Egész évben itt nyüzsögnek. Megyek, megnézem az istállót. – Elfordult. – Velem jöhetsz, vagy maradhatsz itt is, ahogy akarod. – Döbbenten meredtem rá.

– Hogy teheted ezt?

– Mit?

– Csak úgy másra tereled a szót. Nem azért jöttem, hogy

hagyjam magam lerázni. –Lementem a tornác két lépcsőjén, és szemtől szemben álltam anyámmal. – Húsz év, *anya*. Nem késő egy kicsit ahhoz, hogy kikerüld a kérdéseket?

– Húsz év, *kedveském* – vágott vissza. – Miből gondolod, hogy még emlékszem a válaszra? – Lesütötte a szemét, és felsóhajtott. – Nem a maffia volt, és nem is egy szerető. Semmi ilyesmi. Ennél sokkal hétköznapibb. – Felszegtem az állam.

– Még mindig nem mondtál semmit – feleltem. – És messze vagy attól, amit normálisnak szoktak nevezni. A normális emberek nem válnak köddé az éjszaka közepén, és nem használják egy elhunyt nő személyazonosságát húsz évig. A normális emberek, ha húsz év után először látják a lányukat, nem tesznek úgy, mintha ez csak egy hétköznapi látogatás lenne.

Anyám hátralépett, a szeme ibolyakéken villant a haragtól és a dactól.

– Ha tudtam volna, hogy jössz, elővettem volna a padlásról vörös szőnyeget! – csattant fel, és elindult az istállóba, de még visszafordult. Amikor megszólalt, gyengédebb volt a hangja, mintha most döbbent volna rá, mit is mondott.

– Paige, ne kérdezd, hogy *én* miért mentem el, amíg nem tudod a választ arra, hogy *te* miért mentél el.

A szavai égettek. Lángolt az arcom, ahogy néztem, amint felsétál a dombra, a pajtához.

Utána akartam futni, hogy a fejéhez vágjam: az ő hibája, hogy elhagytam a családom, mert meg kell tanulnom mindazt, amit tőle nem tanulhattam meg. Hogyan legyek csinos, hogyan tartsam meg a férjem, hogyan legyek anya. El akartam mondani

neki, hogy soha nem hagytam volna el a férjem és a gyermekem, ha másként alakul az életem, és hogy *én* biztosan visszamegyek hozzájuk. De tartottam attól, hogy anyám csak nevetne, és azt mondaná: igen, *pontosan így kezdődik*. És tartottam attól is, hogy a teljes igazságot úgysem mondanám el.

Úgy jöttem el, hogy eszembe sem jutott még az anyám keresésére indulni. Nem is gondoltam rá. Akármit is hitettem el magammal, valójában nem gondoltam arra, hogy Chicagóba menjek, amíg több száz kilométerre nem jártam az otthonomtól. Látnom kellett őt. Látni akartam, ezért fogadtam fel Eddie Savoyt. De ez már *azután* volt, hogy elhagytam Maxet és Nicholast. Csak később gondoltam arra, hogy idejövök. Az igazat megvallva akkor is le akartam volna lépni, ha anyám a szomszéd utcában lakik.

Akkor Max orrvérzésére fogtam a dolgot, de ez csak az utolsó csepp volt a pohárban. Valójában arról volt szó, hogy túlságosan összezavarodtam, és otthon nem tudtam volna elrendezni magam. El *kellett* jönnöm. Nem volt más választásom. Nem haragból hagytam el őket, és nem örökre… csak annyi időre, amennyire szükségem volt. Hogy tudjam, nem rontok el mindent. Hogy érezzem, *én* is számítok, hogy nem csak Max és Nicholas életének szükséges tartozéka vagyok.

Visszagondoltam a cikkekre az anyákról, akiket állandó bűntudat gyötör, amiért másra bízzák a gyermeküket, amíg dolgoznak. Szinte idomítottam magam arra, hogy ilyen cikkeket olvassak, és azt mondogassam magamnak: *Látod, milyen szerencsés vagy?* De valahol legbelül mégis emésztett ez a kérdés, bár még azt sem engedtem meg magamnak, hogy egyáltalán

gondoljak rá. Hiszen nem rosszabb, ha azért gyötör a bűntudat, mert ott lehetek a gyerekemmel, mégis máshol akarok lenni?

Láttam, hogy a pajtában fény gyullad. És hirtelen megértettem, miért hagyott minket faképnél az anyám.

A fürdőszobába mentem, és levetkőztem. Vizet engedtem az oroszlánlábas kádba, és arra gondoltam, milyen jólesik majd a fürdő meggyötört combizmaimnak. A lovaglástól a testem olyan részeire is felfigyeltem, amelyeknek a létezésére sem gondoltam soha. Fogat mostam, és beültem a kádba. Kényelmesen hátradőltem, lehunytam a szemem, és próbáltam kiűzni a gondolataimból az anyám.

Inkább Maxre gondoltam, aki holnap lesz három és fél hónapos. Nicholas vett nekem egy könyvet *A gyermek első éve* címmel. Ebben olvastam, hogy hol tart most Max a fejlődésben. Csak a szilárd táplálék jutott eszembe. Vajon szereti a banánt, az almakompótot vagy a zöldborsópürét? Próbáltam elképzelni, ahogy a kanállal ismerkedik. Próbáltam visszagondolni a selymes, hintőporos bőrére.

Amikor kinyitottam a szemem, anyám ott állt a kád mellett egy sárga köntösben. Megpróbáltam összefonni a karom és felhúzni a lábam, de a kád nagyon kicsi volt. Rettenetesen zavarba jöttem.

– Ne aggódj! – mondta anyám. – Nagyon szép vagy.

Felpattantam, magam elé kaptam egy törülközőt, és mindent összevizeztem.

– Szerintem egyáltalán nem – motyogtam, és kirohantam a fürdőszobából a kislányos vendégszobámba. A fürdőből kigomolygó pára eltakart anyám szeme elől.

Amikor felébredtem, de még nem egészen tértem magamhoz, azt hittem, megint őket hallom. A képzeletemben tisztán felcsendült a szüleim hangja. Veszekedés, támadás, védekezés.

Igazából nem is lehetett veszekedésnek nevezni. A legapróbb dolog is kiválthatta: egy odaégett szuflé, a pap prédikációja, vagy apám késése a vacsoráról. Csak kis viták voltak. Anyám kezdte, apám nyugtatni próbálta. Soha nem vágott vissza. Hagyta, hogy anyám kiabáljon, vádaskodjon, és amikor sírva fakadt, halk szavakkal vigasztalta.

Ilyenkor nem ijedtem meg, csak feküdtem az ágyamban, és figyeltem a jelenetet, amelynek már olyan sokszor szem- és fültanúja voltam, hogy pontosan tudtam, mikor mi következik. *Durr.* Ez anyám volt, ahogy bevágta a hálószoba ajtaját. Másodperceken belül kinyílt. Apám követte őt. Miután anyám elhagyott minket, hónapokig ezekre a vitákra gondoltam, képeket adtam hozzá, mintha színészeket figyelnék egy fekete-fehér film elmosódott kockáin. Például elképzeltem a szüleimet; háttal állnak egymásnak, anyám fésülködik, apám az ingét gombolja.

– Te ezt nem érted – mondta anyám mindig ugyanúgy, magas, éles hangon. – Nem tudok mindent egyszerre csinálni. Elvárod, hogy mindent én csináljak.

– Ssssh, May! – motyogta apám. – Mindent magadra veszel. – Elképzeltem, hogy maga felé fordítja, és megragadja a vállát, mint Bogart a *Casablanca*ban. – Senki nem vár el tőled semmit.

– De igenis elvárod! – kiabált anyám, az ágy nyikorgott, ahogy felpattant. Hallottam a lépteit, amelyek úgy kopogtak, akár az eső. – Semmit nem csinálok jól, Patrick. Fáradt vagyok.

Egyszerűen kimerültem. Istenem, ha… csak azt szeretném, hogy…

– Mit szeretnél, *á mhuírnán*?

– Nem tudom. Ha tudnám, most nem itt lennék.

Aztán sírva fakadt, és a falon át hallottam a gyengéd hangokat, csókokat, érintéseket, és azt a feszült csendet, amiről később megtudtam, hogy szeretkezés.

Néha anyám könyörgött apámnak, hogy utazzanak kettesben, csónakázzanak el titokban a Fidzsi-szigetekre. Máskor anyám összekarmolta apám, és elzavarta a kanapéra aludni. Egyszer azt mondta, hogy a Föld lapos, és ő tíz körömmel kapaszkodik a világ szélén.

Apám álmatlanságban szenvedett, ilyen összetűzések után az éjszaka közepén felkelt, és leosont a műhelyébe. Ilyenkor én mindig kilopóztam a szobámból, és bebújtam az ágyukba a helyére, a nagy paplan alá. Anyám hátára hajtottam a fejem, hallottam, ahogy a nevemet mormogja, és úgy szorítottam, hogy remegtem a félelmétől.

Most megint azt a zokogást hallottam, arra riadtam fel. De apám hangja hiányzott. Egy pillanatig nem értettem, mi ez a giccses tapéta és az ablakon beleső holdvilág. Felkeltem, a fürdőszobába indultam, aztán inkább mégis anyám szobájához mentem. Megálltam a küszöbön.

Nem álom volt. Anyám a paplan alatt összegubózva a szemére szorította a kezét, és úgy zokogott, hogy alig kapott levegőt.

A hálóingem ujját húzkodva toporogtam a küszöbön. Nem megy. Annyi minden történt. Már nem voltam négyéves

kislány, és anyám is idegennek hatott mellettem. Semmi sem kötött hozzá.

Eszembe jutott, hogy délután, amikor hozzám ért, összerezzentem, és bántott, hogy az érkezésemből nem csinált nagyobb ügyet, mint egy délutáni teadélutánból. A szemében tükröződött az arcom, amikor apámról beszélt. A szoba pedig, amit nekem tartogatott, egyszerűen förtelmes volt.

Már indultam felé, de még mindig az járt a fejemben, hogy nem lenne szabad. *Nem is ismered. Ő sem ismer téged. Nem bocsáthatsz meg neki*. Bebújtam a takaró alá. A sóhajom elfújta az éveket, átöleltem anyámat, és újra odaértünk, ahonnan elindultunk.

NICHOLAS

A negyedik randevún Nicholas Prescott már a jegyesének tekintette Paige O'Toole-t. Elé ment Doris, a pincérnő lakásához a Porter Square egyik kicsi, lepusztult épületébe. Előtte már üzenetet hagyott Paige munkahelyén, hogy *haute couture*-t vegyen fel, mert nagyon elegáns helyre viszi. Fogalma sem volt, hogy Paige egy órán át faggatja majd Dorist és a szomszédokat, aztán a bostoni könyvtárban végül a könyvtárosnőtől sikerül kiderítenie, mi is az az *haute couture.*

Végül egy egyszerű, ujjatlan, testhez simuló fekete ruhát vett fel. A haját laza kontyban a feje tetejére tűzte, a szeme tágra nyílt és ragyogott. Magas sarkú, krokodilbőr-utánzat cipőt viselt, Nicholas egyetemi barátai az ilyet nevezték *dugj-meg cipellő*nek, bár ilyesmi Paige-ről soha nem jutott volna eszébe.

Az eddigi három randevú során Nicholas nem merészkedett tovább annál, mint hogy gyengéden megsimogatta Paige mellét, amitől a lány úgy megremegett, hogy Nicholas tudta, ennyi elég. Igaz, hogy Paige megszökött otthonról, hogy nem járt főiskolára, hogy egy étkezdében volt felszolgáló, de Nicholas úgy érezte, ennél a lánynál szűziesebb teremtés nincs a világon. Valahogy úgy gondolt rá, mint a White Rock gyömbérsör címkéjén ábrázolt Psyche képére, ahogy a lány egy sziklán térdelve a vízbe néz, és meglepetten látja saját tükörképét. Paige félénk mosolya, és a mozdulat, ahogy takarta a testét, amikor

Nicholas megérintette… Mind árulkodó jel volt. Soha nem beszéltek erről; Nicholas nem volt olyan. De hitt a meglepetések összjátékában, és abban, hogy Paige okkal került a Mercybe pincérnőnek: hiszen egész életében rá várt.

– Gyönyörű vagy – mondta Nicholas, és megcsókolta a bal füle alatt. A liftre vártak.

Paige végigsimította a ruháját, kicsit lejjebb húzta, bár nem kellett igazgatni, tökéletesen simult rá.

– Dorisé – vallotta be. – Nekem nincs *couture* holmim, úgyhogy válogattunk a szekrényéből. Gondoltad volna, hogy ez még 1959-ből való? Egész délután varrtunk, hogy a méretemre alakítsuk.

– És a cipő? – Megérkezett a lift. Nicholas karon fogva kísérte be a lányt.

Paige egyenesen, szinte dacosan nézett a szemébe.

– Vettem. Úgy gondoltam, megérdemlek valami újat is.

Nicholast néha meglepte Paige elfojtott indulata. Amikor a lány úgy gondolta, igaza van, a végletekig kitartott az álláspontja mellett, még akkor is, ha kiderült, hogy valami mégsem úgy van.

A lift leért a földszintre, Nicholas előre akarta engedni Paige-et, ahogy azt nyolcadikban illemtanórán oktatták. Paige azonban nem indult el. Nicholas ránézett, és megint azt az arckifejezést látta rajta, amit már sokszor, amikor a lány őt figyelte. Olyan volt, mintha egyedül ő lenne a világon, mintha soha nem hibázna.

– Mi az? – kérdezte Nicholas, és kézen fogta. Paige megrázta a fejét.

– Csak… te. – Lépett kettőt, aztán mosolyogva visszanézett rá. – Ha Chicagóban éltél volna, rám sem nézel, csak elmész mellettem az utcán.

– Dehogy! – tiltakozott Nicholas. Paige nevetett.

– Igaz… te biztosan be nem tetted volna a lábad a Taylor Streetre.

Nicholas képtelen volt meggyőzni Paige-et, hogy nem számít neki, hol nőtt fel a lány, hol dolgozik, és jár-e egyetemre. Egyetlen fontos dolog volt: a jövő. Nicholas pedig úgy tervezte, hogy a jövőjük közös lesz. Ezért is kérte meg, hogy öltözzön ki, és a Hyatt Regency exkluzív termében, az Empressben foglalt asztalt a folyóparton. Utána majd felmennek a Spinnakerbe, a forgó bárba, onnan pedig hazaviszi, és a Porter Square lámpái alatt csókolóznak majd, amíg csak bírják. Utána Nicholas hazamegy a lakására Cambridge-be, és a hálószobai ventilátor alatt meztelenül fekve, a lepedőn köröz az ujjaival, miközben elképzeli, hogy Paige selymes bőrét simogatja.

– Hová megyünk? – kérdezte Paige, amikor beültek az autóba. Nicholas ránevetett.

– Meglepetés!

Paige becsatolta a biztonsági övet, és kisimította a fekete ruha ráncait a combján.

– Gondolom, nem a McDonald'sba… ott nem túl szigorú a dresszkód.

A szmokingos pincér meghajlással köszöntötte, és egy apró asztalhoz vezette őket a sarokban, egy üvegfal mellé. A Charles folyó a naplemente lila és narancsszín fényében ragyogott. A felszínén tarka pillangókként lebegtek az MIT-klub hajóinak

vitorlái. Paige lélegzet-visszafojtva támasztotta az üvegre a tenyerét, és egy pillanat alatt lenyomatot hagyott rajta.

– Ó, Nicholas! Ez gyönyörű!

Nicholas kézbe vette a kristály hamutartóba készített fekete gyufásdobozt: Paige nevének kezdőbetűi álltak rajta, arany betűkkel. Ez volt az egyik ok, amiért az Empress-t választotta a Café Budapest vagy a Ritz Carlton helyett. Itt a személyes apróságokra is odafigyeltek. Nicholas Paige kezébe nyomta a dobozkát.

– Megtartod? – kérdezte. Paige mosolygott.

– Tudod, hogy nem dohányzom. Dorisnak nincs kandallója. – Visszatette a gyufásdobozt a hamutartóba, és csak ekkor vette észre a betűket: P M O. Nicholas hátradőlt, és figyelte, ahogy Paige szeme elkerekedik. Aztán mint egy kisgyerek, a lány körbepillantott, és egy üres asztalhoz osont. Kivette a hamutartóból a gyufásdobozt, egy pillanatra kiült az arcára a döbbenet.

– Csak az enyémre van ráírva – ámult. – Honnan tudták?

Vacsora közben Nicholasban felötlött, hogy talán mégsem lett volna szabad ilyen eleganciához ragaszkodnia. Paige megkérte, hogy válasszon neki is, mert egyáltalán nem ismerte ezeket az ételeket. Nicholas rendelt, és a *csirkehúsos-zöldséges madárfészek* fantázianévvel ellátott előétel isteni volt, ám amint Paige bekapott egy falat bocskorosgombát, a szája azonnal elkezdett feldagadni. Jeget tekert a szalvétájába, és az ajkára nyomta, amitől kicsit lelohadt, de mint kiderült, erősen allergiás rá. Az étkezés végeztével a pincér kristálytiszta szárazjégen tálalt gyümölcsparfét hozott, ami a ház ajándéka volt, ám Paige

ezt nem tudta, így vitába bonyolódott vele: ők ilyet nem rendeltek, ne is kelljen kifizetni. Végig azt figyelte, hogyan eszik Nicholas, és csak akkor vette kézbe az evőeszközöket, amikor látta, hogy a férfi a három villa és három kanál közül mit melyikkel eszik. Nicholas többször is észrevette, hogy Paige úgy mered az ételekre, mint megannyi leküzdésre váró akadályra.

Amikor a pincér végül átnyújtotta a számlát, hozott Paigenek egy hosszú szárú rózsát is. A lány Nicholasra mosolygott. Nagyon fáradtnak tűnt. Nicholas már bánta, hogy nem gondolta át, egy ilyen étterem mennyi bonyodalommal jár Paige számára. Neki mindez feladat volt, sőt, szinte már próbatétel. Miután a férfi visszakapta a hitelkártyáját, Paige felpattant a székről, Nicholasnak ideje sem maradt felsegíteni. Gyorsan, leszegett fejjel sietett az ajtóhoz, nem mert a többi asztalnál ülő vendégre nézni.

Az előtérben, a liftnél Paige a falnak dőlt, és lehunyta a szemét. Nicholas zsebre tett kézzel megállt mellette.

– Gondolom, inkább ne menjünk fel a bárba egy italra – mondta halkan.

Paige kinyitotta a szemét, és olyan zavartnak tűnt, mintha meglepné a férfi jelenléte. Mosolyt erőltetett az arcára.

– Csodálatos volt a vacsora, Nicholas – mondta, és Nicholas önkéntelenül is a lány felduzzadt ajkára bámult, amitől Paige úgy nézett ki, mint egy harmincas évekbeli moziszínésznő.

Nicholas elkapta a kezét, és megszorította.

– Ezt soha többet ne csináld! – Azzal ráterítette Paige vállára a zakóját.

– Mit? – Nicholas egy pillanatnyi habozás után felelt.

– Ne hazudj nekem! – Arra számított, hogy Paige tagadni fogja, de nem így történt.

– Rémes volt – vallotta be. – Tudom, hogy jót akartál, de ez nem az én stílusom.

Nicholas a lelke mélyén tudta, hogy nem is az ő stílusa, de már olyan régóta élt ebben a világban, hogy nem ismert mást. Csendben mentek tizennégy emeletet, fogta Paige kezét, és azon gondolkodott, vajon milyen is lehet az a chicagói Taylor Street, és miképpen lehet, hogy mégis elmenne arrafelé?

Paige-ben nem kételkedett, és a szülei reakciója ellenére is biztos volt abban, hogy összeházasodnak. De elgondolkodott, vajon mekkora az a különbség, ami már számít. A szülei is két ellenkező világból jöttek, de nem számított, mert amúgy is helyet akartak cserélni. Nicholas fejében ettől valahogy kiegyenlítődött a dolog. Az anyja feleségül ment az apjához, hogy ellenkezzen az elvárásokkal, az apja pedig azért vette el, hogy maguk közé fogadják az arisztokraták. Ez ugyanis nem csupán vagyon kérdése volt. Nicholas abban sem lehetett biztos, hogy a szülei házasságában a szerelemnek volt-e egyáltalán szerepe, és ezt érezte a legnagyobb különbségnek a szülei kapcsolata és a Paige iránt érzett szerelme között. Szerette Paige édes egyszerűségét, kora őszi napsütést idéző haját, és azt, ahogy Elmer Fuddot utánozni tudja. Szerette a bátorságát, hogy képes volt száz dollárral elindulni Cambridge-be, szerette, hogy visszafelé is el tudja mondani a Miatyánkot, és szerette a rajzait, amik minden szónál többet mondtak róla. Saját magát is meglepte azzal, amennyire hitt Paige talpraesettségében; tulajdonképpen ez a hit már szinte vallásává vált. Nem

érdekelte, hogy a lánynak fogalma sincs, melyik a halkés és melyik a salátás villa, melyik a keringő és melyik a polka. A házasság nem erről szólt.

De Nicholas azon is eltűnődött, hogy a házasság emberi találmány és társadalmi tényező. Két összeillő léleknek nem volt szüksége papírra, hogy örökre elköteleződjön egymás mellett, bár Nicholas alapjában véve túl tudományosan gondolkodott ahhoz, hogy ilyen romantikus képzeteken törje a fejét. A házasság mintha nem a szerelemről szólt volna, hanem arról, hogy a felek az idők végeztéig együtt tudnak-e élni, és ez valami egészen más dolog. Ebben nem volt biztos, ha kettőjükre gondolt.

Amikor megállt a pirosnál, Paige profilját nézte. Apró orr, ragyogó szempár, klasszikus ajak. A lány hirtelen mosolyogva felé fordult. Biztosan van valami arany középút…

– Mire gondolsz? – kérdezte Paige.

– Szeretném, ha megmutatnád nekem azt a Taylor Streetet – felelte Nicholas.

PAIGE

Anyám három herélt lovat tartott, amelyeket Donegal kivételével mind azokról a férfiakról nevezett el, akiket egykoron visszautasított. Így magyarázta:

– Nem randizgatok. Tudod, nem sok férfit találsz, akinek az a tökéletes randevú hogy este tízkor végigmegyünk az istállón és ellenőrizzük, minden rendben van-e.

Eddy és Andy gesztenyebarna telivérek voltak, Tony pedig egy keverék póni, akit az éhen pusztulástól mentettek meg. Burt egy vénséges amerikai quarter horse, Jean-Claude és Elmo pedig két háromesztendős paripa egyenesen a versenypályáról. Őket még be kellett törni. Amíg anyám levitte Jean-Claude-ot vagy éppen Elmót a futtatóra, hogy a vezetőszáron gyakoroljanak, addig mi Joshsal kitrágyáztuk az állásokat, behordtuk a friss almot és kisikáltuk az itatóvödröket. Kemény munka volt. A hátam és a vádlim is beállt tőle. Viszont rájöttem, hogy néha-néha már egy egész istállónyit fel tudok gereblyézni anélkül, hogy gondolnék Nikolasra vagy Maxre. Sőt, tulajdonképpen a lovakkal kapcsolatos bármiféle teendő képes volt elfeledtetni velem a családot, amelyet hátrahagytam. Kezdtem érteni, miként is varázsolhatta el mindez anyámat.

Auroránál cseréltem a vizet az itatóvödrökben. Amint hátat fordítottam neki – szokása szerint – megpróbálta megharapni a nyakam. Ő volt anyám nyolcadik lova – egy igazi, mesébe illő

fehér kanca. Úgy mesélte anyám, hogy hirtelen felindulásból vette, abban reménykedve, hogy az üzlettel nyer magának a fehér ló mellé egy délceg herceget is. Meg is bánta a befektetést. Aurora undok és rossz természetű volt, a képzésnek pedig makacsul ellenállt.

– Kész vagyok Aurora vizével! – kiabáltam át Joshnak, aki ott volt valahol lejjebb az istállóban, és trágyát lapátolt. Kedveltem őt – kicsit fura volt, de legalább meg tudott mosolyogtatni. Nem evett húst, mert *valahol legbelül a marhák igenis olyanok, mint mi.* Ittlétem második napján kinyilatkoztatta, hogy a tökéletes nirvána eléréséhez vezető nyolcas ösvény felét ő már meg is tette.

Megemeltem a talicskát, amit Josh már feltöltött lócitrommal, és megindultam vele a trágyadombra, ami kint komposztálódott Karolina perzselő napfénye alatt. Ahogy felemeltem az arcom, éreztem, ahogy az izzadt kosz összecsomósodik hátul a nyakamon. Pedig még csak reggel fél kilenc volt.

– Paige! – kiabált Josh. – Gyere gyorsan, és hozz egy gyeplőt is!

Azonnal ledobtam a talicskát, és már rohantam is vissza. Útközben még felkaptam az Andy beállójánál lógó gyeplőt. Josh duruzsoló hangja egészen az istálló távoli mélyéből szűrődött:

– Gyere közelebb… de nagyon lassan – suttogta.

Ahogy bekukucskáltam a messzebbi ajtón, láttam, hogy Josh Andyt a sörényénél fogva tartja. Elhúzta a száját:

– Tudod, úgy szoktuk, hogy bezárjuk az ajtót, amikor készen vagyunk.

– De én bezártam – erősködtem. Megmozgattam a reteszt,

mintegy demonstrálva, hogy valóban megtettem. Akkor láttam csak, hogy a láncon az egyik darab el van törve. Biztos éppen ide akaszthattam bele a pöcköt, így az ajtó kinyílhatott.

– Bocsánat – mondtam, majd megragadtam Aurorát a gyeplőjénél. – Bár talán elég, ha simán hagyod, hogy szabad legyen.

– Hát nem is tudom … nem szívesen halmoznék fel ekkora tartozást Lilynek – válaszolta.

Kicsit szusszantunk, majd megnéztük anyámat, ahogy Jean-Claude-dal a vezetőszáron gyakorol. A kör közepén állt, és hagyta, hogy a ló ágaskodjon, szökdécseljen körülötte. Ez alkalommal már volt Jean-Claude-on nyereg, hogy lassan kezdjen hozzászokni az érzéshez.

– Nézd ezt az alkatot! Egy született ugrató: szép kerek váll, rövid hátrész – mondta anyám.

– És olyan a fara, mint egy ház – tette hozzá Josh.

– Csak meg ne halljam, hogy rólam is így beszélsz! – paskolta meg anyám kedvesen Josh arcát ugyanolyan szeretettel, mint amilyennel a lovait jutalmazná.

Néztük, ahogy anyám karján az izmok megfeszülnek, elernyednek, ahogy újból és újból visszarántja a lovat, aki pedig vitézül próbálja lerázni magáról a vezetőszárat.

– Mióta megy ez így? – érdeklődtem.

– Jean-Claude-dal? – kérdezett vissza Josh. – Ő még csak egy hónapja van itt. De Donegal, az első lova… szentséges ég, az már díjnyertes, pedig még csak hétesztendős!

Josh lehajolt, kihúzott egy fűszálat a földből, két első foga közé vette, és elkezdett mesélni az anyámról meg a Fly By Night

Farmról.

Akkoriban anyám egy bizonyos Harlan Cozackisnek dolgozott, egy kentuckybeli milliomosnak, aki hullámpapír bizniszből szerezte a vagyonát. Anyám volt a személyi asszisztense. Cozackis nyakig benne volt a lóversenyek világában, vásárolt is néhány lovat, amelyek igen jól teljesítettek mind a Kentucky, mind pedig a Preakness Nagy Derbiken. Amikor hasnyálmirigyrákot állapítottak meg a férfinál, a felesége megpattant Cozackis üzlettársával. Ekkor az asszisztensét is el akarta küldeni, hiszen *kit érdekel, hogy teljesít a cég, amikor a feleségét a saját üzlettársa keféli?!*

De Lily nem ment el. A cég könyvelését otthagyta, hogy húslevest főzzön az ágyhoz kötött Cozackisnek. Felírta, mikor vette be a fájdalomcsillapítóját, és amikor a férfi később kemoterápiára járt, Lily a kezelések utáni éjszakát mindig ott töltötte: hűs, nedves ronggyal borogatta ráncos mellkasát, felmosta a hányást a padlóról.

Amikor Cozackis már a végét járta, Lily ott ült az ágya mellett órákon át. A helyi lóversenyfutamok nyerési esélyeit olvasta fel neki, és telefonon a férfi helyett tett fogadásokat a lovakra. Lily azokról az időkről mesélt neki, amikor még Calamity Jane-ként dolgozott a rodeón. Ez ültethette a férfi fülébe a bogarat. Amikor meghalt, Lilyre egy fillért sem hagyott. Ráhagyta viszont az egy hónapos csikót, ami a híres Seattle Slew vérvonalát vitte tovább.

Josh úgy mesélte, hogy anyám sokat nevetett ezen anno: egy több milliót érő lovat írtak a nevére, miközben olyan szegény volt, mint a templom egere. Elment Karolinába, egészen

Farleyville-ig, és addig kutatott, amíg meg nem találta a megfelelő istállót, amit kibérelhet. Magával hozta Donegalt, aki nagyon sokáig az egyedüli ló volt itt. Anyám mégis rendesen fizette az egész istálló bérletét. Lovaglóleckéket adott családi farmokon a gazdák saját lovain, amíg szép apránként össze nem szedett annyi pénzt, hogy megvegye Eddyt. Majd Tonyt, utána pedig Aurorát és Andyt. Vett egy Joseph nevű lovat egyenesen a lóversenypályáról, éppen úgy, ahogy Aurorát vette. Egy évig tanította, majd a vételárát megháromszorozva eladta 45 ezer dollárért. Ekkoriban kezdte kiállításokra hordani Donegalt. A díjak pénznyereményeiből pedig fedezni tudta a ló királyi ellátását: a százötven dolláros műanyag patkókat, a háromhavi oltásokat és a drága szénáját, amiben lóhere volt réti komócsin helyett.

– De tavaly még mindig tízezer dollár mínuszban voltunk – magyarázta Josh.

– Tízezer dollár mínuszban? – suttogtam szinte lefagyva. – Nincs is semmi profit? Akkor meg minek csinálja?

Josh elmosolyodott. A távolban anyám Jean-Claude-nak dünnyögött valamit, majd felült a ló hátara a nyeregbe. Biztos kézzel fogta a gyeplőt, amíg a ló abba nem hagyta a nyihogást és a rángatózást. Anyám az égre emelte tekintetét és belenevetett a szélbe. Josh csak ennyit mondott:

– Ez a karmája. Mi másért?

Ahogy teltek a napok, egyre könnyebb lett minden. Reggelente kivittük a lovakat, kitrágyáztuk az állásokat. Utána lovagoltam egy órát. Mindig Tonyn, anyám legszelídebb lován. Anyám figyelme és irányítása alatt szépen fejlődtem. A lábam

már egyáltalán nem tűnt pattanásig feszített gumiszalagnak. És már előre megéreztem, ha a ló megint kilépne az ugrás elől. Még az eredetileg annyira sebesnek és irányíthatatlannak tűnő vágta is megszelídülni látszott, és mostanra Tony már olyan szépen, finoman indul, hogy akár be is csukhatom a szemem, és képzeletben, a szelek szárnyán lovagolhatok.

– Most mit szeretnél, mit csináljunk? – kérdezte anyám a kör közepéből kikiáltva.

– Ugrassunk! – válaszoltam és lelassítottam Tonyt. – Szeretnék kipróbálni egy meredeket. – Eddigre már pontosan tudtam, mi is az a terepakadály, az X akadályrúd, ismertem az akadálypálya minden elemét. Tony csupán tizennégy kézfejnyi hosszú volt, így nem tudott túl magasra ugrani. De azért egy hatvancenti magas akadályt simán bevett, ha éppen volt kedve hozzá.

Imádtam az ugratás érzését. Imádtam a könnyed felvezetést, a gyengéd nyomást, amit combommal és vádlimmal a ló hátsó felére gyakoroltam, és azt a félelmetes erőt, amivel a ló elrugaszkodott a földről. Amint éreztem, hogy Tony elkezd megemelkedni, én félállásba nyomtam magam és tartottam, egészen addig, amíg a ló hátulja utánam nem ért.

– Ne nézz le az ugrás közben! – emlékeztetett anyám újra meg újra. És ahogy elvesztem a patak partján vöröslő súlyos szederbokrok látványában, minden egyes alkalommal képes voltam meglepődni azon, hogy egy pillanat alatt le is érkeztünk, vissza a sima földre.

Anyám egy hat darabból álló akadálypályát állított fel nekem. Megpaskoltam Tony nyakát, felmarkoltam a gyeplőt,

ügetésre készen. Anyám instrukciókat kiabált, de alig hallottam őket, mert már suhantunk is át a pályán, olyan kecsesen, mintha a ló lába nem is érné a földet. Tony első ugrását kissé elnyújtotta, amitől visszacsúsztam a nyeregben. Közben ő már kezdett felgyorsulni, és tudtam, muszáj visszatérnem a pozíciómba, máskülönben képtelen leszek lelassítani Tonyt. A testem valahogy mégsem akart engedelmeskedni. Ahogy Tony befejezte az ugrást, száguldva vágta le a pálya sarkát. Közben furán oldalra dőlt, én pedig leestem. Amikor kinyitottam a szemem, Tony a pálya szélén rágcsálta a füvet, anyám pedig fölöttem állt.

– Mindenkivel megesik ilyen – mondta és nyújtotta a karját, hogy felsegítsen. – Mi az, amit szerinted rosszul csináltál? – kérdezte.

Felálltam, leporoltam a lovaglónadrágot, amit tőle kaptam kölcsön. Így válaszoltam:

– Úgy érted, azon kívül, hogy százhetvennel vette be Tony a kanyart?

– Hát jogos… ez kicsit gyorsabb volt egy szokásos vágtánál – válaszolt anyám mosolyogva. Megmasszíroztam a nyakam hátulját és megigazítottam a fejemen a fekete bársonysisakot.

– Nem középen volt az egyensúly. Már az esés előtt tudtam, hogy megtörténik – válaszoltam.

Anyám gyeplőjénél fogva visszahúzta és tartotta Tonyt, amíg felmásztam rá.

– Ügyes lány – dicsért. – Ez azért van, mert amikor haránt jössz, tulajdonképpen irányt váltasz. Amikor vágtázol, az a helyes, ha a ló belső lába vezet. Ugye? – kérdezte, mire én

bólintottam. Nagyon is jól emlékeztem erre a leckére, hiszen akkor úgy tűnt, ezt aztán soha nem tudom megtanulni. Ha a ló üget vagy galoppozik, a pálya közepe felőli legbelső lábának kell először talajt érnie. Ez biztosít egyensúlyt a többi számára.

– Amikor irányt váltasz, fontos, hogy a ló vezető lába is váltson át – folytatta anyám. – De Tony ezt nem tudja magától automatikusan megcsinálni, ő nem elég okos ehhez. Csak körbe-körbe fut, hamisan üget egészen addig, amíg ki nem merül, el nem botlik, esetleg le nem dob. Konkrétan neked kell megmutatnod, mit is vársz el tőle. Felveszed ügetésbe, majd újra beemeled vágtába. Úgy hívják, hogy sima ugrásváltás.

– Nem tudok ennyi mindent megjegyezni – ráztam a fejem.

– Dehogynem! – erősködött anyám. Ügetésbe emelte Tonyt. – Írj le egy nyolcast… de ne állj meg! Nem érti meg, hogy mit akarsz, hacsak nem segítesz neki megérteni. Csináld szépen az X akadályokat, és gyakorold az ugrásváltást!

Amikor elérkeztünk az első X akadályhoz, Tony a kezem alatt már csendesen haladt az akadály közepe felé. Lenéztem a patáira és láttam, hogy ugyanaz a vezető lába, mint az ugrás előtt volt, de mivel azóta már irányt váltottunk, azok így a külsők voltak. Felvettem a gyeplőt, hogy megtörjem a ritmusát, fejét a fák felé fordíttattam és újra vágtára sarkalltam.

– Jó! – kiáltotta anyám.

Sikerült rávennem Tonyt, hogy ha súrolva is, de megugorja a következő sor akadályt is. Ugyanazt a rutint követtem újra meg újra, és amikor már úgy éreztem, hogy én magam jobban zihálok, mint a ló, anyám utasítására nem is várva, sétára fogtam Tonyt.

A nyakára dőlve belesóhajtottam durva sörényébe. Nagyon is tudtam, milyen érzés csak úgy rohanni a világba úgy, hogy az ember tisztában van azzal, hogy már kibillent az egyensúlyából, de mégsem tudja, hogyan is hozhatná rendbe magát.

– Nem is tudod, milyen szerencsés vagy! – mondtam a lónak és eljátszottam a gondolattal, milyen egyszerű is lenne az új, ismeretlen ösvényre rátérni, ha a megfelelő irányba valaki csak meglökne kicsit: egy gyengéd, de tapasztalt kéz nyomására megtörne a tempóm, hogy aztán felkészülhessek a következő vágtára.

– Mikor lovagolhatok végre Donegalon? – kérdeztem anyám, miközben a rétre mentünk, ahol ő szeretett lovagolni. Donegal hámjának bőrszíja feszesen belevágott az állat sörényébe, így az jobbra-balra csapott.

– Most azonnal fel is ülhetsz rá – válaszolta anyám –, de csak hogy tudd, nem te lovagolsz majd vele, hanem ő veled – folytatta, és igazított egyet a lovaglósisakja csatján, majd átadta nekem a gyeplőt. – Fantasztikus egy állat. Bármit megugrik, amit elé teszel, és automatikusan váltja a lábát. De sokat nem tudsz tanulni, egyszerűen jól mutatsz majd a lovon. Ha igazán fejlődni akarsz, akkor egy Tonyhoz hasonló kell: egy makacs munkaló.

Néztem, ahogy anyám nyeregbe pattan, és könnyedén elüget. Ezután leültem a fűbe és csak néztem, ahogy lovagol. Kinyitottam a magammal hozott vázlatfüzetet és elővettem egy krétadarabot. Megpróbáltam lerajzolni anyám energiáját, ami úgy tűnt, mintha egyenesen a gerincéből lövellne ki, Donegal

két erőteljes hátsó lába felé. Még csak hozzá sem kellett érnie a lóhoz: mintha az átváltásokat már eleve beprogramozta volna Donegal fejébe.

Megrajzoltam a ló sötéten hullámzó sörényét, nyakának erős ívét, az oldalából felszálló gőzpárát és a levegővételének fújtató ritmusát. Felvázoltam Donegal lábainak kidolgozott izomzatát a kékes sípcsont és a bokavédő vonalától egészen a csípőjének nyers erejéig, a ritmusos lüktetést. Anyám ráhajolt a lóra, de nem értettem, mit suttog neki. A szélnél is sebesebben száguldott, fehér inge csak úgy lobogott mögötte. A rajzomon anyám alakja mintha teljesen a lóból indult volna ki. Képtelenség volt megmondani, hol kezdődött ő, és hol végződött Donegal. Combjával erősen rátapadt a ló oldalára, Donegal lábai már átnyúltak a szemben lévő lapra. Újra és újra átrajzoltam a formát.

Olyan megszállottan dolgoztam, hogy észre sem vettem, amikor anyám leszállt a lóról, odakötötte a kerítéshez, hozzám lépett és leült.

Átkukucskált a vállam mögött és kikerekedett a szeme. Többször átrajzoltam a formáját, de a végeredmény mégis mozgó képet sugallt. Mintha anyám és Donegal egyaránt mélyen lehajtotta volna a fejét, ráadásul többféle szögben és pozícióban. A kép egyszerre tűnt mitikusnak és szenvedélyesnek. Azt az érzetet keltette, mintha anyám és a ló többször is nekiindult volna, döntés viszont nincs: vajon merre menjenek?

– Egyszerűen lenyűgöző vagy! – mondta, miközben a karját a vállamon pihentette.

– Hm, tényleg nem rossz. Azért lehetnék jobb is – válaszoltam vállat vonva.

– Lehet az enyém? – kérdezte, miközben ujjaival finoman megérintette a képet.

Mielőtt átadtam, még jól megvizsgáltam a foltokat, az árnyékokat, azt kutatva, vajon mi mindent fedhettem még fel. A kettőnk között lappangó titkok ellenére ezúttal nem találtam egyáltalán semmit.

– Persze. Legyen a tied – válaszoltam.

Kedves Max!

A levéllel küldök egy képet, amit itt az egyik paciról rajzoltam. A neve Aurora és éppen úgy néz ki, mint a Hófehérke-*mesédben a ló. Tudod, abban a képeskönyvben, amit régen, amikor olvastam belőle, mindig megpróbáltál megenni. Ó, végül is valószínűleg te ezt nem is tudod. Az* itt-*et úgy értem, hogy* itt, *a nagymamádnál, Észak-Karolinában egy farmon. Minden nagyon zöld és nagyon szép. Amikor majd kicsit nagyobb leszel, lehet, hogy egy napon ellátogatsz ide, és megtanulsz lovagolni.*

Nagyon sokat gondolok rád. Kíváncsi vagyok, vajon ülsz-e már, vagy, hogy kibújtak-e már az alsó fogacskáid. Megismernél-e, ha újra látnál… Bárcsak el tudnám magyarázni, miért jöttem el úgy, ahogy eljöttem, de nem hiszem, hogy mindezt szavakba tudnám foglalni. Csak hidd el, kérlek, vissza fogok menni!

De még nem tudom, mikor.

Szeretlek.

Tegyél meg nekem egy szívességet, és mondd meg apukádnak,

hogy őt is szeretem.

Anya

Augusztus végén ellátogattam anyámmal egy AHSA *A-listás* lovas kiállításra Culpeper városába, Virginia államba. Felpakoltuk Donegalt a szállítókocsira, és utaztunk hat órát. Segítettem anyámnak odavezetni a lovat a kék-fehér sátorponyva alatti felkészítő állomásra. Befizettük a megfelelő összeget, hogy még aznap éjjel gyakorolhassunk vele a százhúsz centi magas akadályokon, ami nagyon könnyedén ment neki a hosszan tartó bezártság után. Anyám kipányvázta, majd finom meleg vízzel lecsutakolta.

– Holnap találkozunk, Don – köszönt el tőle, aztán hozzátette: – Úgy tervezem, hogy győztes lóval megyek haza holnap.

A következő napon nagy érdeklődéssel követtem, hogyan is zajlanak a három pályán párhuzamosan a bírói pontozások. Férfiak és nők együtt versenyeznek – ez az egyike annak a kevés sportnak, ahol a nemek között a megmérettetésben nincsenek különbségek. Anyám a *120 cm vadászugratás* kategóriában indult Donegallal, ami a legmagasabb díjugrató kategória. Úgy tűnt, mindenkit ismer.

– Átöltözöm – mondta. Amikor visszatért, térdig érő lovaglónadrág, csillogóra fényezett fekete lovaglócsizma, magas nyakú fehér blúz és egy kék gyapjúblézer volt rajta. Haját tizenöt kontytűvel rögzítette körbe a fejére és megkért, hogy tartsak neki egy tükröt, amíg belegyömöszöli a sisakjába. – Pontlevonás jár a kilógó tincsekért – jegyezte meg.

Huszonegy ló indult az ő kategóriájában. A nap utolsó eseménye. Anyámék mentek harmadiknak. Donegalt néztem a lelátóról, ahogy a bemelegítő pályán lépeget, de közben a szemem sarkából egy férfit figyeltem, aki egy olyan óriási csődörrel ugratott, amilyet még életemben nem láttam. Akkora akadályokat ugrottak meg, mint én magam. Anyám a negyvenhatos sorszámot kapta, ami egy gyűrött, megsárgult kartonlapon virított a hátára rögzítve. Befelé még rámosolygott az éppen akkor végző férfira.

A bíró kiült szélre. Próbáltam kisilabizálni, mit is írhat, de ilyen távolról ez képtelenség volt. Így inkább anyámra fókuszáltam. Másodpercek töredéke alatt történt minden.

Néztem, ahogy Donegal lejön a pálya külsején, az utolsó vonalon. Ahogy megindult felfelé, mellső lábai megfeszültek, térdét magasra tartotta. Ugrása nem volt sem túl elnyújtott, sem pedig megrövidített. Ritmusa, vezetése tökéletes volt. Láttam, ahogy anyám hátradől, és vezeti Donegalt egészen addig, amíg el nem érnek az utolsó ugratóig. Ekkor félállásba emelkedik. Áll magasan, parázsló tekintetét egyenesen előre szegezve. Már végigmentek a pályán, amikor észrevettem, hogy egész idő alatt visszafojtottam a lélegzetem.

A mellettem ülő nő rézszínű, pöttyös ruhát és óriási szalmakalapot viselt, mintha azt hitte volna, hogy a nagy ascoti derbit tekinti meg. Kezében tartotta a programfüzetet, amelynek a hátuljára azoknak a versenyzőknek a számát írta fel, akik szerinte esélyesek a győzelemre.

– Hm, nem is tudom – dünnyögte magában. – Szerintem az

előző férfi sokkal jobb volt.

Mérgesen fordultam oda hozzá:

– Csak viccel, ugye? Hát nem látta, hogy minden egyes ugrást elnyújtott? – A nő fintorgott egyet, ceruzája végével az állát kocogtatta.

– Adok magának öt dollárt, ha a negyvenhatos kevesebb pontszámot kap, mint az előző pasi – mondtam, és előhúztam a bankjegyet a farzsebemből. A nő úgy meredt rám, hogy egy pillanatra elgondolkodtam: *ez vajon nem illegális?* De aztán hirtelen elmosolyodott, és kesztyűs kezét felém nyújtotta:

– Áll az alku!

Anyám és Donegal messze a legjobbak voltak ebben a kategóriában. Néhány ló meg sem ugrotta az akadályt, néhány ledobta a hátáról a lovasát, így őket kizárták. Az eredményhirdetésnél a kék szalag a negyvenhatos versenyzőt illette. Felugrottam a lelátón és lekiabáltam örömömben. Anyám felém fordult, találkozott a tekintetünk. Visszafutott Donegallal a pályára, hogy a bírók álló pozícióban is pontozhassák, utána pedig rátűzte a szalagot a lova hámjára. A mellettem ülő nő tüntetőleg morgott, de átnyújtotta a ropogós ötdollárost:

– Azért a százharmincegyes jobb volt – kommentálta.

– Meglehet – vontam meg a vállam –, de a negyvenhatos az anyám.

Anyám kitalálta, hogy a nyár végét egy kis kempingezéssel ünnepeljük meg a kert végében. Nem gondoltam volna, hogy ennyire jól sikerül. Azt hittem, a föld kemény, rögös lesz, és majd halálra izgulom magam, hogy a hangyák felmásznak a

hátamon egészen a fülemig. De anyám előszedett két hálózsákot, amit anno még Pegazus régi tulajdonosai használtak Alaszkában. Kényelmesen elnyújtóztunk bennük és elfeküdtünk a mezőn, ahol anyám nemrégiben még Donegalon lovagolt. A sötét eget bámultuk, és reméltük, hogy hullócsillagot látunk. Elviselhetetlenül forró volt az augusztus, de már teljesen hozzászoktam a kézfejemen és a nyakamon a hólyagokhoz, ahová a bőrömet reggeltől napestig perzselő nap hatására kerültek.

– Paige, vidéki lány vagy te! – mondta anyám és összefonta karját hátul, a nyaka alatt. – Nem lennél már itt, ha valahol legbelül nem lennél az.

Azért meg kell hagyni, voltak jó dolgok is Észak-Karolinában. Szép volt, ahogy a lenyugvó nap a sziklák oldalán hűti le magát, és nem a Harvard épületének kupoláin. Nem éreztem a forró beton kipárolgását a lábam alatt. Másrészt olyan távolinak tűnt minden, hogy néha meg kellett állnom, és meg kellett néznem, ver-e még a szívem egyáltalán a paták dobogása és a fekete legyek zümmögése mögött valahol.

– Mesélj Patrickről! – kérte anyám. Felém fordult és felkönyökölt. Hirtelen elkaptam a tekintetem. Elmondhattam volna neki, hogyan néz ki az apám, vagy hogy nem is akarta, hogy megtaláljam őt. De mindkettő fájdalmat okozott volna neki.

– Ó, hát apa még mindig csövekkel szöszmötöl a műhelyében. Néhány találmányt azért sikerült már eladnia. A haja megőszült, de azért még mindig dús – feleltem.

Anyám várakozásteljesen tartotta vissza a lélegzetét:

– És még mindig ott van neki? Tudod, az a nézés a szemében?

Tudtam, mire gondol. Arra a szikrára, amely akkor jelent meg apám szemében, amikor meglátott egy mesterművet, amit akár egy szemétdomb kellős közepén is képes volt felfedezni.

– Igen, még mindig ott van – válaszoltam, mire anyám elmosolyodott.

– Azt hiszem, éppen a nézése miatt lettem belé szerelmes. És azért is, mert megígérte, hogy elvisz Írországba – mondta és hanyatt dőlve behunyta a szemét. – Na és mit gondol a híres-nevezetes dr. Prescottról?

– Még nem találkoztak – csúszott ki a számon, és már átkoztam is magam a meggondolatlanságomért. Úgy döntöttem, nem mondom el neki a teljes igazságot. – Nem nagyon tartottuk a kapcsolatot apámmal. Eljöttem Chicagóból érettségi után.

– Hát ez egyáltalán nem vall Patrickre – anyám kételkedve elhúzta a száját. – Ő mindig csak annyit akart, hogy tanulj tovább. Úgy volt, hogy te leszel az első ír katolikus női elnök.

– Nem a suli az oka… Az volt a terv, hogy művészeti főiskolára megyek majd Rhode Islandre. De aztán közbejött valami – válaszoltam, és görcsbe rándult a gyomrom, de anyám végül nem erőltette a dolgot.

– Anya – kérdeztem, hogy eltereljem a témát –, és mi van azzal a rodeós fickóval?

Felnevetett.

– A rodeós fickó neve Wolliston Wallace volt. Együtt lógtunk meg a pénzzel, amit a Wild West Show-ból nyúltunk le. Lefeküdtem vele párszor, de csak azért, hogy emlékezzek,

milyen is az egyáltalán. Nem volt szerelem. Csak szex. Biztos te is érezted már a különbséget.

Hátat fordítottam anyámnak. Ekkor rátette a kezét a vállamra: – Ugyan, biztos volt valaki a középiskolában, aki összetörte a szíved.

– Nem volt – választoltam, miközben próbáltam kerülni a tekintetét. – Nem pasiztam.

– Hát jó – vonta meg a vállát. – Mindenesetre a lényeg az, hogy soha nem tettem túl magam apádon. Talán nem is akartam. Wolliston és én legfőképpen üzleti kapcsolatban álltunk. Egészen addig a reggelig, amikor felébredtem és láttam, hogy megpattant az összes félretett pénzünkkel meg a kenyérpirítóval, de még a magnót is elvitte. Egyszerűen csak huss, eltűnt.

A hátamra fordultam és eszembe jutott Eddie Savoy.

– Az emberek nem tűnnek el csak úgy – válaszoltam. – Ha valakinek, neked igazán tudnod kellene.

A fejünk felett a csillagok már máshol jártak, és fel-felcsillantak az éjszakai égbolton. A szemem meresztgettem, hogy a tekintetemmel felleljem azokat a távoli galaxisokat, amelyek a miénk mellett húzódnak.

– Nem volt senki más? – kérdeztem.

– Nem. Senki említésre méltó.

– De hát … nem hiányzik? Tudod, hogy értem.

– Itt van nekem Donegal – válaszolt vállat vonva.

Belemosolyogtam a sötétségbe.

– Jó, de az nem ugyanaz.

Anyám elhúzta a száját, mintha újragondolná az egészet.

– Valóban. Ez annál sokkal többet ad. Én voltam az, aki betanítottam. Nekem jár az elismerés minden érdeméért. Ezen a lovon keresztül sikerült egy kis megbecsülést kivívnom magamnak. Egy férj mellett senki voltam.

Szinte alig mozdult, miközben a kezét a kezemre helyezte:

– Mesélj Nicholasról!

Sóhajtottam és megpróbáltam szavakba foglalni azt, amit általában a rajzaimban fejezek ki.

– Nagyon magas, a haja olyan sötét, mint Donegal sörénye. A szeme pedig olyan, mint a miénk…

– Nem, nem úgy értettem – szakított félbe. – Azt szeretném tudni, hogy milyen ember.

Behunytam a szemem, de semmi nem jutott eszembe. Olyan érzés volt, mintha a vele töltött életem csak árnyékkép lenne. Nyolc együtt eltöltött esztendő után most felidézni is alig tudtam a hangjának tónusát, vagy azt, hogy milyen érzés, amikor megérint. Megpróbáltam visszaemlékezni a kezére. A hosszú sebészujjakra, de nem ment. Még csak azt sem sikerült elképzelnem, hogy mondjuk egy sztetoszkóp végét tartja a kezében. Egy nagy, tátongó lyukat éreztem a mellkasomban ott, ahol ezeknek az emlékeknek lenniük kellett volna. Úgy tűnt, a házasságkötésünk ezer éve történt, azóta pedig elmentünk egymás mellett.

– Nem is igazán tudom, hogy milyen Nicholas – mondtam. Éreztem anyám figyelő tekintetét, ezért megpróbáltam elmagyarázni. – Már nem ugyanaz az ember. Tudod, nagyon sokat dolgozik, ami persze fontos neki. Én azonban emiatt már alig látom. És sokszor, amikor látom, akkor sem lehetek

önmagam: valami rendezvény vacsoraasztalánál ülünk, velünk szemben meg valami elitiskolás hipszter művészhallgató, én meg azt érzem, hogy hozzá hasonlítgat. Vagy éppen fent voltam Maxszel egész éjjel és úgy nézek ki, mint egy borneói bennszülött.

– Így aztán eljöttél – fejezte be a gondolatot helyettem anyám. Hirtelen felültem.

– Nem, egyáltalán nem ezért jöttem el. Miattad jöttem el.

Ez egy tipikusan *mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás* szituáció. Eljöttem, mert úgy éreztem, utol kell érnem magam, hogy összeszedhessem az erőm, és tiszta lappal kezdhessek. De nyilvánvalóan mindez már genetikusan kódolva volt bennem. Hiszen nem sejthettem mindig is, hogy ha felnövök, éppen ugyanolyan leszek, mint az anyám? Hát nem éppen ettől tartottam mindvégig, amíg Max a hasamban volt… és a másik baba is? Még ekkor is azt vallottam, hogy minden mindennel összefügg. Őszintén hittem abban, hogy az anyám volt az oka annak, hogy elmenekültem. Csak már abban nem voltam biztos, hogy ez az oka, vagy inkább a következménye volt a tetteimnek. Anyám belemászott a hálózsákjába.

– Még akkor is, ha úgy volt, ahogy mondod, szerintem jobb lett volna várnod, amíg Max kicsit megnő.

Elfordultam tőle. A mögöttünk húzódó sziklákon a fenyvesnek olyan átható illata volt, hogy hirtelen beleszédültem.

– Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű – dünnyögtem az orrom alatt. A hátam mögül hallottam anyám hangját.

– Amikor te születtél, akkoriban kezdték legelőször beengedni az apákat a szülőszobába. Az apád erről persze

hallani sem akart, sőt azt szerette volna, hogy csak úgy, mint az ő anyja, otthon szüljek. Én persze azt mondtam, hogy szó sem lehet róla. Így aztán elvitt a kórházba, én pedig ott esdekeltem neki, hogy ne hagyjon magamra, hiszen nem tudom egyedül végigcsinálni. Teljesen egyedül voltam tizenkét órán keresztül, amikor végre úgy döntöttél, hogy megérkezel a világra. Egy egész óra telt el addig, amíg végre beengedték apádat, hogy megnézhessen minket együtt. Ilyen sokáig tartott a nővéreknek, hogy rendbe rakják a hajam, és kicsit kifessenek, hogy úgy nézzek ki, mint aki csak pihengetett egész nap.

Anyám olyan közel feküdt hozzám, hogy fülemen éreztem a meleg leheletét.

– Amikor az apád belépett és meglátott, megsimította az arcod és így szólt hozzám: *Na lám, May, már meg is született a kicsikéd, ugye, hogy nem volt nagy áldozat?* És tudod, mit válaszoltam erre? Azt, hogy én vagyok az áldozat.

Összeszorult a szívem, mert eszembe jutott, milyen érzés volt, amikor csak meredtem Maxre, és arra gondoltam: *lehet az, hogy ő az én testemből jött ki, és mit kéne tennem ahhoz, hogy visszamenjen?*

– Haragudtál rám? – kérdeztem.

– Nem, meg voltam rettenve – válaszolta anyám. – Képtelen voltam átgondolni, mit teszek majd, ha esetleg nem tudom magam megkedveltetni veled.

Ekkor eszembe jutott, hogy abban az évben, amikor beírattak a katolikus óvoda nagycsoportjába, anyám vett nekem egy különleges kabátot kifejezetten húsvétra. Olyan csodás rózsaszínű volt, mint a liliom belső szirmai. Nyaggattam,

könyörögtem és a csillagokat is leígértem az égről, csak engedje meg, hogy az ünnep után is felvehessem a kabátot az oviba. *Csak egyetlenegyszer!* – sírtam. Végül engedett. De az oviból hazafelé menet eleredt az eső, és féltem, hogy anyám megharagszik, ha elázik a kabát, ezért inkább levettem, és kis labdává összegyűrve belegyömöszöltem a snoopys táskámba. A szomszéd lány segített. Vele jártam mindennap haza, mert ő már kilencéves volt, felelősségteljes nagylány.

– Te kis bolond, hát tüdőgyulladást kapsz – mondta anyám, amikor meglátott az ajtóban. Én pedig felrohantam az emeletre és dühömben rávetettem magam az ágyra, hiszen már megint csalódást okoztam anyámnak.

Aztán egyszer anyám megengedte, hogy ötévesen egyedül buszozzak be Chicago belvárosába, mert úgy gondolta, elég ügyes vagyok. A színtelen zselés desszertet kék ételfestékkel beszínezte nekem, hiszen tudta, az a kedvenc színem. Megtanított táncolni, és arra, hogyan tűrjem be a szoknyám, ha nem akarom, hogy a mászókán lelógva a fejemre csússzon. Tőle kaptam életem első zsírkrétáját és színezőjét. Átölelt, amikor elrontottam és a vonalon kívülre mentem, majd azzal nyugtatott, hogy a vonalak csak azoknak vannak odarajzolva, akiknek nincs semmi kreativitásuk. Valamiféle szuperhősnő lett, olyan, akivel azonosulni akartam. Esténként a fürdőszobában gyakorolgattam a gesztusait, mert pontosan ugyanolyan szerettem volna lenni, mint ő, amikor felnövök.

Leszállt az éj, torkon ragadta körülöttünk a világot, elhallgattatta a mókusok és a mező zaját.

– Nem voltál ám annyira rossz anya – mondtam.

– Lehet, hogy nem… De lehet, hogy igen – válaszolta.

NICHOLAS

Évek óta nem történt ilyesmi, de most Nicholas gumikesztyűs keze beleremegett, amint az első bemetszést megejtette a beteg mellkasán. Egy vékony, vörös kis vércsík csurgott bele a szike nyomvonalába. Nicolas visszanyelte a feljövő epét.

– Bármit, csak ezt ne – mondta magában. – Inkább megmászom az Everestet, bemagolok egy szótárt, vagy a harcmező frontvonalába állok. Biztos minden könnyebb annál, minthogy magán Alistair Fogertyn végezzek szívműtétet.

Nem kellett benéznie a sterilizált elválasztófüggöny mögé, hogy tudja, miképpen fest most az arc, ami a jódtól narancssárga bőrű főorvoshoz tartozik. Fogerty legapróbb vonásai, minden fintora mélyen beleégett már Nicholas tudatába, hiszen nyolc éve, hogy tűri és szívja magába a sértegetéseit, mindezt úgy, hogy közben kezét-lábát majd összetöri, úgy iparkodik megfelelni Alistair határtalan elvárásainak. Most pedig itt fekszik Fogerty, és az élete Nicholas kezében van.

Nicholas megfogja a csontfűrészt, bekapcsolja, az szinte életre kel. Berezonál tenyerében, ahogy hozzáérinti a szegycsonthoz, majd átvágja. Nicholas széjjelebb tolja a bordákat, belenéz az oldatba, amelyben már ott lebegnek a lábból előzetesen kiműtött erek. Elképzeli, ahogy Alistair Fogerty most is ott áll mögötte a műtőben, és a jelenléte – mint

egy fújtató sárkány lehelete – égeti. Nicholas felpillant az asszisztensére, egy gyakorló orvosra:

– Szerintem készen állunk – mondja, és figyeli, ahogy a hangja megrezegteti a kék műtősmaszkját, mintha a szavai bármi súllyal bírnának.

Robert Prescott négykézláb térdelt az antik Aubusson szőnyegen és Perrier ásványvízzel dörzsölt egy sárga foltot, ami részben hányás, részben édesburgonya-maradvány volt. Most, hogy Max már magától fel tudott ülni (néhány perce legalábbis), egyre gyakrabban öklendezte fel a gyomrából azt, ami legutoljára lement.

Robert megpróbálta hasznosan eltölteni az unokafelügyelet óráit, és megpróbálta átnézni a másnap reggeli betegek aktáit, azonban Maxnek megvolt az a jó szokása, hogy lehúzza a papírokat a kanapéról és gombóccá gyűri azokat. Ínyével annyira szétrágcsálta az egyik mappát, hogy amikor Robert megfogta, az teljesen szétesett.

– Á… – horkant fel a férfi, és a sarkára ült, hogy távolabbról is megszemlélje, van-e bármiféle értelme az erőfeszítéseinek. Végül is majdnem úgy néz ki, mint ott az a minta. Ezután összehúzott szemmel az unokájára nézett: – Azért remélem, nem csináltál máshol is ilyet.

Max visít, hogy vegyék fel. Ez volt a legújabb mutatványa, illetve egy olyan prüszkölő, gurgulázó hang, amelynek kibocsátásával egyméteres körzetben mindent be tudott nyálazni. Robert már-már úgy látta, mintha Max felemelné a karját is. Persze lehet, hogy csupán képzelgett, mert már annyira

szerette volna, hogy így legyen. Dr. Spock gyermekfejlődési könyvében – amelyet Robert a páciensek között kinyert perceiben olvasgatott – úgy írták, hogy a karemelés majd csak hat hónapos korban következik el.

– Hm… nézzük csak! – mondta, miközben Maxet rögbilabdaként a hóna alá csapva körülnézett a kisebbik nappaliban. Ez a szoba immár bölcsiként és játszószobaként funkcionál. Aztán végre megtalálta, amit keresett: egy öreg sztetoszkópot. Max imádta rágcsálni a gumicsövet és a fogzástól sajgó, duzzadt ínyéhez nyomni a sztetoszkóp hűs fém végét. Robert felállt, hogy odaadja Maxnek a játékot, de persze nem kellett neki, és már görbítette is sírásra a száját.

– Akkor próbáljunk ki valami drámaibbat! – mondta Robert, és körbepörgette az unokáját. Berakott egy Szezám utca kazettát, amit valamelyik nap vett a könyvesboltban, és laza kis tangóba kezdett a játékok halmain át. Max minden fordulónál felkacagott, Robert pedig elmélázva gyönyörködött a hangjában.

Amikor meghallotta a kulcsok zörrenését, hamarjában átugrott a járássegítőn, és kikapcsolta a zenét. Gyorsan becsusszantotta Maxet a diófa dohányzóasztalra rögzített rugós székbe, kezébe nyomott egy szűrőt meg egy műanyag keverőkanalat, amit Max előbb beletömött a szájába, majd elhajított.

– Nehogy elárulj! – figyelmeztette Robert, és amikor elég közel ért, Max elkapta nagyapja ujját és azt tömte a szájába.

Amikor Astrid belépett a lakásba, Robert a kanapén ült, elmélyedve a betegaktákban, Max pedig csendesen szemlélődött

a székében – egy szűrővel a fején.

– Minden rendben? – kérdezte Astrid, ahogy lerakta a legközelebbi székre a noteszát.

– Ühüm – válaszolta Robert, és észrevette, hogy a beteg aktáját éppen fejjel lefelé olvassa. – Egész idő alatt meg sem mukkant.

Amikor a kórházi forródrót leadta a hírt, hogy Fogerty összeesett egy szívbillentyűműtét közben, Nicholas azonnal felfüggesztette a délutáni vizitet, és egyenesen a főorvos irodájába ment. Alistair a kórház krematóriumának kéményeit és téglafalát nézte az ablaknál üldögélve, lábát fent pihentetve a radiátoron. Szórakozottan csipkedte egyik szobanövényének hegyes leveleit.

– Gondolkodtam – kezdte anélkül, hogy vette volna a fáradságot és megfordul. – Hawaii. Vagy talán Új-Zéland. Ha kibírom a hosszú utat – mélázott a bőrszékben fészkelődve. – Akasztják a hóhért. Az élet iróniájának tökéletes példája: az ember balesetet szenved, miközben éppen bekapcsolja a biztonsági övet. Vagy a szívsebész rájön, hogy négyszeres bypass-műtéten kell átesnie.

Nicholas mélyebbre süppedt a székében a főorvos íróasztala előtt.

– Tessék? – kérdezte motyogva. Amikor Alistair rámosolygott, Nicholas rádöbbent, mennyire megöregedett a professzor. Kizárólag a kórházi körülmények között ismerte Alistair Fogertyt. Fogalma sem volt, hogy eljár-e golfozni, vagy hogy tisztán issza-e a whiskyjét. Nem tudta, hogy sírt-e a fia

diplomaosztóján, vagy a lánya esküvőjén. Nicholas elgondolkodott, volt-e egyáltalán valaki, aki jól ismerte volna a professzort. Vagy, hogy volt-e egyáltalán valaki, aki őt magát jól ismerte.

– Dave Goldman lefuttatott néhány tesztet… És azt akarom, hogy maga végezze el a műtétet – folytatta.

Nicholas nyelt egyet.

– Én…hát…

Fogerty tiltakozva felemelte a kezét.

– Mielőtt elkezd alázkodni, Nicholas, előre leszögezem, hogy ha rajtam múlna, én magam végezném el. De mivel ez nem kivitelezhető, és rajtam kívül az egész kócerájban maga az egyetlen bolond, akiben megbízom, azt akartam megtudni, hogy be tud-e préselni a sűrű táncrendjébe.

– Legelső dolgom lesz hétfőn. A legelső – válaszolta Nicholas.

– Én is így gondoltam – horkant fel a professzor, és hátradöntötte fejét a bőrfotelben. – Láttam, ahogy dolgozik délután. Elég kusza munka, meg kell hagyni – mondta, miközben végigsimította hüvelykujját a szokásától már puhára koptatott karfabőrön. – A jövőben annyi beteget kell majd átvennie tőlem, amennyit csak bír. Muszáj lesz betegszabadságra mennem.

– Tekintse elintézettnek – mondta Nicholas és felállt. Végignézte, ahogy Fogerty komótosan, egy ritmusban a kéményből távozó füst mozgásával visszafordítja fotelét az ablak irányába. Hangja távolodó visszhangként lebegett: – Tekintse elintézettnek.

Astrid és Robert Prescott az étkezőjében ült a földön a hatalmas cseresznyefa asztal alatt, amelynél húsz ember is elfért, ha minden kiegészítőt a helyére tettek. Úgy tűnt, Max igencsak szeretett itt üldögélni, mintha az asztal alja alatt valamiféle vadregényes barlang lenne, ami felfedezésre vár. Dundi lábacskája előtt nyolc darab fotó volt elrendezve, de hogy a nyáltól ne színeződjenek el, lamináltták őket. Astrid rámutatott egy Maxet ábrázoló képre és így szólt:

– Max. – Max Astrid hangja irányába fordult és gurgulázva így válaszolt:

– Ajíí.

– Majdnem jó – mondta Astrid, és megpaskolta a gyermek vállát. Ezután Nicholas fotójára mutatott: – Apa. Apuci.

Robert Prescott olyan hirtelen pattant fel, hogy jól beverte a fejét a cseresznyefa asztal aljába. – Francba! – mondta, mire Astrid könyökével oldalba bökte és letolta:

– Csúnya szó! Nem lenne jó, ha ezt hallanánk tőle először.

Felemelte azt a portrét, amit még régebben, a távolból készített Paige-ről. Ez volt az a kép, amin Nicholas azon a napon háborodott fel, amikor először rájuk hagyta Maxet.

– Ez itt az anyukád – magyarázta Astrid, miközben ujjait lágyan végigfuttatta Paige finom vonásain. – Anya.

– Aa – a – követte Max.

Astrid meglepetten Roberthez fordult:

– Mondd, hogy te is hallottad?! Aa – a?

Robert bólintott.

– De lehet, hogy csak büfi volt.

Astrid felkapta az unokáját és csókot nyomott a nyakán a kis

hurkákra.

– Te, babám, te egy zseni vagy! Ne is hallgass a te öreg, lökött nagyapádra!

– Ugye tisztában vagy azzal, hogy Nicholas nagyon kiakadna, ha megtudná, hogy Paige képét mutogatod a fiának? – morogta a férfi, miközben sajgó feje búbját dörzsölgetve feltápászkodott és kiegyenesedett. – Túl öreg vagyok én már ehhez – mondta. – Tíz évvel ezelőtt kellett volna Nicholasnak elkezdeni ezt a babás dolgot. Akkor még biztos ki tudtam volna élvezni.

Kinyújtotta karját, hogy átvegye Maxet Astridtól. Astrid feltápászkodott, és összeszedte a fotókat.

– Astrid, tudod, hogy Max nem csak a tiéd. Tényleg meg kellene várnod Nicholas beleegyezését néha – mondta Robert.

Astrid visszavette karjába a babát. Max nyálasan cuppogva a nagyanyja nyakához nyomta a száját. Astrid belecsúsztatta Maxet az asztalfőnél álló etetőszékbe.

– Ha mindig azt tettük volna, amit Nicholas akar, akkor egy felnyírt hajú, vegetáriánus tinédzser lett volna belőle, aki hőlégballonokból ugrál ki egy bungee jumpingos kötélen.

Robert kinyitott két bébiételes üveget és megszaglászta őket, vajon melyik lehet az ízletesebb: a körtés ananász vagy a szilva.

– Lehet, hogy igazad van – felelte.

Alistair iránti tisztelete jeléül Nicholas úgy tervezte, hogy a vénák kiemelésének kivételével az egész műtétet ő végzi el, a legelejétől egészen a legvégéig. Tudta, hogy fordított helyzetben ő is pontosan így szeretné. Azonban amikorra kész lett a

bordákon a hálózással, már rogyadozott a lába. Túl sokáig és túl keményen koncentrált. A vénák illesztése tökéletesen alakult. Alistair szíve körül a varratnyomokat szinte mikroszkóppal sem lehetett látni, olyan szépen sikerültek. De egyszerűen nem bírta tovább.

– Összevarrhatja – biccentett a rezidens felé, aki a műtét alatt segédkezett neki. – És ez legyen ám a sebészi karrierjének csúcsmunkája – mondta, de már meg is bánta szavait, hiszen látta, ahogy a fiatal doktornő ujjai megremegnek. Áthajolt az Alistair arcát eltakaró steril válaszfüggönyön. Annyi mindent akart mondani, de most, ahogy nézte Alistair ernyedt testét, amelyből, ha ideiglenesen is, de elszállt az élet, eszébe jutott a saját halandósága. Odanyomta csuklóját Alistair arcához, de óvatosan, nehogy saját vérével összekenje. Érezte, ahogy az élet visszacsörgedezik a testbe, ahogy a szív most már akadálymentesen újra pumpál. Elégedett volt. Éppen olyan önérzettel hagyta el a műtőt, amilyet Fogerty jósolt neki.

Robert egyáltalán nem szerette, amikor Astrid magával vitte Maxet a sötétkamrába.

– Túl sok ott a zsinór. Túl sok a vegyszer. Csak a jóisten tudja, mi mindent szív be ott magába – mondogatta.

De Astrid mindig észnél volt. Max még mászni sem tudott, így tehát nem kellett attól tartani, hogy beletoccsan az expozíciós folyadékba vagy a fixálóba. Amikor Max ott volt, Astrid nem hívott elő filmeket. Csak a későbbi munkáit készítette elő a nyomtatáshoz. Ha ügyesen tette le Maxet a csíkos strandtörülközőre, akkor a gyerek teljesen boldogan

elvolt a kis műanyag rágókáival, és a háziállatok hangját utánzó elektromos labdájával.

– Hol volt, hol nem volt – kezdte a mesélést Astrid félig hátrafordulva –, volt egyszer egy kislány, akit úgy hívtak, hogy Hamupipőke. Nem élt valami fényűző életet, de egyszer, nagy szerencséjére, találkozott egy férfival, aki viszont igen. Egy olyan típusú férfival, amilyen egyébként majd te is leszel, ha megnősz – mondta, miközben lehajolt, hogy visszaadja Maxnek a gumiháromszöget, amit folyamatosan elhajított. – Te olyan férfi leszel, aki kinyitja a hölgyeknek az ajtót. És meghívod őket vacsorázni. És minden olyan lovagias dolgot megteszel majd értük, ami alól a mai férfiak már lustán kibújnak, a nemek közötti nagy egyenlőségre hivatkozva.

– Na, ez jól sikerült – motyogta, és bekarikázott egy aprócska kockát a piros tollával. – Mindegy. Szóval… hol is hagytuk abba, Max? Ja, igen. Hamupipőke. Egyszer valaki majd úgyis elmeséli neked az egész sztorit, úgyhogy én most gyorsan a végére ugrom. Tudod, egy mese nem ér ám véget a legutolsó oldalon – folytatta, miközben leguggolt, hogy leüljön Max elé. Megfogta unokája kezét, és megpuszilgatta a dundi, nedves ujjacskákat.

– Hamupipőkének nagyon tetszett, hogy egy palotában élhet, és az igazat megvallva nagyon ügyes kis hercegnő volt. Azonban egy szép napon elgondolkodott, vajon mi is lett volna, ha nem megy hozzá a gazdag herceghez. Tudta, hogy az összes barátnője táncolni meg tortasütő versenyekre járt, és sztriptízes fiúkkal randizott. Így aztán egy szép napon fogta a király egyik lovát, és ellovagolt. Bejárta a világ legmesszebb található

csücskeit is. És mindent megörökített a fényképezőgépével, amit egy ószerestől kapott cserébe a hercegnői koronájáért… – A baba csuklott egyet, így Astrid felállította. – Á, dehogy, nem húzta le az ócskás. Végtére is egy Nikonról beszélünk. Közben a herceg megtett minden tőle telhetőt, hogy elfelejtse a hercegnőt, hiszen rajta nevetett az egész királyi udvar, amiért nem tudta a feleségét rövidebb pórázon tartani. Eljárt naponta háromszor vadászni, tekeversenyt tartott, még az állatok preparálását is kitanulta, de hiába foglalta el magát, a fejéből nem tudta kiverni a hercegkisasszonyt. Így aztán…

Max Astrid kezébe kapaszkodva előrébb kacsázott, éppen akkor, amikor Nicholas előlépett a sötétkamra függönye mögül.

– Nem szeretem, amikor behozod ide. Mi van, ha hátat fordítasz? – mondta, és a fiáért nyúlt.

– De nem fordítok hátat. Hogy ment a műtét? – kérdezte Astrid.

Nicholas a vállára kapta a gyereket, és megszaglászta.

– Jesszus, mikor cserélt rajtad a nagyanyád utoljára pelust?

Astrid felállt, és morcosan lehámozta Maxet az apja válláról:

– Egy pillanat is elég neki ehhez – jegyezte meg, miközben maga mögött hagyta Nicholast a sötétkamrában, és belépett Maxszel a sejtelmes *kékfényes* részbe.

– A műtéttel minden rendben ment – szólt utána Nicholas, miközben olívabogyót és gyöngyhagymát kapott be a tálról, amit még Imelda helyezett ki Astridnek órákkal azelőtt. – Csak gondoltam, benézek, mert este későn jövök. Ott akarok lenni, amikor Fogerty felébred – folytatta, és három töltött olívát tömött a szájába, a paprikadarabokat pedig egy szalvétába

köpködte. – És különben is, mi volt az a badarság, amivel Max fejét tömted?

– Semmi, csak tündérmese – vetette oda Astrid, és kipatentolta a baba ruháját, hogy levegye a pelenkát. – Te is emlékszel rájuk, nem? – Közben megtörölte Max popsiját és odanyújtotta Nicholasnak a koszosat, hogy dobja ki. – Minden jó, ha a vége jó.

Amikor Fogerty magához tért zaklatott álmából a sebészet intenzív osztályán, ezek voltak a legelső szavai:

– Hol van Prescott? – Megcsörgették Nicholast, aki perceken belül Fogerty ágya szélén termett, hiszen már várta a hívást. – Maga ördögfajzat! Mit tett velem?! – kérdezte, és egész testét megfeszítette, ahogy megpróbált megmozdulni.

– Egy nagyon rendezett szívműtétet hajtottam végre. Eddigi életem egyik legjobbját – vigyorgott rá Nicholas.

– Akkor miért érzem úgy, mintha egy pótkocsis kamion parkolna a mellkasomon? – fúrta be magát Fogerty a párnájába. – Istenem, évekig hallgattam a betegeket erről panaszkodni, de soha nem vettem őket komolyan. Mindegyikünknek alá kellene vetnie magát egy ilyen nyitott szívműtétnek. Úgy, mint ahogy a pszichológusok alávetik magukat a pszichoanalízisnek. Rögtön máshogy viszonyul az ember a dolgokhoz.

Ahogy Nicholas felállt, Fogerty szeme már csukódott is le. A felesége ott állt az ajtóban és várt. Nicholas odament hozzá, hogy elmondja, az első tesztek az mutatják, minden nagyon jól alakul. A nő láthatóan sokat sírt mostanában – erről árulkodtak a szeme alatt elmosódott fekete sminkmaszatok. Leült a férje

ágya mellé, és olyan halkan beszélt, hogy Nicholas nem is hallotta igazán.

– Nicholas – szólalt meg suttogó hangon Fogerty, ám a szívmonitor monoton pittyegése szinte teljesen elnyomta a szavait. – Gondoskodjon a pácienseimről! De az asztalomhoz ne nyúljon!

Nicholas elmosolyodott, és kilépett a szobából. Csak egy-két perc után tudatosult benne, hogy valójában mit is jelentettek Alistair szavai: mostantól átmenetileg ő, Nicholas a Mass General mellkassebészeti részlegének a vezetője. Anélkül, hogy felfogná, mit is csinál, beszállt a liftbe és megnyomta annak a szintnek a gombját, ahol Alistair irodája volt. Az iroda ajtaja nem volt bezárva. Minden úgy nézett ki, mint azelőtt. A betegakták halomban álltak az íróasztalon, a mappák sarkain az élénk színű kódjelölések pedig úgy néztek ki, mint a színes konfettik. A nap rásütött a tiszteletet parancsoló bőrfotelra, és Nicholas meg mert volna esküdni, hogy Alistair formája rajzolódik ki a puha bőrhuzaton.

Odament a székhez, beleült, karját a karfára helyezte, pontosan úgy, ahogy azt ezerszer látta Fogertytől. Odafordult az ablakhoz, de a napfény elvakította. Meg sem hallotta, ahogy Elliot Saget, a kórház sebészeti osztályának főorvosa lép be az ajtón.

– Még ki sem hűlt a helye – jegyezte meg Saget cinikusan. Nicholas megpördült és olyan hirtelen ugrott fel, hogy a szék nekilökődött a radiátornak.

– Elnézést. Éppen most jöttem Alistairtől… – mondta.

– Nyugalom – emelte fel egyik kezét Saget. – Csak azért

jöttem, hogy mindezt hivatalossá tegyem. Fogerty hat hónapig lesz betegszabadságon. Addig ön a helyettes mellkassebészeti vezető. Írunk egy listát arról, hogy nyugodt esték helyett milyen gyűlésekkel és vezetőségi ülésekkel számoljon. A nevét pedig majd felrakatom az ajtóra – mondta, és kifelé menet még visszafordult: – Már sokat hallottunk a tehetségéről, Nicholas. Úgy hírlik, belevaló fickó. Ha viszont maga juttatta Alistairt a szívműtőbe, akkor jobb, ha felkötöm a gatyám.

Ezzel távozott is.

Nicholas visszahuppant Alistair bőrszékébe – azaz most már a sajátjába – és körbe-körbe forgott vele, akár egy kisgyerek. Aztán hirtelen megállította, és szigorú arccal szimmetrikus csatasorba kezdte rendezni az asztalon lévő papírokat. De nem kukkantott bele egyikbe sem. Egyelőre. Felkapta a kagylót, és megnyomta a városi vonalat biztosító gombot, majd rájött, hogy nincs kit felhívnia. Anyja Maxszel az állatsimogatóba ment, apja még dolgozik. És Paige… Paige hollétéről semmit sem tudott. Így hát hátradőlt és bámulta, ahogy a szél a Mass General kéményeiből felgomolygó sűrű füstoszlopokat Boston felé viszi. Azon gondolkodott, hogyan is lehetséges az, hogy annyi év kemény munkája után most, hogy végre a csúcson van, legbelül ezt az átkozott ürességet érzi.

PAIGE

Anyám meg volt győződve arról, hogy nincs semmi összefüggés a két dolog között, de én tudtam, hogy Donegalnak anyám törött bokája miatt fájt a bele. Nem lehetett sem a táp, sem az ivóvíz, hiszen semmin nem változtattunk. Az időjárásban sem történt semmi drasztikus, ami esetleg megmagyarázhatta volna a kólikát. Viszont Elmo ugratáskor ledobta anyámat a hátáról, éppen bele a kék falba, és anyám olyan szerencsétlenül esett, hogy gipszbe került a lába. Úgy éreztem, Donegal bélgörcse nem volt más, mint valamiféle szimpátiafájdalom.

A doktor, aki rögzítette anyám bokáját, megmondta neki, hogy ne járkáljon. Ő azért persze képes volt fél lábon, mankóval elugrálni a háztól egészen az istállóig.

– Hogy van ma? – kérdezte, miközben térdre zöttyent a karámban, hogy Donegal nyakát simogathassa. Donegal a földön feküdt, előre-hátra ingatta magát, és folyton körbetekintgetett. Anyám ránézett és így szólt: – Tényleg kicsit sápadt. …Hívd ki az állatorvost!

Josh elment telefonálni, én pedig leültem anyám mellé és nyugtattam.

– Menj vissza, feküdj le! Josh és én tartjuk a frontot.

– No persze! És ne mondd meg nekem, mit tegyek! – horkant fel. Felsóhajtott és összeráncolt homlokát a pólójával dörzsölte. – Van fent a házban az asztalon egy kis fiókos szekrény. Találsz

benne egy fecskendőt egy kis fenilbutazonnal. Idehoznád nekem, kérlek?

Felálltam és összeszorítottam a szám. Én csak segíteni akartam. Neki meg nem tesz túl jót, ha körbeugrál egy beteg lovat, ami ráadásul úgy dobálja magát, hogy anyám bármelyik pillanatban újra megsérülhet.

– Isten adja, hogy ne bélcsavarodása legyen! – dünnyögte az orra alatt. – Nem is tudom, honnan szedném össze a pénzt egy ilyen beavatkozáshoz.

Amíg anyám beadta az injekciót Donegalnak, addig én a ló másik oldalán ültem. Addig simogattuk, amíg meg nem nyugodott. Fél óra múlva hirtelen felnyihogott, mozgatni kezdte maga alatt a végtagjait, majd remegő lábakkal felállt. Anyám csúszva tért ki előle, és beletenyerelt az összevizelt szalmába, de úgy tűnt, ez nem nagyon izgatja.

– Jó fiú – dicsérte a lovat, és Josht hívta, hogy segítsen neki felállni.

Dr. Heineman, az utazó állatorvos kisterepjáróval érkezett, amelynek hátuljában két kincsesládányi gyógyszer és felszerelés volt.

– Lily, a ló egészen jól fest – mondta, miközben megnézte, van-e láza Donegalnak. – Nem úgy, mint maga. Rémesen néz ki. Mit csinált a lábával? – kérdezte a doki.

– Én ugyan semmit. Elmo csinálta – válaszolta anyám.

Josh és én Donegalt az istálló folyosóján fogtuk le, amíg az orvos az orrára csíptetett egy kis fémcsipeszt, hogy a fájdalom elterelje

a ló figyelmét arról, ami következik: az orrán keresztül egy vastag műanyag katétert nyomott le a torkába. Beleszagolt a katéter kilógó végébe, és elmosolyodott:

– Csodálatos, mint a frissen kaszált fű illata!

Erre anyám megkönnyebbülten felsóhajtott és már ő is mosolygott.

– Szerintem minden rendben lesz vele. De azért a biztonság kedvéért adnék még neki egy kis olajat. – Elővett egy műanyag tartályt, és bepumpálta a csövön keresztül az ásványolajt úgy, hogy az utolsó cseppeket ő maga fújta le a ló torkába. Aztán eltávolította a katétert, amitől a felszakadó váladék is távozott, Donegal lába elé fröccsenve. Amikor kész volt, megpaskolta a ló nyakát és szólt Joshnak, hogy visszavezetheti Donegalt a helyére. – Tartsák szemmel a következő huszonnégy órában! – tette hozzá, majd felém fordult:

– És Lilyt is jó lesz szemmel tartani.

Anyám legyintett, az állatorvos elnevette magát, és megindult kifelé az istállóból.

– Lily, kipróbálta már, hogy a begipszelt lába belefér-e a kengyelbe?

– Most mondd meg, és még fizetek is neki – sóhajtott anyám, miközben rám támaszkodott és a távozó lódoktor után nézett.

Szépen lassan visszasétáltunk anyámmal a házba. Megígértettem vele, hogy ha visszamegyek Donegalhoz és vigyázok rá, akkor ő ott marad nyugodtan, lent a kanapén. Amíg Josh a délutáni köröket rótta, én a ház és az istálló között ingáztam. Amikor Donegal aludt, anyámnak segítettem megoldani a keresztrejtvényeket. Bekapcsoltuk a tévét, és

próbáltuk kisilabizálni, miről is szól egy-egy napközben vetített szappanopera. Vacsorát főztem és műanyag zacskóba bugyoláltam a lábát, amikor fürödni akart. A nap végén betakargattam az ágyában.

Éjfélkor hirtelen felriadtam álmomból, és majdnem elakadt a lélegzetem. Rádöbbentem, hogy bizony elfelejtettem az este tízes ellenőrző körömet az istállóban. És ennek éppen ma kellett megtörténnie! Mezítláb rohantam le az istállóhoz. Zilálva pattintottam fel a világítást, és próbáltam levegőhöz jutni, ahogy elindultam befelé. Aurora és Andy… Eddy és Elmo… Jean-Claude, Tony és Burt. Mindegyik ló ült már a lábain, amelyeket tökéletesen maguk alá hajlítottak. Félig-meddig aludtak, de egyikőjük sem ijedt meg a jelenlétemtől. Donegalé volt az istálló legutolsó állása. Nagy levegőt vettem, és arra gondoltam, soha az életben nem bocsátom meg magamnak, ha bármi is történt vele. És soha az életben nem is tudnám anyámat kiengesztelni. Nekidőltem a fémhálós ajtónak és megpillantottam anyám, ahogy összekuporodva a hortyogó ló hasánál alszik békésen. Gipsze halványan fehérlett a haránt beeső holdsugárban. Ujja meg-megrándult, ahogy álmodott.

– Szóval ne felejtsd el – kezdte anyám a rétre nyíló kapuban, mankóin egyensúlyozva –, már két napja nem volt kint. Szép lassan csináljuk ezt majd. Nem futtatjuk ki a lelket belőle. Rendben?

Bólintottam. Úgy éreztem, mintha az ég magasából néznék le rá, pedig csak Donegal hátán ültem. Rettegtem. Próbáltam emlékeztetni magam arra, amit néhány hónappal azelőtt anyám

mondott Donegalról: hogy egy kezdő lovas is biztonságosan meg tudja őt ülni. Viszont a ló nemrég még beteg volt, ráadásul én még soha nem vágtáztam át nyílt mezőn. És az egyetlen ló, akin valaha lovagoltam, húsz évvel tapasztaltabb volt ennél, ráadásul jobban is ismerte a lovaglás minden fortélyát, mint én. Anyám felnyújtotta a kezét és bátorítóan megszorította a bokámat. Beállította a kengyelt, hogy kényelmesebb legyen.

– Ne izgulj! – mondta. – Nem kértelek volna meg erre, ha nem lennék biztos abban, hogy meg tudod csinálni. Mondott egy *gyiá*t és rápaskolt Donegal hátsó lábára, én pedig, ahogy a ló elügetett velem, próbáltam megtartani magam.

Bár Donegal lábait nem láthattam a magas fűtől, testének erejét nagyon is jól éreztem a combizmaim között. Minél lazábbra fogtam gyeplőjét, ő annál finomabb ritmusra váltott. Szinte úgy éreztem, hogy mindjárt felrepülünk az égbe – rászökkenünk a legalacsonyabban úszó felhőkre, és áthágunk a tömör, kéklő hegyek ormain.

Közelebb hajoltam Donegal nyakához, miközben anyám szavai visszhangoztak fülemben. Ezeket még a megérkezésem legelső napján mondta:

– Sose hajolj előre, hacsak nem akarsz vágtázni!

Még soha nem vágtáztam azelőtt úgy igazán, legfeljebb, ha vágtának veszem, ahogy egy póni szaporázza a lépteit. De Donegal most olyan finoman gyorsított, hogy szinte meg sem emelkedtem a nyeregben.

Mozdulatlanul ültem, behunytam a szemem és hagytam, hogy a ló átvegye az irányítást. Figyeltem Donegal patáinak

ritmikus dübörgését, és éreztem, hogy ugyanarra a ritmusra dobban a szívem. Éppen csak megláttam a patakot, amikor kinyitottam a szemem.

Soha nem tudtam, hogy van egy másik patak is, amelyik átfut a réten – de hogyan is tudhattam volna, hiszen soha nem lovagoltam itt, de még arra sem volt alkalmam, hogy átgázoljak a mezőn. Ahogy közeledett a patakhoz, Donegal megfeszítette a farizmait. Engedtem a gyeplőn, és előrehajoltam a nyaka fölé. Megemelkedtem, hogy segítsem őt az elrugaszkodásban. Átrepültünk a patak felett, és bár nem lehetett mindez több fél másodpercnél, én meg mertem volna esküdni, hogy látom az összes csillogó követ és csillámló hullámot a patak tiszta sodrásában. Meghúztam a gyeplőt, mire Donegal felkapta a fejét. Még fújtatott is. Megállt a patak mögött, egyméternyire a kerítéstől, és hátrafordult, éppen abba az irányba, ahol anyámat utoljára láttuk – mintegy demonstrálva, hogy az egész színjáték neki szólt csupán.

Először nem hallottam tisztán a víz zajától és a vörösbegy énekétől, de aztán egyre jobban ki lehetett venni a hangot, ami erősebb és erősebb lett. Olyannyira, hogy végül Donegal is teljesen elcsendesedett, és kíváncsian hegyezte a fülét. Megpaskoltam a ló nyakát, megdicsértem, és együtt hallgattuk, ahogy anyám büszkén tapsol.

Aznap késő éjjel, amikor az ablakom körül súlyos gyémánt nyakékeknek tűntek a csillagok, anyám bejött a szobámba. Tenyerét a homlokomra tette, én pedig felültem az ágyban. Hirtelen úgy éreztem, újra ötéves vagyok, és ez az az éjjel,

amikor anyám elhagy. Kiáltani akartam, hogy várjon, hogy ne menjen el megint, de nem jött ki hang a torkomon.

Végül csak ennyit tudtam mondani:

– Meséld el, miért mentél el…

Anyám odafeküdt mellém a keskeny ágyra.

– Mindig is tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat – mondta. Az ágy közelében a porcelánbaba fehér arca megcsillant a holdfényben. – Hat éven keresztül csüggtem apád minden szaván. Templomba jártam, hogy a kedvére tegyek, és egy koszos kis lapkiadónál güriztem, hogy segítsek neki fizetni a házon a hitelt. Olyan feleség voltam, amilyet akart magának, és olyan anya, amilyennek lennem kellett. Csak azzal törődtem, hogy apád mit akar, alig maradt valami belőlem, Maisie Renault-ból. Tudtam, hogy ha nem szököm meg, teljesen el fogom veszíteni azt, aki én vagyok – mondta. Átfogta a vállam, és erősen átölelt. – Gyűlöltem magam azért, amit érzek. Nem értettem, miért ne lehetek én is egy normális, hétköznapi mintafeleség.

– Igen, ezt én sem értettem soha – jegyeztem meg halkan, és átfutott az agyamon, vajon tudja-e, hogy kire gondolok: rá vagy magamra.

Anyám kihúzta magát, és keresztbe tette a lábát.

– Itt boldog vagy. Éppen beillesz a képbe. Láttam, ahogy Donegalon lovagoltál. Ha itt élnél, adhatnál leckéket a kezdő gyerekeknek. Még a díjlovaglásba is belekezdhetsz, ha akarsz – a hangja elhalkult, ahogy merengve kibámult az ablakon. Aztán hirtelen rám emelte a tekintetét: – Tudod mit, Paige? Maradj itt velem!

Maradj velem! A szavaitól valami meghasadt bennem. Elöntött valami perzselő forróság, és rájöttem, hogy mostanáig fáztam. Aztán elállt a meleg örvény, és már nem éreztem semmit. Hiszen ezt akartam, nem? Az elismerését, azt, hogy szüksége legyen rám. Húsz éve vártam erre. De valami mégis hiányzott.

Azt mondta, szeretné, ha maradnék, ám mégis én voltam az, aki felkutatta őt. Ha maradnék, pontosan azt nem deríteném ki soha, amit tudni akartam: *visszajött volna valaha is értem?*

Egy sima döntés kérdése volt az egész. Ha itt maradok, nem lehetek Maxszel és Nicholasszal. Nem lennék ott, amikor Max az első baseball-labdáját dobja, nem simíthatnám végig az ujjam hegyével Nicholas irodaajtaján a névtáblát. Ha maradnék, az örökre szólna. Soha többet nem mennék haza.

És akkor hirtelen belém nyilallt a felismerés. Amit a megérkezésem óta folyamatosan ismételgettem, most először végre fel is fogtam, sőt elhittem, hogy így is van:

– Haza kell mennem! – feleltem, és éreztem, ahogy a szavak súlyos falat húznak közénk.

Egy pillanatra mintha látni véltem volna egy keserű árnyat átsuhanni a szemében.

– Paige, ami megtörtént, már megtörtént. Nem tudod visszacsinálni – mondta és éppen úgy húzta ki magát, ahogy én szoktam, amikor Nicholasszal veszekedtünk. – Az emberek lehet, hogy megbocsátanak, de felejteni soha nem tudnak. Igaz, hogy hibáztam, de ha visszatértem volna Chicagóba, akkor sem tudtam volna soha jóvátenni, amit elkövettem. Egész életemben a fejemhez vágtad volna – éppen úgy, ahogy azt most is teszed.

Mit gondolsz, Nicholas hogy viselkedik majd? És Max… ő mit csinál majd, amikor már nagyobbacska lesz, és felfogja, mit tettél?

– De én nem hagytam el őket. Csak eljöttem, hogy téged megtalálhassalak – ragaszkodtam az igazamhoz.

– Nem. Te azért jöttél el, hogy érezhesd, lakozik még ott legbelül valaki, aki a régi önmagadra emlékeztet – mondta anyám, és felállt. – Legyél magaddal őszinte! Ez az egész csakis rólad szól, igaz?

Az ablakhoz ment. Eltakarta a beszűrődő holdfényt, én meg ott gubbasztottam a sötétben. Igen, anyám lovas tanyáján voltam, hogy bepótoljuk az elvesztegetett időt. Eddig minden nagyon szép és jó. De nem ez volt az igazi oka, amiért eljöttem otthonról. Az agyamban ez a két probléma nem került jó helyre, minden összegabalyodott. De a két probléma között nem volt ok-okozati viszony. Mindenesetre az, hogy eljöttem otthonról, biztos, hogy nem csak rólam szólt. Vagy mégis? Lehet, hogy úgy kezdődött, de aztán beindult a dominóeffektus, és már látom, mennyi ember érintett benne, hogy valójában mennyi kárt tettem. Ha a puszta hiányom ennyire felkavarta a családot, akkor minden bizonnyal sokkal több hatalmam volt, sokkal fontosabb ember voltam számukra, mint azt valaha is sejtettem.

Az, hogy elhagytam az otthonom, az egész családról szólt. Rájöttem, hogy anyám ezt soha nem értette meg.

Felpattantam, és olyan hevesen léptem hozzá, hogy nekitántorodott a halvány ablaküvegnek.

– Miből gondolod, hogy ennyire egyszerű az egész? Igen, el lehet menni, el lehet hagyni másokat. Helyrehozod az életed,

miközben valaki másét tönkreteszed. Én vártam rád, tudod… – folytattam elcsendesedve, és közelebb hajoltam. – Szükségem lett volna rád. Végiggondoltad valaha is, hogy mit hagytál ki? A sok apró dolgot, mint például megtanítani, hogyan fessem ki a szemem. Vagy azt, hogy tapsolhass a suliban az előadásokon, vagy hogy lásd, milyen, amikor először vagyok szerelmes.

– Igen, azt jó lett volna látni – mondta anyám alig hallhatóan és elfordult.

– Az ember nem kaphat meg mindent, amit akar. Tudtad, hogy amikor olyan hét-nyolc éves voltam, titkon mindig tartottam egy bepakolt bőröndöt a szekrényemben, indulásra készen? Évente két-három levelet is írtam neked és könyörögtem bennük, hogy gyere vissza értem. De azt sem tudtam, hová postázhatnám őket.

– De én nem szakítottalak volna el Patricktől. Az nem lett volna igazságos – felelte anyám.

– Igazságos?! Kinek a mércéje szerint? És én? Én nem számítok? Vagy igen? Akkor meg miért nem kérdeztél engem soha?! – háborogtam tágra nyílt szemmel. Régóta nem éreztem magam ilyen rettenetesen.

Anyám felsóhajtott:

– Paige, én nem kényszerítettelek volna olyan helyzetbe, hogy ilyenről döntened kelljen. Úgy mindenki csak veszített volna.

– Hát igen. Azt a felállást már jól ismerem – válaszoltam keserűen, és hirtelen olyan fáradtság fogott el, hogy már haragudni sem maradt erőm. Úgy éreztem, hónapokig vagy akár évekig is tudnék aludni. – Vannak dolgok, amikről az

ember csak az anyjával tud beszélni – mondtam, és visszarogytam az ágyra. A hangom egyenletes és tényszerű volt. Egyetlen törékeny pillanatra összeszedtem minden erőm, bátorságom, és szinte láttam, ahogy szabadon szárnyal a lelkem a kimondott igazsággal. – Tizennyolc évesen volt egy abortuszom. De te nem voltál ott.

Anyám önkéntelenül kitárta a karját, és láttam, hogy elsápad:

– Ó, Paige! Tudnom kellett volna.

– Ott kellett volna lenned! – mormogtam. De végül is, lett volna bármi különbség? Anyám kötelességének tekintette volna, hogy felvázolja a lehetőségeim. Esetleg halkan elmesélte volna, milyen egy újszülött baba illata. Vagy azt, hogyan is képzeltük el a jövőnket a keskeny kis konyhaasztalon egymás mellett fekve. Csak anya és lánya, szőttük a bűvös terveket, mint egy tarka sálat. Lehet, hogy azokról a dolgokról is beszélt volna, amit akkor nem akartam meghallani, most pedig egyszerűen nem bírtam hallani. *Az én kisbabám legalább nem is ismert. Legalább én megkíméltem őt attól a fájdalomtól* – gondoltam magamban.

– Paige, nézz rám! – emelte fel anyám az állam. – Nem mehetsz vissza. Soha nem térhetsz vissza – folytatta és a vállamra tette a kezét. Úgy éreztem, mintha satuba fogtak volna. – Egyformák vagyunk – mondta.

Ez igaz lenne? Az elmúlt három hónapot azzal töltöttem, hogy megpróbáltam felfedezni a nyilvánvaló hasonlóságokat: szemünket, a hajunkat. És a kevésbé nyilvánvalókat is, mint hogy hajlamosak vagyunk a megfutamodásra és a bujkálásra.

Azonban voltak olyan közös vonások is, amiket nemigen akartam elfogadni. Képes voltam feladni mindazt a csodát, amit egy baba jelenthet, csak mert annyira rettegtem attól, hogy anyám felelőtlensége benne van az én véremben is… Elhagytam a családom arra hivatkozva, hogy nekem ez a sorsom, erre vagyok ítélve. Évekig hitegettem magam, hogy mindenre az anyám lesz a megoldás, hiszen ha egyszer megtalálom a szülőanyám, vele megtalálom a válaszokat.

– Egyáltalán nem vagyok olyan, mint te – mondtam, és ezzel nem vádolni akartam őt, csupán tényszerű, egyszersmind meglepő kijelentést tettem. Talán valahol mélyen azt gondoltam, hogy hasonlók leszünk. Sőt, titkon reméltem is. De nem fogok ölbe tett kézzel várni, heverészni és hagyni, hogy ez az egész meg is történjen. Ez alkalommal felvettem a kesztyűt és küzdöttem. – Egyáltalán nem vagyok olyan, mint te – ismételtem meg, és éreztem, hogy összeszorul a gyomrom, hiszen többé nem volt mentségem.

Felálltam, tettem egy kört a kislánynak való szobában, de már tudtam, mit teszek. Egész életemben azon gondolkodtam, hogy vajon mit csináltam rosszul, hogy az egyetlen ember, akit mindenkinél jobban szerettem, egyszer csak elhagy. Nem hibáztatom Maxet és Nicholast. Kihúztam a fiókot, és kivettem a fehérneműmet. A trágyás szalma nyomait még mindig magán viselő farmeremmel együtt begyömöszöltem a kis utazótáskába, amivel érkeztem. Krétáimat óvatosan becsomagoltam, és már a hazafelé vezető legegyszerűbb úton elgondolkodtam. Az órákat számolgattam, és csak suttogva tettem fel anyámnak a kérdést:

– Hogy kérheted egyáltalán, hogy maradjak?

A szeme úgy szikrázott, mint egy harcias jaguáré. Láttam, hogy a teste beleremeg, ahogy a könnyeit megpróbálja visszatartani.

– Nem fognak visszafogadni – mondta.

– Miért? – kérdeztem és lassan elmosolyodtam. – Hiszen *te is* visszafogadtál.

NICHOLAS

Maxet elérte élete első megfázása. Már az is hihetetlen, hogy idáig soha nem volt beteg. A gyermekorvos szerint ennek a hosszú szoptatáshoz meg az antitestekhez lehet köze. Nicholasnak ez volt a két kórházi szabadnapja, de már negyvennyolc órája szinte semmit sem aludt. Csak ült tehetetlenül, és nézte, ahogy a fia orra állandóan folyik. Letörölgette a hidegpárásítót, közben azt kívánta, bárcsak tudna lélegezni a kisfia helyett.

Astrid diagnosztizálta először a megfázást. Elvitte Maxet a gyermekorvoshoz, mert attól tartott, hogy a baba lenyelt egy barkát, aminek persze köze sem lehet a megfázáshoz, de tudni akarta, nem mérgező-e. Amikor az orvos megvizsgálta, és hallotta a hörgést-zörgést Max mellkasában, paracetamolt és pihenést javasolt.

Nicholas szörnyen érezte magát. Utálta nézni, ahogy Max szenved, fulladozik, és nem kap levegőt az orrán át, amikor a cumisüvegből enni próbál. Ringatnia kellett, hogy el tudjon aludni, de ezt egyébként rossz szokásnak tartotta. Max cumizni sem tudott, de ha álomba sírta is magát, arra ébredt, hogy erősen folyik az orra. Nicholas minden egyes nap rácsörgött az orvosra, akivel együtt végzett a Harvardon, és aki most a kollégája volt a kórházban.

– Ide figyelj, Nick, még nem volt olyan baba a földön, aki

belehalt volna egy egyszerű megfázásba – ismételgette az orvos.

Nicholas most a fürdőszobába vitte a végre elcsendesedett gyermeket, hogy megmérje a súlyát. A hűvös járólapra tette, ráállt a digitális mérlegre, leolvasta, majd fiával a karjában ismét felállt rá.

– Fogytál negyed kilót – mondta Maxnek, és felemelte, hogy a tükörbe nézhessen. Max elmosolyodott, és a váladék az orrából egyenesen a szájába folyt.

– Ez gusztustalan – motyogta Nicholas, miközben a gyereket a hónalja alatt fogta és megindult a nappaliba. Úgy tűnt, Maxszel az egész nap egy véget nem érő, örök körforgás: járkálni vele, amikor sír, ölelgetni, amikor dühbe gurul, lemosogatni a játékait, nehogy visszafertőződjön.

Leültette a kisfiút a tévé elé. Bekapcsolta az esti híreket és így szólt:

– Na, Max, szerinted milyen időnk lesz a hétvégén? – ezzel elindult az emeletre, rendbe tenni a kiságyat és beindítani a párásítót. Ha Maxnek végre sikerül elaludnia, talán nem ébred fel, amikor leteszi fent a sötét gyermekszobában. Most már tényleg aludnia kell, hiszen lassan éjfélre jár, Max pedig nem aludt délelőtt óta.

Amikor mindennel kész volt a babaszobában, visszajött és hátulról Max fölé hajolt:

– Ne is mondd! Megint eső, ugye?

– A–p–aa – nyújtotta felé Max a kis kezét, de öröme köhögésbe fulladt.

Nicholas sóhajtott egyet és felemelte.

– Üzletet ajánlok. Ha húsz percen belül sikerül elaludnod,

akkor megmondom a nagyinak, hogy öt napig nem kell sárgabarackot enned – mondta, és nyúlt a cumisüvegért, ami már folyni kezdett a kanapén. Levette a védőkupakot, és a cumit egy csepp tejjel Max szájához érintette, amíg Max ki nem tátotta száját, akár egy kis éhenkórász. Három óriási kortyot sikerült kiszippantania az üvegből, mielőtt meg kellett állnia, hogy levegőt vegyen.

– Tudod mi történik hamarosan, igaz? Te szépen meggyógyulsz, aztán meg én kapom el. Azután meg te vissza… és ez így megy majd egészen karácsonyig – magyarázta Nicholas.

Végighallgatta a fogyasztói árindexről, az aktuális munkanélküliségi rátáról szóló kommentárt, és mire vége lett a híradónak, Max már aludt. Egészen angyali volt, ahogy a hasán pihenő két kis kezecskéjével apja karjában szuszogott. Nicholas visszafojtott lélegzettel próbálta megfeszíteni testében az izmokat, hogy észrevétlenül felállhasson: kezdte a sarkával, vádlijával, hátával és végül már a feje is elemelkedett a kanapéról. Lábujjhegyen, pisszenés nélkül osont a babaszoba felé. Ekkor hirtelen megszólalt a bejárati csengő.

Max szeme kipattant, azonnal ordítani kezdett.

– Basszus! – morogta Nicholas. Átvetette a babát a vállán, és fel-le ringatta, amíg a sírás alább nem hagyott. Újra csengettek. Nicholas elindult a földszintre, miközben az orra alatt dörmögött. – Remélem, ez valami iszonyúan életbe vágó lesz! Autóbaleset a ház előtt, vagy a szomszéd háza lángokban.

Elfordította a reteszt, és kitárta a nagy, súlyos tölgyfa ajtót. A küszöbön a felesége állt.

Nicholas először nem hitt a szemének. Ez a nő nem úgy nézett ki, mint Paige, legalábbis nem az a Page, aki lelépett. Ez a nő izmos volt, napbarnított. És mosolygott.

– Szia! – szólalt meg, és a férfi majdnem összerogyott a hangja ismerős csengésétől.

Mintha tudta volna, ki áll ott, Max abbahagyta a sírást, és kinyújtotta a karját. Nicholas keze is előrenyúlt, mintha arról akarna meggyőződni, hogy nem vizionál-e. Ujjaival majdnem elérte a felesége kulcscsontját, látta az ér lüktetését a nyakán. Aztán hirtelen visszarántotta kezét és hátralépett. Tapintani lehetett közöttük a feszültséget. Tudta, hogy ha most megérintené, megint minden kezdődne elölről. Ha megérintené, már nem lenne képes elmondani mindazt, ami három hónapja gyülemlik benne. Nem tudna beolvasni neki.

– Csak öt percet adj, Nicholas!

A férfi fogcsikorgatva szorította össze a száját. És már itt is volt mindaz, amit három hónap alatt a munka és a Maxről való gondoskodás eddig elnyomott benne: a düh szökőárja. Mégis mit képzel ez a nő?! Nem sétálhat csak így be, mintha egy üdítő hosszú hétvégéről térne haza, hogy hirtelen eljátssza a szerető anyát. Nicholas véleménye szerint Paige-nek egyáltalán semmi joga nincs betenni a lábát az otthonába.

– Már adtam három hónapot, Paige. Nem járkálhatsz csak úgy ki-be az életünkbe kényed-kedved szerint. Nagyszerűen elvoltunk nélküled.

De Paige már nem figyelt rá. Kinyújtotta kezét és megérintette a fia hátát, miközben hozzáért Nicholas hüvelykujjához is, de csak éppenhogy. Nicholas elhúzódott,

hogy a felesége ne érje el a vállán alvó gyermeket. Lángoló szemmel, iszonyatos haraggal förmedt rá.

– Ne nyúlj hozzá! Ha azt gondolod, hagyom, hogy csak besétálj, és úgy csinálj, mintha mi sem történt volna, akkor nagyon tévedsz. A lábadat sem teheted be ide, és meg ne tudjam, hogy a gyerek közelébe merészkedsz!

Ha majd egyszer ő, Nicholas úgy határoz – gondolta magában –, hogy beszélni akar a feleségével, vagy ha egyáltalán hajlandó megengedni neki, hogy találkozzon Maxszel, akkor ő eldönti majd, mikor és hogyan. Hadd főjön Paige egy kicsit a saját levében! Hadd lássa, milyen érzés a tehetetlenség! Hadd forgolódjon álmatlanul, aggódjon csak, hogy mit hoz a jövő!

Paige szeme könnybe lábadt, Nicholas viszont kényszerítette magát, hogy rideg maradjon.

– Ezt nem teheted – mondta Paige alig hallhatóan.

A férfi hátralépett, és megragadta a bejárati ajtó szélét.

– Dehogynem – felelte, és a felesége arcába csapta az ajtót.

III. rész: Születés

1993 ősze

PAIGE

A bejárati ajtó egyik napról a másikra óriásira nőtt. Áthatolhatatlanná vált. Életemben nem láttam még ekkora akadályt, pedig már találkoztam néhánnyal. Órákon át összpontosítok rá minden erőmmel. Csodára várok.

Ha nem fájna ennyire, még viccesnek is találnám. Teljesen öntudatlanul jártam ki-be ezen az ajtón négy éven át, most pedig – most, amikor akartam volna, amikor eltökéltem – egyszerűen nem megy. Szezám, tárulj! – mormolom magamban újra és újra. Behunyom a szemem, magam elé képzelem a rövid kis folyosót, a kínai esernyőtartót, a perzsa futószőnyeget. Még az imával is megpróbálkoztam. Mindez mit sem változtat a tényen, hogy Nicholas és Max az egyik oldalon vannak, én pedig itt rekedtem a másikon.

Amikor tudok, rámosolygok a mellettem elhaladó szomszédokra, de túlontúl lefoglal a minden erőmet felemésztő koncentráció. Csendben ismételgetem Nicholas nevét, olyan élénken jelenik meg a lelki szemeim előtt, hogy szinte már elhiszem: varázslat. Meg tudom idézni tőlem néhány centire. De továbbra sem történik semmi. Ha kell, az idők végezetéig várok. Döntöttem; azt akarom, hogy a férjem újra az életem részévé váljon. De megelégszem azzal is, ha találok egy rést a páncélján, amin visszafurakodhatok az életébe, és bebizonyíthatom, hogy vissza tudunk kerülni a megszokott kerékvágásba.

Nem lep meg, hogy a fél karomat odaadnám, ha odabent lehetnék: a házban. Ha láthatnám Maxet felnőni – azokért a dolgokért, amik három hónapja egyenesen az őrületbe hajszoltak. Csak az árral sodródtam, eljátszottam a rám osztott szerepet, bár nem tudtam felidézni, hogy valaha is jelentkeztem volna ennek a karakternek a megformálására. És most önszántamból vagyok újra itt. Pulykás szendvicset akarok készíteni a férjemnek. Fel akarom húzni a zoknit Max napégette lábára. Meg akarom találni a teljes készletem, tele akarom aggatni a falat kréta- és olajfestményekkel, amíg az utolsó unalmas, sápadt sarok is színkavalkádban nem pompázik. Istenem, micsoda különbség van egy olyan élet között, amit elvárnak, és egy olyan között, amit valóban meg akarok élni. Egészen egyszerűen csak túl későn tudatosult bennem.

Belátom, nem így terveztem a nagy hazatérést. Azt gondoltam, hogy Nicholas majd tárt karokkal, örvendezve fogad, és addig csókol, amíg el nem ernyed a lábam. Majd azt mondja, hogy a világ végezetéig el sem enged. Az igazat megvallva túlontúl izgatottan vártam, hogy felvegyem a régi hétköznapok rutinját, mint egy jól kitaposott cipőt; fel sem merült bennem, hogy esetleg megváltozhattak a körülmények. A nyáron Jake-kel megtanulhattam a leckét, de eszembe sem jutott, hogy újra át kellene ismételnem. Persze ha én magam megváltoztam, nem várhatom azt, hogy Nicholas számára teljesen megálljon az idő. Fájdalmas, de ezt elfogadom. Viszont, ha én képes voltam megbocsátani magamnak, bizonyára ő is meg tud nekem. Ha pedig nem, hát el kell érnem, hogy legalább megpróbálkozzon vele.

Tegnap véletlenül hagytam meglépni. Eszembe sem jutott követni; gondoltam, sikerült találnia valakit, aki otthon vigyáz Maxre, amíg ő dolgozik. De reggel fél hétkor megjelent a gyerekkel, egy pelenkázótáskával, és olyan nemtörődömséggel tette be mindkettőt a kocsiba, ami csak a rutin eredménye lehet. Le voltam nyűgözve. Soha nem tudtam egyszerre cipelni Maxet és a táskát is – ami azt illeti, alig volt bátorságom, hogy Maxet egyáltalán kivigyem a házból. Nicholas pedig… nos, mintha a világ legegyszerűbb dolga lenne…

Amikor kilépett a bejárati ajtón, úgy tett, mintha ott sem lennék.

– Jó reggelt! – mondtam, de még oda sem bólintott. Beszállt a kocsiba, és egy percig ott ült a volán mögött. Majd letekerte az utasoldali ablakot, és felém hajolt. – Tűnj el, mire visszaérek!

Azt gondoltam, a kórházba megy, de az aktuális külsőmmel eszemben sem volt odamenni. Nicholast a saját udvarában megszégyeníteni egy dolog; egészen más azonban a felettesei előtt rossz színben feltüntetni. Tudtam, hogy azt sosem nézné el. És tegnap tényleg szörnyen festettem. Tizenhét órát vezettem le, az udvarban aludtam, és két napja nem álltam zuhany alá. Be akartam surranni a házba, megmosakodni, tiszta ruhát húzni, majd átmenni a kórházba. Látni akartam Maxet, de Nicholas nélkül – és ugyan, mennyire lehet nehéz megtalálni a gyermekmegőrzőben?

Miután elment, bemásztam a kocsim elülső ülésére, és kihalásztam a kulcsokat a tárcámból. Biztosra vettem, hogy elfeledkezett róluk. Kinyitottam a bejárati ajtót, és három hónap után először beléptem a házamba.

Nicholas- és Max-illata volt, a sajátomat nem éreztem sehol. Kész katasztrófa az egész. Nem tudom, hogy a rendszerető Nicholas hogyan képes így élni, és hogyan engedhette meg magának Max mellett ezt a silány higiéniát. A konyhában csak sejteni lehetett az eredeti felületeket a mocskos edények tornyai alatt, a padló tojáshéjszínű járólapján sáros lábnyomok és lekvárcsíkok éktelenkedtek. A folyosó sötét volt, mosatlan boxeralsókkal és zoknikkal telehintve; a nappalit szürke lepelként fedte a por. Max játékait – amelyek többségét akkor láttam először – apró, piszkos kézlenyomatok borították.

Elsőként elkapott a takarítás ösztönös ingere. De ha nekilátok, Nicholas megtudja, hogy itt jártam, és nem akartam, hogy újra kiabálni kezdjen. Inkább a hálószobába mentem, és a szekrényemből elővettem egy drapp nadrágot meg egy zöld pamutpulóvert. Egy gyors zuhany után magamra rántottam őket, a koszos gönceimet pedig bevágtam a kosárba.

Mintha zajt hallottam volna, kirohantam a fürdőszobából. Egy pillanatra megálltam a gyerekszobánál, hogy magamba szívjam Max szagát – a használt pelenkák, babahintőpor és bababőr édes, tejes szagát. A biztonság kedvéért a hátsó ajtón osontam ki, de senkit nem láttam sehol. Zuhanytól nedves hajjal vezettem a Mass General Kórházig, és a személyzeti gyermekmegőrző után érdeklődtem, mire azt mondták, a kórház területén nincs ilyen.

– Te jó ég! – mondtam az információs pultnál ülő recepciósnak. – Nicholas bevitte a bölcsődébe. – Hangosan felkacagtam, amikor eszembe jutott, mennyire nevetséges is ez az egész. Ha Nicholas már a baba születése előtt tervez a

bölcsődével, nem kellett volna egész nap otthon maradnom vele. Elmehettem volna tanulni, esetleg újra elkezdhettem volna festeni – tehettem volna valamit saját magamért. Ha nem maradtam volna otthon Max miatt, talán nem is akartam volna elmenekülni.

Nem álltam neki kikeresni az összes bostoni bölcsőde és óvoda telefonszámát a telefonkönyvből, inkább hazamentem, és beletörődtem, hogy elveszítettem egy napot. Aztán megjelent Nicholas, és ismét közölte, hogy kotródjak az udvarból. Az esti órákban azonban kijött a ház elé. Nem volt haragos, legalább annyira nem, mint előtte. Lelépett a tornácra; olyan közel ült hozzám, hogy akár meg is érinthettem volna. Egy számomra ismeretlen, új köntös volt rajta. Ahogy néztem, eljátszottam a gondolattal, hogy mások vagyunk, hogy éveket repültünk vissza az időben, és bagelt eszünk snidlinges krémsajttal, hogy együtt bújjuk a vasárnapi *Globe* ingatlanhirdetéseit. Egy tűnő, illékony pillanatra valami átsuhant a szemében honoló árnyékok mögött. Talán a megértés? Bár ki tudja!

Ezért vagyok ma olyan eleven és izgatott. Kész volnék a világ pereméig követni Nicholast. Késésben van – már hét is elmúlt –, és már a kocsiban ülök. Kikanyarodtam a behajtóról, egy sarokkal lejjebb parkoltam le; el akarom hitetni vele, hogy eltűntem. Amikor elindul, a nyomába eredek, mindig néhány kocsit közénk engedve, mint a filmeken.

Kilép a bejárati ajtón, Maxet a hóna alatt tartva, mintha egy Federal Express csomag lenne. Beindítom a motort, letekerem az ablakot, és figyelek, hátha Nicholas olyasmit csinál, amit felhasználhatok. Visszatartom a levegőt, amíg bezárja maga

mögött az ajtót, elüget az autóig, Maxet az ülésbe teszi. Ez már egy újabb ülés, menetirányba néz, nem hátrafelé, mint az előző babaülés. Az elé erősített műanyag rúdon műanyag állatok szafarija található, mindegyik példány másféle csörgőcskét szorongat. Max kacarászik, amíg az apja becsatolja az övet, és rámarkol egy elefánt ormányáról csüngő sárga gumilabdára.

– A–paaa – mondja – esküszöm, ezt hallottam –, én pedig mosolyogva nyugtázom a fiam első szavát.

Nicholas elnéz az autó fölött, mielőtt beülne; pontosan tudom, hogy engem keres. Zavartalanul látok rá, sötét haja, égszínkék szeme is jól kivehető innen. Jó ideje nem néztem meg magamnak igazán, csak az emlékekből ollóztam össze magamnak képeket. Ő a legvonzóbb férfi, akit életemben láttam, és ezen sem az idő, sem a távolság nem változtatott. Nem is annyira a vonásai, mint a kontrasztossága, a jelenléte, a könnyedsége.

– Egy másodperc, két másodperc… – kezdek magam elé suttogva számolni, miután sebességbe teszi az autót, és elindul. Ötnél én is utánaindulok.

Jól gondoltam: nem a kórház felé veszi az irányt. Egy másik úton indul el, amit felismerek ugyan, de nemigen tudok hová tenni. Hogy mi is történt, amíg távol voltam? Csak akkor fogom fel, amikor az autót elrejtem egy kocsibejárón háromháznyira Nicholas szüleinek házától.

Messziről is be tudom azonosítani Astridot: felsője a faajtón virító kék folt. Nicholas felé nyújtja a kicsit, a látványba belesajdul a szívem. Szól néhány szót, majd visszasétál az autóhoz.

Döntenem kell: követem Nicholast, bárhová is menjen innen, vagy megvárom, amíg elmegy, és a meglepetés erejét előnnyé kovácsolva megpróbálom elérni Astrid Prescottnál, hogy a kezembe vehessem a fiam. Semmire sem vágyom jobban. Nicholas beindítja a motort, Astrid pedig becsukja a súlyos bejárati ajtót. Gondolkodás nélkül tolatok ki a szomszéd udvarából, és követem az autót.

Ekkor döbbenek rá, hogy mindenképpen vissza kell jönnöm Massachusettsbe. Nem pusztán Max miatt, vagy az anyám miatt, vagy a kötelezettségek miatt. Még ha nem is lenne gyerekünk, akkor is visszatérnék, Nicholas miatt. A férjem miatt. Mert szeretem… Annak ellenére is, hogy már nem ugyanaz a férfi, akihez hozzámentem; annak ellenére, hogy több időt tölt a betegeivel, mint velem; annak ellenére, hogy soha nem az a feleség voltam, akit érdemelne, és soha nem is leszek az. Annak idején elkápráztatott. Megmentett. És engem választott a világ összes nője közül. Az évek megváltoztattak mindkettőnket, de ezek az érzések soha nem tűnnek el. Tudom, hogy valahol mélyen, legbelül még mindig ott vannak őbenne is. Talán a szívének ugyanazon részével gyűlöl most, amellyel régebben szeretett.

Hirtelen elfogy a türelmem. Azonnal meg akarom találni, és elmondani neki, amit tudok. Meg akarom ragadni a gallérját, és az emlékeimet belecsókolni a sejtjeibe. Bocsánatot akarok kérni. Hallani akarom, ahogy feloldoz.

Vezetés közben kiteszem a kezem az ablakon, a levegő láthatatlan, kezemnek feszülő csomóját markolom. Hangosan nevetek fel a történteken: olyan sokáig voltam nyughatatlan,

hogy kilométereken át menekültem, mint egy sült bolond, csak hogy ráébredjek, minden, amit valaha is akartam, itt van, az orrom előtt.

A Mass General garázsában parkol le, a legfelső szinten, én pedig négy hellyel arrébb. A tévés rendőrsorozatok jutnak eszembe, amíg a betonoszlopok mögött rejtőzködöm, kellő távolságot tartva arra az esetre, ha esetleg megfordulna. Izzadni kezdek; eltűnődöm azon, hogyan akadályozzam meg, hogy a liftben észrevegyen, ő azonban a lépcsőt választja. Egy szinttel lejjebb belép a kórházba, és végighalad egy folyosón, ami a legkevésbé sem hasonlít egy sebészeti osztály folyosójára. A kék kárpittal borított falak felületét ajtók szakítják meg, rajtuk az orvosok rézlapocskákra gravírozott neveivel. Behúzódok az egyik ajtónyílásba, amikor oldalra fordulva kulcsot illeszt egy másik ajtó zárjába.

– Segíthetek? – szól ki egy hang a félig nyitott ajtó mögül, és a folyosóra visszakanyarodva is érzem, hogy minden vér kiszökik az arcomból.

Nicholas becsukja maga mögött az ajtót. Odasétálok, és elolvasom a feliratot:

DR. NICHOLAS J. PRESCOTT, KIJELÖLT FŐORVOS, KARDIOLÓGIA. Ez vajon mikori fejlemény? Nekidőlök a sima, lakkozott ajtó keretének, és végigsimítok Nicholas nevének bevésett vonalain. Jó lett volna, ha itt lehetek, amikor kinevezik, gondolom, és közben azon tűnődöm, milyen körülmények vezethettek ide. Alistair Fogertyt látom magam előtt, körbepárnázott bokával, kompromittáló helyzetben egy nővérrel a tárolóban. Talán beteg. Talán meghalt. Mi más venné

rá azt a felfuvalkodott vén kecskét arra, hogy feladja a pozícióját?

Megrezzenek, amikor megmozdul az ajtógomb. A faliújság felé fordulok, és úgy teszek, mint akit nagyon lefoglal egy endorfinokról szóló tájékoztató. Nicholas észre sem vesz, amikor elhalad mellettem. A kabátját levette, fehér orvosi köpenyt visel helyette. A lifteknél áll meg, egy üres, kör alakú asztalnál, és lapozgatni kezd egy írótábla irataiban.

Pánikba esem, amikor eltűnik a lift ajtaja mögött. A kórház hatalmas, szinte zéró esélyem van arra, hogy újra megtaláljam. De okkal követtem idáig, bármi legyen is az, és egyelőre nem adom fel. A halántékomra szorítom az ujjaim, Sherlock Holmes és Nancy Drew jár a fejemben. Nyomok. Hogyan zajlik Nicholas egy napja? Hová mehet egy orvos? Igyekszem felidézni a társalgásainkat, amelyek során a kórházról beszélt: helyeket, konkrét emeleteket említett. Mehetett a betegek szobáiba, a laboratóriumba, a szekrényekhez. Vagy olyan helyre, ahová egy szívsebésznek mennie kell.

– Elnézést – szólítok meg halkan egy gondnokot, aki éppen a kukákat üríti.

– No hablo inglés – von vállat.

– Műtő – próbálkozom újra. – A műtőt keresem. Operáció.

– Sí, operación – mondja, és szaggatott vonalat rajzol a hasára. Mosolyogva bólint.

Megrázom a fejem, megpróbálom felidézni a spanyol nyelvű Szezám utcát, amiből foszlányokat hallottam, amikor bekapcsoltam Maxnek.

– Uno – mondom, a padlóhoz közel tartott kezemmel. Majd

néhány centivel följebb emelem. – Dos. – Újabb néhány centi. – Tres, cuatro… operáció?

Összecsapja a kezét.

– Sí, sí, operación. – Három ujját a magasba emeli. – Tres – mondja végül.

– Gracias – motyogom, és sűrűn nyomkodom a felvonó hívógombját, mintha így gyorsabban érhetne ide.

A műtők csakugyan a harmadikon vannak. Amikor kettényílik a lift ajtaja, a szemem sarkából észreveszem Nicholast, immár kék műtősruhában. Az arcán kívül mindene el van fedve, de tekintélyt parancsoló járásáról akárhol felismertem volna. A fejem fölött néz rá egy faliórára, majd eltűnik egy dupla ajtó mögött.

– Ha a rokonsághoz tartozik, kérem, fáradjon a várószobába! – szólal meg mögöttem egy hang. Megfordulok, és egy csinos, aprócska nővért pillantok meg patyolattiszta fehér egyenruhában. – Itt csak a betegek tartózkodhatnak – folytatja.

– Ó! – felelek. – Úgy tűnik, eltévedtem. – Kurta mosolyt villantok felé, majd megkérdezem:

– Dr. Prescott megérkezett már?

Bólintva fogja meg a könyököm, mintha csak tudná, hogy álca az egész, és szeretne azonnal kitessékelni.

– Dr. Prescott mindig tíz perccel korábban érkezik – mondja. – Mindenki őhozzá igazítja az óráit. – A lift mellett ácsorog mellettem. – Említeni fogom, hogy itt járt – szólal meg ismét. – Bizonyára fel fogja önt keresni, amint vége a műtétnek.

– Ne! – felelek talán kissé túl hangosan. – Ne mondjon neki semmit! – Eddig fél órán át előnyben voltam. Ott vagyok, ahol

lenni akartam, Nicholasnak pedig sejtése sincs minderről. Jólesik észrevétlenül megfigyelés alatt tartani. Elvégre soha nem láthattam munka közben igazán, és talán részben emiatt is éreztem késztetést arra, hogy kövessem a kórházig. Még egy-két óra, és színt vallok. De nem most. Még nem. Még dolgom van.

A nővérre pillantok, egy sor különböző kifogást veszek fontolóra. Összekulcsolom magam előtt a kezem.

– Nem… nem szeretném megzavarni.

– Érthető – válaszol, és a felvonó ásító szája felé terel.

Még mindig rajta van a kék műtősruha, amikor visszamegy az irodájába, de most sötétebb az izzadságtól, hozzátapad a hátához és a karjához. Kinyitja a kulcsra zárt ajtót, és nyitva is hagyja, én pedig előlopakodom a kerekesszékek sora mögött fellelhető rejtekhelyemről, és leülök az ajtó mellett a padlóra.

– Mrs. Rosenstein – szólal meg Nicholas. – Itt dr. Prescott. – A hangjától megremeg a gyomrom. – Azért hívom, hogy elmondhassam, minden rendben zajlott. A terveknek megfelelően négy átültetést hajtottunk végre, és zökkenőmentesen tudtuk lekapcsolni a bypasskészülékről. Minden a legnagyobb rendben, és várhatóan néhány órán belül felébred. – Hallom a hangján a mély nyugalmat, és eltűnődöm: *vajon ezt a hangot használja-e Maxnél is altatás közben?* Emlékszem, régebben is beszélt az operáció utáni hívásokról, amiket kezdő rezidensként kellett lebonyolítania.

– Sosem kérdezem senkitől, hogy van, hiszen pontosan tudom magamtól is. Mégis, hogyan lehet az ember, ha hat órán át ül a telefon mellett, arra várva, hogy megtudja, él-e a férje?

Ezt követően egy kis időre szem elől tévesztem – egy kis

helyiségben találkozik rezidensekkel és kollégákkal. Sehol a közelben nem tudok elrejtőzni. Le vagyok nyűgözve. Még csak le sem lassított. Akárhová is menjen a kórházban, mindenki tudja a nevét. A nővérek igyekezetükben elbotlanak egymásban, csak hogy iratokat adhassanak át neki, még mielőtt eszébe jutna elkérni őket. Nem tudom eldönteni, ez a sebésznek szól, vagy magának Nicholasnak.

Egy fiatalabb férfi – feltehetően az egyik rezidens – társaságában látom újra, a sebészet intenzív osztályán járják körbe a termeket. Mindenképpen el kellett jönnie erre, még ha előbb más osztályokat is szándékozik meglátogatni, mivel ellenőriznie kell a reggeli betegét. Oliver Rosensteinnek hívják. Békésen alszik, a légzése tökéletes szinkronban van a szívritmusmonitor ütemes hangjaival.

– A betegeink állapotát mi magunk tesszük válságosabbá, amikor felkeresnek minket – fejti ki Nicholas a rezidensnek. – Mi döntünk úgy, hogy súlyosabbá tesszük az állapotukat, mivel a hosszú távú javulásban reménykedünk. Részben ezért is emelnek minket piedesztálra. Ha az autódat szerelőre bízod, igyekszel egy isteni szerelőt találni. Ha az életed bízod egy sebészre, akkor igyekszel egy istent találni. – A rezidens kacagva néz fel rá, az arcára van írva, hogy Nicholast mitikus csodalénynek tekinti.

Éppen azon tűnődöm, nyolc éven át tartó házasságunk során miért nem láttam dolgozni egyszer sem. A hangszóróból kirobban a neve. Mormog valamit a rezidens felé, és eliramodik a legközelebbi lépcsősor felé. A rezidens is kilép Oliver

Rosenstein kórterméből, és elindul a másik irányba. Nem tudom, merre menjek, ezért maradok a helyemen, a kórterembe vezető ajtónyílásban.

– Uhh – hallom, Oliver Rosenstein pedig megrezzen.

Az alsó ajkamba harapok; nem tudom, mit is kellene tennem, de ekkor egy nővér siet be az ajtón mellettem. Oliverhez közel hajolva megigazítja a csöveket, drótokat, katétereket.

– Minden rendben van – nyugtatgatja, és megpaskolja sárga, eres kezét. – Megyek, idehívom a doktor urat. – Éppen olyan fürgén távozik, ahogy megjelent, ezért én vagyok az egyetlen, aki fültanúja lehet Oliver Rosenstein első szavainak a műtét után.

– Nem könnyű – mondja alig hallhatóan. – Nem könnyű végigcsinálni… nagyon, nagyon nehéz. – Egyik oldalról a másikra forgatja a fejét, mintha keresne valamit, majd meglát, és elmosolyodik. – Ellie – szólal meg újra, a hangja karcos, érdesen rekedt. Egyértelműen összetéveszt valakivel. – Itt vagyok, *kine ahora* – mondja. – Fehér protestáns létére ez a Prescott egy igazi mensch.

Egy óra múlva bukkanok újra a nyomára, és ekkor is csak véletlenül. A műtét után lábadozó betegek emeletén bolyongok, amikor is Nicholas lép elő a liftből. Egy kórlapot olvas, közben süteményt majszolgat. Nevetve szól hozzá egy nővér, amikor elszalad a központi pult mellett. – Ön lesz a következő szívsebész a részlegen, akinek eltömődnek az erei – feddi meg, mire Nicholas felé hajít egy másik, bontatlan sütit.

– Ha senki nem tudja meg, ez a magáé – mondja.

Lenyűgöz ez a férfi, akit mintha mindenki ismerne, aki ennyi önuralommal rendelkezik, ennyire higgadt. Nicholas, aki képtelen volt megmondani, hol tartom a konyhában a mogyoróvajat, a kórházban tökéletesen elemében van. Mintha váratlanul arcul ütne a felismerés: valójában ez az otthona. Valójában ezek az emberek alkotják a családját. Ennek az orvosnak, akire látszólag mindenkinek szüksége van egy aláírás, egy halk szó, egy válasz erejéig, senkire nincs szüksége. Különösen rám nincs.

Az addig böngészett kórlapot betuszkolja a 445. szoba ajtaja mellé ragasztott dobozba. Belép, rámosolyog a fehér köpenyes, fiatal rezidensre, aki zsebre vágott kézzel áll.

– Dr. Adams azt mondta, teljesen felkészült a holnapi napra – mondja a betegnek, miután odahúz egy széket az ágyhoz. Átszaladok az ajtó másik oldalához, ahonnan észrevétlenül be tudok nézni. A páciens talán apával egyidős lehet, arca is éppen olyan kerek. Távolba réved a tekintete. – Elmondom, mi lesz a menete, mivel azt hiszem, nem emlékszik majd belőle túl sok mindenre – folytatja Nicholas.

Nem sokat hallok belőle, csak foszlányokat, aztán jönnek a szakszavak, mint *oxigenizáció, mellkasi verőerek, intubálás*. El is veszítem a fonalat. A beteg sem figyel oda különösebben. Tátott szájjal bámul Nicholasra, mintha magát Jézus Krisztust látná.

Megkérdezi a betegtől, van-e bármilyen kérdése.

– Igen – mondja tétován. – Fel fogom ismerni holnap?

– Elképzelhető – feleli Nicholas. – De mire találkozunk, már bódult állapotban lesz. Meg fogom látogatni délután, amikor már felébredt.

– Dr. Prescott… – szólal meg ismét a beteg. – Arra az esetre, ha túlzottan ki lennék ütve: köszönöm.

Már nem hallom, Nicholas mit válaszol neki, így nincs időm visszavonulót sem fújni, mielőtt kilép az ajtón. Belém ütközik, bocsánatot kér, majd észreveszi, kivel is találkozott össze. Összeszűkült szemmel kapja el a felkarom, majd elkezd maga után húzni a folyosón.

– Julie – mondja a rezidensnek, aki ott volt vele a kórteremben. – A vizit után találkozunk. – Ezután összeszorított foggal káromkodva vonszol be egy, a folyosóról nyíló apró helyiségbe, ahol jég és narancslé várja a betegeket.

– Te meg mi a fészkes fenét keresel itt?

Elakad a lélegzetem, és akkor sem tudnék válaszolni, ha elevenen megnyúznának. Olyan erővel szorítja a karom, amitől bizonyára kék-zöld foltok maradnak rajta.

– Én… én…

– Hallgatlak – vágja oda fortyogva.

– Nem akartalak zavarni – mondom végül. – Csak beszélni akartam veled. – Remegni kezdek, és elgondolkodom, mit is mondok majd, ha Nicholas beadja a derekát.

– Ha nem takarodsz el innen a pokolba – feleli –, a biztonságiakkal dobatlak ki. – Úgy engedi el a karom, mintha egy leprást érintett volna. – Megmondtam, hogy ne gyere vissza! – folytatja. – Mi mást tegyek még, hogy megértsd, komolyan is gondoltam?

Felszegem az állam, és úgy teszek, mintha nem is hallottam volna, ami az imént hangzott el.

– Gratulálok az előléptetéshez.

Meredten bámul.

– Meg vagy bolondulva? – néz rám, majd elindul a folyosón. Vissza sem fordul.

Követem a tekintetemmel, amíg a fehér köpenye el nem tűnik a fehér falak között. Eszembe jut, vajon miért nem látja a hasonlóságot közöttem és a betegei között, akik szintén sebzett szívvel várják, hogy összefoltozza őket.

Hét percen át ültem a kocsiban Prescotték brooklyni kúriája előtt. A lélegzetemmel befűtöttem a belteret, közben pedig azon töprengtem, van-e az irgalomért esdeklésnek bármilyen etikettje. Végül Max miatt rábírtam magam, hogy a salakos ösvényen fellépdeljek az ajtóig, és megmozdítsam a súlyos, oroszlánt formázó rézkopogtatót. Imeldára számítok, az alacsony, gömbölyded házvezetőnőre, de helyette maga Astrid nyit ajtót – a fiammal.

Azonnal megütközöm az Astrid és édesanyám közötti kontraszt láttán. Már a hétköznapi apróságok terén is megmutatkozik mindez – Astrid selyem-gyöngy viselete anya flaneling-bőrnadrág kombinációjával szemben; Astrid antikvitásai kontra anya istállója. Astrid sütkérezik a népszerűségében, amíg anya mindent megtesz, hogy az identitása ne váljon közkinccsé. Másrészt viszont erős nő mind a kettő, és túlontúl büszke is. Mindketten felvették a harcot az őket gúzsba kötő rendszerrel szemben, és újraalkották saját magukat. Úgy tűnik, Astrid – akárcsak anya – kezdi belátni, hol hibázott.

Egy szót sem szól, csak néz rám. Illetve nem is rám, belém,

mintha fel akarná mérni a legjobb fényeket, a legjobb irányt, a legjobb szöget. Maxet a csípőjén egyensúlyozza. Égszínkék szemmel vizsgálgat – magát a kék kifejezést is pontosan erre a szempárra találták ki. Max haja oldalt borzas az izzadságtól, az arcán egy lepedő ráncos lenyomata húzódik végig.

Rengeteget változott három hónap alatt.

Kiköpött Nicholas.

Ráébred, hogy idegen vagyok a számára, és Astrid blúzába temeti az arcát, ide-oda dörzsölve az orrát a ruha mintázatán.

Astrid egyetlen mozdulattal sem közeledik felém, de az ajtót sem csapja az arcomra. Teszek egy lépést előre, hogy megbizonyosodhassam erről.

– Astrid – mondom, majd megrázom a fejem. – Anya.

Tudom, hogy képtelenség, de Max úgy emeli rám az arcát, mintha a szó felidézne benne egy emléket. Oldalra dönti a fejét, ahogy azt a nagyanyjától látta, majd előre nyújtja egyik ökölbe szorított kezét.

– Mama – mondja, és ujjacskái lassan kinyílnak, mint egy virág szirmai, végül az arcomra teszi a kezét.

Nem ilyen érintésre számítottam, nem így képzeltem el eddig. Meleg, száraz, gyengéd és szeretetteljes. A könnyeim utat találnak az ujjai között, mire elhúzza a kezét. A szájába teszi, beissza róla a bánatom, a megbánásom.

Astrid Prescott átadja Maxet, a fiam a nyakamba csimpaszkodik, meleg kis teste nekifeszül a mellkasomnak.

– Paige – mondja. Látszólag meg sem lepődik a helyzeten. Hátralép, utat nyit a házba. – Mi tartott ennyi ideig?

NICHOLAS

Egyes-egyedül Paige tette tönkre Nicholas egész napját. Más oka nem lehet panaszra – a műtét egészen jól sikerült, a betegei minden körülmény ellenére jól érzik magukat –, de felzaklatta, amikor felfedezte, hogy Paige a nyomában koslat. A kórházba bárki bejárhat, ezért minden joga megvan itt tartózkodni; a biztonságiakkal való fenyegetőzés is pusztán ennyi – üres fenyegetőzés. Ideges volt, amikor meglátta a kórterem előtt, pedig a kórházban soha nem bosszantja fel semmi. Még néhány perccel azután is érezte, mennyire rendszertelenül ugrál a pulzusa, hogy faképnél hagyta – mintha sokkos állapotba került volna a szervezete.

Maxre legalább nem talál rá. Nem követte egészen a kórházig, azt észrevette volna. Biztosan később bukkant fel. Ez pedig azt jelenti, nem tudja, hogy Max a szüleinél van, és soha az életben nem is jönne rá, hogy Nicholas hátrahagyta a büszkeségét; még jól is esett neki, hogy Robert és Astrid Prescott újra az élete részét képezik. És ha esetleg Paige mégis megjelent a szülei házánál, egyértelmű, hogy az anyja nem engedi be azok után, hogy ennyi fájdalmat okozott a fiának.

Megáll az irodájánál a zakójáért, majd elindulna haza. Az ajtóra kitett név és a saját titkára sem változtat a tényen, hogy az iroda még mindig Alistair terepe. Nicholas egészen más festményeket választott volna a falakra; a tengerészeti

dísztárgyak – egy szextáns és egy réz hajókerék – köszönőviszonyban sincsenek a stílusával. Egy mélyzöld irodát tudna elképzelni róka- és kopómintás, bekeretezett vadászjelenetekkel, egy árnyékolós banklámpát az íróasztalon, egy túltömött, bordó damasztkanapét. Bármit, csak azt a sápadt fehér-bézs színt ne, ami otthon várja, amit a színeket imádó Paige mindig is utált, és amit – döbben rá hirtelen – ő maga sem szeret annyira.

A réz hajókormányra teszi a kezét. Talán egy napon majd így alakul. Remek munkát végez osztályvezető főorvosként, ezzel tökéletesen tisztában van. Saget gyakorlatilag jelezte neki, hogy ha Alistair úgy dönt, kevesebbet dolgozik majd, esetleg teljesen visszavonul, Nicholas megtarthatja a pozíciót. Kétes értékű megtiszteltetés. Annyi ideje vágyott erre, hogy szinte teljesen természetesen kezelte az új napirendet, csatlakozott a kötelező kórházi bizottságokhoz, tartott előadásokat a rezidenseknek és a vendégsebészeknek. De a rengeteg túlóra, az, hogy folyamatosan sikerre törekszik, nyomasztó teher számára, és ez távol tartja Maxtől és Paige-től is.

Megrázza a fejét. Távol akar kerülni Paige-től. Már nincs rá szüksége. Egye meg, amit főzött, akadjon meg a torkán. Felszegi az állát, összegyűjti az iratokat, amiket másnapig ellenőriznie kell, majd bezárja maga mögött az iroda ajtaját.

Este nyolckor alig van forgalom a Storrow Drive-on, így alig tizenöt perc alatt odaér a szüleihez. Ajtót nyit, majd belép a hallba.

– Hahó! – kiáltja el magát. A kupoláról visszaverődő visszhang válaszol csak. – Merre vagytok?

Átsétál a társalgóba – amely most elsősorban a játszószoba szerepét tölti be – de itt sincs senki. Benéz a könyvtárszobába, ahol az apja tölti rendszeresen az estéit – a helyiség sötét és hűvös. Elindul a lépcsőn, a perzsa futószőnyeg évek alatt kitaposott nyomain lépdelve.

– Helló! – szólal meg újra, és ekkor hallja meg Max göcögését.

Amikor Max felnevet, a kacaj a hasából tódul elő, és olyan elemi hatást gyakorol rá, amitől remegni kezd mindkét apró vállacskája, így a hang ki tud buzogni a torkán, arcán pedig napsugárként terül szét a mosoly. Nicholas éppen annyira imádja ezt a hangot, amennyire Max éles, keserves sírását gyűlöli. A kacaj nyomán halad a folyosón, az egyik extra hálószoba irányába, amelyből Astrid kockás mintás gyerekszobát csinált. Közvetlenül az ajtó előtt négykézlábra ereszkedik; tigrissé változva szeretné meglepni Maxet.

– Max, Max, Maximilian – morogja, és egyik mancsát a másik után téve halad a félig nyitott ajtón befelé.

Astrid ül a szoba egyetlen ülőalkalmatosságában, egy túlméretezett hintaszékben. Max a halványkék szőnyeggel borított padló közepén rángatja kis öklével a szőnyeg rojtjait. Szabad kezével kényelmesen Paige térdének támaszkodva egyensúlyozza magát.

Astrid felnéz ugyan, de Paige mintha észre sem venné, hogy Nicholas bemászott a szobába. Max csupasz lábujjai felé nyúl, egyenként meghúzza őket, a nagyujjtól a kisujj felé tartva, ezután végigcsiklandozza, amivel újabb sikongásokat és kacajt vált ki belőle. Max hátradönti a fejét, hogy fejjel lefelé

ránézhessen.

– Még? – kérdezi Paige, mire a fiúcska az anyja combjára csap.

Valahol Nicholas tudatának legmélyén – a vörös köd mögött – elpattan valami. Paige-et bámulja teljesen elképedve. Képtelen felfogni, hogy tényleg itt van, egy szobában a fiával. Lehetetlenül fiatalos a megjelenése, vörös haja a vállára omlik, a pólója hátul ki van tűrve a nadrágjából. Max éppen nem éri el a tornacipős lábát. Ennek nem így kellett volna történnie. De Max, aki mostanában még a UPS-futár láttán is felsír, úgy ragaszkodik Paige-hez, mintha mindvégig itt lett volna, és nem csupán néhány hónapig. Paige pedig úgy tesz, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Eszébe jutnak azok az éjszakák, amikor fel-alá járkált, a ház egyik végéből a másikig, és Max ott sírt a karjában, hiszen nem tudta, hogyan altathatná el. Még a könyvtárba is elment, és könyvekből tanulta meg a *kerekecske, gombocska* meg a *három vak egér* szövegét. Aztán előlép Paige a semmiből, leül, kör alakú játszóteret csinál a két lábával, a gyerek pedig már gügyög is.

Hirtelen megrohanja egy Paige-dzsel kapcsolatos régi emlék – keze mélyen a Miracle Whip üvegében van, igyekszik kikaparni az aljáról a szószt egy szendvicshez. Hajnali fél öt van, Nicholas éppen egy műtétre igyekszik, de Paige – mint mindig – felkel, és elkészíti az ebédjét. *Nos,* mondja, a késsel az üres üveget kongatva, *úgy látom, ennek befellegzett.* Körülnéz a konyhában, törlőruhát keres, majd – miután a keresés kudarcba fullad – beletörli a kezét a puha plüss hálóköntösébe. Persze csak akkor, amikor – tévesen – úgy gondolja, hogy Nicholas

éppen nem figyel oda.

Amióta Max megszületett, Paige nem készített neki ebédet, és bár nem kezdene egy újszülöttet hibáztatni, sem azt nem ismerné el, hogy féltékeny, hirtelen rá kell döbbennie, hogy amióta Max megszületett, Paige nem az övé. Akárcsak Max, ő is ököllel markol rá a szőnyegre. Paige nem miatta jött vissza, hanem Max miatt. Valószínűleg követte a kórházig, hogy biztosra vegye, a környéken sem lesz, amikor megtalálja a fiát. És bár cseppet sem kellene zavarnia, mivel minden, iránta táplált érzést kilakoltatott már magából, így is fáj.

Mély levegőt vesz, arra vár, hogy a fájdalom helyét átvegye a szikrázó düh. De túl lassan érkezik, különösen, amikor Paige-re néz, és arra az összképre, amelyen egy anya a gyermekével… Összeszűkült szemmel igyekszik felidézni, mi annyira ismerős ebben, és ekkor ráébred az összefüggésre. Max éppen úgy néz rá – mintha egy istenség volna –, ahogy Paige nézett Nicholasra.

Talpra ugrik, és az anyjára mered.

– Ki mondta neked, hogy beengedheted? – háborog.

Astrid nyugodtan feláll.

– És ki mondta, hogy nem?

Nicholas a hajába túr.

– Az isten szerelmére, anya, nem gondoltam volna, hogy a szádba kell rágnom. Megmondtam, hogy visszajött. Pontosan tudod, mit érzek. Tudod, mit csinált. – Paige-re mutat, aki még mindig körbefonja a kicsit, csiklandozza az oldalát. – Honnan tudod, hogy nem rabolja el, amint hátat fordítasz neki? Honnan tudod, hogy nem bántalmazza?

Astrid a fia karjára teszi a kezét.

– Nicholas – szólal meg. – Komolyan azt gondolod, hogy megtenné?

Erre Paige is felemeli a tekintetét. Feláll, és talpra állítja Maxet is.

– Egyszerűen látnom kellett, Nicholas. De most megyek. Nem az édesanyád hibája. – Magához öleli Maxet, aki hurkás kis karját a nyaka köré fonja.

Nicholas előrelép; olyan közel van Paige-hez, hogy érzi a lélegzete melegét.

– Nem szeretném látni a kocsidat, amikor hazaérek – mondja csendes, acélos, kíméletlen sebészhangján. – Távoltartási végzést kérek.

Arra számít, hogy Paige elfordul, és megalázva elsompolyog, mint mindenki más, akivel így beszél. De a lány egy tapodtat sem mozdul, miközben Max hátát simogatja.

– Az az én házam is – felel halkan. – És az én fiam.

Nicholas majd felrobban. Olyan durván ragadja meg a gyermeket, hogy Max sírni kezd.

– Mégis mit képzelsz, mi a francot fogsz csinálni? Amikor legközelebb úgy döntesz, lelécelsz, viszed magaddal a gyereket is? Vagy talán már el is terveztél mindent?

Paige keresztbe fonja a karját.

– Nem lécelek le. Egy dolgot szeretnék csupán: újra a házamban lenni. Nem menekülök sehová, hacsak nem kényszerít rá valami.

Nicholas horkantva, ridegen felnevet.

– Persze! – mondja. – Éppen úgy, mint legutóbb. Szegény Paige, akit a Sors kegyetlensége űzött el. – Ebben a pillanatban

már tudja, hogy győzött.

– Miért kell ezt neked így értelmezned? – suttogja Paige. – Miért nem tudod inkább azt észrevenni, hogy visszajöttem? – Tesz egy lépést hátra, megtört mosollyal folytatja. – Talán te tökéletes vagy, Nicholas, és nálad minden remekül sikerül már elsőre is. De nekünk, egyszerű halandóknak újra és újra meg kell próbálkoznunk mindennel, és csak reménykedhetünk, hogy kapunk újabb esélyt, amíg nem járunk sikerrel. – Megfordul, és kiszalad a szobából, mielőtt akár egy könny is lehullhatna. Nicholas hallja, ahogy becsukódik mögötte a súlyos tölgyfa ajtó. Max ficánkol a karjában, így leteszi újra a szőnyegre. A kicsi kinéz a hálószoba nyitott ajtaján, mintha azt várná, hogy Paige visszajöjjön. Astrid, akiről Nicholas el is feledkezett, lehajol, és kiveszi Max kezéből az egyik cserépbe ültetett pálma száradó levelét. Felegyenesedik, és egyenesen Nicholas szemébe néz.

– Szégyellem magam miattad – mondja, majd kimegy a szobából.

Amikor Nicholas és Max hazatérnek, Paige már a házban van. Csendben ül a tornác előtt, az ölében vázlattábla és rajzszén. Nicholas a fenyegetése ellenére nem hív rendőrt. Még csak tudomásul sem veszi, amikor bemegy a házba, kezében Maxszel, a pelenkázótáskával és a kórházi iratokkal. Aznap este, miközben a kicsivel játszik a nappali padlóján, időről időre látja, ahogy Paige benéz az ablakon, de nem veszi a fáradságot, hogy behúzza a függönyt, vagy átmenjen Maxszel egy másik szobába.

Amikor nehezen alszik el, Nicholas mindig ugyanahhoz a megoldáshoz folyamodik. Kivonszolja a porszívót a bejárati hall

szekrényéből, leteszi a gyerekszoba küszöbén, és bekapcsolja, hogy a motorok zaja elfojtsa Max el-elcsukló sírását. Amikor végre megnyugszik, Nicholas elviszi a porszívót. A fehér zaj miatt működik, ami elvonja Max figyelmét, de Nicholas úgy gondolja, a gének teszik. Emlékszik rá, hányszor jött haza harminchat órás műszakok után, és zuhant álomba a porszívó zúgása mellett, miközben Paige takarított.

Átmegy a bejárati hallba, és lekapcsolja a lámpát. Ezután az ablakhoz lép, tudva, hogy láthatja Paige-et, ő viszont nem láthat odabentről semmit. Az arcát ezüstbe borítja a holdfény, a haja sötét bronzszínben ragyog. Körülötte mindenfelé rajzok hevernek: Max ül, Max alszik, Max átfordul. Nicholas saját magáról egyetlen képet sem lát.

A szél a tornácra fújja egyik-másik rajzot. Mielőtt gondolkodhatna, kinyitja a bejárati ajtót. Még időben, hogy a hallba repülhessenek. Kézbe veszi őket – az egyiken Max egy csörgővel játszik, a másikon a saját lábát fogja – majd kilép a tornácra.

– Azt hiszem, ez a tiéd – mondja, és odalép mellé.

Paige négykézláb igyekszik megakadályozni, hogy a többi rajz is elszálljon. Egy köteget egy nagy kő alatt helyezett biztonságba, a többit a könyökével sikerült rögzítenie.

– Kösz – szólal meg, esetlenül az oldalára fordulva. Összeszedi a képeket, és beteszi az összeset a tábla fedele alá, mintha szégyenében rejtegetné őket. – Ha itt szeretnél maradni – folytatja –, beülhetek a kocsiba is.

Nicholas a fejét rázza.

– Hideg van – felel. – Bemegyek. – Látja, ahogy Paige

felszisszen; arra vár, hogy behívja, de nem teszi meg neki ezt a szívességet. – Nagyon jól bánsz Maxszel – folytatja. – Éppen most van az az idegenes fázisa, és nem fogad el bárkit csak úgy.

Paige vállat von.

– Azt hiszem, kezdem megszokni. Leginkább így képzeltem el egy kisbabát – valamit, ami felül, mosolyog, nevet veled, nem pedig csak eszik, alszik, kakil, és nem is vesz rólad tudomást. – Felpillant rá. – Azt hiszem, te bánsz vele igazán jól. Elég beszédes, hogy milyen lett. Mintha egy egészen másik gyerek volna.

Sok dolog jut eszébe, amit válaszként mondhatna, de ehelyett csak bólint.

– Kösz – mondja. A tornác lépcsőinek támaszkodik, és kinyújtóztatja a lábát. – Nem maradhatsz itt örökké.

– Remélem, nem is kell. – Paige hátradönti a fejét; hagyja, hogy az éjszaka végigsimítson az arcán. – Észak-Karolinában a csillagos ég alatt aludtam anyával. – Felül, és felnevet. – Ami azt illeti, szerettem.

– El kell vigyelek Maine-be kempingezni – felel Nicholas.

– Igen – mondja Paige a férfira meredve. – Jó lenne.

Hideg söpör végig a pázsiton, cseppekbe gyűjti a harmatot; végigremeg tőle Nicholas gerince. – Meg fogsz fagyni idekint – mondja, és feláll, mielőtt még bármi mást hozzátehetne. – Megyek, hozok egy kabátot.

Felfut a tornácon, mint aki menedéket keres, és a hall szekrényéből kiemeli az első kabátot, ami a kezébe akad. Az ő egyik nagy, gyapjú felöltője az. Amikor átnyújtja Paige-nek, látja, hogy majdnem leér a bokájáig. Paige belebújik a kabátba,

és összehúzza magán.

– Ez kellemes – mondja, majd megérinti Nicholas kezét.

Elhúzódik.

– Nos – mondja –, nem szeretném, ha megfáznál.

– Nem – feleli Paige. – Erre értem. – A kezével a közöttük levő térre mutat. – Nem kiabálunk. – Nicholas nem felel, ezért Paige felveszi a táblát és a rajzszenet, majd eszébe jut rávillantani egy félmosolyt. – Adj egy puszit Maxnek a nevemben! – teszi hozzá.

Amikor Nicholas újra a házban, mint afféle menedékben találja magát, a sötét előszobában állva egy pillanatra összezavarodik. Az ajtófélfának támaszkodva várja meg, amíg abbamarad a szédülés, és visszatérnek az emlékei. Talán úgy gondolta, egy idő után felhagy ezzel a játékkal, és visszaengedi a lányt; ugyanakkor látja, hogy ez nem történhet meg. Max miatt jött, csak és kizárólag Max miatt, ez pedig valamiért teljesen megőrjíti. Olyan érzés, mintha valaki ököllel a gyomrába csapna, és pontosan tudja azt is, miért. Még mindig szereti. Bármilyen ostobaságnak tűnjön is, bármennyire is gyűlöli azért, amit tett, ezt az érzést egyszerűen képtelen kordában tartani.

Kiles az ablakon, és látja, ahogy Paige a felöltőben és egy hálózsákban igyekszik elhelyezkedni – utóbbit valamelyik átkozott szomszédtól kapta. A lelke mélyén neheztelt Paige-re még ezért a kis vigaszért is, de saját magára még jobban, amiért többet is akart adni. Paige esetében soha nem az egyszerű válaszokról szóltak a dolgok, csak sugallatokról, és Nicholas mostanában kezd azon töprengeni, vajon ez az egész nem

csupán egyetlen, hatalmas tévedés volt-e. Ez így nem mehet tovább, sem miatta, sem Max miatt. Vagy ki kell békülniük, vagy végleg el kell vágniuk a szálakat.

A hold belopakodik a bejárati ajtó alatt, kísérteties fénnyel borítja be az előszobát. Nicholast hirtelen hatalmába keríti a kimerültség. Felkapaszkodik a lépcsőn. Aludnia kell erre egyet. A dolgok néha egészen másnak tűnnek reggelre. Ruhában mászik be az ágyba, lelki szemei előtt megjelenik a fullasztó holdfényben áldozatként kiterítve heverő Paige. Utolsó, még tudatos gondolata a bypass-műtétes betegeire téved, arra a pillanatra, amikor a műtét során megállítja a szívüket. Vajon érzi mindezt bármelyikük is?

PAIGE

Nem ismertem Anna Maria Santanát. 1985. március 30-án született. Aznap is halt meg. A MI NÉGYÓRÁS ANGYALKÁNK, áll az aránylag friss sírkövön a cambridge-i temetőben, ahol utoljára a terhességem idején jártam. Nem tudom, akkor miért is nem vettem észre Anna Maria sírját. Takaros, gondozott, a peremén ibolyák virágoznak. Valaki elég gyakran látogatja a kislányt.

Nem kerüli el a figyelmem, hogy Anna Maria Santana nagyjából ugyanakkor halt meg, amikor az én első gyermekem megfogant. Hirtelen azt kívánom, bárcsak itt hagyhatnék valamit – egy ezüst csörgőt, egy pink plüssmackót –, majd ráeszmélek, hogy most nyolcévesek lennének: Anna Maria és az én kicsikém is. Mostanában nőnék ki a kisbabás játékokat, és odalennének a Barbie babákért meg a biciklikért. Anyám hangját hallom: *Ötévesen maradtál meg az emlékeimben. Mire észbe kaptam, már fel is nőttél.*

Hamarosan beüt a káosz. Nem kerülgethetjük tovább egymást Nikolasszal, hol közeledve, hol távolodva, mintha valami különös törzsi táncot járnánk. Ma meg sem próbáltam elmenni a kórházig, és nem hiszem, hogy meg kellene látogatnom Prescottékat és Maxet. Nem feszíthetem tovább a húrt Nicholasnál – bár éppen emiatt leszek nyughatatlanabb. Nem tudok megülni a fenekemen, és hagyni, hogy ő döntsön a

jövőmről, mint régen. De nem bírhatom rá arra sem, hogy azt lássa, amit szeretnék.

A temetőben igyekszem kiszellőztetni a fejem – anyámnál mindig működött, ezért remélem, nekem is sikerül. Anna Maria sírkövének látványa azonban nem igazán segít. Igazat mondtam Nicholasnak, nem akarok elmenni, de így sem mondtam még el mindent. Mi van, ha Nicholas ott áll a tornácon, amikor visszamegyek, széttárt karral, és kész onnan folytatni, ahol félbehagytuk? Vajon megengedhetem magamnak, hogy újra elkövessen a régi hibákat?

Évekkel ezelőtt olvastam egy *Kedves pszichológus!* kezdetű olvasói levelet: egy férfi írt a titkárnőjével folytatott viszonyáról. Már évekkel korábban vége szakadt, de a feleségének soha nem említette, és – bár boldog házasságban éltek – úgy érezte, fel kell fednie a titkát. Megdöbbentett Abby válasza. *Pandora szelencéjét feszegeti,* írta. Amit nem tud, nem fáj.

Nem tudom, meddig várhatok még. Bár tudom, hogy Nicholas úgy gondolja, az éj leple alatt elmenekülnék Maxszel, soha nem tennék ilyet. Egyikükkel sem tehetném ezt, különösen Nicholasszal nem. Sokat finomított rajta ez a három hónap. Az a Nicholas, akit júliusban otthagytam, soha nem ereszkedett volna négykézlábra, soha nem játszotta volna el a grizzlyt a kisfia szórakoztatására. Az udvaron viszont gyakorlati megfontolásból nem alhatok tovább. Október közepe van, a fák már lehullatták a leveleiket. Éjjel már fagyott. Hamarosan havazik.

Elsétálok a Mercyig, azt remélve, hogy kapok Lioneltől egy csésze kávét. Doris az első ismerős arc, akit meglátok; ledob két

napi menüt az egyik asztalra, majd odajön, és átölel.

– Paige! – kiált be az ételkiadón keresztül a konyhába. – Visszajött Paige!

Lionel előreszalad, és nagy felhajtással ültet le a pultnál egy repedezett, piros bárszékre. A halványsárga falú étterem nagyobbnak tűnt az emlékeimben. Ha nem ismerném a helyet, itt képtelen volnék nyugodtan enni.

– Hol van az a drága gyermek? – kérdezi Marvela annyira elém hajolva, hogy a fülönfüggői már a hajam súrolják. – Fényképek legalább vannak nálad?

Megrázom a fejem, és hálásan fogadom a kávét, amit Doris tesz le elém. Lionel leül mellém, ügyet sem vetve a pénztárnál tolongó kisebb sorra.

– Néhány hónapja betért ide a doktorkád. Azt gondolta, hozzánk fordultál segítségért, amikor szedted a sátorfád. – Egyenesen rám mered, elöntik az érzelmei, mire elsötétül a sebhelye. – Azt mondtam, te nem vagy olyan – folytatja. – Megérzem az ilyesmit.

Egy pillanatig úgy tűnik, mintha meg akarna ölelni, aztán észbe kap, és kiemelkedik a mellettem álló székből.

– Te meg mit bámulsz? – dörren rá Marvelára, aki a kezét tördeli mellettem. – Magától nem tálalja fel magát az étel, édesem – mondja immár nekem, és elrobog a pénztár irányába.

Miután Lionel és a pincérnők újra visszasüppednek a rutinba, kicsit körbenézek. A portrékat pásztázom: Elma, a hajléktalan; Hank, a kémiatanár; Marvela, Doris és Marilyn Monroe; Nicholas. Nicholas. Felállok, a pultra felmászva igyekszem közelebbről megszemlélni. Nicholas portréjára

szorított kézzel tornászom magam guggoló helyzetbe. Érzem magamon a vendégek tekintetét. Lionel, Marvela és Doris úgy tesznek, mintha észre sem vennék – akár az igazi barátok.

Erre jól emlékszem. A háttérben egy kisfiú arca látható, egy ágas-bogas fán ülve a kezében tartja a napot. Először a Cúchulainnról szóló kedvenc ír legendámat akartam megrajzolni. Cúchulainn otthagyja a napisten palotáját, amikor az anyja visszatér az első férjéhez. Nem értettem, miért akartam ezt a konkrét jelenetet, saját gyermekkorom egy szeletét felvinni Nicholas portréjára, de azt hiszem, ennek is a menekülésemhez van köze valahogyan. A rajzot bámulva apámat képzeltem magam elé, ahogy pipájával pöfékelve meséli a történetet. Kristálytisztán láttam magam előtt apám kezét, tele a műhelyből származó ragasztóval, spárgadarabkával, ahogy a levegőben lóbálva imitálja Cúchulainn visszatérését a halandók világába. Eltűnődöm, vajon hiányozhatott-e neki az a másik világ.

Hónapokkal később, amikor Nicholasszal együtt ültünk itt, és a portrét nézegettük, elmondtam neki Dechtire és a napisten meséjét. Nevetett. Valami egészen mást látott a képen, amikor rajzoltam. Azt mondta, még csak nem is hallott soha Cúchulainnről, de gyermekként úgy képzelte, ha elég magasra fel tud mászni, akkor elérheti a napot. *Azt hiszem, bizonyos szempontból mind ilyenek vagyunk* – mondta.

Egy egész órát töltök a piszkos zoknik, rugdalózók és bolyhos babapizsamák begyűjtésével, ráadásul a legelképesztőbb helyekről; mikróból, bortartóból, levesestálból. Miután összegyűlt egy halom szennyes, nekiállok mosni. Időközben

portalanítom a nappalit és a hálószobát, letisztítom a fürdőszoba fehér felületeit. Kisúrolom a mosdót, kiporszívózom a bőrszín szőnyegeket, és megteszek minden tőlem telhetőt, hogy a konyhai csempéről levakarjam a lekvárfoltokat. Lecserélem az ágyneműt a hálóban és Max kiságyában is, kiürítem a pelenkatartót, és parfümöt permetezek a szőnyegre, hogy részben elleplezzem a szagokat. A tévé mindvégig be van kapcsolva, szappanoperák váltják egymást a képernyőn – ezeket néztem, amikor anya bokája eltört. Devonnak üzenem, hagyja el a férjét, sírni kezdek, amikor Alana pici babája halva születik, odaszögezve nézem Leda, a gazdag lány, és Spider, a talpraesett svindler között alakuló románcot. Éppen megterítek két főre, amikor megcsörren a telefon, én pedig megszokásból felveszem.

– Paige – hallom a túloldalról. – El nem tudom mondani, mennyire örülök, hogy itt találllak.

– Ez nem az, aminek látszik – mondom köntörfalazva, miközben próbálok rájönni, ki lehet a vonalban.

– Nem jössz át meglátogatni Maxet? Egész nap rád vár.

Astrid. Ki más is lehetne? Nincsenek helyi barátaim.

– Én… nem is tudom – mondom. – Éppen takarítok.

– Nicholas nem is említette, hogy visszaköltöztél.

– Mert nincs is így.

– Paige – Astrid hangja olyan éles, mint a házában lógó fekete-fehér képek élei. – Ideje volna elbeszélgetnünk.

A bejárati ajtóban vár, Maxszel a karjában. Oshkosh kezeslábas van rajta, és a legapróbb Nike tornacipő, amit életemben láttam.

– Imelda készített nekünk kávét, a társalgóban szolgálta fel –

mondja, amikor a kezembe adja a fiam. Megfordul, és elindul az impozáns hallon át, szavak nélkül vezényelve, hogy kövessem.

A jelenleg játékokkal telezsúfolt társalgó közel sem olyan rémisztő, mint amikor először jártam itt Nicholas társaságában. Ha nyolc éve is itt lett volna a hintaló és a hordozható gyermekágy, nem biztos, hogy ugyanígy alakultak volna a dolgok. Maxet leteszem a padlóra. Azonnal négykézlábra emelkedik, és előre-hátra ringatózik.

– Odanézz! – mondom lélegzet-visszafojtva. – Mindjárt mászni kezd!

Astrid átnyújt egy csészét és egy csészealjat.

– Nem akarlak kiábrándítani, de ezt csinálja már két hete. Látszólag a koordinációra még nem sikerült ráéreznie. – Max rugózását figyelem egy ideig, majd elfogadom a felém nyújtott cukrot és tejszínt.

– Van számodra egy javaslatom – szólal meg Astrid ismét.

Kissé rémülten felnézek.

– Nem is tudom – mondom.

Elmosolyodik.

– Még nem is tudod, mi az. – Egy centivel közelebb húzódik hozzám. – Idehallgass! Fagyosak már az éjszakák, és jól tudom, hogy nem maradhatsz túl sokáig az udvarotokban. Isten tudja, meddig tart még, amíg az a fafejű fiam végre észhez tér. Szeretném, ha ideköltöznél. Megvitattuk már Roberttel. Több szoba van itt, mint egy kisebb hotelben. A Nicholas iránti tiszteletből egyelőre meg kell kérjelek, hogy napközben ne tartózkodj itt, így továbbra is én gondoskodnék Maxről – nem kimondottan van ínyére, hogy a közelében vagy, mint azt

bizonyára magad is észrevetted. De nem látom okát, miért ne találkozhatnánk olykor-olykor, Max, te meg én.

Tátott szájjal bámulok rá. Astrid ajándékot tesz az ölembe.

– Nem is tudom, mit mondhatnék – mormogom. Leveszem róla a szemem, inkább Maxet figyelem a padlón. Ezernyi gondolat kergetőzik a fejemben: biztos van valami stikli. Összebeszéltek Nicholasszal, kiterveltek valamit, amivel bebizonyíthatják, hogy alkalmatlan vagyok anyának, valamit, amivel még távolabb taszíthatnak Maxtől. Vagy kér majd valamit cserébe. Bár, ugyan, mit adhatnék?

– Tudom, mi jár a fejedben – mondja. – Tartozunk neked, Robert és én. Rosszul hittem, amikor azt mondtam, hogy nem lenne szabad összeházasodnotok Nicholasszal. Pontosan az vagy, amire szüksége van, akkor is, ha túl ostoba, hogy erre magától rájöjjön. Hamarosan megbékél.

– Nem rám van szüksége – mondom, és továbbra is Maxet nézem.

Astrid előrehajol, az arca csupán centikre van az enyémtől, én pedig arra kényszerülök, hogy felé forduljak.

– Hallgass rám, Paige! Tudod, mi volt az első reakcióm, amikor Nicholas elmondta, hogy itt hagytad? Halleluja, gondoltam magamban. Nem hittem, hogy képes leszel rá. Amikor Nicholas először magával hozott, nem a múltad vagy az életstílusod volt ellenemre. Robert nevében nem beszélhetek, bár ő már rég túlvan az egészen. Olyasvalakit szerettem volna Nicholas mellett látni, aki eltökélt és állhatatos – valakit, akinek van vér a pucájában. Ragadós, tudod? De amikor először szemügyre vettelek, nem láttam mást, mint valakit, aki isteníti a

fiam, aki ott koslat a lábánál, mint valami kölyökkutya, és kész az egész életét a kezébe adni. Annyi életrevalóságot sem láttam benned, amennyi a hétköznapokhoz elég, hát még egy házassághoz. De éveken át ugráltál úgy, ahogy ő fütyült, és végül okot adtál neki arra, hogy eltöprengjen. Amin keresztülmentetek, az hosszabb távon nem tragédia – legfeljebb egy kis kitérő. Túlélitek mindketten, és lesz még két-három kis Max, meg egy sor ballagás, házasság, unoka. Harcos vagy, minden porcikádban, akárcsak Nicholas. Azt kell mondanom, hogy igazából tökéletes párosítás vagytok. – Leteszi a csészéjét, és elveszi az enyém is. – Imelda éppen a szobát rendezgeti – mondja. – Megnézhetnénk.

Feláll, én viszont ülve maradok. Az ölemben összekulcsolt kézzel töprengek; vajon tényleg ezt akarom? Nicholas tajtékzik majd, ha megtudja. Ez az egész egyenesen az arcomba robban hamarosan.

Max hangos, szörcsögő hangokat hallat, és valami kártyának tűnő tárgyat rágicsál.

– Hé! – szólalok meg, és elveszem tőle. – Ez meg mit keres nálad? – Letörlöm a nyálát, és egy másik játékot nyomok a kezébe. Ekkor nézem meg alaposabban, amit tartok. Egy kulcstartó az, három hússzor huszonötös, fényes, laminált fénykép van rajta. Tudom, hogy Astrid alkotása mindhárom. Az elsőn Nicholas mosolyog féloldalasan, de fejben valahol egészen máshol jár. A második Maxet ábrázolja, nagyjából két hónapja készülhetett. Azon kapom magam, hogy mohón bámulom, igyekszem magamba szívni az apró változásokat, amelyek nélkülem mentek végbe. Majd megnézem az utolsó fényképet is.

Én vagyok rajta, nemrég készült, bár sejtésem sincs, Astrid hogyan kaphatta le. A tekintetem a távolba réved, és tudom, hogy abban a percben is a menekülés járt a fejemben.

– Mama – szólal meg Max, és a kezemben tartott képek felé nyúl. A hátoldalán markerrel, Astrid kézírásával szerepel ugyanez a szó.

Imelda éppen az ágyneműt simítja el, mikor Astrid bevezet a nekem kijelölt szobába.

– Señora Paige – mondja, először rám, majd Maxre mosolyogva, amikor is a kisfiú rámarkol hosszú, sötét hajfonatára. – A legénykébe belebújt az ördög.

– Tudom – mondom. – Az apja családjától örökölte.

Astrid felkacag, és kinyit egy komódot.

– Ide beteheted a holmid – mondja. Én bólintok, és körbenézek. Prescott-mércével mérve kimondottan egyszerű a berendezés; egy halvány barackszínű szófa és egy baldachinos ágy. Az ágynemű színe, akár az esős arizonai naplementék. A padlóig érő függönyök alençoni csipkéből készültek, ananász alakú rézgombok tartják őket a helyükön. A tükör antik cheval üveg, stílusban jól illik a komódhoz. – Megfelel? – kérdezi Astrid.

Lehuppanok az ágyra, Maxet magam mellé teszem, a hasát simogatom. Hiányzik majd a nedves lépcső és a sok hortenzia, de ez is teljesen megfelel. Bólintok, majd félszegen felállok, és átadom a kicsit.

– Ha jól emlékszem, ez volt az egyik feltétel – mondom csendesen. – Később visszajövök.

– Vacsorára érj ide! – mondja Astrid. – Robert látni szeretne.

Követ a lépcső aljáig, majd kikísér a bejárati ajtóhoz. Max nyöszörögni kezd, és felém nyúl, amikor elindulnék, ezért Astrid egy pillanatra még átadja nekem. Végigfésülöm a haja vonalát a tarkóján, gyengéden megszorítom pufók felkarját.

– Miért álltál mellém? – kérdezem.

Astrid elmosolyodik. A tompuló fényben egyetlen pillanatra az édesanyámat juttatja eszembe. Visszaveszi tőlem a gyermeket.

– Miért ne tenném? – kérdez vissza.

– Robert – szólal meg Astrid Prescott, amikor belépünk a nappaliba –, emlékszel Paige-re?

Robert Prescott összehajtja az újságot, leteszi az olvasószemüvegét, és feláll a székéből. Kinyújtom a kezem, ő azonban tudomást sem vesz erről, egy pillanatnyi tétovázás után a karjába ránt.

– Köszönöm – mondja.

– Mit? – kérdezem suttogva. Nem tudom pontosan, hogy mit is tettem.

– A kissrácot – feleli, és elmosolyodik. Most ébredek rá, hogy Nicholas egyszer sem mondta ugyanezt, amíg Maxről gondoskodtam.

Leülök, de túl feszült vagyok ahhoz, hogy belekóstoljak a levesbe vagy a salátába, amit Imelda hoz át a konyhából. Robert a hatalmas asztal egyik végén ül, Astrid a másikon, én pedig valahol kettejük között. Velem átellenben is áll egy teríték, azt méregetem feszülten.

– Csak az egyensúly kedvéért – szólal meg Astrid, mikor

elkapja a tekintetem. – Ne aggódj!

Nicholas már magával vitte Maxet. Huszonnégy órás műszakja lesz, és Astrid azt mondta, szeretne korán lefeküdni. Max vacsoraidőben általában Robert mellett ül egy etetőszékben, ő eteti Parker House bucikkal.

– Nicholas nem beszélt sokat az elutazásról – szólal meg Robert. Ebben a megfogalmazásban úgy hangzik, mintha a Queen Elizabeth 2-n jártam volna a tengereket.

Nyelek egy nagyot, és elgondolkodom, mit mondhatok el anélkül, hogy gyanúba keverném magam. Mégiscsak Nicholas szüleiről van szó, bármennyire kedvesek is legyenek.

– Nem tudom, Nicholas említette-e valaha – kezdem tétován. – Édesanyám nélkül nőttem fel. Ötéves voltam, amikor elhagyott minket, és amikor nem nyújtottam túl fényes teljesítményt Max mellett, valamiért úgy gondoltam, ha megtalálom, akkor egy csapásra megtudom, hogyan csináljam jól a dolgokat.

– Jól teljesítettél – fecseg Astrid. – Sőt, a tiéd volt a dolgok oroszlánrésze. Hiszen szoptattad, nemde? Emlékszem, Nicholas a saját bőrén tapasztalta ezt meg, amikor a kicsit egy nap alatt kellett elválasztani. Mi nem is törődtünk ezzel, amikor gyerekek voltatok. A mi köreinkben a szoptatás egyszerűen nem volt elfogadott.

Robert elfordul, és felveszi a beszélgetés fonalát.

– Ne is törődj Astriddal! – mondja mosolyogva. – Néha heteket, hónapokat tölt el vendégházakban, egyes-egyedül. Lenyűgöző rutinnal tud magában beszélni.

– Előfordul, hogy elmegyek, és nem tudom eldönteni, mikor

beszélek magamban, és mikor próbálok veled eszmecserét folytatni a vacsoraasztal fölött – mondja Astrid üde hangon az asztal túloldaláról. Feláll, odamegy Roberthez, és fölé hajolva vár, amíg a férfi felé nem fordul. – Ma már mondtam, hogy szeretlek? – kérdi, és megcsókolja a homlokát.

– Ami azt illeti, nem – feleli Robert.

– Á – mondja Astrid az arcát paskolva. – Tehát mégis figyeltél. – Felém néz, és elvigyorodik. – Megyek, megnézem, mi történt a steakkel.

Mint kiderült, Robert Prescott ismeri Donegalt, anya lovát. Illetve nem egészen; az apamént ismeri, amely Seattle Slew vérvonalát képviseli.

– Egyedül csinálja az egészet? – kérdezi.

– Egy nagyobb farmtól béreli a helyet, és van egy srác, aki segít neki az istállók tisztántartásában – felelem. – Gyönyörű hely. Buja zöld az egész, és közvetlenül mögötte kezdődnek a hegyek. Remekül lehet ott élni.

– De mégsem maradt ott – jegyzi meg Robert.

– Nem. Nem maradtam.

Már éppen kezdeném kicsit fojtogatónak érezni a beszélgetést, amikor a konyha lengőajtajában megjelenik Astrid.

– Még öt perc – jelenti ki. – El tudod képzelni, Imelda húsz év után sem tudja megjegyezni, hogy szénné sütve szereted a steaked?

– Jól átsütve – javítja ki Robert.

– Igen – mondja Astrid nevetve. – Én is ezt mondtam, nem?

Összeszorul a gyomrom, miközben kettejüket figyelem. Soha nem gondoltam volna, hogy Nicholas szülei ilyen bensőséges

viszonyban vannak. Most döbbenek rá, mi hiányzott a gyermekkoromból. Apám nem emlékezett volna arra, anya hogyan is szereti a steaket; anya nem tudta volna megmondani, milyen színű apa kedvenc gabonapelyhe. Soha nem láttam apámat anyám háta mögé állni a konyhában, ahogy mondjuk hátulról megcsókolja őt. Egyszer sem láttam egymásba fonódni a kezüket úgy, mint Astridét és Robertét – akár egy kirakós darabjai, mintha a két kezet egyenesen egymáshoz méretezték volna.

Azon az estén, amikor Nicholas megkérte a kezem a Mercyben, még nem is igazán ismertem. Annyit tudtam, hogy szomjazom a figyelmét. Hogy bárhová megy, képes tiszteletet parancsolni. Hogy a tenger színeiben pompázó tekintetétől eláll a lélegzetem. Igent mondtam, mert azt gondoltam, segít elfeledtetni mindent; Jake-et, a kisbabát, anyát, Chicagót. Hosszabb távon pedig az volt a bűne, hogy megfelelt minden elvárásomnak, és olyan hatásosan feledtette el velem a régi énemet, hogy attól magam is megrémültem, és újra menekülőre fogtam.

Igent mondtam Nicholasra, de mindaddig nem tudtam, hogy valóban férjhez is akarok menni, amíg a házasságról szóló vita után el nem rohantunk a szülei házából. Ekkor vettem észre először, hogy nemcsak nekem van szükségem Nicholasra, hanem neki is szüksége van rám. Valamiért mindig hősként, a tervem részeként jelent meg a fejemben. Azon az estén azonban Nicholas megingott az apja szavainak súlya alatt, és hátat fordított a családjának. A férfi, aki az egész világot a kisujja köré tekerte, hirtelen teljesen ismeretlen terepen találta magát. És –

bármilyen meglepő – azon az úton találta magát, amelyet én már végigjártam. Életemben először valakinek az én tapasztalataimra volt szüksége. Olyan érzés töltött el ennek tudatában, amit azelőtt soha nem éreztem.

És ezt nem lehet egykönnyen elfelejteni.

Ahogy a vacsora végéig Astridot és Robertet figyelem, felidézek mindent, amit Nicholasról tudok. Tudom, hogy soha nem enne polipot vagy csigát, kagylót vagy kajszilekvárt. Tudom, hogy az ágy jobb oldalán alszik, és minden óvintézkedés ellenére folyton felgyűrődik alatta a lepedő. Tudom, hogy messziről kerüli a Martinit. Tudom, hogy félbehajtja a boxeralsóit, hogy azok beférjenek az öltözőszekrényébe. Tudom, hogy egy nappal korábban ki tudja szimatolni az esőt, és az ég színéből meg tudja állapítani, ha havazni fog. Tudom, hogy soha senki nem ismerheti olyan alaposan meg, mint én.

Azt is tudom, hogy Nicholas sok mindent összeírhatna velem kapcsolatban, de a legfontosabbak így is lemaradnának a listáról.

Oldozz fel, Nicholas, mert vétkeztem! A szavak átszaladnak a fejemen, minden egyes lépést követően újra és újra, így távolodom a Prescott-háztól. Végigautózom Brookline utcáin, ismerős kanyarokon át haladok a házunkig. Az utolsó kilométeren lekapcsolom a fényszórókat, hagyom, hogy a holdfény mutassa az utat. Észrevétlen akarok maradni.

Nyolc és fél éve nem gyóntam. Elmosolyodom a gondolatra – hány rózsafüzért akasztana rám Draher atya a feloldoztatásom érdekében, ha Nicholas helyett hozzá fordulnék?

Negyedikesként gyóntam először. Az apácák tanítottak minket előtte; ott álltunk sorban, és mielőtt a gyóntatófülkébe léptünk volna, elismételtük a bűnbánó zsoltárt. A fülke apró volt és barna, olyan érzésem támadt odabent, mintha a falak egyre közelebb nyomakodnának. A minket elválasztó fémrácson át hallottam Draher atya lélegzését. Ekkor mondtam először, hogy hiába vettem a számra az Úr nevét, és összevesztem Mary Margaret Riordannal azon, melyikünk viheti el a menzán az utolsó csokis tejet. Amikor azonban Draher atya nem felelt, bűnöket kezdtem koholni magamnak: puskáztam egy helyesírási dolgozatnál; hazudtam az apámnak; tisztátalan gondolataim voltak. Draher atya erre az utolsóra elköhintette magát, én pedig nem igazán tudtam, miért, mivel elképzelésem sem volt, mi fán terem a tisztátalan gondolat – a kifejezést egy tévében sugárzott filmben hallottam. *A penitenciád egy Miatyánk és három Üdvözlégy Mária* – mondta. És ennyi volt, máris tiszta lappal folytathattam.

Hány év telt el, amióta kitalált bűnöket gyóntam meg? Hány éve eszméltem rá, hogy végtelen mennyiségű rózsafüzér sem lenne képes feloldozni a bűneim alól?

A házban egyetlen lámpa sem ég, még Nicholas dolgozószobájában sem. De ekkor eszembe jut, amit Astrid mondott. Szeretne egy kiadósat aludni. Lelkiismeret-furdalásom van: talán máskor alkalmasabb volna. De nem akarom tovább halogatni.

A lábujjamat beverem Max járókájába, ami a folyosó sarkában parkol. Csendben megyek fel a lépcsőn, lábujjhegyen elosonok a gyerekszoba előtt, a hálószobánk ajtajáig. Résnyire

nyitva van: Nicholas így meghallja, ha Max sírni kezd.

Azt terveztem, leülök az ágy szélére, összefonom a kezem az ölemben, és megbököm Nicholast, hogy felébredjen. Mindent elmondok neki, amit már a kezdet kezdete óta tudnia kellene, és elmondom, hogy már nem vagyok képes tovább hallgatni, adok neki időt, hogy átgondoljon mindent. Egész úton hazáig kegyelemért fohászkodom majd.

Mindent egy lapra teszek fel, ezzel tisztában vagyok. De nem látok más kiutat. Éppen ezért nem ülök mégsem az ágy szélére, amikor beosonok a hálóba, és megpillantom a félmeztelenül, halványkék takarónkba bugyolálva heverő Nicholast. Nem tehetem. Ha a dolgok nem a legoptimálisabban alakulnak, legalább azt tudom majd, hogy hányadán is állunk.

Letérdelek az ágy mellé, ujjaimmal beletúrok Nicholas dús hajába. A másik kezem a vállára teszem; meglep a bőre forrósága. Lesiklok a mellkasáig, érzem a tenyeremnek feszülő szőrszálakat. Felnyög és nyújtózik, majd oldalra fordul. A karja rázuhan az enyémre.

Nagyon lassan haladva ujjbeggyel megérintem a szemöldökét, a járomcsontját, a száját. Előrehajolok, a szemhéjamon érzem a leheletét. Még közelebb húzódom, hogy összeérjen az ajkunk. Csókolom, amíg vissza nem csókol, és mielőtt hátraléphetnék, körbefon a karjával, és magához húz. Felpattan a szeme, de mintha egyáltalán nem lepődne meg azon, hogy itt talál.

– Kitakarítottad a házam – suttogja.

– A házunkat – felelem. Az érintése is forró. Megfeszülök, elhúzódom, és a sarkamra ülök.

– Semmi gond – mormog Nicholas, és kitámasztja magát a párnáival. – Már házasok vagyunk. – Féloldalasan néz rám, és lomhán elmosolyodik. – Ezt meg tudnám szokni – folytatja. – Hogy belopódzol az ágyamba.

Felállok, egy pillanatra látom magam a tükörből. A tenyerem beletörölöm a farmeromba, és óvatosan leülök az ágy szélére. Szorosan magam köré fonom a karom. Nicholas odaül mellém, és a derekamra csúsztatja a kezét.

– Mi a helyzet? – kérdezi suttogva. – Úgy festesz, mint aki kísértetet lát.

Lerázom magamról a kezét.

– Ne nyúlj hozzám! – mondom. – Amúgy sem akarsz majd hozzám nyúlni. – Megfordulok, és keresztbe tett lábbal elhelyezkedem vele szemben. A válla fölött nézem magam a tükörből. – Nicholas – mondom, és nézem, ahogy az ajkam formálja a szavakat, azokat, amelyeket soha nem akartam hallani sem. – Volt egy abortuszom.

Megfeszül a háta, megkövül az arca, majd végre képes újra levegőt venni.

– Micsodád? – kérdezi. Közelebb húzódik. Megrémít az arcvonásait eltorzító harag. Vajon most torkon ragad? – Ezért tűntél el három hónapra? Megszabadultál a gyermekemtől?

Megrázom a fejem.

– Még a megismerkedésünk előtt történt. Nem a tiéd volt.

Nézem, ahogy egyre váltakozik az arckifejezése, mintha egyszerre mindent felidézne. Majd megrázza a fejét.

– Nekem azt mondtad, szűz voltál.

– Ezt egy szóval sem mondtam – felelem halkan. – Ezt

akartad hinni. – Visszatartom a lélegzetem, és azt mondogatom magamnak, hogy ennek nem is lesz jelentősége; elvégre Nicholas a volt barátnőjével élt, mielőtt úgy döntött, elvesz feleségül. Egyébként is, nagyon kevés nő megy férjhez manapság érintetlenül. Bár, tegyük hozzá, Nicholasnak más elvárása lehetett a leendő feleségével szemben.

– Katolikus vagy – mondja, és megpróbálja összerakni a kirakós darabkáit. Bólintok. – És ezért mentél el Chicagóból – folytatja.

– És ezért hagytam itt Maxet – felelem halkan. – Aznap, amikor elmentem, amikor leesett a kanapéról, és vérezni kezdett az orra, úgy éreztem, én vagyok a legrosszabb anya a világon. Azt gondoltam, ha anya nélkül nő fel, még az is jobb, mint ha ilyen anyja van.

Nicholas feláll, a tekintetéből olyasmi süt, amit még soha ezelőtt nem láttam.

– Igazad lehet – mondja, olyan hangosan, hogy attól tartok, felébreszti a kicsit. Megragadja a vállam, megrázza, de olyan erővel, hogy megrándul a nyakam, és nem látok teljesen tisztán. – Tűnj el a házamból! – mondja. – És vissza se gyere! Nyomja még valami a szíved, amit el szeretnél mondani? Körözött gyilkos vagy? A szeretődet bújtatod a szekrényben? – Elengedi a karom, de még a sötétben is látom a hátrahagyott tíz, tökéletes alakú, fájdalomtól izzó zúzódást, amit az ujjaival okozott.

Lesüpped az ágy szélére, mintha egyszerre túl nehéz lenne elviselni a saját súlyát. Előregörnyed, a kezébe temeti az arcát. Szeretném megérinteni, jó lenne enyhíteni a fájdalmán. Amikor ránézek, azt kívánom, bárcsak meg se szólaltam volna.

Kinyújtom a kezem, de megrezzen, még mielőtt összeérne a bőrünk. *Ego te absolvo.*

– Bocsáss meg! – mondom.

A szavakra úgy reagál, mintha kegyetlen csapás érné. Rám emeli vérben úszó, dühtől izzó szemét. Hosszan bámul – végre az igazi énemet látja.

– Légy átkozott! – szólal meg.

NICHOLAS

Amikor Nicholas másodéves volt a Harvardon, alaposan berúgtak a szobatársával, Oakie Peterborough-val, és a poroltó habjával teljesen telefújták az alvó kollégiumi bizottsági vezetőjüket. Egyéves próbaidőt kaptak, majd elváltak útjaik. Amikor Nicholas bekerült a Harvard orvosi karára, Oakie a jogi karon landolt, és Nicholas még az első műtétjén sem volt túl, amikor már társtulajdonos lett egy bostoni jogászcégben.

Belekortyol a citromos ásványvízbe, és igyekszik akár a legkisebb hasonlóságot felfedezni az egykoron ismert Oakie és az étterem asztalánál vele szemben helyet foglaló válóperes ügyvéd között. Ő kérdezte telefonon, eljönne-e vele ebédelni, amire egy *Naná!* volt a válasz, és Oakie már fel is véste a naptárába az időpontot. A Harvard és a kapcsolatai járnak Nicholas fejében. Egykori szobatársa hűvös magabiztosságát, közönyösen villódzó tekintetét figyeli, miközben az asztalkendőt az ölébe teríti.

– Jó újra látni, Nicholas – szólal meg. – Elképesztő, hogy két régi barát ugyanabban a városban dolgozik, és még sincs lehetőség arra, hogy találkozzanak.

Mosolyogva bólint. Oakie Peterborough-t már tizenkilenc éves kora óta nem tekinti régi barátjának, amikor is rajtakapta, hogy csuklóig Nicholas akkori barátnőjének a nadrágjában turkál.

– Azt remélem, el tudsz látni néhány tanáccsal – mondja. – Családjoggal foglalkozol, ugye?

Oakie felsóhajt és hátradől.

– Családjog. Mekkora ordas baromság. Amit teszek, az egyáltalán nem a családok érdekében történik. Eléggé ellentmondásos kifejezés. – Nicholast bámulja, és a felismeréstől elkerekedik a szeme. – Ugye nem mondod, hogy neked kell?

Bólint, az állánál megugrik egy izom.

– Minden fontosat szeretnék megtudni a válásról. – Elég sokat forgolódott álmatlanul, miközben ezen tipródott, de végül vakítóan egyértelmű döntést sikerült hoznia. A legkevésbé sem érdekli, mennyibe kerül majd, ha ezzel Paige kikerülhet az életéből, és Maxet is megtarthatja. Haragszik magára, amiért az éjszaka, amikor Paige bejött a hálószobába, nem volt elég elővigyázatos. Az érintése, az orgonaillatú bőre… – egy pillanatra visszatévedt a múltba, és úgy tett, mintha el sem hagyta volna. Majdnem megbocsátott ezért a három hónapért. És ekkor elmondta neki, amit soha nem lesz képes elfelejteni.

Remegni kezd, amikor belegondol, hogy hozzáért egy másik férfi, valaki más gyermekét hordozta a szíve alatt; de úgy érzi, a megrázkódtatás idővel enyhül majd. Nem is az abortusz zaklatja fel igazán. Orvosként rendkívül sok időt és energiát fektet az életek megmentésébe, így személy szerint nem támogatja, ha bárki az abortusz mellett dönt, de megérti azok érveit is, akik kiállnak a választás joga mellett. Nem. A titkolózás bosszantja. Még ha végig is tudná hallgatni, Paige milyen okból szakított meg egy terhességet, képtelen felfogni, hogyan rejtegethet valaki ilyesmit a saját házastársa elől. Joga

lett volna tudni. Lehet, hogy az ő testéről van szó, de a múltjuk közös. És nyolc év alatt nem tisztelte meg annyival, hogy elmondja neki az igazat.

A kora reggeli órákban azzal volt elfoglalva, hogy kiűzze az irgalomért esedező Paige képét a fejéből. A tükörnek köszönhetően ketten könyörögtek, szavaiból és tetteiből mintha egy bohóc sziluettje űzött volna tréfát. Olyan törékenynek tűnt, hogy újra és újra a száraz pitypang jutott róla eszébe, ami egy lehelettől is szertefoszlik. Tudta, elég egyetlen szó, és Paige darabokra hullik.

De éppen eléggé dühös ahhoz, hogy kizárja minden megmaradt érzését. A saját terepén győzi le és fosztja meg Maxtől, mielőtt még szerencsétlen gyermeket használná arra, hogy segítsen enyhíteni a bűntudatán. Elválik tőle, és olyan messzire űzi magától, amennyire csak tudja; és talán öt vagy tíz év múlva nem az ő arcát látja majd, ha a fiára néz.

Oakie Peterborough megtörölgeti húsos ajkát a kendővel, vesz egy mély lélegzetet.

– Nézd! – szólal meg. – Ügyvéd vagyok, de egyben a barátod is. Jobb, ha tudod, mibe vágsz bele.

Nicholas végigméri.

– Mondd el, mit kell tennem!

Oakie kifújja a levegőt, olyan hangot hallatva, mint egy zubogó vízzel teli teáskanna.

– Nos. Massachusetts államban a válóperes ügyekben lehetőség van a vétség igazolására. Ez azt jelenti, hogy a vétkesség bizonyítása nem elengedhetetlen a váláshoz, de ha lehetséges, az ingatlan és ingó vagyon ennek megfelelően lesz

felosztva.

– Elhagyott – vág közbe Nicholas. – És nyolc éven át folyamatosan hazudott.

Oakie összedörzsöli a kezét.

– Több mint két évig volt távol? – Nicholas megrázza a fejét. – Ő volt a fő kenyérkereső a családban? – Felhorkan, és az asztalra dobja az asztalkendőjét. Oakia az ajkát lebiggyesztve folytatja. – Ez esetben nem beszélhetünk elhagyásról, legalábbis jogilag nem. A hazudozás pedig… nos, ez ingoványos kérdés. A vétkességet általában mértéktelen italfogyasztás, családon belüli erőszak, hűtlenség esetén ismerik el.

– Nem volnék meglepve – motyog Nicholas.

Oakie ezt elengedi a füle mellett.

– Nem minősül vétkességnek például az áttérés másik vallásra, vagy ha kiköltözik a házból.

– Nem költözött ki – igyekszik tisztázni Nicholas. – Elment. – Oakie-t bámulja. – Mennyi ideig tart ez az egész?

– Egyelőre nem tudom – érkezik a válasz. – Attól függ, találunk-e indítékokat. Ha nem, akkor különélési nyilatkozatot lehet tenni, ami egy évvel később válásként véglegesíthető.

– Egy év? – kiált fel Nicholas. – Oakie, nem tudok egy évet várni. Félek, hogy valami őrültséget csinál. Jusson eszedbe: fogta magát, és három hónappal ezelőtt faképnél hagyott – nem zárom ki, hogy fogja magát, és elfut a gyerekkel együtt.

– Gyermek? – kérdezi halkan Oakie. – Eddig nem említettél gyermeket.

Fortyogva távozik az étteremből. Azt kellett megtudnia, hogy – bár a bíróságok már nem adják meg egyértelműen az

anya számára a felügyeleti jogot – Max a számára legideálisabb helyre kerül majd. Mivel Nicholas annyi időt tölt a munkájával, semmi sem garantálja a felügyeletet. Azt kellett megtudnia, hogy Paige jogosult lesz a jövőbeni keresete egy részére, mivel ő tartotta el, amíg egyetemre járt. És azt is, hogy a folyamat sokkal tovább tart, mint ahogy azt valaha is képzelte volna.

Oakie igyekezett lebeszélni minderről, ám Nicholas egészen biztos abban, hogy nincs választása. Valahányszor Paige-re gondol, megfeszül a teste, jégcsappá válnak az ujjai. Képtelen elviselni, hogy az orránál fogva vezették.

A kórházba lépve egyetlen üdvözlést sem viszonoz. Amikor az irodájához ér, becsukja és kulcsra zárja maga mögött az ajtót. Egyetlen karmozdulattal söpri tisztára az asztalát, és takarít le róla minden iratot. A padlón heverő halom tetején Hugo Albert aktája hever. Az aznapi első műtét alanya. A kórtörténet adatait olvasgatva észreveszi, hogy ez egyben az aranylakodalmának napja is. Amikor Esther Albertet tájékoztatta a férje állapotáról, és elmondta, hogy jól van, elsírta magát, és nem győzött hálálkodni Nicholasnak. Azt mondta, örökre az imáiba foglalja a nevét.

Az asztalra hajtja a fejét, és becsukja a szemét. Azt kívánja, bárcsak magánrendelője lenne, mint az apjának, vagy hogy a műtött betegekkel ápolt kapcsolat legalább annyi ideig tartana, mint a belgyógyászaton. Túl nehéz ilyen rövid időt tölteni ilyen intenzív emberi kapcsolatok hatása alatt, hogy aztán azonnal egy másik beteggel foglalkozzon. De kezd ráébredni, neki ez marad a keresztje.

Elszánt önuralommal nyitja ki a legfelső fiókot, és elővesz

egyet a Kórház levélpapírjai közül, amelyeken már az ő neve is ott áll.

– Egy listára van szüksége – motyogja. – Akkor kap egy listát. – Elkezdi összeírni a Paige-dzsel közös tulajdonát: a házat, a kocsikat, a kerékpárokat, a kenut, valamint a grillsütőt, a terasz bútorait, a fehér bőrkanapét és a franciaágyat. Az ágyat a régi lakásukból hozták át, túl sok emlék fűződött hozzá, nem akarták lecserélni. Amikor megrendelték az egyedi készítésű ágyat, arra számítottak, a hét végéig meg is kapják. De egyre többet késett, ezért hónapokon át egy matracon aludtak a padlón. Az ágy elégett egy raktártűzben, és újra el kellett készíteni.

– Mit gondolsz? – kérdezte Paige mellébújva egyik este. – Isten így akarja megüzenni, hogy ez az egész egy nagy hiba volt?

Amikor elfogynak a listázható tárgyak, elővesz egy üres papírlapot, a saját nevét a bal felső sarokba írja fel, Paige nevét a jobb felsőbe. Majd készít egy táblázatot: SZÜLETÉSI DÁTUM, SZÜLETÉSI HELY, TANULMÁNYOK, HÁZASSÁG IDŐTARTAMA. Könnyedén kitölti az egészet, de megdöbbenti, mennyi helyet foglalnak el az ő iskolái, és mennyire kevés kerül Paige neve alá. A házasság időtartamára néz, azt a rubrikát üresen hagyja.

Ha összeházasodnak azzal a fickóval, vajon megtartja a gyermeket?

Eltolja magától a két papírlapot, amelyek hirtelen elég nehéznek tűnnek ahhoz is, hogy kibillentsék az asztalt. Hátradönti a fejét a forgószékben, és a kórház kéményeiből

felszálló felhőket bámulja, mégsem lát mást, csak Paige sérült arcának vonalait. Pislog, de a kép nem akar szertefoszlani. Féligmeddig arra számít, ha a nevét suttogja, válaszol majd. Lassan megbomlik az agya, gondolja magában.

Azon tűnődik, vajon szerette-e azt a másik fickót, és miért kezdi kerülgetni a rosszullét ettől az – egyelőre – kimondatlan kérdéstől.

Amikor visszafordítja a széket, az anyját látja a túloldalán.

– Nicholas! – szólítja meg. – Ajándékot hoztam. – Egy nagy, lapos, papírba csomagolt tárgyat tart. Nicholas már azelőtt tudja, hogy egy bekeretezett fényképről van szó, mielőtt kibontja a madzagot. – Az irodádhoz – mondja az anyja. – Hetekig dolgoztam rajta.

– Nem az én irodám – feleli Nicholas. – Nem igazán tehetek fel bármit. – De azon kapja magát, hogy beszéd közben sem tudja levenni a szemét a fényképről. Egy kecses szomorúfűz áll egy tó partján, kétrét görnyedve a haragos széltől. A háttérben minden a lila árnyalataiban pompázik, a fa bíborvörös, mintha mélyről izzana.

Astrid átjön mellé az asztal másik oldalára, és megállapodik a vállánál.

– Lenyűgöző, igaz? – kérdezi. – Minden a fények játéka. – Rápillant a Nicholas asztalán sorakozó papírlapokra, de úgy tesz, mintha nem tudná őket értelmezni.

Nicholas végighúzza az ujját az anyja aláírásán, a kép alján.

– Nagyon szép – mondja végül. – Köszönöm.

Astrid leül az asztal szélére.

– Nem csak azért jöttem, hogy átadjam ezt a fényképet. Mondanom kell valamit, ami bizonyára nem tetszik majd – mondja, majd kis szünetet tart. – Beköltözött hozzánk Paige.

Nicholas úgy mered az anyjára, mintha azt mondta volna, hogy az apja valójában egy vándorcigány, és hamis a diplomája.

– Te most viccelsz. Ezt nem teheted velem.

– Ami azt illeti, Nicholas – szólal meg ismét Astrid, majd leszáll az asztalról, és járkálni kezd – nagyon kevés beleszólásod van abba, hogy a saját házunkban mit tehetünk, és mit nem. Paige kedves lány – azt hiszem, jobb erre későn ráeszmélni, mint soha – és elragadó vendég. Imelda azt mondja, még az ágyat is beveti maga után. Most mondd meg!

Nicholas tenyere viszketni kezd; elfogja az elemi, nyers késztetés, hogy megüsse vagy fojtogatni kezdje az anyját.

– Ha akár csak egy ujjal is hozzáér Maxhez…

– Arról már gondoskodtam – vág közbe Astrid. – Abban állapodtunk meg, hogy napközben, amíg én vigyázok Maxre, nem tartózkodhat ott. Csak aludni jár hozzánk, mivel az ilyesfajta éjszakai tevékenységhez egy udvaron álló autó nem a legideálisabb.

Nicholas úgy érzi, örökké emlékszik majd erre a pillanatra: anyja ráncos, kifejezéstelen mosolyára; a felettük pislákoló neoncső fényére; a csikorgó kerekekre, ahogy eltolnak valamit az ajtó előtt. *Ez volt az a pillanat, amikor darabokra hullott az életem*, ezt emlegeti majd évek múlva is.

– Paige nem az, akinek hiszed – szólal meg keserűen.

Astrid elsétál az iroda túlsó faláig, mintha mindezt meg sem hallotta volna. Leemeli a falról a megsárgult tengerész térképet,

az ujjaival az üvegen át követi az örvények és áramlatok vonalait.

– Itt tökéletes lenne – mondja. – Mindig láthatnád, valahányszor felnézel. – Átszeli a szobát, leteszi az asztalra a régi keretet, és felveszi a fűzfát ábrázoló képet. – Tudod – folytatja szinte mellékesen, lábujjhegyre emelkedve, hogy pontosan fel tudja akasztani a képet –, apáddal kis híján elváltunk egyszer. Szerintem emlékezhetsz is a nőre – hematológus volt. Tudtam az egészről, és minden alkalmat megragadtam, hogy felvegyem apáddal a harcot. Italokkal öntöttem le, jeleneteket rendeztem, sőt egyszer-kétszer még azzal is megfenyegettem, hogy elhagyom, és magammal viszlek téged. Úgy gondoltam, nagyobb hibát el sem követhetnék, mint ha hallgatásba burkolóznék, hiszen akkor gyengének tarthatna, és bármikor keresztülléphetne rajtam. Aztán egy nap ráébredtem, hogy sokkal több hatalmam lesz, ha úgy döntök: én adom meg magam. – Astrid megigazgatja a képet, és hátralép.

– Így. Mit szólsz?

Nicholas szeme összeszűkül, tekintete sötét és haragos.

– Szeretném, ha elzavarnád a házatokból Paige-et, és ha harminc méternél közelebb merészkedik Maxhez, esküszöm, feljelentelek mindkettőtöket. Most pedig szeretném, ha távoznál az irodámból, később felhívnál, és töredelmesen bocsánatot kérnél, amiért belekotnyeleskedtél az életembe. Továbbá azt is, ha visszatennéd a helyére azt az átkozott óceántérképet, és végre békén hagynál.

– Komolyan mondom, Nicholas… – szólal meg könnyedén Astrid, bár minden ízében reszketve. Soha nem látta ilyennek a

fiát. – Ha továbbra is így viselkedsz, nem vagyok hajlandó téged a fiamnak tekinteni. – Kézbe veszi a hajózási térképet, és újra felakasztja a falra, de nem fordul vissza.

– Fogalmad sincs semmiről – motyogja Nicholas.

Nicholas és Paige egy botrányosan rossz időzítésnek köszönhetően Prescottéknál botlik egymásba aznap délután. Nicholas egyik betegénél komplikációk léptek fel, ezért később indult el a kórházból. Éppen Max játékait hajigálja a sporttáskájába, amikor Paige berobban a nappaliba.

– Ezt nem teheted velem! – mondja könnyek között. Amikor Nicholas a feleségére emeli a szemét, már minden érzelem eltűnt a tekintetéből.

– Á – mondja, kezében egy madaras csörgőlabdával –, édesanyám rossz hírek hozója volt?

– Adnod kell egy esélyt – feleli Paige a férje elé állva. – Nem tudsz tisztán gondolkodni.

Astrid Maxszel a karjában jelenik meg az ajtóban.

– Hallgass rá, Nicholas! – szólal meg halkan.

Nicholas olyan pillantást vet az anyjára, amiről Paige-nek az ír legendák baziliszkusza jut eszébe; a szörnyeteg, amely egy szempillantásával gyilkol.

– Azt hiszem, eleget hallottam. Sőt, olyasmit is hallottam, amit bár ne hallottam volna. – Feláll, átveti a vállán a pelenkázótáskát, és durván kirántja Maxet Astrid karjából. – Mi lenne, ha felsietnél az emeleti vendégszobádba, és kisírnád a pici szíved, hogy aztán lejöhess a földszintre brandyzni az *én* átkozott szüleimmel? – vicsorogja.

– Nicholas – mondja Paige szótagonként elakadó hangon. Vet egy gyors pillantást Astrid felé, majd végigfut a férfi után a hallon. Feltépi az ajtót, és az utcán is utána kiált.

Közvetlenül az autó mellett áll meg.

– Busás tartásdíjat kapsz majd, elvégre te tartottál el hosszú ideig – szól hátra csendesen. – Megérdemled.

Paige immár fékezhetetlenül sír, az ajtófélfát szorongatja, mintha képtelen volna állva maradni.

– Ennek nem lenne szabad megtörténnie – szipogja. – Azt hiszed, érdekel a pénz? Vagy az, hogy ki kapja meg azt a nyomorult házat?

Nicholasnak eszébe jut a többi sebésztől hallott számos rémtörténet arról, hogyan fosztották meg őket vérszomjas, vörös körmű feleségeik midászi jövedelmük felétől, és döntötték romba fényes hírnevüket. Nem tudja maga elé képzelni Paige-et valami divattervezőnél vásárolt kosztümben a tanúk padján, miközben egy vallomást mantrázik, amellyel egy életre bebiztosítja magát. Nem igazán tudja elképzelni, hogy valóban foglalkoztatja az évi ötszázezer dollár, amely vagy megfelelően fedezi a költségeit, vagy mégsem? Ha szépen kéri, valószínűleg át is adná neki a ház kulcsait. Valójában a legkevésbé sem olyan, mint mások; soha nem is volt olyan, és Nicholas mindig is ezt kedvelte benne.

Az arcába omlik a haja, folyik az orra, a válla remeg az erőfeszítéstől, amivel a sírást igyekszik megfékezni. Tragikus látvány.

– Mama – szólal meg Max, és felé nyújtja apró kis karját. Nicholas elfordítja tőle, és Paige-et figyeli, aki a keze fejével

törölgeti a szemét. Ez nem történhetett volna másképpen, mondogatja magának – annak tükrében nem, amit most tud. De a mellkasa égni kezd, szinte szó szerint – a felduzzadt szövetek visszafordíthatatlan égési károsodást szenvednek, ahogy a szíve hasadni kezd.

Eltorzult arccal rázza meg a fejét. A kocsiba hajol, Maxet beköti az ülésébe, majd beül, és beindítja a motort. Megpróbálja felidézni az események sorozatát, de képtelen rájönni, hogyan jutottak el idáig – addig a pontig, ahonnan nincs visszaút. Paige egy tapodtat sem mozdult. A motor dörmögése mellett már nem hallhatja a hangját, de tudja, hogy éppen azt mondja, szereti őt. És szereti Maxet.

– Nem tehetek róla – mondja, majd elindul anélkül, hogy visszanézne.

PAIGE

Amikor reggel lejövök reggelizni, a táskám is lehozom magammal.

– Szeretném megköszönni a kedves vendéglátást – mondom mereven –, de attól tartok, ma búcsúznom kell.

Astrid és Robert egymásra néznek. Astrid szólal meg először.

– Hová szeretnél menni?

Számítottam erre a kérdésre, mégis megütközöm rajta.

– Nem tudom. Azt hiszem, vissza anyámhoz.

– Paige – szólal meg újra Astrid kedvesen. – Ha Nicholas válni akar, Észak-Karolinában is rád talál.

Nem válaszolok. Astrid feláll, odajön, és átölel. Szorosan tart, bár semmit sem teszek, hogy eltoljam magamtól. Vékonyabb, mint amire számítottam, majdhogynem törékeny.

– Nem tudlak lebeszélni erről? – kérdezi.

– Nem, nem tudsz – motyogom.

Elhúzódik tőlem, és kartávolságra eltart.

– Nem mehetsz el, amíg nem haraptál valamit – mondja, majd a konyha felé veszi az irányt. – Imelda!

Kettesben hagy Roberttel – a házban mellette vagyok a legfeszültebb. Nem arról van szó, hogy valaha is durván vagy barátságtalanul viselkedett volna; felajánlotta a házát, saját magát is meghazudtolva tesz kedves megjegyzéseket a

megjelenésemre, valahányszor lejövök vacsorázni, megmenti nekem a *Globe* életstílus rovatát, még mielőtt Imelda kiollózná belőle a recepteket. Azt hiszem, a probléma bennem van, nem őbenne. Azt hiszem, bizonyos dolgokra – így a megbocsátásra is – sokat kell várni.

Összehajtja a reggeli lapot, és int, hogy üljek le mellé.

– Hogy hívták azt a kólikás lovat? – kérdezi teljesen váratlanul.

– Donegal – mondom az ölemben egyengetve az asztalterítőt. – De már jól van. Vagy legalábbis akkor jól volt, amikor eljöttem.

Robert bólint.

– Mhm. Lenyűgöző, milyen gyorsan helyrejönnek.

Felvonom a szemöldököm, mert kezdem érteni, merre is tart a beszélgetés.

– De néha belepusztulnak – mutatok rá.

– Nos, persze, természetesen – feleli Robert, krémsajttal kenegetve a péksüteményt. – De a jók nem. A jók soha.

– Ebben reménykedünk – teszem hozzá.

Robert felém bök a muffinnal, ezzel nyomatékosítva a mondandóját.

– Pontosan. – Hirtelen átnyúlik az asztalon, és szabad kezét a csuklómra teszi. A váratlan érintés éppen olyan hűvös és magabiztos, mint Nicholasé. – Nagyon megkönnyíti a fiam számára, hogy elfelejtse, Paige. A magácska helyében kétszer is meggondolnám.

Nicholas ebben a pillanatban lép be Maxszel együtt az étkezőbe.

– Hol a pokolban vannak a többiek? – kérdezi. – Késésben vagyok.

A kicsit beteszi a Robert mellett álló etetőszékbe, és feltűnően igyekszik felém se nézni. Astrid egy pirítóssal, gyümölcsökkel, bagellel telepakolt tálcával sétál be.

– Nicholas! – szólal meg, mintha meg sem történt volna, az előző este. – Itt maradsz reggelire?

– Már így is elég népes vendégsereg gyűlt össze – feleli rám meredve.

Felállok, miközben Maxet figyelem, aki egy színezüst kanállal ütögeti Robert tányérját. Nicholas arisztokratikus arcvonásaival rendelkezik, de a szeme egyértelműen az enyém. Már most borítékolható, hogy ott rejlik benne a küzdőszellem.

Max rám néz, mosolyogni kezd, és ennek következtében tetőtől talpig ragyog.

– Már éppen indultam – jelentem ki. Vetek egy gyors pillantást Robertre, majd a táskámat hátrahagyva kilépek az ajtón.

A Mass General önkénteseinek társalgója nem sokkal nagyobb egy szekrénynél, amit a járóbetegek várótermei mögött rejtettek el. Amíg a titkárnőt, Harriet Milest várom – aki épp egy jelentkezési ívet keres –, a válla fölött a folyosó felé tekintgetek, arra számítva, hogy Nicholas majd éppen arra jár.

Semmi kedvem ehhez, de nem igazán látok más megoldást. Ha szeretném, hogy meggondolja magát a válást illetően, meg kell neki mutatnom, mit is veszít valójában. És ez fizikai képtelenség, ha csak véletlenül találkozunk, vagy futtában a

szüleinél, ezért minden időm a közelében kell töltenem – a kórházban. Sajnos a végzettségem miatt nem tudom betölteni a legtöbb olyan pozíciót, amely révén egymás mellé kerülhetnénk, ezért igyekszem meggyőzni magam arról, hogy világéletemben szerettem volna a kórházban önkénteskedni, de eddig egyszerűen nem volt rá időm. Egyébként pontosan tudom, hogy ez nem igaz. Ki nem állhatom a vér látványát; elviselhetetlennek tartom azt a fertőtlenítő leplezte betegségfelhőt, amely minden kórházi folyosót beterít. Nem lennék itt, ha bármi egyéb megoldást látnék arra, hogy naponta legalább néhányszor összefussak Nicholasszal.

Harriet Miles úgy százötven centi magas, és majdnem éppen olyan széles is. Egy kis, eper alakú székre kell fellépnie ahhoz, hogy elérje az irattartó szekrény legfelső fiókját.

– Nincs annyi felnőtt önkéntesünk, mint amennyire szükség lenne – mondja közben. – A legtöbben nagyjából egy évet töltenek velünk, mert ez jól jön az egyetemi jelentkezésüknél. – Behunyt szemmel túr bele egy iratcsomóba, majd kiemeli a megfelelőt. – Á! – szólal meg. – Győzelem!

Visszatelepedik a székére – meg mernék esküdni, hogy van rajta egy magasító, de túlzottan feszélyezve érzem magam ahhoz, hogy odahajoljak, és megnézzem.

– Mondja, Paige, van valamilyen egészségügyi képzettsége, vagy önkénteskedett már másik kórházban is?

– Nem – mondom, azt remélve, hogy ettől függetlenül még elfogadják a jelentkezésem.

– Nem nagy ügy – mondja Harriet nyugodtan. – Végigcsinálja az orientációs kurzusunkat, és azt követően már

munkához is láthat…

– Nem – hebegem. – Ma kell kezdenem. – Amikor Harriet a béketűrését elveszítve bámulni kezd, elhelyezkedem a székemben, és oldalamhoz szorított kézzel várok. Óvatosan, mondom magamban. Mondd azt, amit hallani akar! – Úgy értem, nagyon szeretnék ma kezdeni. Bármit szívesen csinálok. Nem feltétlenül kell egészségügyi feladatnak lennie.

Harriet megnyalja a ceruzája hegyét, és nekiáll kitölteni a jelentkezési ívet. A szeme sem rebben, amikor elhangzik a családnevem, bár, felteszem, elég sok Prescott lakhat Bostonban. A saját címem helyett Astrid és Robert címét diktálom be, és brahiból hamis születési dátumot adok meg, három évvel megöregítve magam. Azt mondom, heti hat napot is tudok vállalni, ezért aztán úgy néz rám, mintha egy szent ülne vele szemben.

– Be tudom tenni a recepcióra – mondja, a falon lógó beosztást mustrálva, összeráncolt szemöldökkel. – Nem végezhet papírmunkát, de a betegeket felguríthatja kerekesszéken a kórtermekbe. – Ceruzájával a mappa fedelét kopogtatja. – Vagy szeretné inkább a könyves kocsit tologatni a betegszobák szintjein? – veti fel.

Rájövök, hogy egyik lehetőség sem segít eljutnom oda, ahová kellene.

– Volna egy kérésem – mondom. – Szeretnék dr. Prescott szívsebész közelében lenni.

Harriet felnevet, és megpaskolja a kezem.

– Ó, ő mindenki kedvence. Az a szempár! Azt hiszem, az önkéntesek mosdójában a falfirkák felét ő ihlette. Mindenki

szeretne dr. Prescott közelében lenni.

– Nem érti – felelem. – Ő a férjem.

Harriet tekintete végigpásztázza az űrlapot, majd a vezetéknevemre bök.

– Csakugyan.

Megnyalom az ajkam, és előrehajolok. Elmormolok magamban egy gyors imát; azért fohászkodom, hogy a Nicholas és a közöttem dúló háborúban senki más ne sérüljön meg. Ezután elmosolyodom, és akkorát hazudok, mint addig még soha életemben.

– Tudja, elég szörnyű időszakot élünk meg. Nemigen van esélyünk látni egymást. – Egy összeesküvő pillantásával kacsintok Harrietre. – Ezt afféle évfordulós ajándéknak szánom. Szeretnék a közelében lenni. És gondoltam, ha meg tudnak bízni olyasmivel, ami segít abban, hogy naponta a közelében legyek, mint afféle személyes önkéntes, akkor ő is boldogabb lehetne, így sebészként is jobban teljesítene, és mindenki hasznot húzna a dologból.

– Milyen romantikus ötlet! – sóhajt fel Harriet. – Milyen csodálatos volna, ha a többi orvos felesége is jelentkezne önkéntesnek!

Határozottan, higgadtan nézem. Soha nem voltam beszélőviszonyban egyik orvosfeleséggel sem, de ha ezzel kell vezekelnem, hát esküszöm, halálos ítélet terhe mellett is teljesítem. Ma pedig a csillagokat is megígérem Harriet Milesnak.

– Megteszek minden tőlem telhetőt. – Mosolyog, és a szemén látom, hogy olvadozik az elragadtatástól. – Bárcsak én is őrülten

szerelmes lennék! – mondja, majd felveszi a telefont, és egy belső számot tárcsáz. – Lássuk, mit is tehetünk!

Astrid a kertben talál rám, egy barackfa alatt ülve rajzolok éppen.

– Mi készül? – kérdezi, én pedig azt felelem, nem tudom. Egyelőre csak vonalak és ívek halmaza; idővel valami felismerhetővé alakul át. Terápiás célzattal rajzolok. Nicholas ma kis híján észre sem vett – annak ellenére sem, hogy segítettem áttolni lábadozó betege ágyát a sebészet intenzív osztályáról egy kisebb kórterembe, a könyves kocsival követtem vizit idején, és mögötte álltam a sorban, az ebédlőben. Éppen a víztartályt töltöttem újra egy páciens szobájában, akit holnap műt majd, amikor végre felismert; de itt is csak azért, mert belém ütközött, és leöntötte halvány rózsaszín önkéntes kötényruhám.

– Elnézést – mondta az ölemen és a mellemen éktelenkedő foltokat vizslatva. Majd az arcomba nézett. A rémülettől egyetlen szó sem jött ki a torkomon. És bár arra számítottam, hogy Nicholas kiviharzik a helyiségből, és kéreti a személyzeti igazgatót, egyszerűen csak felvonta a szemöldökét és felnevetett.

– Néha egyszerűen csak rajzolok – mondom Astridnak, remélve, hogy ez az egész nem igényel alaposabb magyarázatot.

– Néha én is egyszerűen csak lövök – mondja. Riadtan nézek fel rá. – …a fényképezőgéppel – teszi hozzá. Egy fatörzsnek támaszkodik, a nap felé fordítja az arcát. Megfigyelem az álla határozott, eltökéltséget sugárzó vonalait, az ezüst hajkoronát, a

drága parfümként körülötte lebegő merészség auráját. Azon töprengek, vajon van-e a világon bármi, amiben Astrid Prescott kudarcot vallana, miután úgy dönt, nekivág.

– Nem bántam volna, ha korábban bővül egy művésszel a család – jegyzi meg. – Mindig is kötelességemnek tartottam, hogy valakinek továbbadjam a tudásom. – Felnevet. – Legalábbis a fényképezést illetően. – Kinyitja a szemét, és rám mosolyog. – Nicholast kész rémálom volt tanítani. Képtelen volt ráérezni az F-értékekre, és rendszeresen túlexponálta a nyomatokat. A tehetsége megvolt a fényképezéshez, de nem rendelkezett kellő türelemmel.

– Anyám művész volt – bököm ki, majd lemerevedem, a kezem mozdulatlan marad, centikre a vázlattábla felületétől. Ez volt az első, személyes dolgokról tett önkéntes vallomásom. Astrid közelebb húzódik, tudva, hogy ez a váratlan rés a páncélomon lehetőséget biztosít számára, hogy beljebb férkőzzön. – Kiváló művész volt – mondom a lehető legtermészetesebb hangon, magamban felidézve a Chicagóban és Karolinában található, lovakat ábrázoló falfestményeket. – De ő inkább írónak tekintette magát.

Egy tiszta lapon kezdek zaklatottan kanyarogni a ceruzámmal; nem merek Astrid szemébe nézni, mégis elmondom az igazat. A szavak olyan frissek, mint egy vadonatúj seb. Ismét világosan érzem a kezemben tartott filctollak illatát; érzem, ahogy anyám ujjai a bokámra kulcsolódnak, hogy ne veszítsem el az egyensúlyom a széken. Érzem anyám testét a sajátom mellett, amíg a szabadon vágtató csődöröket nézzük. Emlékszem, milyen szabadságot nyújtott a

feltételezés – a tudat –, hogy másnap is ugyanott lesz, és egy nappal azután is.

– Bárcsak anyám mellettem lehetett volna, hogy megtanítson rajzolni! – mondom, és azonnal elhallgatok. A ceruzám már nem repked fel-alá az oldalon; Astrid keze az enyémre siklik, miközben magam elé meredek. Még azon tűnődöm, mi késztetett arra, hogy mindezt elmondjam neki, de máris újra hallom a hangom. – Nicholasnak szerencséje volt. Bárcsak én is egy olyan ember mellett nőhettem volna fel, mint amilyen te vagy!

– Akkor Nicholas duplán szerencsés. – Astrid közelebb araszol hozzám a fűben, a karját a vállam alá kulcsolja. Különös érzés – nem olyan, mint anyám ölelése, amit nyár végére már egészen megszoktam. Mielőtt azonban megálljt parancsolhatnék magamnak, nekidőlök. A hajamba sóhajt. – Nem volt sok választása. – Behunyom a szemem, és vállat vonok, de Astrid nem hagyja annyiban. – Nem sokban különbözik tőlem – mondja, majd némi tétovázás után hozzáteszi: – Vagy tőled.

Ösztönösen elhúzódom, mondjuk úgy, kellően józan távolságra. Tiltakozásra nyitom a szám, de valami megfékez. Astrid, az anyám, jómagam. Mint egy kollázs, úgy bontakoznak ki előttem Astrid kontaktmásolatainak fehér keretei, akár egy vicsorgó sorminta; a sötét patkónyomok anya földjein; a férfiingek, amelyeket a távozásom napján hajigáltam ki az autóból. Mindent azért tettünk, mert meg kellett tennünk. Mindent azért tettünk, mert jogunk volt megtenni. És mindannyian jeleket hagytunk magunk mögött – egyfajta, mindenki számára bejárható ösvényt, amely másokat vezetett

hozzánk, vagy egy napon nekünk biztosított utat arra, hogy visszatérjünk.

Lassan fújom ki a levegőt. Istenem! Sokkal nyugodtabb vagyok, mint az elmúlt napokban bármikor is. Lehetséges, hogy egy nálam hatalmasabb erővel kell szembeszállnom ahhoz, hogy visszaszerezzem Nicholast, ugyanakkor kezdem felfogni, hogy én magam is egy nálam hatalmasabb erő része vagyok. Talán mégis lesz némi esélyem.

Astridra mosolygok, és újra felveszem a ceruzát, majd gyors iramban leskiccelem a feje fölött csüngő ágak kuszaságát. A táblára pillant, fel a fára, és bólint egyet.

– Le tudnál rajzolni? – kérdezi, és újra felveszi az előző pózt.

Letépem a legfelső lapot, és nekiállok felrajzolni Astrid arcának íveit, az arannyal csipkézett ősz tincseket. Ezzel a tartással, ezzel az arckifejezéssel királynőnek kellett volna születnie.

A barackfa árnyéka különös erezettel teríti be az arcát, a Szent Kristóf gyóntatófülkéinek beltere jut róla eszembe. A hulló levelek végigtáncolnak a táblámon. Amikor befejezem, úgy teszek, mintha még mindig rajzolnék, hogy mielőtt Astridnak megmutatom, ellenőrizhessem a képet.

Az arca minden levélmintázatú árnyékában egy másik nőé. Az egyik afrikainak tűnik, a fejére vaskos turbán tekeredik, füléből aranykarikák lógnak le. Másutt egy spanyol *puta* feneketlen tekintete és fekete, kötélszerű haja rejtőzik. Ismét máshol koszos kislány, ránézésre alig tizenkét éves, mindkét kezével duzzadt, terhes hasát fogja. Az egyik levélen az anyám látom; egy másikon én vagyok.

– Lenyűgöző – mondja Astrid, gyengéden megérintve a képeket. – Látom, mi vette le Nicholast a lábáról. – Oldalra billenti a fejét. – Tudsz emlékezetből rajzolni? – Bólintok. – Akkor rajzolj egyet saját magadról is!

Készítettem már önarcképeket, de csak spontán. Nem tudom, képes leszek-e rá, és ezt be is ismerem.

– Sosem tudod meg, ha nem próbálkozol – pirongat Astrid, én pedig kötelességtudóan veszek elő egy üres lapot. A nyakam tövénél kezdem, fokozatosan haladok felfelé az állam és az arcom vonalaival. Egy másodperc szünetet tartok, úgy látom, rossz az egész. Letépem a lapot, és a következőn elölről kezdem, most a hajam vonalánál, lefelé haladva. Újra el kell kezdenem a legelejéről. Hétszer próbálkozom, és minden egyes rajz kiforrottabb az előzőnél. Végül leteszem a ceruzát, az orrom tövéhez szorítom az ujjaimat.

– Máskor – mondom. De Astrid a tábláról letépett rajzokat lapozgatja.

– Jobban csináltad, mint gondolod – mondja, és elém tartja őket. – Nézd meg! – Végiglapozom a rajzokat. Megdöbbent, hogy ezt eddig nem vettem észre. Minden egyes képen – még a legfelületesebb vonalakkal megrajzolt vázlatokon is – Nicholas arca néz rám a magamé helyett.

PAIGE

Az elmúlt három napban mindenki Nicholasról beszélt a kórházban, és ez egyes-egyedül nekem köszönhető. Amikor reggel megérkezik, segítek előkészíteni a műtét előtt az aktuális betegét. Ezután az irodája előtt, a padlón ülve halvány kötényruhámban megrajzolom a műtét alatt álló betege portréját. Egyszerű skicceket készítek, amelyek néhány perc alatt elkészülnek. A kórháztól távol ábrázolom őket, életük csúcspontján. Mrs. Comazzit táncosnőként rajzoltam meg – a negyvenes években az is volt; Mr. Goldbergből snájdig, halszálkás öltönybe bújtatott gengszter lett; Mr. Allen tagbaszakadt, a harci szekerén feszítő Ben-Hur. Szalaggal az iroda ajtajára ragasztom őket, és rendszerint odakerül melléjük egy másik, Nicholast ábrázoló kép is.

Eleinte úgy rajzoltam meg, ahogy a kórházban is látható, a telefon mellett, egy elbocsátó aláírása közben, vagy egy csapatnyi rezidenst bekísérve az egyik kórterembe. Ezután viszont elkezdtem úgy ábrázolni, ahogy emlékezni akartam rá: a *Sweet Baby James*t énekelve Max mózeskosara fölött; engem tanítva, hogyan dobjam el a habszivacs labdát; ahogy mindenki szeme láttára megcsókol a hattyúcsónakon. Minden egyes nap ugyanazt csinálja tizenegy óra körül. Visszatér az irodájához, átkozódni kezd az ajtó előtt, és mindkét képet letépi. Azt, amelyik őt ábrázolja, belegyűri a szemetesbe, vagy bedobja az

asztala legfelső fiókjába, de azt, amelyik a betegről készült, általában magával viszi az operáció utáni ellenőrzésre. Éppen magazinokat vittem Mrs. Comazzinak, amikor átadta neki a róla készült rajzot.

– Ó, egek! – kiáltott fel. – Nézzenek oda! De jól festek ezen! – Nicholas pedig önmagát meghazudtolva mosolygott.

Gyorsan terjedt a szóbeszéd a kórházban, és mindenki tudja már, ki vagyok, és mikor hagyom ott a rajzokat. Tíz óra negyvenkor, mielőtt Nicholas odaérne, kisebb tömeg gyülekezik az iroda előtt. A nővérek a kávészünetek idején fellopóznak, és megpróbálják megtalálni a hasonlóságot, csípős megjegyzéseket téve arra a dr. Prescottra, aki a rajzaimon megjelenik, és akit soha nem láthatnak.

– Atyavilág! – hallottam az egyik orvos szájából. – Soha nem gondoltam volna, hogy hétköznapi ruhái is vannak.

Nicholas gyors, kopogós lépteit hallom közeledni a folyosón. Még mindig rajta van a műtősruha, ami azt jelenti, valami balul sült el. Igyekszem eliszkolni az útjából, de ekkor egy ismeretlen hang üti meg a fülem.

– Nicholas – szólal meg a férfi.

Kezét az ajtó gombján tartva megáll.

– Elliot – felel, inkább sóhajtva, mintsem kimondva a nevet. – Elég zűrös délelőttöm volt. Nem beszélhetnénk máskor?

Elliot megrázza a fejét, és felemeli a kezét.

– Elsősorban nem magához jöttem. Azt akartam megnézni, mi ez a nagy felhajtás a rajzok miatt. Lassan az iroda ajtaja lesz a kórház galériája. – Lenéz rám, és felragyog az arca. – Az a szóbeszéd járja, hogy ez a rejtélyes művész itt a maga felesége.

Nicholas leveszi a fejéről a kék papírsapkát, és behunyt szemmel az ajtónak dől.

– Paige, Elliot Saget. Elliot, Page. A feleségem. – Lassan felsóhajt. – Egyelőre.

Ha nem csal az emlékezetem, Elliot Saget főorvos a sebészeten. Gyorsan talpra állok, és előrenyújtom a kezem.

– Örvendek – mondom mosolyogva.

Elliot félretolja Nicholast, és Mr. Olsenről, az aznap reggeli műtét alanyáról készült képet tanulmányozza. Mellette ott a Nicholasról készült rajz: az Allston bowlingcentrumban karaokézik – tudomásom szerint ezzel még soha nem próbálkozott, de valószínűleg egészen jól menne neki.

– Kimondottan tehetséges – mondja Elliot a képről Nicholasra nézve, majd vissza. – Mi tagadás, Nicholas, maga a rajzokon már majdnem olyan halandó embernek tűnik, mint mi mindannyian.

Válaszul motyog valamit a bajsza alatt, majd elfordítja a kulcsát az ajtóban.

– Paige – szól hozzám Elliot Saget –, a kórház kommunikációs igazgatója szeretne önnel beszélni a rajzokról. Nancy Biannának hívják, és megkért, hogy adjam át, bármikor betérhet hozzá, ha éppen ideje engedi. – Ezután elmosolyodik, és már abban a pillanatban világos számomra, hogy szükség esetén megbízhatok benne. – Nicholas! – szól be az irodába a nyitott ajtón keresztül. Bólint, majd elüget a folyosó vége felé.

Nicholas derékból meghajolva igyekszik elérni a lábujjait. Jót tesz a hátának; már korábban is láttam ugyanezt a mozdulatot, amikor egy-egy hosszabb nap után hazatért. Elfintorodik,

amikor felnéz, és meglátja, hogy még mindig ott állok. Odalép az ajtóhoz, és letépi róla a két rajzot, labdává gyűri, és mindkettőt a kukába hajítja.

– Ennek aztán tényleg semmi értelme nem volt – mondom dühösen. A képek bármilyen egyszerűek legyenek is, az én alkotásaim. És utálom végignézni ha a műveimet megsemmisítik. – Ha nem vagy kíváncsi a sajátodra, az nem érdekel. De Mr. Olsen talán kíváncsi lenne a sajátjára.

Nicholas tekintete elsötétül, az ujjai elfehérednek az ajtógombon.

– Paige, ez itt nem egy kerti parti. Mr. Olsen húsz perccel ezelőtt meghalt a műtőasztalon. Esetleg most magamra hagyhatnál – teszi hozzá csendben.

Negyven perc alatt érek át a Prescott-rezidenciához, de még az út végén is remegek. Leveszem a kabátom, nekitántorodom egy fiókos szekrénynek, ami a bordáim közé döf. Fintorogva lépek távolabb, és a tükörképem bámulom egy antik tükörben. Függetlenül attól, merre vagyok, kényelmetlenül éreztem magam az elmúlt egy hétben. És mélyen, legbelül tudom, hogy ennek semmi köze a bútorok éleihez vagy a dísztárgyakhoz. Egészen egyszerűen arról van szó, hogy sem a hűvös kórházban, sem az elegáns Prescott-villában nem érzem magam otthon.

Nicholasnak igaza volt. Nem fogom megérteni az ő életét. Nem ismerem azokat a dolgokat, amelyek mindenki más számára magától értetődőek, például hogy miképpen értelmezzük a műtét után egy orvos hangulatát, vagy melyik

oldalra kell elhajolni, amikor Imelda összeszedi a tányérokat. Összetöröm magam, hogy egy olyan világ része legyek, amelyben mindig lépéshátrányban maradok.

Kinyílik egy ajtó, klasszikus zene hangja tölti be a folyosót. Robert a karjában tartja Maxet, aki műanyag CD-tokot rágcsál. Előveszem a legszebb mosolyom, de még mindig reszketek. Az apósom résnyire szűkült szemmel lép közelebb.

– Mi a baj? – kérdezi.

Valahogy minden egyszerre mar belém. Robert Prescott az utolsó ember a világon, aki előtt össze akarok omlani, mégis sírni kezdek.

– Nicholas – szipogom. Megrándul az arca.

– Soha nem tanulta meg, hogy ne kezdjen a nála gyengébbekkel – mondja. Megfogja a könyököm, és bekísér a dolgozószobájába, egy sötét helyiségbe, amiről rókavadászatok és merev brit lordok jutnak eszembe. – Üljön le, és próbáljon ellazulni! – Elhelyezkedik egy hatalmas bőrfotelben; Maxet az íróasztalára teszi, aki azonnal játszadozni kezd a réz papírnehezékekkel.

Hátradőlök a burgundi vörös kanapén, és engedelmesen behunyom a szemem, de egyértelmű, hogy nem érzem otthon magam, így ellazulni sem tudok. A falra erősített bak dermedt mosolya alatt álló mahagóniasztalon ott áll egy kristály brandy-s üveg. Az ajtó homlokíve fölött párbajpisztolyok pompáznak. Ez a szoba – istenem, ha csak a szoba, de az egész ház –, mintha egy regény díszlete lenne.

Az igazi emberek nem így élnek, több ezer könyv, sápadt nőket ábrázoló antik festmények, vastag, egyetemi ezüstcsészék

társaságában. Az igazi emberek nem veszik olyan komolyan a teát, mintha úrvacsora lenne. Az igazi emberek nem adományoznak öt számjegyű összegeket a Republikánus Pártnak…

– Szereti Händelt?

Robert hangjára felpattan a szemhéjam, és a testem minden egyes izma riadókészültségbe kerül. Óvatosan pillantok rá, miközben azon gondolkodom, ez vajon egy teszt, esetleg egy csapda, amelybe éppen belesétálhatok, vagyis most végre kiderülhet, mennyire nem értek semmihez.

– Nem tudom – mondom fanyarul. – Kellene? – Várom, hogy megjelenjenek a szikrák a szemében, hogy megfeszüljön a szája, és amikor mindez nem történik meg, elillan belőlem a küzdőszellem. A te hibád, Paige, gondolom. Csak kedves akart lenni. – Sajnálom – mondom. – Nem ez volt életem legjobb napja. Nem szerettem volna udvariatlan lenni. Kiskoromban egyetlen antik dolog volt a házban, édesapám családi Bibliája, és minden zenében, amit hallgattunk, énekeltek. – Tétován elmosolyodom. – Ez az életmód igényel némi megszokást, bár nem hinném, hogy ezt meg tudná érteni.

Elhallgatok, és felidézem, mit is mondott évekkel ezelőtt Nicholas az apjáról. Persze mindezt ismét sikerült elfelejtenem, amikor meglátom Robertet teljes pompájában. Valami átvillan a tekintetén – megbánás, esetleg megkönnyebbülés –, de egy szempillantás alatt el is tűnik. Lenyűgözve nézem; azon tűnődöm, hogyan lehetséges, hogy bár hasonló háttérrel rendelkezik, mint én, egy ilyen házban játszi könnyedséggel képes a legmegfelelőbb módon mozogni és viselkedni.

– Nicholas tehát elmondta – szólal meg, és nem tűnik sem csalódottnak, sem dühösnek; egyszerűen csak megállapít egy tényt.

Hirtelen eszembe jut, mi nem hagyott nyugodni, amikor Nicholas megemlítette, hogy az apja szegény családban nőtt fel. Robert Prescott ellenezte a házasságunkat. Nem Astrid – amit meg is értenék – hanem Robert. Ő űzte el Nicholast. Ő volt, aki azt mondta: Nicholas ezzel tönkretenné az életét.

Már nem vagyok mérges, csak kíváncsi, legalábbis ezt mondom magamnak. Maxet azért magamhoz veszem, és eltávolodom az apósomtól.

– Hogy tehette? – suttogom.

Robert könyökkel az asztalra támaszkodva hajol előre.

– Nagyon keményen megdolgoztam ezért. Mindezért. – Kezével széles ívet rajzol mind a négy fal irányába. – Soha nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy valaki minderről képes legyen lemondani. Astrid kapcsán sem, Nicholas kapcsán pedig végképp nem.

Max mocorogni kezd, ezért leteszem a padlóra.

– Semmiről sem kellett volna lemondania – jegyzem meg. – Ön is kifizethette volna a tandíját.

Robert a fejét rázza.

– Nem történhetett volna ugyanígy. A végén valamivel visszafogta volna. Sosem tudott ezekben a körökben mozogni, Paige. Nem tudná magát jól érezni ilyen körülmények között.

Nem az igazság fáj, hanem hogy Robert Prescott itt helyben eldönti, számomra mi lenne a legmegfelelőbb. Ökölbe szorul a kezem.

– Hogy lehet ebben ennyire biztos?

– Mert én sem tudom – feleli halkan. Döbbenten rogyok vissza a kanapéra. Robert kasmírpulóverét bámulom, gondozott, ősz haját, büszke állát. De a szorosan ökölbe szorított keze, a nyaka tövénél hevesen lüktető ér is feltűnik. Retteg, mondom magamban. Legalább annyira fél tőlem, amennyire én féltem tőle.

Ezen eltöprengek egy pillanatra, ahogy azon is, miért mond el valamit, aminek még az említése is egészen nyilvánvalóan fáj neki. Eszembe jut valami, amit anya mondott Észak-Karolinában, amikor megkérdeztem, miért nem jött vissza soha.

– Ki mint vet, úgy arat – mondta. – És a múlt már nem változik meg.

Kedvesen elmosolyodom, felemelem Maxet a padlóról, és a nagyapja kezébe adom.

– Megyek, átöltözöm a vacsorához – mondom, majd elindulok a hall irányába.

Robert hangja állít meg. Szavai Händel negédes hegedű- és elnyújtott fuvolaszólamai között furcsán hatnak, szinte disszonanciát okoznak bennem.

– Megéri – mondja halkan. – Ha elölről kezdhetném, éppen így döntenék.

Nem fordulok vissza.

– Miért?

– És… te miért? – kérdez vissza. A kérdés végigkövet a lépcsőn, és besurran a szobám hűvös csendjébe. Választ követelve billent ki az egyensúlyomból.

Nicholas.

Néha énekelve altatom el Maxet. Mintha nem igazán számítana, mit éneklek – lehet gospel vagy popdal, Dire Straits vagy Beatles. Az altatókat általában kihagyom, mivel Max valószínűleg éppen eleget hallja majd őket másoktól.

A hintaszékben ülünk, a Prescott-házban kialakított szobájában. Astrid most már hagyja, hogy nálam legyen, amikor csak szeretném, mindaddig, amíg Nicholas nincs a közelben, vagy nem várható az érkezése a közeljövőben. Azt hiszem, így szeretne maradásra bírni, bár a távozás már nem tartozik a tényleges lehetőségek közé.

Max nemrég fürdött. A kád nagyon csúszós, ezért a legkönnyebb úgy lefürdetni, ha én is anyaszült meztelenre vetkőzöm vele együtt, és a két lábam között tartom. Egy Tupperware edénnyel és egy gumikacsával játszik a vízben. Nem igazán érdekli, ha a szemébe kerül egy kis babasampon. Fürdés után őt is becsavarom a törülközőmbe, és úgy teszek, mintha az lenne a bőrünk; a kenguruk, oposszumok jutnak erről eszembe, meg minden olyan állat, amely körbe-körbe cipeli a kicsinyét.

Max kezd álmosodni, kis kezét ökölbe szorítja, a szemét dörzsölgeti, és gyakran ásítja el magát.

– Várj csak egy kicsit! – mondom, és a padlóra ültetem. Lehajolok, és bedugok egy cumit a szájába.

Engem néz, amíg az ágyát rendezgetem. Elsimítom az ágynemőt, oldalra teszem a Sütiszörnyet és a nyuszis csörgőt. Amikor lendületből megfordulok, mosolyog, mintha játszanék vele, és közben kiejti a cumit a szájából.

– A mosolygás és a cumizás nem megy ám egyszerre –

mondom neki. Megfordulok, hogy bedugjam az éjszakai lámpát, és amikor újra Maxra nézek, már kacag. Felém emeli a kezét; azt akarja, hogy felvegyem.

Rádöbbenek, valójában mindeddig erre vártam – egy férfira, aki teljes mértékig tőlem függ. Amikor megismerkedtem Jakekel, három éven át próbáltam elérni, hogy belém szeressen… mindhiába. Amikor összeházasodtunk Nicholasszal, az orvoslás, ez az isteni szerető csábította el tőlem. Évekig álmodtam egy olyan férfiról, aki képtelen nélkülem létezni, aki az én arcom idézi maga elé elalvás előtt, aki még reggeli, gyűrött állapotomban is szeret, vagy ha késve készül el a vacsora, vagy miután túltöltöm a mosógépet, és leégetem a motort.

Max úgy néz rám, mintha képtelen lennék hibázni. Mindig is olyasvalakire vágytam, aki úgy viselkedik velem, ahogy ő; egészen eddig sejtelmem sem volt arról, hogy ezt az embert nekem kell megszülnöm. Felveszem, mire azonnal a nyakam köré fonja a karját, és elkezd egyre följebb kúszni rajtam. Így szokott megölelni, nemrég tanulta. Nem tudok nem belemosolyogni a nyaka puha kis redőibe. Vigyázz, mit kívánsz, gondolom, mert még valóra válhat!

Nancy Bianna a fő adományozók hosszú folyosóján áll, ujját lebiggyesztett ajkán tartja.

– Valami – mormolja. – Valami hiányzik. – Előre-hátra ingatja a fejét, egyenesre vágott haja vele együtt mozog; úgy fest, mint egy egyiptomi.

Elsősorban Nancynek köszönhető, hogy számos, Nicholas

betegeiről készült skicc, valamint néhány frissebb, Elliot Sagetet, Nancyt, sőt Astridot és Maxet ábrázoló rajz is bekeretezve lóg a kórház bejáratánál. A betontéglából épült falakat eddig fantáziátlan Matisse-utánzatok sora díszítette. Nancy azonban azt mondja, itt most valami nagy dolog lesz.

– Ki hitte volna, hogy dr. Prescott ilyen remek kapcsolatokkal rendelkezik? – tűnődik hangosan. – Először ön, aztán ki tudja? Esetleg az édesanyja is kiállíthatna.

Aznap, amikor megismerkedtünk, miután Nicholast magára hagytam az irodájában, Nancy határozottan kezet rázott velem, majd vastag, fekete keretes szemüvegét feljebb tolta az orrán. – Amikor a betegek bejelentkeznek a kórházba – kezdi fejtegetni –, a legkevésbé sem szeretnének egy sor jelentéktelen színt látni. Emberekkal, alakokkal akarnak szembesülni. – Közelebb hajol, és megragadja a vállam. – Túlélőket akarnak látni. Életet!

Ezután feláll, és elkezdi róni a köröket körülöttem.

– Természetesen magától értetődik, hogy az elhelyezést és a tartalmat illetően önt illeti az utolsó szó – teszi hozzá. – És természetesen honoráljuk is a munkáját.

Azaz hajlandóak pénzt költeni ezekre a butácska kis rajzokra, amelyeket csak azért készítettem, hogy Nicholas végre észrevegyen. A skicceim a Mass General falán lógnak majd, így még akkor is eszébe jutok, ha nem is tartózkodom a közelben.

Nancyre mosolygok.

– Mikor látunk neki?

Három nappal később már zajlottak is a kiállítás előkészületei. Nancy a folyosón járkál fel-alá, Mr. Kasselbaum képe helyére egy Maxről készült rajzot tesz.

– A fiatalság és az öregkor szembeállítása – mondja. – Tavasz és ősz találkozása. Imádom.

A kiállítás túlsó vége felé, a recepciós pult közelében található egy kis, fehér névjegy, az én nevemmel: PAIGE PRESCOTT, ÖNKÉNTES – ez áll rajta. Semmi életrajzi adat. Nicholasról vagy Maxről említés sem esik, aminek kimondottan örülök. Úgy érzem magam, mintha a semmiből érkezve léptem volna be a rivaldafénybe; mintha nem lenne múltam, amivel számolnom kell.

– Oké, oké… a helyek – szólal meg a kezem szorongatva Nancy. Rajtunk kívül csak két, létrákkal és drótvágókkal felszerelt gondnok tartózkodik a folyosón, de egyikük sem beszél túl jól angolul. Nem igazán tudom, Nancy kihez szólt az imént. Oldalra húz, és sziszegve vesz levegőt.

– Íme! – lelkendezik, bár semmi sem változott az eddigiekhez képest.

– Elragadó – mondom, mivel tudom, hogy erre vár.

Ragyogó arccal tekint rám.

– Holnap nézzen be! – mondja. – Azon gondolkodunk, hogy lecseréljük az irodaszereket, és ha a betűtípusok között is eligazodik… – Nem fejezi be a mondatot, ami így is önmagáért beszél.

Amikor eltűnik egy felvonó mélyén, a két gondnokkal és azok létráival együtt, egyedül maradok a folyosón, és végignézek a munkám eredményén. Most először láthatom hivatalos, kiállított formában a tehetségem gyümölcsét. Jó vagyok. Érzem a siker édes mámorát. Végigsétálok a folyosón, egyenként megérintem az összes rajzot. Mindegyik eltölt egy kis

büszkeséggel, cserébe ott hagyom az ujjlenyomataim: a reménység apró jeleit.

Egyik este, amikor a ház olyan sötét, mint az erdő mélye, átmegyek a könyvtárszobába, hogy felhívjam anyát. Ahogy elhaladok Astrid és Robert szobája mellett, a szeretkezés semmivel össze nem tévesztheto hangjait hallom, de valami oknál fogva nem zavar, inkább megrémülök. A könyvtárba Robert kedvenc ülőhelyén, a hatalmas fotelben helyezkedem el, a súlyos telefonkészüléket trófeaként tartom az ölemben.

– Elfelejtettem valamit – mondom, amikor anya felveszi a kagylót. – Miattad lett a kicsi neve Max. Hogy valamennyire hasonlítson a neve a tiédre.

Hallom, ahogy felszisszen a vonal túloldalán.

– Szóval mégiscsak beszélsz velem. – Szünetet tart, majd megkérdezi, hol vagyok.

– Nicholas szüleinél szálltam meg – felelek. – Igazad volt a visszajövetellel kapcsolatban.

– Bár ne lett volna!

Nem igazán akartam felhívni, de nem tudtam úrrá lenni a késztetésen. Mindannak ellenére, amit vallok, most, miután megtaláltam, már szükségem volt rá. Mindent el akartam mondani Nicholasról. Sírni akartam a válás miatt. A tanácsait, a véleményét akartam hallani.

– Sajnálom, amiért így mentél el – jegyzi meg.

– Ne sajnáld! – Szívem szerint azt mondanám, senki nem hibás. Felidézem azt az érzést, amit a kristálytiszta észak-karolinai levegő első, reggeli kortya jelentett. – Nagyon jól

éreztem magam.

– Az isten szerelmére, Paige! Ilyesmit az ember az Amerikai Forradalom Leányegyletének mond egy villásreggeli után.

Megdörzsölöm a szemem.

– Oké, akkor nem éreztem túl jól magam. – Ami hazugság, és ezt ő is éppen úgy tudja, ahogy én. Elképzelem magunkat, amint Donegalt támogatjuk, amikor alig tudott lábra állni, anyám válla köré font két karját az átsírt éjszakákon. – Hiányzol – mondom, és ahelyett, hogy üresnek érezném magam, mosolyogni kezdek. Egészen elképesztő: ennyi év után ezt mondom a saját anyámnak, ráadásul komolyan is gondolom, és – bármennyire is számítottam az ellenkezőjére – mégsem dőlt romba az egész világ.

– Nem hibáztatlak, amiért elmentél – mondja. – Tudom, hogy még visszatérsz.

– Ugyan honnan tudhatnád? – kérdezem mogorván és némileg zaklatottan, amiért ilyen könnyen kiismert.

– Tudom – feleli anya. – Ez tartja bennem a lelket.

Még szorosabban markolom Robert foteljának karfáját.

– Talán csak az időmet pazarlom – mondom. – Talán jobb lenne, ha most azonnal visszamennék.

Olyan könnyű lenne elmenni valahová, ahol örömmel fogadnak! Innen el, bárhová. Elhallgatok, arra várok, vajon támogatja-e az ötletet. De csak halkan felnevet.

– Tudod, hogy mi volt a legelső szavad? – kérdezi. – Még a mama és a papa előtt? A pápá. A viszlát.

Igaza van. Semmi jó nem származik a szüntelen menekülésből. Visszasüppedek a fotelbe, behunyom a szemem,

igyekszem magam elé képzelni a szűk ívet a patakban, amin átugrattam Donegallal, és az eget csipkéző felhők szalagjait.

– Meséld el, miről maradok le! – mondom végül. Aztán hallgatom, ahogy anyám mesél Auroráról és Jean-Claude-ról, a napszítta festésről a pajta csorba falán, meg arról, hogy milyen szeszélyes errefelé az időjárás: hol szél fúj, hol eső esik, hol meg hét ágra süt a nap. Egy idő után nem is figyelek a konkrét szavakra. Hagyom, hogy átjárjon a hangja, és otthonosan a bensőmbe fészkelje magát.

– Felhívtam apád, tudsz róla? – kérdezi.

De én nem beszéltem vele, amióta visszatértem, így persze nem tudhattam erről. Biztosan csak rosszul hallom.

– Hogy mit? – kérdezek vissza.

– Felhívtam apád. Beszélgettünk egy jót. Eszembe sem jutott volna felhívni, de bizonyos értelemben te bátorítottál fel erre. Mármint azzal, hogy elmentél. – Egy pillanatra beáll a csend. – Ki tudja? – motyogja. – Talán még vele is találkozom valamikor.

Szemügyre veszem a székek és asztalok eltorzult, kuporgó formáit a sötét könyvtárszobában. Megmasszírozom a vállam. Lassan eltölt a reménység. Húsz év után talán ez az, amit egymásért tehetünk: anya és én. A mi viszonyunk nem olyan, mint a legtöbb anya-lánya kapcsolat – nem beszélgetünk hetedikes fiúkról, nem fonogatja a hajam esős vasárnapokon; anyának soha nem lesz lehetősége gyógypuszikkal helyrehozni a sebeim. Nem fordíthatjuk vissza az időt, de még mindig tudunk meglepetéseket okozni egymásnak, és úgy érzem, ez is sokkal jobb, mint a semmi.

Hirtelen kezdek igazán hinni abban, hogy ha elég ideig

kitartok, Nicholas lassan megérti… Csak idő kérdése, időm pedig jócskán van.

– Elkezdtem önkénteskedni a kórházban – újságolom el neki büszkén. – Ugyanott dolgozom, ahol Nicholas. Közelebb vagyok hozzá, mint a saját árnyéka.

Anya szünetet tart, mintha a hallottakat mérlegelné.

– Ennél meglepőbb dolgokról is hallottam már – mondja.

Max sírva ébred, lába a mellkasához húzva. Amikor megdörzsölgetem a pocakját, még hangosabban kezd üvölteni. Arra gondolok, esetleg büfiznie kell, de úgy tűnik, nem ez a gond. Végül a vállamhoz emelem, és sétálni kezdek vele, a hasát teljesen magamhoz szorítom.

– Mi a baj? – dugja be a fejét Astrid a gyerekszoba ajtaján.

– Nem tudom – mondom, és legnagyobb meglepetésemre nem kapok pánikrohamot, miután kiejtem a szavakat. Tudom, valahogy úgyis megoldom. – Felfújódhatott.

Max arca megfeszül és kipirosodik, mint amikor eleget tesz a természet hívó szavának.

– Ó! – szólalok meg. – Kapok tőled egy csomagocskát? – Miután úgy látom, befejezte, leveszem a melegítőalsót, hogy tisztába tegyem. A pelenkában nincs az égvilágon semmi. – Megtréfáltál – mondom. Mosolyog.

Átpelenkázom, majd leülök vele a padlóra egy nyomkodós kocka társaságában, és addig pörgetem-forgatom a gombokat, amíg nem kezd ő is arra összpontosítani. Időről időre megint megfeszül az arca. Úgy tűnik, szorulása van.

– Reggelire eszünk egy kis szilvát, mit szólsz? – mondom. –

Attól biztosan jobban érzed majd magad.

Néhány percig csendben játszik velem, majd észreveszem, hogy nem igazán figyel oda. A semmibe réved, a kíváncsiság, ami ott lángol kék szemében, mintha elhalványult volna. Kissé megszédül, mintha el akarna dőlni. Elfintorodom, megcsiklandozom, és várom a reakcióját. A megszokottnál egy-két másodperccel később érkezik, de végül újra visszatér hozzám.

Nem egészen önmaga, gondolom, de nem igazán tudom megállapítani, mi lehet a gond. Úgy döntök, sokkal szigorúbb megfigyelés alatt tartom. Gyengéden masszírozgatom dundi kis karját. Elégedett izgatottság lesz rajtam úrrá. Ismerem a saját fiam, gondolom büszkén. Elég alaposan ismerem ahhoz, hogy észrevegyem az apró változásokat.

– Bocsáss meg, amiért nem hívtalak! – mondom apának. – Kissé felfordult körülöttem a világ.

Felnevet.

– Tizenhárom évet éltem le veled, kislány. Édesanyád igazán megérdemel három hónapot.

Apámnak is küldtem képeslapokat Észak-Karolinából, ahogy Maxnek is. Meséltem neki Donegalról, a domboldalakat beterítő rozsföldekről. Mindent elmeséltem neki, amit csak el lehet egy tízszer tizenöt centis, színes lapocskán anélkül, hogy anyáról említést tettem volna.

– Az a pletyka járja – folytatja apa –, hogy egy ágyban vagy az ellenséggel. – Megrezzenek; először azt gondolom, Nicholasra utal, majd rájövök, hogy valójában Prescottékra.

A kandallópárkányon álló Fabergé tojásra pillantok, a polgárháborús Sharps karabélyra, ami a kandalló fölött lóg.

– A szükség különös hálótársakhoz vezet – felelem.

A bokám köré tekerem a telefon zsinórját, közben azon töprengek, hogyan terelhetném biztonságosabb mederbe a beszélgetést. De olyan kevés dolog van, amit el kell mondanom, és olyan sok, amit el szeretnék. Mély levegőt veszek.

– Apropó pletyka – mondom. – Hallom, anya telefonált.

– Bizony.

Leesik az állam.

– Ennyi? *Bizony?* Eltelt huszonegy év, és te csak ennyit tudsz erre válaszolni?

– Számítottam rá – feleli. – Gondoltam, ha a jó szerencse elkalauzolt hozzá, előbb vagy utóbb viszonozza majd a szívességet.

– A szívességet? – Megrázom a fejem. – Azt hittem, cseppet sem foglalkoztat. Úgy emlékszem, azt mondtad, már túl késő.

Apám egy pillanatra elhallgat.

– Paige – mondja végül –, mondd csak, milyennek találtad?

Behunyom a szemem, és belesimulok a bőrkanapéba. Nagyon körültekintően próbálom kiválasztani a szavakat. Magam elé képzelem anyát, úgy, ahogy ő szerette volna láttatni magát: Donegalon ülve, a hazugságoknál is sebesebben vágtatva a mezőn.

– Nem olyan volt, mint amilyenre számítottam – mondom végül büszkén.

Apám kacagni kezd.

– May sosem volt olyan.

– Azt gondolja, hogy egy napon találkozni fogtok – teszem hozzá.

– Csakugyan? – kérdezi apa, de mintha egészen máshol járna. Eltöprengek, vajon ugyanolyannak látja-e, mint akkor, amikor megismerkedtek: ujjatlan felsőben, a táskáját cipelve. Vajon emlékszik-e, hogy remegett a hangja, amikor megkérte a kezét, vagy anya szeme villanására, amikor igent mondott. Vagy a szorító érzésre a torkában, amikor világossá vált számára, hogy anya már nem az élete része.

Lehet, hogy csak képzelődöm, de a pillanat törtrészéig mintha a szoba minden egyes részlete a látóterembe kerülne, egyszerre, szinte összesűrűsödve. A perzsa futószőnyeg kontrasztos színei sokkal szembetűnőbbek; a toronymagas ablakokban túlvilági ragyogás tükröződik. Elbizonytalanodva kérdezem magamtól, *vajon mind ez idáig tisztán láttam mindent?*

– Apa – suttogom. – Vissza akarok menni!

– Az isten szerelmére, Paige! – feleli. – Azt hiszed, nem tudom?

Elliot Saget elégedett a kórházban kiállított képeimmel. Meg van győződve arról, hogy a kiállítás biztosan elnyer valamilyen jótékonysági Best of Boston díjat, ezért a csillagokat is leígéri az égről.

– Nos – mondom –, ami azt illeti, szeretném látni Nicholast a műtőben.

Soha nem láttam még munka közben igazán. Láttam már a betegekkel, igen; láttam, ahogy eloszlatja a félelmeiket, és láttam, mennyire megértő tud lenni velük – megértőbb, mint a

saját családjával. De szeretném azt is látni, mi végre az a hosszú képzés, milyen tehetség rejtőzik az ujjaiban. Elliot a kérdés hallatán a szemöldökét ráncolja.

– Nem hinném, hogy nagyon tetszene – mondja. – Rengeteg vér és harci sérülés.

Nem tágítok.

– Sokkal szívósabb vagyok, mint azt gondolná.

Ma reggel tehát nem kerül Nicholas betegét ábrázoló rajz az iroda ajtajára. Rajzolás helyett ott ülök a műtő fölötti karzaton, egyedül, és arra várok, hogy a férjem belépjen. Heten már bent vannak: altatóorvosok, nővérek, rezidensek; valaki egy összetett, csövekkel telezsúfolt gép mellett ül. A beteg ruha nélkül fekszik a műtőasztalon, bőre furcsán narancssárga színű.

Megérkezik Nicholas, a kesztyűt igazgatja a kezén. A teremben minden fej felé fordul. Felállok. A karzatba beépítettek egy hangszórót, így jól hallom Nicholast, ahogy halkan üdvözöl mindenkit a műtősmaszk mögül. Bekukkant a steril takarók alá, és végignézi, amíg egy csövet ledugnak a páciens torkán. Mond valamit egy mellette álló, fiatalos külsejű, lófarokba kötött hajú orvosnak. Az bólint, és a páciens lábánál elhelyez egy bemetszést.

Az összes orvos feje tetején furcsa szemüveg van. A szemükre illesztik, mielőtt a beteg fölé hajolnának. A látvány mosolyt csal az arcomra: képtelen vagyok kiverni a fejemből a gondolatot, hogy ez valami vicces jelmez, és hamarosan előpattannak a rugókra rögzített, hatalmas szemgolyók. Nicholas oldalra áll, amíg két orvos a páciens lábával foglalatoskodik. Nem látom túl jól, mit csinálnak, de különböző

eszközöket emelnek le egy szövettel fedett tálcáról. Az egyik körömollónak tűnik, a másik szemöldökcsipesznek.

A lábból kihúznak egy hosszú, lila szál spagettit, és mikor rádöbbenek, hogy az egy ér, epe tolul a torkomba. Le kell ülnöm. Az eret egy áttetsző folyadékkal teli üvegbe teszik; a lábon munkálkodó orvosok ezután varrni kezdik a sebet, szinte láthatatlanul apró tűkkel. Az egyikük levesz két fémdarabot egy gépről, és a lábhoz érinti. Esküszöm, égett hús szagát érzem.

Ekkor Nicholas odalép a beteg törzséhez. Egy késért nyúl – azaz nem, szikéért –, és egyenes vonalban leköveti vele a narancssárga felületet a beteg mellkasán. A bőrt szinte azonnal sötét vér festi be. Ekkor olyasmit tesz, amit képtelen vagyok elhinni; elővesz egy fűrészt a semmiből – egy igazi fűrészt, mintha konkrétan egy Black & Decker lenne –, és nekiáll szétnyitni a szegycsontot. Mintha csontszilánkokat látnék, de nem vagyok képes elhinni, hogy Nicholas hagyná őket lepattanni. Amikor azt gondolom, most azonnal elájulok, Nicholas átadja a fűrészt egy másik orvosnak, és szétnyitja a beteg mellkasát, majd egy fémszerkezettel kimerevíti a nyílást.

Nem is tudom, mire számítottam – talán egy piros, Valentin-napi szívre. De miután a vért letörölgették, az üreg belsejében inkább egy sárgás, falszerű valami tűnik elő. Nicholas felvesz az egyik tálcáról egy ollót, a mellkas fölé hajol, és babrálni kezd. Megfogja a bonyolult gépből előkígyózó két csövet, és beilleszti őket valahová, de nem látom pontosan, hová. Ezután egy másik ollót vesz elő, és szemügyre veszi a sárga falat. Elkezdi átvágni. A réteget felhajtva felfed egy vonagló, rózsaszínes-szürkés izmot, amelyről biztosan tudom, hogy csak a szív lehet. Minden

ütemnél megrándul, és minden összehúzódásnál olyan picire zsugorodik össze, hogy úgy tűnik, egy pillanatra megszűnik létezni.

– Kapcsoljuk rá a bypassra! – mondja Nicholas a gép mellett ülőnek, és a csöveken halk zümmögés kíséretében keringeni kezd a vér. Azt hiszem, a maszk alatt mintha mosolyogni látnám.

Kardioplégiát kér az egyik nővértől, az pedig átnyújt egy tiszta oldattal teli edényt. A folyadékot a szívre önti, ami egy csapásra megáll. Édes istenem, fut át az agyamon, megölte. Nicholas egyetlen pillanat szünetet sem tart, már nyúl is egy újabb ollóért, és közelebb megy a beteghez.

A hirtelen, sugárban előtörő vér vörösre festi Nicholas arcát és egy másik orvos köpenyét is. A keze gyorsabban mozog, mint azt követni tudnám, amikor a nyitott mellkasba nyúlva igyekszik meggátolni a vér útját. Mélyeket lélegezve lépek hátra. Hogyan képes ezt tenni minden egyes nap?

A második orvos benyúl az üvegbe, amiről már el is feledkeztem, és kiveszi a lábból kimetszett eret. Nicholas verejtékező homlokkal koncentrálva szúr át egy apró tűt többször egymás után a szíven, majd az éren, csipeszekkel illesztve egymáshoz a kettőt minden egyes öltésnél. A másik sebész hátralép, Nicholas pedig rákoppint egy fémből készült eszközzel a kocsonyás szívre. Az varázsütésre újra lüktetni kezd. Majd megáll. Nicholas egy belső defibri-valamit kér. A szívhez érinti, és újra mozgásra ösztönzi vele. A második orvos kiveszi a csöveket a szív alsó és felső végéből, a vér nem kering tovább a gépben. Cserébe a még mindig jól látható szív újra azt

csinálja, amit eddig – egyszerű, kiszámítható ritmusban tágul ki és zsugorodik össze.

Nicholas ekkor átadja a terepet a másik sebésznek, innentől ő végzi a munka jelentős részét – ami további öltéseket, bordához rögzített drótokat, és vastag, a narancssárga bőrön átfűzött madzagokat jelent. Erről Frankenstein szörnyetege jut eszembe. A tenyerem a karzat rézsútos üvegének támasztom. Az arcom olyan közel van hozzá, hogy a leheletem elhomályosítja. Nicholas felnéz, és észrevesz. Tétován elmosolyodom, miközben azon töprengek, ezt a férfit vajon micsoda erő járhatja át minden egyes, életmentéssel töltött délelőttön.

NICHOLAS

Nicholas egyszer azt hallotta valakitől, hogy mindig annak a félnek könnyebb befejezni egy kapcsolatot, aki azt kezdeményezte. Aki ezt mondta, az nem ismeri Paige-et, gondolta.

Képtelen megszabadulni tőle. Becsületére legyen mondva, nem hitte volna, hogy képes lesz ilyen messzire elmenni. Nagyon zavaró. Bárhová nézzen, ő ott van. A betegeinél rendezgeti a virágokat, kitolja őket a sebészet intenzív osztályról, vele átellenben ebédel az étkezőben. Eljutott arra a pontra, amikor már hiányolni kezdi, ha éppen nem látja.

Ez a rajzolás is teljesen fékezhetetlen tevékenységgé vált. Eleinte ügyet sem vetett az ajtajára kissé esetlenül akasztott rajzokra, amik olyan hatást keltettek, mint a hűtőkre erősített óvodai festmények. De amint fokozatosan egyre többen figyeltek fel Paige tehetségére, ő is kénytelen volt megnézni a rajzokat. Azokat, amelyek a betegekről készülnek, magával viszi a kórtermekbe, mivel úgy tűnik, a páciensek kissé felvidulnak tőlük – újabb betegei közül néhányan már hallottak is a portrékról, és egyenesen megrendelik őket a műtét előtti vizsgálaton. Úgy tesz, mintha a róla készült képeket kidobná, de valójában az asztala zárt, alsó fiókjában gyűjti őket. Amikor van egy perce, előveszi, és nézegetni kezdi. Ismeri Paige-et, ezért tudja, mit kell keresnie. És – ahogy várja is – minden egyes

képen – még azon az idétlenen is, amelyen egy bowling ingben énekel – van valami más is. Illetve valaki. Minden egyes kép hátterében ott van Paige halvány, alig észrevehető portréja. Nicholas újra meg újra ugyanazt az arcot látja: minden egyes arc sír.

És most tele van a képeivel a kórház bejárati csarnoka. Az egész személyzet úgy kezeli, mintha maga Picasso lenne. Rajongók sereglenek az iroda ajtajához, hogy megszemléljék a legújabb műveket, szó szerint keresztül kell rajtuk nyomakodnia, ha be akar jutni. A személyzeti igazgató – maga az átkozott személyzeti igazgató! – dicsérte neki Paige tehetségét, amikor véletlenül összefutott vele a csarnokban.

Sejtelme sincs, hogyan sikerült ennyi embert az oldalára állítania alig néhány nap leforgása alatt. A diplomácia – ez Paige igazi tehetsége. Valahányszor megfordul, valaki éppen Paige nevét említi, vagy – ami még rosszabb – ő maga áll ott, teljes életnagyságban. A reklámügynökségek *blokkstratégiá*jára emlékezteti – előszeretettel sugározzák ugyanazt a reklámot mindhárom csatornán ugyanabban az időben, ezért akkor is találkozik az ember a termékükkel, ha éppen elkapcsol. Képtelen kiverni a fejéből Paige-et.

Előszeretettel nézi meg a rajzokat közvetlenül azelőtt, hogy elindulna a műtőbe.

Istennek hála ez az egyetlen hely, ahová Paige-nek még nincs bejárása. A képek segítenek tiszta fejjel nekiállni; erre az összpontosított figyelemre van a legnagyobb szüksége, mielőtt belekezd egy műtétbe. Előveszi a legújabbat: mindkét keze a levegőben lóg, mintha éppen varázsolni készülne. Minden vonal

mélyen bele van vésve a papírba; a körmei csorbák és hatalmasak. A hüvelykujja árnyékában fedezi fel Paige arcát. A rajz egy fotóra emlékezteti, amelyet az anyja évekkel azelőtt készített, hogy megmentse a házasságukat – a keze látható rajta, szorosan összekulcsolva az apjáéval. Paige erről nem tudhat, éppen ezért ejti Nicholast ámulatba a kép.

Az asztalon hagyja, a vagyontárgyak sebtiben lefirkantott listája tetején, amelyet Oakie Peterborough számára igyekszik összeállítani. Semmivel nem egészítette ki azóta, hogy egy héttel korábban leültek ebédelni. Folyton eszébe jut, hogy időpontot kell vele egyeztetnie telefonon, de ezt mindig elfelejti átadni a titkárnőjének, ő pedig túl elfoglalt ahhoz, hogy saját maga intézze.

Az aznap délelőtti műtét egy rutinbypass lesz, úgy érzi, még csukott szemmel is képes volna végigcsinálni. Fürgén siet át az öltözőbe, bár ideje van még bőven. Felveszi a frissen mosott kék műtősköpenyt, ezt követően felhúzza a papírcsizmákat, a papírsapkát, és egy maszkot köt a nyakára. Mély levegőt vesz, majd elindul bemosakodni, összpontosítva arra, hogy majd helyrerakja a szívet.

Furcsa dolog a kardiológia főorvosának lenni. Amikor belép a műtőbe, a beteg már elő van készítve, a rezidensek, nővérek, altatóorvosok között létrejött kedélyes cseverészés hirtelen félbeszakad.

– Jó reggelt, dr. Prescott! – szólal meg végül valaki, és a hülye maszkok miatt Nicholas még csak azt sem tudja megmondani, hogy kicsoda. Azt kívánja, bárcsak tudná, mivel nyugtassa meg őket, de ehhez még nincs elég tapasztalata.

Egyszerű sebészorvosként túl sok időt töltött azzal, hogy feltornássza magát a csúcsra, és soha nem izgatta, ki az, akin ennek érdekében keresztülgázol. Nem a betegekről van szó: Nicholas hite szerint, ha valaki kész az ember kezébe helyezni az életét, és 31 ezer dollárt kifizetni ötórányi munkáért, az igenis megérdemli, hogy meghallgassák, hogy együtt nevessenek vele. Előfordult, hogy odaült egyik-másik betege ágya szélére, és ima közben fogta a kezét. Az orvostársadalom viszont egészen más tészta. Annyira elfoglalja őket, hogy Brutusokat keressenek a válluk fölött hátratekintve, hogy idővel mindenki potenciális veszélyforrássá válik. Különösen egy felettes, mint Nicholas: elég egy elmarasztaló jelentés, és máris derékba törik egy karrier. Azt kívánja, bárcsak egyszer egy mosolygó szempár nézne vissza, amikor körbepillant a maszk kék pereme fölött. Azt szeretné, ha egyszer Marie, a tagbaszakadt, kimért műtősnővér becsempészne egy szellentőpárnát a beteg alá, vagy gumihányást tenne a műszeres tálcára, vagy valami más módon tréfálná meg őket. Eltűnődik, mi történne, ha egyszer besétálna, majd azt mondaná:

– És azt hallottátok, amikor a rabbi, a pap és az utcalány találkoznak a…

Halkan beszél az intubálás során, majd egy rezidenst – egy vele egyidős férfit – utasít, hogy emelje ki az eret a páciens lábából. A keze szinte magától mozog, elvégzi a bemetszést, szétnyitja a bordákat, átmetszi az aortát és a gyűjtőeret a bypasshoz, közben elköti és kiégeti a véletlenül elvágott erek végét.

Amikor a szív leáll – ez az esemény mindig egyforma hatást

gyakorol Nicholasra, aki ilyenkor visszatartja a lélegzetét is, mintha ő is éppen ugyanezen esne át –, benéz a nagyítószemüvegen keresztül, és elkezdi eltávolítani a beteg koszorúereket. Beköti a lábból kiemelt eret, az esetleges elzáródás elkerülése érdekében fordítva. Amikor egy véredény vérrel permetezi be őt és az asszisztensét, Nicholas átkozódni kezd. Az altatóorvos felnéz, mivel még soha nem látta dr. Prescottot – a híres dr. Prescottot –, ahogy éppen elveszíti az önuralmát. De még így is szélsebesen jár a keze, elszorítja az eret, amíg a másik orvos elköti.

Amikor mindennel végez, és hátralép, hogy átadja a terepet az asszisztensének, Nicholas nem érzi úgy, hogy valóban öt óra telt el. Soha nem érzi. Nem vallásos, de a csempézett falnak dőlve elrebeg egy imát. Tisztában van a tudásával, és azzal, hogy a szakértelme hosszú évek gyakorlatának köszönhető, ennek ellenére képtelen kiverni a fejéből a gondolatot, hogy mindig jelen van egy csipetnyi szerencse. Hogy valaki odafentről vigyáz rá.

Ekkor látja meg az angyalt. A kilátóteraszon egy női alak rajzolódik ki; tenyere, élénk színű arca az ablaknak feszül. Valami laza, lábszárközépig érő ruha van rajta, ami ragyog a műtősruha fluoreszkáló fényei hatására. Akaratlanul is tesz egy lépést előre, és egy kissé felemeli a karját, mintha innen meg tudná érinteni. Nem látja a tekintetét, de egészen biztos abban, hogy nem több jelenésnél. Az angyal elsuhan, és felolvad a karzat sötét hátterében. Nicholas tudja, hogy – bár soha ezelőtt nem látta – mindig is itt volt vele, és figyelemmel kísérte a műtéteket. Eddig soha semmit nem kívánt annyira, mint azt,

hogy egyszer megláthassa az arcát.

Egy ennyire átszellemült délelőtt után hatalmas csalódás az összes betege szobájában, a délutáni vizit idején Paige-dzsel találkozni. A mai napon egy vállra omló fonatban viseli a haját, a hajfonat önálló életre kel, valahányszor lehajol megtölteni egy víztartályt, vagy felrázzza a párnákat. Nem visel sminket – mint általában –, és nagyjából egyidősnek tűnik bármelyik másik önkéntessel.

Nicholas felcsapja Mrs. McCrory kórlapjának fémfedelét. A beteg egy ötvenes évei végén járó hölgy, egy szívbillentyűt ültettek át nála három nappal korábban, és lassan már haza is mehet. Ujjával követi végig az egyik gyakornok által rögzített élettani adatokat.

– Azt hiszem, lassan kitesszük a szűrét – mondja vigyorogva.

Mrs. McCrory felragyog, és megragadja a hozzá legközelebb eső kezet, ami történetesen Paige-hez tartozik, aki meglepetésében felszisszen, és kis híján feldönt egy petúniákkal teli vázát.

– Csak nyugalom – mondja szárazon Nicholas. – A napirendemben sehol nem fér el egy váratlan infarktus.

Paige a váratlan figyelem hatására megfordul. Mrs. McCrory gyanakodva méregeti.

– Nem harap ám a doktor úr, kedvesem – szólal meg végül.

– Tudom – motyogja Paige. – A férjem.

Mrs. McCrory a váratlan hír hallatán összecsapja a tenyerét. Nicholas maga elé motyog érthetetlenül; lenyűgözi, Paige milyen könnyedén képes elrontani a jókedvét.

– Nincs valahol máshol dolgod?

– Nincs – mondja Paige. – Oda kell mennem, ahol te is vagy. Ez a dolgom.

Nicholas Mrs. McCrory ágyára dobja a kórlapot.

– Ez nem egy önkéntes megbízatása. Elég régen dolgozom már itt, hogy tudjam, mik az általános teendőitek, Paige: ambuláns feladatok, betegmozgatás, recepció. Az önkéntesek soha nem dolgoznak az orvosok mellett.

Paige vállat von, ami sokkal inkább tűnik remegésnek.

– Kivételt tettek.

Nicholas percek óta először vesz újra tudomást Mrs. McCroryról.

– Elnézését kérem! – mondja, megragadja Paige felkarját, és kivonszolja őt a kórteremből.

– Ó, felőlem maradhatnak! – kiált utánuk Mrs. McCrory. – Ez jobb, mint egy szappanopera.

A folyosóra érve Nicholas a falnak dől, és elengedi Paige-et. Kiabálna, panaszkodna, de hirtelen eszébe sem jut, amit mondani akart. Kíváncsi lenne, vajon rajta röhög-e az egész kórház. – Istennek hála a műtőbe még nem engednek be – mondja.

– De beengednek. Ma megnéztelek. – Paige gyengéden hozzáér a köpenye ujjához. – Dr. Saget szervezte meg, ott voltam a kilátóteraszon. Ó, Nicholas, annyira csodálatos, amit csinálsz!

Nem is tudja, mi dühíti fel jobban: a tény, hogy Saget a beleegyezése nélkül lehetővé tette Paige számára, hogy végignézze az egyik műtétet, vagy a tény, hogy az angyala

valójában nem más, mint a felesége.

– Ez a munkám – csattan fel. – Ezt csinálom mindennap. – Paige-re néz, a tekintetében újra ugyanazt látja, amit évekkel azelőtt – annak idején valószínűleg éppen emiatt szeretett bele. Paige, akár a betegei is, makulátlan embernek tartják. De a betegekkel ellentétben maximálisan lenyűgözte volna az is, ha végignézheti, amint felmossa a kórház folyosóit.

A gondolat mintha a torkát szorongatná. Megigazítja a gallérját; most legszívesebben egyenesen az irodájába menne, felhívná Oakie Peterborough-t, és véget vetne ennek az egésznek.

– Nos – szólal meg Paige halkan –, bárcsak én tudnék ilyen remekül helyretenni mindent!

Nicholas megfordul, és elindul egy újabb betege felé, aki az előző héten esett át szívátültetésen. Már fél lábbal a kórteremben van, amikor körülnéz, és Paige-et pillantja meg az ajtóban.

– Megtöltöm azt a nyomorult tartályt – mondja. – Csak tűnj már el innen!

Paige mindkét kezével az ajtófélfának támaszkodik, a copfja kissé szétzilálódott. Az önkéntesek egyenruhája két mérettel nagyobb a szükségesnél, a derekánál feldagad, a lábszárára teljesen rásimul.

– Már el akartam mondani – szólal meg. – Azt hiszem, Maxszel valami nincs rendben.

Nicholas horkantva nevet fel.

– Ó, hát persze, hiszen te nagy szakértő vagy!

Paige lehalkítja a hangját, és kiles a folyosóra, hogy megbizonyosodjon: nincs közönségük.

– Szorulása van – mondja. – És ma kétszer hányt is.

Nicholas elvigyorodik.

– Tejszínes spenótot kapott? – Paige bólint. – Allergiás rá.

– De nincsenek kiütései. És egyébként is többről van szó. Nyűgösebb, mint szokott. Egészen egyszerűen nem önmaga, Nicholas.

Megrázza a fejét, és belép a kórterembe. Nem akarja beismerni magának, de ahogy Paige ott áll az ajtóban, kinyújtott karral, mint akit keresztre feszítettek, csakugyan angyalnak tűnik.

– Nem önmaga – ismétli meg, amit hallott. – És te azt honnan tudhatnád?

PAIGE

Amikor Astrid aznap este átadja Maxet Nicholasnak, valami még mindig nincs rendben. Egész nap sírdogált.

– Én nem aggódnék – mondja Astrid. – Hasfájós baba. – De nem a sírás zavaró igazán. Mintha kiveszett volna a tekintetéből a küzdeni akarás.

A lépcsősoron állok, amíg Nicholas átveszi Maxet. A pelenkázótáskát és a kedvenc játékait átlendíti a szabadon maradt karján. Nem is foglalkozik velem, amíg indulásra készen az ajtóig nem ér.

– Nem ártana, ha kerítenél egy jó ügyvédet – mondja. – Én holnap találkozom az enyémmel.

A lábam megadja magát, nekidőlök a korlát oszlopának. Mintha kaptam volna egy gyors ütést. Nem a szavai fájnak igazán, inkább a tudat, hogy már túl késő. Róhatom a köröket, amíg össze nem rogyok, de az életem irányát már nem tudom megváltoztatni.

Astrid szólít, miközben igyekszem magam felvonszolni a szobámig, de elengedem a fülem mellett. Eszembe jut, hogy felhívom apát, de csak egy fejmosást kapnék tőle Isten útjairól, és ez egyáltalán nem nyugtat meg. Mi van, ha történetesen nem értek egyet azzal, ami Isten útjain történik? Mi van, ha szeretném megelőzni a véget?

Most is azt teszem, amit mindig, ha valami fáj; rajzolni

kezdek. Ölbe veszem a vázlattáblát, és egyik képet a másik után rajzolom ugyanarra a lapra, amíg az egész egyetlen komor, sötét pacává nem válik. Lapozok, és újrakezdem az egészet, egészen addig, amíg a harag egy része apránként el nem szivárog a testemből az ujjaimon keresztül a lapokba. Amikor már nem érzem úgy, hogy belülről elevenen felzabál valami, leteszem a szenet, és úgy döntök, elkezdem elölről.

Ezúttal pasztellkrétát használok. Ritkán veszem őket kézbe, mert balkezes vagyok, és teljesen összemaszatolják a kezem, ettől pedig tele leszek gyanús foltokkal. Most azonban színekre vágyom, és kizárólag így van lehetőségem hozzájuk jutni. Azon kapom magam, hogy Cúchulainn anyját, Dechtirét rajzolom éppen, ami elég természetesnek tűnik azután, hogy apám és az istenek szeszélyei jártak a fejemben. Hosszú smaragdköpenye ködként terül el szandált viselő lába fölött, haja sima ívben száll mögötte. A levegőben lebegve rajzolom meg, valahol félúton ég és föld között. Egyik kezével lefelé nyúl, egy férfi sziluettje felé, a másikkal Lugh, a napot hordozó, nagy hatalmú isten felé.

Ujjai összeérnek az alant lakozó hitvese ujjaival; amikor ezt megrajzolom, mintha villámcsapás érne. Ekkor kinyújtom a másik karját, és követem a törzset, amely a tengelye mentén elfordulva csavarodik a papírlapon, miközben az ég felé nyúl. Az ujjaimmal nagy erőfeszítéseket kell tennem, hogy Dechtire keze elérje a napistenét, és heves tempóban folytatom, amikor ez megtörténik; megsemmisítem Dechtire porcelánarcát, a hitvese szilárd testét, Lugh bronz karját. Lángokba borítom az alakokat, a lángokból szikrák csapnak fel, felfalják az eget és a földet. Tűzvihart rajzolok, ami önmagát emészti fel, ragyog, lobog, és

elszív minden levegőt. Képtelen vagyok lélegezni; az előttem heverő képből holokauszt, infernó lett. Áthajítom a szobán a parázsló pasztelleket, a pirosat, a sárgát, a narancsot és a vörösesbarnát. Szomorúan nézem Dechtire tönkretett ábrázolását, és csak ámulok, amiért eddig elkerülte a figyelmem valami egészen nyilvánvaló: ha az ember a tűzzel játszik, előbb-utóbb megégeti magát.

Aznap este görcsös álomba zuhanok, és amikor felébredek, az ablakot ónos eső csapkodja. Felülök az ágyban, és megpróbálom felidézni, mi ébresztett fel. Mintha egy hatalmas kő lenne a gyomromban. Tudom, most mi következik. Éppen olyan ez az érzés, mint amit Jake-kel kapcsolatban éreztem; olyan szoros viszonyban voltunk, hogy még azt is megéreztem, mikor lép be éjszaka a lakásba, mikor jutok eszébe, mikor van szüksége rám.

Kiugrom az ágyból, magamra rántom a tegnapi ruháim. Nem kezdek zokni után kutatni, mezítláb bújok a tornacipőmbe. A hajam kusza lófarokba kötöm, és egy gumicukros zacskóból előhalászott hajgumival rögzítem. Lekapom az ajtó gombjáról a kabátom, és lefutok a földszintre.

Nicholas áll előttem, amikor ajtót nyitok. A jég és az eső csontig áztatta. Közvetlenül mögötte, a kocsi fedélzeti lámpájának sárga fényében meglátom Maxet. Az ajka, mint valami fájdalmas, vörös valami, talán karika, hangtalan, néma… Nicholas már csukja mögöttem az ajtót, és húz ki magával a viharba.

– Beteg – szólal meg. – Menjünk!

NICHOLAS

Idegen, számára ismeretlen emberek kezét figyeli, ahogy a fia testét szurkálják és döfködik. John Dorset, az éjszakai ügyeletet ellátó rezidens gyermekorvos áll Max fölött. Valahányszor az ujjai végigsöpörnek a kisfiú hasfalán, Max felsikolt fájdalmában, és labdává gömbölyödik. A tengeri anemónák jutnak Nicholas eszébe, amelyekkel gyermekként játszadozott a karibi tengerparton – a legkisebb érintésre az ujjai köré tekeredtek.

Max nem aludt el túlságosan könnyen az este, bár ez önmagában még nem adott okot aggodalomra. Az viszont igen, hogy félóránként felébredt, és úgy üvöltött, mint akit éppen nyúznak; az arcán hatalmas, kristálytiszta könnycseppek görögtek végig. Semmi nem segített. Amikor azonban Nicholas nekilátott kicserélni a pelenkát, kis híján elájult, annyi alvadt vért talált benne.

Paige reszket mellette. Abban a pillanatban megfogta a kezét, amint Max bekerült az intenzívre, és azóta sem engedi el. Érzi a bőrébe mélyedő körmök nyomását, és hálás az érzésért. A fájdalomból tudja, hogy ez itt nem egy rémálom.

Jack Rourke, Max gyermekorvosa kedvesen mosolyog Nicholasra, amikor belép a vizsgálóba. A két orvos fejét figyeli, akik a fia kalimpáló lába fölött konzultálnak összedugott fejjel. Tehetetlenül ökölbe szorítja a kezét. Odabent szeretne lenni. Odabent kellene lennie.

Jack végül belép a gyermekosztály várótermébe. Már reggel van, lassan szállingóznak a nappali nővérek, madaras sebtapaszokat és smiley-s matricákat vesznek elő a nappali betegek számára. Nicholas még a Harvardról ismeri Jacket, bár nem tartották túl szorosan a kapcsolatot. Most hirtelen nagyon haragszik magára. Legalább hetente egyszer közösen kellett volna ebédelniük; beszélhetett volna vele Max egészségi állapotáról, még mielőtt ez, vagy valami hasonló megtörténik; ő maga is észrevehette volna.

Észre kellett volna vennie. Ez mindennél jobban bosszantja Nicholast – hogyan nevezheti magát orvosnak, ha nem vesz észre valami annyira nyilvánvalót, mint egy hasi terime? Hogyan hagyhatta figyelmen kívül a tüneteket?

– Nicholas – mondja Jack, a kollégáját figyelve, aki éppen felülteti Maxet. – Azt hiszem, tudom, mi a probléma.

Paige előrehajol, és megfogja Jack fehér köpenyének ujját. Az érintése könnyű, légies, akár egy tündéré.

– Jól van? – kérdi könnyeit nyelve. – Rendbe fog jönni?

Jack nem foglalkozik a kérdésekkel, ami feldühíti Nicholast. Paige a kicsi anyja, az isten szerelmére, és borzasztóan aggódik. Nem lehet így bánni vele. Már éppen kinyitná a száját, amikor John Dorset elviszi mellőlük Maxet. A gyerek, amint észreveszi Paige-et, karját kinyújtva sírni kezd.

Paige torkát elhagyja egy hang valahol félúton a sírás és a jajveszékelés között, de nem veszi át a gyermeket.

– Elvégzünk egy szonogramos vizsgálatot – mondja Jack Nicholasnak, de csak neki. – És ha be tudom azonosítani a csomót – eddig úgy tűnik, virslialakú, közvetlenül a

vékonybélnél –, adunk egy báriumos beöntést. Az enyhítheti a bélbetüremkedést, de ez a sérülés mértékétől is függ.

Paige leveszi a tekintetét az ajtóról, amely mögött az orvos Maxszel együtt eltűnik. Megragadja Jack Rourke hajtókáját.

– Nekem is mondja el! – kiáltja. – Mondja el egy laikus szavaival!

Nicholas átkarolja Paige vállát, és hagyja, hogy a mellkasába fúrja az arcát. A fülébe suttogva mondja el neki, amit tudni akar.

– A vékonybelére gyanakodnak. Mondhatni, össze van tolódva. Ha nem veszik kezelésbe, akkor kihasad.

– Max pedig meghal – suttogja Paige.

– Csak akkor, ha nem tudják helyrehozni – mondja Nicholas. – De helyre tudják. Ezt mindig helyre lehet.

Paige, ahogy felnéz, a szeme tele van bizalommal.

– Mindig? – kérdezi.

Nicholas nem szívesen ringatja hamis reményekbe, mégis előveszi a legmagabiztosabb mosolyát.

– Mindig.

Vele szemben ül le a gyermekosztály várótermében, az egészséges totyogókat nézi, ahogy birokra kelnek egymással a játékokért, és meghódítják a nagy, kék műanyag csúszdát. Paige előremegy, és Maxról érdeklődik, de egyetlen nővér sem rendelkezik semmilyen információval; ketten még a nevét sem tudják. Amikor Jack Rourke órákkal később bejön hozzájuk, Nicholas felugrik, és meg kell fékeznie magát, mielőtt a falhoz préselné a kollégáját.

– Hol a fiam? – kérdezi, minden egyes szót nyomatékosítva.

Jack előbb Paige-re néz, majd vissza Nicholasra.

– Most készítik elő – mondja. – Sürgősségi beavatkozás lesz.

Nicholas egyszer sem ült még a kórház sebészeti várójában. Szürke, ütött-kopott hely, a székek kávé- és könnyfoltoktól tarkálló, piros kockák. Akárhol szívesebben lenne, mint itt.

Paige egy habszivacs kávéspohár szélét rágicsálja. Nicholas úgy látta, még bele sem kortyolt, pedig már fél órája szorongatja. Egyenesen maga elé mered, a műtőkbe vezető ajtókra, mintha választ várna tőlük: mintha egy csapásra futószöveges hirdetőtáblává változhatnának.

Nicholas szeretett volna bemenni a műtőbe, de ez nem fér össze az orvosi etika szabályaival. Túl közel állt a beteghez, és őszintén szólva sejtése sem volt arról, hogyan reagálna. A fizetéséről és a címéről is lemondana csak azért, hogy visszakaphassa a szenvtelenségét, ami előző nap, a műtőben még megvolt. Mit is mondott Paige a bypass után? Lenyűgöző volt. Jól tudja helyretenni a dolgokat. De így sem képes tenni semmit, amivel Maxen segíthetne.

Amikor egy számára szinte ismeretlen beteg fölött áll egy bypassműtét során, sokkal könnyebb az élet és halál kérdését feketén-fehéren megközelíteni. Amikor egy beteg meghal a műtőasztalon, bosszús ugyan, de személyesen nem érinti az ügy. Nem engedheti meg magának. Az orvosok idejekorán megtanulják, hogy a halál az élet része. A szülőknek ugyanezt nem volna szabad megtanulniuk.

Mekkora esélye lehet egy hat hónapos csecsemőnek arra, hogy túléljen egy bélműtétet? Töri a fejét, de sehogy nem tudja felidézni a statisztikákat. Még csak nem is ismeri a műtőorvost.

Soha egyetlen szót sem hallott még a fickóról. Döbbenten eszmél rá, hogy a többi sebésszel együtt egy hazugságban él: a sebész nem Isten, nem omnipotens, nem képes mindenre. Nem képes életet teremteni, csak az élet folyását képes biztosítani. És még ez sem mindig helytálló.

Paige-re bámul. Ő megtette azt, amit én képtelen vagyok, gondolja. Életet hozott erre a világra.

Paige leteszi a kávéspoharat, és feláll.

– Megyek, hozok még kávét – jelenti be. – Neked hozzak valamit?

Nicholas meredten néz rá.

– Hozzá sem nyúltál ehhez… Amit az előbb vettél.

Paige keresztbe teszi a karját, a körmeit a bőrébe mélyeszti, nyers, vörös vonalakat karcolva velük, amelyeket még csak észre sem vesz.

– Hideg – mondja. – Túl hideg.

Elmegy mellettük egy csapatnyi nővér. Egyszerű, fehér egyenruhát viselnek, de a hajkoronájukon plüssfülek vannak, az arcukat bajusz és szőrme díszíti. Megállnak, és szóba elegyednek az ördöggel – valami orvos ő is, a kék műtősköpeny fölött egy vörös köpönyeg lobog. Villás farka van, fényes kecskeszakálla, a sztetoszkópjához egy chilipaprikát rögzítettek. Paige Nicholasra néz, aki értetlenül bámul egy másodpercig. Azután eszébe jut, hogy Halloween van.

– Néhányan beöltöznek – magyarázza. – Felvidítják az osztályon lévő gyerekeket – mint például Maxet, gondolja, de ezt nem mondja ki.

Paige mosolyogni próbál, ám mindössze egy félmosolyra

futja.

– Tehát akkor – mondja. – Kávé. – De nem mozdul. Majd elkezd összeomlani, föntről lefelé, mint egy ledöntésre váró épület. Lehajtja a fejét, leesik a válla, az arcát a kezébe temeti. Mire mind a két térde megadja magát, Nicholas már ugrásra készen áll, hogy elkaphassa, nehogy elessen. Az egyik merev vászonszékbe ülteti.

– Az egész az én hibám – mondja.

– Nem a te hibád – felel Nicholas. – Ez bármelyik gyerekkel megeshet.

Paige ezt látszólag meg sem hallotta.

– Így tudott a leghatásosabban egyenlíteni – suttogja. – De engem kellett volna büntetnie.

– Kinek? – kérdezi idegesen Nicholas. Talán van egy konkrét felelős? Talán van valaki, akire ráfoghatja? – Kiről beszélsz?

Paige úgy néz rá, mintha elveszítette volna az eszét.

– Istenről.

Amikor nekiállt lecserélni Max pelenkáját, és meglátta a vért, gondolkodás nélkül bebugyolálta egy plédbe, és kirohant az ajtón, pelenkázótáska nélkül, pénztárca nélkül. De nem a kórházhoz indult, hanem a szüleihez. Ösztönösen elment Paige-ért. Ilyen esetekben nem számított, Paige miért hagyta el, sem az, miért jött vissza. Nem számított, hogy nyolc éven át titokban tartott előtte valamit, amiről úgy érezte, neki is tudnia kellene. Egy dolog számított csak: ő Max anyja. Ez volt a közös igazságuk, ez volt a kapcsolatuk újjáépítéséhez szükséges kiindulópont. Ha más nem is, ez legalább összeköti őket. És ez mindig is az ő kötelékük lesz.

Ha Max jól lesz.

Újra Paige-re néz, aki csendben, tenyerébe temetett arccal sír, és tudja, hogy rengeteg dolog múlik a műtét sikerén.

– Paige! – szólal meg. – Paige! Édesem. Elmegyek én azért a kávéért.

Végigsétál a folyosón, manók, hobók, szellemek mellett, és fütyörészve igyekszik kizárni a fejéből az üvöltő csendet.

Ki kellett volna jönniük, és beszámolni a fejleményekről. Időközben már a nap is lement. Nicholas észre sem veszi, csak akkor, amikor kimegy kinyújtóztatni a lábát. Az utcát betöltik a *Csokit vagy csalunk!* kiáltások, a talpa alatt gyöngyszín édességek összezúzott darabjai ropognak. A kórház olyan, mint egy mesterséges világ. Aki belép, képtelen követni az időt, nem érzékeli a valóságot.

Paige jelenik meg az ajtóban. Hevesen hadonászik, mintha fuldokolna.

– Gyere be! – artikulálja hangtalanul.

Amikor Nicholas belép az ajtón, szaporán karon ragadja.

– Dr. Cahill azt mondta, minden rendben ment – újságolja. – Az jót jelent, nem? Ugye semmit nem titkolna el előlem?

Összeszűkül a szeme, azon tűnődik, Cahill hová tűnhetett el ennyire gyorsan. Aztán észreveszi; a nővérállomáson készít éppen feljegyzéseket, a sarkon túl. Végigfut a folyosón, és a vállánál fogva maga felé fordítja a sebészt. Egy szót sem szól.

– Azt hiszem, Max hamarosan rendbe jön – mondja neki Cahill. – Megpróbáltuk manuálisan mozgatni a beleket, de végül kénytelenek voltunk elvégezni egy reszekciót. A

következő huszonnégy óra kritikus lesz, ahogy az egy ilyen pici gyermeknél várható is. De úgy gondolom, a prognózis kiváló.

Bólint.

– A lábadozóban van már?

– Egy ideje. Bejelentem az intenzívre, és ha minden jól megy, akkor onnan átkerül a gyermekosztályra. – Cahill vállat von, mintha ez az eset is csak egy volna a sok közül. – Jobb lesz, ha alszik egy keveset, dr. Prescott! A kicsi még altatás alatt van, és egy ideig nem ébred fel. Ön azonban elég pokolian néz ki.

Nicholas beletúr a hajába, a tenyerével végigsimít borostás állkapcsán. Azon töpreng, vajon ki mondhatta le a ma reggeli műtétet. Teljesen elfeledkezett róla. Annyira kimerült, hogy az idő is furcsa tömbökben folyik. Cahill eltűnik, és hirtelen ott áll mellette Paige.

– Mehetünk? – kérdezi. – Látni szeretném!

Ettől újra kitisztul az elméje.

– Jobb, ha most nem látod – feleli. Látott már kisbabákat a lábadozóban, apró, felfúvódott testük felén varratok kígyóznak végig, szemhéjuk kék, áttetsző. Valamiért mindig áldozatoknak látja őket. – Várjunk egy kicsit! – erősködik. – Amint átvitték, felmegyünk hozzá a gyermekosztályra.

Paige elhúzódik, és villódzó szemekkel cövekel le egyenesen előtte.

– Idehallgass! – mondja kemény, mély hangon. – Egy egész napon át arra vártam, hogy megtudjam, él-e a fiam, vagy meghalt. Az sem érdekel, ha még mindene vérzik. Oda fogsz vinni hozzá, Nicholas. Tudnia kell, hogy a közelében vagyok.

Már nyitja a száját, már mondaná, hogy Max nincs

eszméleténél, és fogalma sem lesz, hogy az anyja ott van-e a lábadozóban, vagy éppen tőle távol, Peoriában. De inkább hallgat. Soha nem volt eszméletlen, honnan tudhatná?

– Gyere velem! Általában senkit nem engednek be, de erre könnyen találok megoldást.

A lábadozó felé haladva elmasírozik mellettük egy seregnyi kisgyerek pizsamában, arcuk előtt papírmasé róka-, gésa- és Batman-maszkok. Egy nővér vezeti őket, akit Nicholas korábban is látott már; egyszer ő vigyázott Maxre. Mintha évekkel ezelőtt lett volna. Az *Old McDonald*ot éneklik, és amint meglátják kettejüket, kilépnek a libasorból, és odasereglenek köréjük.

– Csokit vagy csalunk! – kántálják. – Csokit vagy csalunk! Finomat adjatok, hadd nőjön a batyunk!

Paige Nicholasra néz, de ő csak a fejét ingatja. Kutat egy kicsit a farmernadrágja zsebében, talál egy héj nélküli pekándiót, három ötcentest és egy gézlabdácskát. Mindegyiket úgy veszi kézbe, mintha aranyba lennének burkolva, és a kincseket egytől egyig a gyerekek kezébe nyomja, akik csalódottan fintorognak.

– Menjünk! – mondja Nicholas, és átnyomakszik vele a jelmezes apróságok kavalkádján. Hátulról közelít, a szolgálati lift felől, és egyenesen besétál a nővérállomásra. Sehol egy lélek, Nicholas azonban belép az asztal mögé, mintha mindez a napi rutinja része lenne, és egy táblázatot kezd lapozgatni. Megfordul, hogy elmondja Paige-nek, hol van Max, de addigra a nő már eltűnt.

A lábadozóban talál rá, a vékony, fehér függönyök félig elrejtik előle. Teljesen mozdulatlanul nézi az ovális kórházi

ágyat, amelyben Max fekszik.

Erre semmi sem tudta volna felkészíteni Nicholast. A steril műanyag kupola alatt ott fekszik háton, feje fölé nyújtott karokkal a fia: teljesen mozdulatlan. Egy infúziós tű áll ki belőle. Vastag fehér kötés fedi a hasát és a mellkasát, egészen le a péniszig, amit gézbe bugyoláltak, pelenka nincs rajta. Nasogastricus cső halad a száját és az orrát elfedő maszkig. A mellkasa alig észrevehetően emelkedik és süllyed. A bőre alabástromfehérsége mellett a haja riasztóan feketének tűnik.

Ha nem lenne tisztában a tényekkel, azt gondolná, hogy Max halott.

A feleségéről teljesen el is feledkezik, ám ekkor fojtott hangokat hall maga mellett. Könnyek csorognak Paige arcán, amikor közelebb lép, és megérinti az ágy melletti korlátot. A visszaverődő fény ezüstben fürészti az arcát. Ahogy Nicholashoz fordul, karikás, elgyötört szemével szinte úgy fest, mint egy kísértet.

– Hazudtál – suttogja. – Ez itt nem a fiam. – Ezzel kifut a helyiségből, és végigrohan a folyosón.

PAIGE

Meggyilkolták. Olyan mozdulatlan, sápadt és apró… Kétségtelenül meggyilkolták. Egy újabb kisgyerek, aki nem élte túl, és az egész miattam van.

Kirohanok a szobából, ahol Maxet kiterítették, végig a folyosón, le a lépcsőn, át az első ajtón, ami az utamba akad. Fuldoklom, és amikor az automata ajtó kinyílik, nyelek egy hatalmasat Boston éjszakai levegőjéből. Nem tudok betelni vele. Végigsuhanok a Cambridge Streeten, élénk, neonruhákba öltözött tinédzserek, ölelkező szerelmesek mellett – Rhett és Scarlett, Cyrano és Roxanne, Rómeó és Júlia. Egy öreg, ráncos, a szilva árnyalataiban pompázó bőrű hölgy fékez meg, amikor szikkadt kezét a karomra teszi. Egy almát tart elém.

– Tükröm, tükröm… – mondja. – Vedd csak el, kedvesem!

Az egész világ átalakult, amíg odabent voltam. Vagy talán nem is ott vagyok, ahol hittem. Ez talán a purgatórium.

Az éjszaka lecsap a magasból, és beborítja a talpam. Amikor a tüdőm felrobban a nevetésemtől, a sikolyaim visszaverődnek a sötét utcák falairól. Egyenesen a pokol felé haladok, gondolom.

A tudatom egyik szegletében pontosan tudom, hol is vagyok éppen. Boston kereskedelmi negyedében, amely nappal tele van halszálkás öltönyöket viselő igazgatókkal és gőzölgő hot dogos kocsikkal; éjszaka azonban a Government Center nem több lapos, szürke sivatagnál, a mindig táncra kész szél porondjánál.

Rajtam kívül senki nincs itt. A háttérben hallom a galambok szárnyainak csattogását – akár egy szív dobbanásai.

Konkrét céllal jöttem ide. Lázár jut eszembe, sőt maga Krisztus. Nem helyes, hogy Max az én vétkeim miatt hal meg. Engem egyszer sem kérdezett senki. Egy csodáért cserébe ma éjszaka kész vagyok áruba bocsátani a lelkem.

– Hol vagy? – suttogom elfúló hangon. A téren átsöprő szél miatt behunyom a szemem. – Miért nem látlak? – Dühösen pördülök meg. – Veled nőttem fel! – kiáltom el magam. – Hittem benned. Még bíztam is benned. De te nem egy megbocsátó Isten vagy. – Mintha a szél válaszolna, amikor fütyülve zúg el egy irodaház ragyogó ablakai előtt. – Soha nem voltál ott, amikor szükségem volt az erődre. Elfordultál, valahányszor segítségért fohászkodtam. Nem akartam semmi mást, csak megérteni Téged! – kiáltom. – Csak válaszokat akartam kapni.

Térdre rogyok, érzem a könyörtelen, hideg és nedves betont. Az engem fürkésző ég felé emelem az arcom. – Miféle Isten vagy te? – kérdezem, a flaszter felé hajolva. – Elvetted tőlem az anyám. Miattad mondtam le az első gyerekemről. Elraboltad tőlem a másodikat. – Arcom a durva betonnak szorítom, és abban a pillanatban tudom, hogy vérző sebeket hagy majd maga után. – Soha nem ismerhettem egyiküket sem – suttogom. – Mégis, mennyi mindent képes valaki elviselni?

Mielőtt még felemelném a fejem, érzem az Ő jelenlétét. Centikkel mögöttem áll. Amikor meglátom, tiszta, hófehér hitem fényudvarában egy csapásra értelmet nyer minden. A nevemen szólít, én pedig habozás nélkül zuhanok a férfi karjába. Annak a férfiéba, aki eddig is, ezután is a megmentőm

lesz.

NICHOLAS

– Paige – szólal meg, mire a nő lassan megfordul. Vékony, három méterre előrenyúló árnyéka ér oda hozzá először. Majd a nyomában ő is érkezik, és nekizuhan.

Nicholas egy röpke pillanatig nem tudja, mit tegyen. A karja szinte ösztönösen mozdul, és körbefonja. Az arcát Paige hajába temeti. Illatos, meleg és táncolnak a fürtjei, mint az eleven szikrák. Megdöbbentő, hogy ennyi idő után is mennyire össze van csiszolódva a két test.

Az oldalához szorítja, és egyik karját a vállára kulcsolja – csak így tudja rábírni arra, hogy vele tartson. Illetve valójában csak vonszolja maga mellett. A szeme nyitva van, és Nicholasra néz ugyan, de mintha nem látná. Mozog az ajka, és közelebb hajolva ki tudja venni a leheletén lovagoló, meleg suttogást. Úgy hallja, imádkozik.

Boston utcáit egymás mellé sereglett alakok pettyezik – Elvira és a magányos lovas, palesztin terroristák és Marie Antoinette. Egy magas, madárijesztőnek öltözött férfi Paige szabad karjába kulcsolja az övét, és ugrándozni kezd, balra húzva őt és Nicholast.

– Mindig a sárga úton – énekli torkaszakadtából, amíg nem sikerül lerázniuk. A szikrázó lámpák szülte árnyékok az elhalt októberi levelek hátán kúsznak be a sikátorok végéig. Nicholas a tél szagát érzi.

Amikor eléri a Mass General garázsát, a karjába emeli Paige-et, így viszi el az autójához, majd leteszi, amíg Max autósülését át nem csúsztatja a másik oldalra, egy csörgős plüssbohóccal és egy ragacsos cumival együtt. Besegíti a hátsó ülésbe, az oldalára fekteti, és betakarja a kabátjával. Miközben megigazítja a gallérját, Paige a kezéért nyúl, és egy satu erejével tartja fogva. Átnéz a válla fölött, váratlanul sikoltozni kezd.

Amikor Nicholas megfordul, a halállal találja magát szembe. Az ajtó mellett egy képtelenül magas figura áll, a kaszás lebegő, fekete leplébe burkolózva. A szemét nem lehet kivenni a csuklya redői alól, alufólia kaszájának hegye épphogy hozzáér Nicholas vállához.

– Takarodj innen! – mondja Nicholas, majd ugyanezt megismétli kiabálva. A csuklya felé bök, ami tintaszerűen illékonynak tűnik. Paige abbahagyja a sikoltozást, felül, és megpróbál kiszállni. Nicholas becsukja előtte az ajtót, és maga is beül a kocsiba. A rémisztő arc mellett elhajtva beleveti magát Boston egymásba gabalyodó utcái közé, és elindul a biztonságos otthon irányába.

– Paige! – szólal meg, de nem kap választ. Belenéz a tükörbe, és csak egy tágra nyílt szempárt lát. – Paige! – szólítja ismét, immár hangosabban. – Max helyrejön. Meggyógyul.

Amíg ezt mondja, a szemét figyeli; mintha megcsillanna benne a felismerés szikrája, de lehet, hogy csak a kocsiból szóródó fény játéka űz gúnyt belőle. Azon gondolkodik, Cambridge-ben vajon melyik gyógyszertár lehet nyitva, vajon mit tudna felírni, amivel véget vethetne ennek az állapotnak. A rutin a Diazepám mellett szól, bár Paige pillanatnyilag nyugodt.

Ami azt illeti, túlzottan is. Jobban szeretné, ha inkább karmolna és sikoltozna. Az élet jeleit akarja látni.

Paige felül, amikor megérkeznek a ház elé. Kisegíti az autóból, és elindul a tornácra vezető lépcsőkön, arra számítva, hogy a nő majd utána megy. Amikor azonban a kulcsot beteszi a zárba, ráeszmél, hogy Paige nincs ott mellette. Hátranézve látja, hogy a pázsiton át a kék hortenziák felé indul – arra a helyre, ahol a ház előtti táborozása idején aludt. Lefekszik a fűbe, az esti deret a bőre melegével olvasztja fel maga körül.

– Nem – mondja Nicholas, amikor közelebb ér hozzá. – Gyere be! – Kinyújtja a kezét. – Gyere velem!

Először meg sem mozdul, ekkor viszont észreveszi, hogy oldalához tapasztott kezén remegnek az ujjak. Ebben a helyzetben sokkal többet kell tennie, döbben rá. A hideg földre térdelve felülteti, majd talpra segíti Paige-et. Miközben a ház felé tart vele, visszanéz a hortenziák alá. A hely, ahol feküdt, olyan élesen rajzolódik ki, mint krétával körbehúzott tetem egy gyilkosság helyszínén. A sziluett obszcénül élénkzöld a dér fehérje mellett. Mintha mesterséges tavaszt hagyott volna maga mögött.

Besegíti a házba, nedves sárral kenve be a világos szőnyeget. Lehámozza Paige kabátját, a haját megtörölgeti egy tiszta konyharuhával, közben végigméri az életlen lábnyomokat, és nem talál bennük semmi kivetnivalót; azt az érzést keltik, mintha tudná, milyen utat járt be. Paige nedves kabátját lehányja a padlóra, amit a nedves felső, majd a farmernadrág követ. A tekintetével kíséri minden egyes ruhadarab zuhanását; élénk ékköveknek tűnnek a szőnyeg beteges sápadtságával

ellentétben.

Annyira lenyűgözi a nappaliban majdhogynem virágot bontó színkavalkád, hogy Paige-ről szinte teljesen meg is feledkezik. Fehérneműben reszket közvetlenül előtte. Amikor újra felé fordul, rajta is lenyűgözve bámulja a színek egymáshoz való viszonyát: Paige nyakának napbarnított vonalait, a mellkasa tejszerű bőrét; egy anyajegy markáns lenyomatát, a hasa fehérségét. Ha Paige észre is veszi a mustrát, nem tesz rá semmilyen megjegyzést. A tekintetét a padlóra szegezve áll, tenyerével keresztbe tett karját dörzsölgeti.

– Mondj valamit! – nógatja. – Bármit.

Ha csakugyan sokkot kapott, a legkevésbé az tesz neki jót, ha félmeztelenül áll egy hűvös szoba közepén. Eszébe jut, hogy betakarhatná azzal az ősrégi, gyűrűmintás takaróval, de fogalma sincs, melyik szekrény mélyén lapulhat ebben az átkozott házban. Magához öleli; hideg bőre mintha jégcsapot növesztene a gerince helyén.

Felkíséri a fürdőszobába. Becsukja az ajtót, és a lehető legforróbb vízzel engedi tele a kádat, gőz lepi el az összes tükröt. Amikor a kád már félig tele van, kikapcsolja a melltartóját, és leveszi róla a bugyit. Besegíti a kádba; vacognak a fogai, miközben körbeöleli a pára. Lenéz a fodrozódó víz felszíne alá, a Paige csípőjén látható striákra, amik időközben elhalványodtak, ezüstszínűvé fakultak, mintha a szülés már nem volna több távoli emléknél.

Automatikusan a dinoszauruszos mosdókesztyűért nyúl, és nekiáll vele beszappanozni, ahogy Maxet szokta. A lábával kezdi, félig a kádba hajolva, hogy az ujjai között is megmossa, és

megmasszírozza a talpa íveit. Felfelé halad a lábán, a kesztyűt becsúsztatja a két térde alá, majd végigsimít a combján. Bedörzsöli a karját, utána a hasát, a két lapockája körüli bemélyedést. A víz felhajtóerejét kihasználva emeli meg, a kesztyűt becsúsztatja a feneke és a két lába alá. Megmossa a mellét, látja, ahogy megfeszülnek a bimbók. Kézbe veszi a kád peremén álló Tupperware edényt, hátradönti Paige fejét, lelocsolja tiszta vízzel a haját, sötétté és síkossá varázsolva a vastag, vöröses fürtöket.

Kicsavarja a kesztyűt, majd felakasztja. Még mindig dől a víz a kádba, egyre növekszik a vízszint. Ahogy Paige mozogni kezd, nedves lesz az inge, víz csorog az ölébe. Paige előrehajol, mély torokhangot hallat, a kezével Max gumikacsája felé nyúl. Rákulcsolja az ujjait a sárga fejre, a narancssárga csőrre.

– Ó, istenem! – mondja Nicholas felé fordulva. – Ó, jóságos istenem!

Szélsebesen történik minden – feltápászkodik a kádból, időközben Nicholas is feláll. A nyaka köré fonja a karját, és leveszi róla az inget. Nicholas ez alatt a homlokát, az arcát, a nyakát csókolgatja, ujjbegyei a mellén köröznek, miközben Paige az övvel és a cipzárral bajlódik. Ruhátlanul állnak mind a ketten; Nicholas Paige fölé hajol a fehér csempén, és gyengéden megcirógatja a lány ajkát. Paige erre legnagyobb meglepetésére a hajába markol, mohón csókolni kezdi, és esze ágában sincs elengedni.

Olyan rég érezte maga mellett a feleségét, olyan rég tartotta a karjában, olyan rég vette teljesen körül. Minden illatot, a teste minden felületét jól ismeri; tudja, melyek azok a pontok, ahol a

bőrük síkossá válik, ha összeérnek. Régebben többnyire a saját testével volt elfoglalva – az ágyékában gyülemlő, súlyos nyomással, a pillanattal, amikor tudja, hogy engednie kell, a torkában dobbanó szívével, amikor végre elmegy –, de most semmi mást nem akar, csak boldoggá tenni Paige-et. A gondolat újra és újra birtokba veszi az elméjét; ez a legkevesebb, amit tehet. Annyi idő eltelt már.

Paige légzéséből képes leszűrni, mit érezhet éppen. Szünetet tart, és a nyakába suttog.

– Fájni fog?

Felnéz rá; Nicholas megpróbálja értelmezni az arckifejezését, de nem lát mást, csak a félelem, a megbánás hiányát.

– Igen – válaszol. – Jobban, mint gondolnád.

Egy vihar erejével zúdulnak egymásba, karmolva, markolva, zokogva. Olyan szorosan préselődnek egymáshoz, hogy mozdulni is alig tudnak, csak ringanak előre-hátra. Nicholas érzi, ahogy Paige könnyei végigcsorognak a vállán. Magához szorítja a reszkető nőt, aki puhán záródik össze körülötte; neki kiált fel, amikor nem tudja tovább visszatartani. Szenvedély szülte szilajsággal szeret, mintha az élet teremtésének aktusa képes lenne a halált is elűzni.

Még az ágytakarót sem veszik le az ágyról, úgy zuhannak mély álomba. Nicholas Paige köré fonja a testét, mintha ez megóvhatná a holnaptól. Még álmában is a közelségét keresi, tenyerével a keble ívén állapodik meg, karjával átnyúlik a hasán. Az éjszaka közepén arra ébred, hogy Paige őt bámulja. Azt kívánja, bárcsak szavakkal ki lehetne fejezni, amit mondani

akar.

Ehelyett magához húzza, újra elhalmozza az érintésével, de most sokkal lassabban. A tudata legmélyén motoszkál a gondolat: nem kellene ezt tennie, de képtelen megálljt parancsolni magának. Ha egy kis időre el tudja terelni a gondolatait, ha Paige el tudja terelni az ő gondolatait, ugyan mi kár származhat ebből? Hivatása során szüntelenül a lehetetlennel veszi fel a küzdelmet, de már réges-rég megtanulta, hogy nem lehet uralni mindent. Azt mondja magának, ez az oka annak, hogy igyekszik küzdeni az ellen, hogy beszippantsák az események, igyekszik mellőzni az érzelmeket. Képes addig harcolni, amíg össze nem esik, de valahol, a tudata egy eldugott kis bugyrában tisztában van az ereje korlátaival.

Becsukja a szemét; Paige a nyelvével húz ívet a nyakán, apró kezét a mellkasára helyezi. Egy röpke pillanatig megpróbálja magával elhitetni, hogy teljesen egyenlő mértékben tartoznak egymáshoz. Paige megcsókolja a szája szegletét. Ez nem a birtoklásról szól, sem pedig a korlátokról. Arról szól, hogy odaadunk mindent, amíg végül nem marad semmink, majd kutatni kezdünk, és addig kapirgálunk, amíg nem találunk még egy morzsát, amit odaadhatunk.

Nicholas átfordul, hogy az oldalán fekve szembekerülhessen a hitvesével. Hosszú ideig csak nézik egymást, ismerős bőrfelületeken vándorolnak a kezükkel, jelentéktelen szavakat suttognak egymásnak. Még kétszer merülnek el egymásban azon az éjszakán, Nicholas csendben feljegyez magában minden alkalmat. Az első a megbocsátás volt. A második a feledés. A

harmadik az újrakezdés.

PAIGE

A saját ágyamban ébredek, Nicholas két karja között, és egész egyszerűen fogalmam sincs, hogyan is kerültem ide. Talán az egész csak egy rossz álom volt, gondolom. Egy pillanatra szinte sikerül meggyőznöm magam, hogy ha végigsétálok a folyosón, ott találom Maxet a kiságyban, ekkor azonban felrémlik a kórház, az előző este, a párna alá dugom a fejem, azt remélve, hogy azzal kívül tarthatom a napfényt.

Nicholas megmoccan mellettem. A fehér ágynemű élénk kontrasztot képez a fekete hajjal – halhatatlannak tűnik tőle. Mikor kinyílik a szeme, halványan feldereng az éjszaka; Nicholas keze a testemen, mintha futótűz száguldana végig rajtam. Megrezzenek, igyekszem magam elrejteni a takaró alatt. A hátára fordul, behunyja a szemét.

– Ennek nem lett volna szabad megtörténnie – suttogom.

– Lehet – feleli Nicolas feszülten. Végigsimít az állán. – Hajnali ötkor felhívtam a kórházat – folytatja. – Max mélyen aludt, az életjelei alapján van okunk bizakodni. A prognózis egyelőre ragyogó. Fel fog épülni.

Fel fog épülni. Mindennél jobban szeretnék bízni ebben, de mindaddig képtelen vagyok hinni neki, amíg nem látom Maxet, amíg nem nyújtja felém a kezét, és nem szólít.

– Meglátogathatjuk ma? – kérdezem.

Bólint.

– Tíz órakor – feleli, majd egyet fordulva felkel az ágyból, és felveszi kasmírmintás boxeralsóját. – Ezt a fürdőszobát szeretnéd használni? – kérdezi halkan, majd a választ meg sem várva indul el a folyosón.

A tükörképemre meredek. Megdöbbentenek az arcomon éktelenkedő árnyékok, a vörös karikák a szemem alatt. Körbenézek, a fogkefémet keresem, de természetesen nincs sehol; Nicholas biztos hónapokkal ezelőtt kihajította. Kölcsönveszem az övét, de annyira remeg a kezem, hogy szinte képtelen vagyok fogat mosni. A fogkefe csörömpölve zuhan a kézmosó mellett álló pohárba, csúnya kék foltot hagyva maga után. Mikor lettem ennyire tehetetlen?

Ekkor jut eszembe az a szánalmas lista, amit a készségeimről írtam össze aznap, amikor elmenekültem otthonról. Miket is írtam le? Tudtam, hogyan kell pelenkát cserélni, ki tudtam mérni a tápszert, énekléssel álomba tudtam ringatni a fiam. És most? Most mit tudok? A kézmosó alatti fiókokban turkálva megtalálom a régi sminkes táskám; Nicholas használaton kívüli elektromos borotvája mögött áll, a sarokba gyömöszölve. Előveszek egy kék szempillaspirált, a kupakot a vécébe hajítom. Írni kezdek a tükörre. 1. Tudok lóval ügetni, ugratni és vágtázni. Megkopogtatom a spirállal az állam. 2. Meg tudom magam győzni, hogy nem vagyok olyan, mint az anyám. A tükrön elfogy a hely, ezért a márványfelületeken folytatom. Ki tudom zárni a fájdalmam. El tudom csábítani a saját férjem. Tudok… itt megállok, és eszembe jut, hogy nem ezzel a listával kellene foglalkoznom. Előveszek egy zöld szemceruzát, és ott folytatom, ahol az előbb félbehagytam. Dühösen felsorolom mindazt, amit

nem tudok: nem tudok felejteni. Nem tudom kétszer elkövetni ugyanazt a hibát. Nem tudok így élni. Nem tudom mindenért vállalni a felelősséget. Nem tudom feladni.

A sivár fürdőszobát beterítik a kacskaringós, kék és zöld szavakból kibomló virágok: a látvány felébreszti az ihletem. Leveszem a kádról a sápadt zöld sampont, és végigkenem a csempézett falon; rózsaszínű rúzsszíveket és narancssárga Caladryl-pergameneket rajzolok a vécé tartályára. Nicholas valamivel később lép be, miután éppen végeztem egy sor kék fogkrémhullámmal, és az alatta úszkáló aloe vera-delfinekkel. Megrezzenek, arra számítok, hogy kiabálni kezd velem, de csak mosolyog.

– Úgy nézem, felélted a készletet – mondja.

Nem vesztegeti az időt a reggelire; nincs ellenvetésem, bár még csak reggel nyolc óra van. Lehet, hogy még nem mehetünk be Maxhez, de már a tudattól is jobban érzem magam, hogy a gyermekem közelében lehetek. Beülünk az autóba, és észreveszem, hogy Max ülése oldalra van tolva. Azon töprengek, hogyan kerülhetett oda. Azt várom, hogy Nicholas kitolasson a kocsibejáróról, ám ő teljesen mozdulatlanul ül a volán mögött, a lábát a féken tartja, egyik kezét a váltón. Úgy nézi a kormánykereket, mintha még soha ezelőtt nem látott volna semmit, ami ennyire lenyűgözi.

– Paige – szólal meg végül. – Bocsáss meg a tegnapiért! – Akaratlanul is megremegek. Nem tudom, mire számítottam valójában. – Nem állt szándékomban… nem akartam megtenni, csak megtörtént… – folytatja. – De annyira rossz passzban voltál, én meg úgy gondoltam… a francba is, nem tudom, mit

gondoltam. – Határozott tekintettel néz rám. – Még egyszer nem fordul elő.

– Nem – felelem csendben. – Szerintem sem.

Végignézek a csíkszerűen vékony utcán; egykor úgy képzeltem, az életem nagy részét itt élem majd le. Semmi tárgyiasat nem látok, nem látom a fákat, a kocsikat, a foxikat. A színek forgatagát látom csak, egy impresszionista festményt. Zöldet, citromsárgát, mályvát, barackszínt: az általam ismert világ szélei nedvesen olvadnak egymásba.

– Tévedtem veled kapcsolatban – szólal meg újra. – Bármi is történjen, Max hozzád tartozik.

Bármi is történjen. Rá emelem az arcom.

– És veled mi lesz?

Rám néz.

– Nem tudom. A legőszintébben mondom, nem tudom.

Bólintok, mintha ezt a választ kész lennék elfogadni, majd elfordulok, és az ablakomon bámulok kifelé, amíg ő kitolat a ház elé. Hideg, csípős őszi napunk lesz, de az előző este mindenen rajta hagyta a nyomát: az utcákon szétszóródott tojáshéjakon, borotvahabon, a lakóházak ablakain, a fákra keveredő vécépapírfüzéreken. Vajon mennyi időbe telik majd, mire mindent rendbe szednek?

A kórházhoz érve Nicholas Max után érdeklődik, és azt a választ kapja, hogy átvitték a gyermekosztályra.

– Ez jól kezdődik – morogja, bár nem igazán hozzám intézi a szavait. Egy sárgára festett lifthez indul; szorosan a nyomában lépdelek. Fertőtlenítő és friss ágynemű szaga üti meg az orrom, amikor kinyílnak az ajtók és belépünk.

Hirtelen meglátok magam előtt egy képet: abban a cambridge-i temetőben vagyok Maxszel. Nagyjából hároméves lehet. A sírkövek között futkározik, kikukucskál az emlékművek mögül. Aznap nincsenek óráim, végre megszerzem a diplomámat. Simmons Egyetem, nem Harvard – és egyáltalán nem számít. Ülök, miközben Max az ujjaival tapogatja ki a sírok régi véseteit, lenyűgözik a lassan vénülő kő szilánkjai, rései.

– Max! – hívom magamhoz, ő pedig térdre vetődve érkezik, amitől fűfoltos lesz a kezeslábasa. A táblára mutatok, amin addig rajzoltam; lefektetjük egy polgárháborús katona vízszintes sírkövére.

– Válassz! – mondom, és odanyújtok neki egy sor krétát. Az élénksárgát, a sötétzöldet és az ibolyakéket veszi kézbe; én a narancssárgát és az eperszínűt választom. A zöld krétával elkezdi kiszínezni a pónit, amit neki rajzoltam: egy shetlandi, azon a nyáron anyámnál ül fel rá először. Dundi kis kezére simítom az enyém, és gyengéden vezetem az ujjait a vonalakon, amiket neki rajzoltam. Érzem, ahogy a vérem lüktet, sőt egyenesen vágtat a pirospozsgás bőre alatt. Szisszenve nyílik ketté a liftajtó, Nicholas dermedten áll. Arra várok, hogy ő menjen előre, de nem történik semmi. Elfordítom a fejem, végignézek rajta. Soha nem viselkedik így. A hűvös, rendíthetetlen Nicholas retteg attól, ami hamarosan történik. Két nővér halad el előttünk. Benéznek a liftbe, sugdolózni kezdenek. El tudom képzelni, miket mondhatnak éppen rólam és Nicholasról, de a legkevésbé sem érdekel. Még egy feljegyzés a listámra: képes vagyok talpon maradni egy szétesőben levő világban. Nagyon is. Rádöbbenek, hogy még valaki mást is kész

vagyok támogatni.

– Nicholas – suttogom, és a szeme rezdüléséből már tudom, hogy teljesen megfeledkezett rólam, egyúttal viszont megkönnyebbülten nyugtázza a jelenlétem. – Minden rendben lesz – mondom, és – talán hónapok óta először – elmosolyodom. A lift lassan újra ránk zárul, én megállítom a karommal. – Ennél már csak könnyebb lehet – mondom magabiztosan, és a távolságot áthidalva megszorítom a kezét. Abban a pillanatban ő is megszorítja az enyém. Együtt lépünk ki a liftből, együtt tesszük meg az első néhány lépést a folyosón. Max ajtajánál megtorpanunk, és benézünk. Odabent van: rózsaszínű, csendes. Lélegzik. Békésen állunk a küszöbön. Tengernyi időnk van megvárni, amíg a fiunk végre felébred.

Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm a segítséget minden szakembernek, aki időt szánt rám, és megosztotta velem tapasztalatait. Köszönettel tartozom dr. James Umlasnak, dr. Richard Stone-nak, Andrea Greene-nek, Frank Perlának, Eddie LaPlume-nak, Troy Dunn-nak, Jack Gaylordnak és Eliza Saundersnek. Köszönöm a tények ellenőrzését, a gyerekfelügyeletet és az ötletelést Christopher van Leernek, Rebecca Pilandnek, Kathleen Desmondnak, Jane Picoult-nak, Jonathan Picoult-nak és Timothy van Leernek. Külön köszönet Mary Morrisnak, Laura Grossnak, és örök hála Caroline White-nak, aki legalább olyan jó szerkesztő, mint barátnő.

TARTALOM

Előszó

I. rész: Fogantatás 1985–1993

II. rész: Növekedés 1993 nyara

III. rész: Születés 1993 ősze

Köszönetnyilvánítás

www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

www.ekonyv.hu

Felhasznált betűtípusok:
IM FELL Great Primer – SIL Open Font License
Noto Serif – Apache License 2.0